Coordonatori:
Andrei Dîrlău și Irina Bazon

Corectitudinea politică: o ideologie neomarxistă

Marxismul cultural - noua utopie

Coordonatori:
Andrei Dîrlău și Irina Bazon

Corectitudinea politică: o ideologie neomarxistă

Marxismul cultural - noua utopie

Prefață: Dan Puric

Postfață: Sorin Lavric

*Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte IRINEU,
Arhiepiscop al Alba Iuliei*

Editura
REÎNTREGIREA
Alba Iulia, 2017

Concepția grafică a copertei: Marina Theodorescu

Coperta 1: Interpretare după Hieronymus Bosch, *Grădina desfătărilor pământești* (*Împărăția milenară*, c. 1495-1505), detaliu.

Coperta 4: Interpretări după Hieronymus Bosch, *Tripticul Haywain* (c. 1516), detaliu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Corectitudinea politică : o ideologie neomarxistă ; Marxismul cultural - noua utopie / coord.: Andrei Dîrlău şi Irina Bazon ; trad. din lb. engleză de Andrei Dîrlău, Irina Bazon şi Dragoş Moldoveanu ; pref. de Dan Puric ; tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei. - Ed. a 2-a, rev. şi adăug.. - Alba Iulia : Reîntregirea, 2017
Conţine bibliografie
ISBN 978-606-509-344-7

I. Dîrlău, Andrei (coord.) (trad.)
II. Bazon, Irina (coord.) (trad.)
III. Moldoveanu, Dragoş (trad.)
IV. Puric, Dan (pref.)

32

Partea I
Titlu original: *Political Correctness: A Short History Of An Ideology*

http://www.freecongress.org/centers/cc/index.aspx
Lind, William S. (coord.); William; Raehn, Raymond; Cribb, Kenneth; McDonald, Jamie; Atkinson, Gerald.

CUPRINS

PREFAȚĂ

DE LA „POLITICA CORECTĂ" LA SUFLETUL CINSTIT

de Dan Puric

„- Dă-mi lancea, Sancho, să mă lupt, căci iată Vrăjitorul ne-a ieșit în cale!

- Stăpâne, nu-i nici un Vrăjitor, este doar o simplă moară de vânt!

- Ce te-nșeli, bunul meu Sancho, este chiar Vrăjitorul ce s-a deghizat în moară! Dă-mi lancea să-l înfrunt!"

Cam în felul acesta a fost dialogul dintre vajnicul Cavaler Rătăcitor Don Quijote de la Mancha, plecat în lume s-o-ndrepte din reaua-i așezare, și mai presus de toate s-o înfrumusețeze, și credinciosul său scutier, Sancho Panza. Apoi, după cum se știe, bătrânul hidalgo se repezi cu tot curajul și entuziasmul sufletului său neîntinat asupra cumplitului său inamic. Dar vai! Biata lui lance de lemn se frânse la prima atingere cu adversarul acela închipuit, iar căzătura de pe mârțoaga lui fidelă, Rosinanta, fu atât de cumplită, încât cu mare greutate reuși Sancho să-l ridice de jos și apoi să-i oblojească rănile cum se pricepu el mai bine.

De sute de ani se amuză lumea de isprăvile ridicole și inutile ale bietului Don Quijote, și totuși, paradoxal, în intimitatea ei sufletească, ea are nevoie nu de realitatea contingentă atât de evidentă, cât de acest mare visător care și-a ratat pe rând toate visele de a-ndrepta lumea, dar nicicând vocația.

„Aici totul este invers!" exclamă Miguel de Unamuno. Căci Don Quijote poartă cu sine povara sublimă și tragică

în același timp a geniului ce poate vedea înainte în timp, străbătut fiind de presimțirea primejdiei ce va să vie. Căci tu, biet Sancho, nu ești decât ochiul mulțimii ce nu vede decât clipa prezentă, fiind orbit de real! Stăpânul tău vede adevărul! Și-atunci ascultă:

„- Dă-mi lancea, Sancho, să mă lupt, căci iată în calea mea a apărut Vrăjitorul cel rău, crud și pervers al comunismului!

- Stăpâne, nu-i nici un Vrăjitor, ți se pare! Sunt doar zânele bune ale democrației și drepturilor omului!

- Ce te-nșeli, bunul meu Sancho! Este chiar el, cumplitul și nemilosul Vrăjitor al comunismului, ce s-a deghizat în „dragoste de oameni"! Dă-mi lancea să lupt!".

Se pare că ideile remarcabile, despre care Nietzsche spunea că „vin pe vârful picioarelor", adică discrete și învăluitoare dar cu forță mare în timp, precum și cărțile de mare calitate îți creează nu numai rarul privilegiu de a-ți lămuri viața, de a-ți fertiliza mintea punând-o la lucru, dar și pe acela de a-ți mări dintr-o dată perspectiva asupra lumii, provocându-ți capacitatea asociativă la sinapse nebănuite până atunci.

Lucian Blaga observa, cu adâncă finețe a gândirii, că există epoci marcate de ceea ce se poate numi „coexistență stilistică". Și astfel ne-a dat șansa să aflăm că lumea gândirii lui Leibnitz, bântuită de *monade*, era paralelă și simultană cu *contrapunctul* muzicii lui Bach. Și că mai târziu, în alt timp al lumii acesteia, sculptura lui Rodin, acel vibrant clar-obscur în bronz, unde lumina se-ngemănează cu umbra clipind a viu, înmugurea în paralel cu acea discretă și inteligentă filosofie a nuanțelor pe care o moșea Bergson, unde granița inefabilă dintre gândire și intuiție se topea de la sine, făcând loc la ceva mai bun și profund. Iar noi cei de azi, agățându-ne de gândirea fecundă a lui Lucian Blaga, o facem unealtă de lucru și-o punem să sape după adevăr.

Căci, parafrazându-l, am putea spune că există și un altfel de coexistență, una ce țâșnește fatal din istorie „*à l'envers*", și care nu era cariatidă pentru spiritul uman, ci cutremurătoare cădere în păcat și-n moarte.

Și ce coexistență mai tragică pentru omenirea secolului XX și-nceput de secol al XXI-lea poate să fie decât o altă simultaneitate, cea a două plăgi, în planuri ontologice diferite decât cele ale culturii și spiritului, dar îndreptate convergent spre aceeași fragilă și gânditoare țintă: omul, surprins brusc între două patologii ale secolului, una în plan social – comunismul și cealaltă în planul organic – cancerul?! Căci, iată, așa cum există dorința ca această lume să fie înălțată prin spirit întru desăvârșirea ei, există și replica nefastă a unei alte categorii de oameni ce nu suportă organic ca omenirea aceasta să se echilibreze.

Cancerul este îmbolnăvirea nu a unui singur organ, ci deprimarea întregului metabolism. Ea este boală de tip degenerativ. Se spune că celula canceroasă este nemuritoare, adică moare omul și ea nu moare! Și tot astfel, printr-o analogie putem spune: comuniștii au murit, dar comunismul nu! Celula nemuritoare a comunismului trăiește și, iată, a născut alt cancer ideologic și alte biete victime! Aleargă acum celula nefastă, nestânjenită, pe corpul muribund al acestei umanități! Celula tânără rebelă a noii ideologii, țâșnită incredibil din cea defunctă, cu puteri înmiite, metastaziază lumea, devastând întreaga viață și ordine a societății. Și, precum sora ei malignă, nu respectă treptele dezvoltării normale, aruncând lumea în haos, dând totul peste cap și distrugând fulgerător toate centrele de comandă. Gândită bine, ideologia neo-marxistă a „politicii corecte" a fost strecurată încet în doze homeopatice, pe terenul virgin al Americii, ca apoi ajunsă nestânjenită la maturitate, să fie revărsată pe corpul total lipsit de imunitate al occidentului, ca astăzi să ne pomenim cu ea agresivă, ispititoare în impostura ei vicleană, nocivă și cu efect letal

în timp pentru gena normalității pe organismul sechelar al Europei de Est, cea devastată deja de ciuma comunismului până în prispa profund creștină a acestui neam românesc, ce și-a împletit parcă într-o surdă durere cumințenia firii cu permanenta nefericire.

Se știe că prin 1812, doctorul Aliber, de la Spitalul Charles Louis din Paris, a făcut o experiență inedită și destul de periculoasă pentru vremea aceea, operând o tumoră malignă de la sânul unei tinere paciente, s-a gândit să facă din ea o emulsie injectabilă pe care și-a auto-administrat-o cu un curaj fanatic alături de alți voluntari care s-au oferit să-l urmeze, curios fiind care vor fi reacțiile organismului sănătos la această cumplită agresare. Înafară de o reacție puternică de hipertermie și de o inflamare a zonei injectabile, care a dispărut în câteva zile, nu s-a constatat nimic care să dăuneze sănătății întregului organism. Concluzia a fost una definitivă până în clipa de azi: cancerul nu poate intra brusc într-un corp sănătos! Și ca lucrul acesta să fie pe deplin confirmat, prin 1953, doctor Weiss, de la o clinică din Chicago, a făcut același experiment, dar pe bolnavi în fază terminală. Organismul, de data aceasta, n-a mai avut nicio putere de a reacționa, ca în cazul celui sănătos și boala n-a fost decât accelerată către finalul ei implacabil. Și atunci putem spune că în cel de-al doilea caz, cancerul găsise deja câmpul organic obosit, predispus la ceea ce se numește „receptivitate morbidă”.

Și dacă tot am vorbit despre acele imprevizibile sinapse pe care o carte bună sau o simplă idee ți le pot provoca, am putea spune că lupta împotriva pandemiei „politice corecte” constă tocmai în îngrijirea sănătății câmplului nostru sufletesc. În ținerea în stare de alertă a soldaților ce ne păzesc imunitatea, adică a conștinței de veghe a neamului. Căci orice clipă de neatenție poate fi fatală. În fond ce sunt autorii acestei cărți dacă nu trâmbițașii cetății noastre sufletești care

au sunat alarma de pe meterezele conștinței lor lucide și cinstite sufletește?

Se vrea cu orice preț omul cel nou, înmormântat într-un veșnic prezent, întemnițat în cușca instinctelor sale atavice, fărâmă de neant ce nu va privi cerul nicicând, cărămidă de vid sufletesc ce singură se va zidi în Zidul cel Mare, ridicat între om și om, între om și sufletul lui, și – mai cumplit –, între om și setea lui de Absolut.

Și poate de aceea, cartea pe care o veți deschide este un mic și admirabil ghid pentru noi toți cei suferinzi de azi, ce ne poartă cu un remarcabil curaj prin jungla „civilizației” contemporane, tăindu-i brusturii și făcând astfel potecă cinstită în lumea ucisă de nefasta „corectitudine”.

„*Diagnosis*” spune grecul! Adică „a vedea prin, a cunoaște prin”; și nu altceva face și excelenta echipă de „medici sociali”, autorii acestui manual de conștiință neîntinată. Căci ei diagnostichează cu precizie, adică văd și mai ales întrevăd, dincolo de pojghița imposturii „noii democrații” și de inerția omului contemporan, anesteziat de inflația de „drepturi” și lipsit de orice îndatorire, cauzele noii maladii sociale necruțătoare, și mai ales câmpul ei de manifestare, total nestânjenit și atât de ocult încurajat.

Dar virtutea adevărată a acestei cărți nu constă numai în aceasta, ci cu mult mai mult în faptul că, în fața oceanului ideologic ce-a inundat planeta, peste valurile lui pregătite să zdrobească de stânci orice conștiință neîntinată, se-nalță, iată, mica barcă cu suflete cinstite, ce vâslește fără frică împotriva curentului, nădăjduind că, într-o bună zi, această lume naufragiată își va zări țărmul mult așteptat.

Partea I

„Corectitudinea Politică”: scurtă istorie a unei ideologii

Coordonator: William S. Lind

Publicat de *Free Congres Foudation*
Noiembrie 2004

William S. Lind
Raymond V. Raehn
T. Kenneth Cribb jr.
Jamie Mc Donald
Gerald L. Atkinson

Traducere din limba engleză și note de

Andrei Dîrlău
Irina Bazon
Dragoș Moldoveanu

Ce este „Corectitudinea Politică”?

Cartea care urmează, *„Corectitudinea Politică”: Scurtă istorie a unei ideologii*, răspunde la această întrebare. Întrucât *Free Congress Foundation* consideră că fiecare american are nevoie să cunoască răspunsul, postăm aici întreaga carte pe site-ul nostru. Orice vizitator al acestui website este binevenit să listeze cartea pentru el însuși, familia și prietenii săi; nu punem nicio limită numărului de exemplare pe care le puteți face. Încurajăm și alte organizații să pună textul cărții la dispoziția publicului pe propriul website; vă rugăm doar să anunțați *Free Congress Foundation* că ați făcut acest lucru.

William S. Lind, Director
Centrul pentru Conservatorism Cultural
Free Congress Foundation

INTRODUCERE

de William S. Lind

Traducere și note
de Andrei Dîrlău

Așa cum scria Russell Kirk, una dintre observațiile cele mai pătrunzătoare și importante ale conservatorismului este aceea că toate ideologiile sunt greșite. O ideologie ia un sistem intelectual, un produs al unuia sau mai multor filosofi, și spune: „Acest sistem trebuie să fie adevărat". În mod inevitabil, realitatea sfârșește prin a contrazice sistemul, de obicei într-o serie de privințe, numărul acestora fiind crescător. Dar ideologia, prin natura ei, nu se poate adapta realității; căci dacă ar face-o, ar însemna să abandoneze sistemul.

Prin urmare, realitatea trebuie suprimată. Dacă ideologia e la putere, atunci ea își folosește puterea pentru a realiza această suprimare. Ea interzice scrierea ori rostirea anumitor lucruri de natură faptică. Țelul ei este de a împiedica nu doar exprimarea gândurilor care contrazic ceea ce „trebuie să fie adevărat", ci chiar și interdicția ca asemenea idei să fie gândite. În final, rezultatul este, în mod inevitabil, lagărul de concentrare, gulagul și mormântul.

Cu toate că au existat și există unii americani care au crezut sau cred în ideologii, America însăși nu a avut niciodată o ideologie oficială, de stat, până acum. Dar ce se întâmplă azi americanilor care sugerează că există diferențe între grupurile etnice, ori că rolurile sociale tradiționale ale bărbaților și femeilor reflectă firile lor diferite, ori că homosexualitatea este greșită din punct de vedere moral? Dacă sunt figuri

publice, ei trebuie să se târască în noroi și să se înjosească cerându-și nesfârșite scuze ipocrite. Dacă sunt studenți la universitate, ei riscă judecăți arbitrare în „Camere Înstelate”[1] și posibila exmatriculare. Dacă sunt angajați ale unor corporații private, riscă să-și piardă locul de muncă. Și care a fost crima lor? Că au contrazis noua ideologie de stat a Americii – „Corectitudinea Politică”.

Dar ce anume este exact „Corectitudinea Politică”? Marxiștii folosesc acest termen de cel puțin 80 de ani, ca un sinonim în sens larg pentru „Linia Generală a Partidului”. Se poate spune că această Corectitudine Politică este Linia Generală a Sistemului[2] în America astăzi; în mod cert, nimeni care îndrăznește să o contrazică nu poate fi un membru al acestui Sistem. Dar aceasta tot nu ne spune ce este ea cu adevărat.

Prezentul volum, destul de scurt, pe care *Free Congress* a decis să-l facă disponibil gratuit pe website-ul său[3], încearcă să răspundă la această întrebare. El face acest lucru în singurul mod în care poate fi înțeleasă orice ideologie: cercetându-i originile istorice, metoda de analiză și o serie de componente cheie, inclusiv locul ei în învățământul superior și legăturile ei cu mișcarea Feministă. În sfârșit, el oferă o bibliografie adnotată pentru cei care ar dori să studieze acest subiect în mai mare adâncime.

[1] În original *star chamber courts*, referire figurată la o veche instanță engleză de apel (secolele XVI–XVII), numită *Camera stellata*, aflată în Palatul Westminster – un tribunal special, fără martori, cu proceduri secrete, metode inchizitoriale şi sentinţe arbitrare, folosit ca instrument de opresiune şi armă politică pentru terorizarea opozanţilor regimului, prin decizii favorabile regelui şi guvernului (http://en.wikipedia.org/wiki/Star_Chamber).

[2] Am tradus prin „Sistem” termenul *„Establishment”* din original – concept specific american, reprezentând într-o exprimare sintetică (tipică pentru aspirația limbii engleze spre concizie) întregul sistem politico-social, legislativ-juridic și instituțional al statului modern.

[3] Este vorba despre ediția în engleză în format electronic, publicată în 2004 și, între timp, se pare, retrasă de pe site-ul www.freecongress.org.

Poate cea mai importantă întrebare ce se ridică azi în fața americanilor este: „Chiar vrem ca America să fie un stat ideologic?”. Întrucât conservatorii știu unde duc toate ideologiile, răspunsul nostru răspicat este „NU!”. Dar dacă dorim să învingem și să reinstaurăm în țara noastră deplina libertate de gândire și de expresie, avem nevoie să ne cunoaștem inamicul. Avem nevoie să înțelegem ce este cu adevărat Corectitudinea Politică. Așa cum veți vedea imediat, dacă putem da în vileag adevăratele origini și natura Corectitudinii Politice, vom fi făcut un pas gigantic către abolirea ei.

CAPITOLUL I:
CE ESTE „CORECTITUDINEA POLITICĂ”?

de William S. Lind

Traducere și note
de Andrei Dîrlău

Majoritatea americanilor privesc înapoi spre anii 1950 ca spre o perioadă bună. Căminele noastre erau în siguranță, până într-atât încât multă lume nici nu se obosea să-și încuie ușa. Școlile publice erau în general excelente, iar problemele pe care le aveau erau de genul vorbitului în clasă și alergatului pe culoar. Majoritatea bărbaților tratau femeile ca pe niște doamne, iar majoritatea doamnelor își dedicau timpul și efortul pentru a face cămine plăcute, a-și crește bine copiii și a-și ajuta comunitățile prin activități de voluntariat. Copiii creșteau în familii cu doi părinți, iar mama era acasă să-și întâmpine copilul când acesta se întorcea de la școală. Distracțiile erau lucruri de care se putea bucura întreaga familie.

Ce s-a întâmplat?

Dacă ar fi ca un cetățean al Americii anilor 1950 să fie cumva transportat brusc în America anilor 2000, abia dacă ar mai recunoaște-o ca fiind aceeași țară. S-ar găsi în pericol imediat de a fi lovit, jefuit, de a i se fura mașina sau mai rău, deoarece n-ar fi învățat să trăiască într-o teamă constantă. N-ar ști că nu trebuie să se aventureze în anumite zone ale orașului, nici că trebuie nu doar să-și încuie mașina, ci și s-o doteze cu o alarmă, că nu are voie să adoarmă noaptea înainte de a zăvorî ușile și ferestrele și a activa sistemul de alarmă electronic.

Dacă-și va fi adus și familia cu el, probabil că el și soția lui și-ar trimite cu încredere copiii la cea mai apropiată școală publică. Iar când copiii s-ar întoarce după-amiază acasă și le-ar spune că au fost nevoiți să treacă printr-un detector de metale pentru a intra în școală, că un alt copil le-a dat un praf alb ciudat și că au învățat că homosexualitatea e normală și bună, părinții n-ar înțelege nimic.

La locul de muncă poate că cetățeanul și-ar aprinde o țigară, ar face o glumă despre o „domnișorică” și ar remarca în treacăt că se bucură să vadă că firma a angajat niște negri în funcții importante. Oricare din aceste lucruri i-ar aduce observații aspre, iar toate împreună i-ar putea atrage concedierea.

Când s-ar duce în oraș la cumpărături, soția și-ar pune un *deux-pièces* drăguț, o pălărie și poate niște mănuși. Și n-ar pricepe de ce lumea s-ar uita lung și ar râde.

Iar când întreaga familie s-ar așeza împreună după masa de seară ca să se uite la televizor, n-ar înțelege cum se face că pornografia care ei știau că se vindea doar prin niște mizerabile chioșcuri sordide, fără nicio firmă și cu nimic expus în afară de inscripția „Doar pentru adulți”, a ajuns pe micul lor ecran.

Așa că, dacă ar putea, familia noastră din anii 1950 s-ar grăbi să se întoarcă înapoi în acei ani 1950 cât mai repede posibil, având de relatat o teribilă poveste de groază. Povestea lor ar fi cea a unei națiuni care a decăzut și a degenerat cu o viteză de neînchipuit, preschimbându-se în mai puțin de o jumătate de veac din cea mai măreață țară de pe pământ într-o națiune de tipul *Lumii a Treia*, copleșită de infracționalitate, zgomot, droguri și murdărie.

Prin comparație, căderea Romei a fost un spectacol grațios. De ce s-a petrecut acest lucru? În ultimii patruzeci de ani, America a fost cucerită de aceeași forță care mai înainte ajunsese la putere în Rusia, China, Germania și Italia. Acea

forță este ideologia. Și aici la noi, ca și în alte părți, ideologia a produs daune enorme culturii tradiționale, pe care a ajuns să o domine, fracturând-o pretutindeni și măturând în neant o mare parte a ei. În locul ei s-au instalat teama și ruina. Rusia va avea nevoie de o generație sau mai mult pentru a-și reveni după comunism, asta dacă își va mai putea reveni vreodată.

Ideologia care s-a instaurat în America e cunoscută în mod obișnuit sub numele de „corectitudine politică”. Unii o consideră drept o glumă. Nu e. E mortal de serioasă. Ea încearcă să altereze virtualmente toate regulile, oficiale și neoficiale, care guvernează relațiile dintre oameni și instituții. Ea vrea să schimbe comportamentul, gândirea, chiar și cuvintele pe care le folosim. Într-o măsură semnificativă, deja a reușit s-o facă. Iar cine controlează limbajul, controlează, de asemenea, și gândirea. Oare mai are azi cineva curaj să folosească cuvântul „doamne” [*ladies*]?

Ce anume exact este „corectitudinea politică”? „Corectitudinea politică” e, de fapt, Marxism cultural – Marxism tradus din termenii economiei în termenii culturii. Efortul de a traduce marxismul din economie în cultură n-a început odată cu revoltele studențești din anii 1960. El datează cel puțin din anii 1920 și de la scrierile comunistului italian Antonio Gramsci. În 1923, în Germania, un grup de marxiști a întemeiat un institut dedicat acestei traduceri, Institutul pentru Studii Sociale (cunoscut mai târziu ca Școala de la Frankfurt). Unul dintre fondatorii săi, George Lukacs, declara că scopul Institutului era să răspundă la întrebarea: „Cine ne va salva de Civilizația Occidentală?”. Școala de la Frankfurt a căpătat o influență profundă în universitățile americane la ani buni după ce mulți dintre membrii săi de frunte s-au refugiat în Statele Unite în anii 1930 pentru a scăpa de Național-Socialismul din Germania.

Școala de la Frankfurt l-a combinat pe Marx cu Freud, iar mai târziu alte influențe (unele fasciste, altele marxis-

te) au adăugat lingvistica pentru a creea „Teoria critică” și „deconstructivismul”. Acestea, la rândul lor, au influențat puternic teoria educației, iar prin intermediul instituțiilor de învățământ superior au dat naștere la ceea ce azi numim „corectitudine politică”. Descendența e clară și linia se poate reconstitui mergând înapoi drept până la Karl Marx.

Paralelele dintre marxismul cultural și marxismul clasic, economic, sunt evidente. Marxismul Cultural sau Corectitudinea politică are în comun cu marxismul clasic viziunea unei „societăți fără clase”, adică o societate nu doar a șanselor egale, ci și a condiției egale. Deoarece această viziune contrazice natura omenească – întrucât oamenii sunt diferiți, ei sfârșesc prin a ajunge și inegali, indiferent de punctul de pornire –, societatea n-o va accepta decât cu forța. Astfel încât, în ambele variante ale marxismului, societatea este forțată. Aceasta este prima paralelă majoră între marxismul clasic și cel cultural: *ambele sunt ideologii totalitare*. Natura totalitară a Corectitudinii politice se poate vedea în campusurile universitare, unde „CP” a ajuns la putere: libertatea de vorbire, cea a presei și chiar a gândirii au fost eliminate.

A doua paralelă majoră e aceea că atât marxismul cultural, cât și marxismul clasic, economic, dau *explicații unilaterale ale istoriei printr-un singur factor*. Marxismul clasic pretinde că întreaga istorie a fost determinată de proprietatea asupra mijloacelor de producție. Marxismul cultural susține că istoria e explicată în întregime prin dominația unor anumite grupuri – definite prin normalitate sau anormalitate în funcție de sex (masculin/feminin), rasă, preferințe sexuale – asupra altor anumite grupuri.

A treia paralelă constă în aceea că ambele variante de marxism *declară a priori anumite grupuri virtuoase și altele rele*, adică fără a ține seama de comportamentul efectiv al indivizilor. Marxismul clasic considera muncitorii și țăranii ca

fiind clase intrinsec virtuoase, iar burghezia (clasa de mijloc) și alți deținători de capital ca fiind clase rele. Corectitudinea politică îi declară pe negri, hispanici[1], femeile feministe, homosexuali și alte câteva grupuri minoritare ca fiind categorii virtuoase, iar pe bărbații albi ca fiind intrinsec răi (Corectitudinea politică nu recunoaște existența unor femei care nu sunt feministe, iar pe negri care resping Corectitudinea politică îi declară albi).

A patra paralelă e cea a metodei folosite: *exproprierea*. Marxiștii economici, acolo unde au obținut puterea, au expropriat burghezia și au transferat proprietatea statului, ca „reprezentant” al muncitorilor și țăranilor. Marxiștii culturali, atunci când ajung la putere (inclusiv în propriul nostru guvern), aplică sancțiuni persoanelor care nu sunt de acord cu ei și le dau privilegii grupurilor pe care le favorizează. Un exemplu e așa-numita „acțiune afirmativă”.

În sfârșit, ambele variante de marxiști folosesc o anumită metodă de analiză, *concepută astfel încât să evidențieze corectitudinea ideologiei lor în toate situațiile.* Pentru marxiștii clasici, analiza era economică. Pentru marxiștii culturali, analiza este lingvistică: deconstructivismul. Deconstrucția „dovedește” că orice „text”, trecut sau prezent, ilustrează opresiunea negrilor, femeilor, homosexualilor etc., prin aplicarea unei anumite grile de lectură, care „găsește” asemenea sensuri în cuvintele textului (indiferent de înțelesul lor real). Ambele metode sunt, desigur, analize false care răstălmăcesc realitatea evidentă, astfel încât să se conformeze unor concluzii prestabilite, dar care dau ideologiei un aer „științific”.

Aceste paralele nu sunt de mirare, nici nu sunt o coincidență. Ele există deoarece Corectitudinea politică derivă direct din marxismul clasic și nu e de fapt altceva decât o variantă de marxism. De-a lungul celei mai mari părți a istoriei

[1] Analiza este ilustrată cu exemple din realitățile societății americane.

marxismului, marxiștii culturali au fost excluși din mișcare de către marxiștii clasici, economici, printr-o lectură care îi vedea ca „deviaționiști”. Azi, după ce Marxismul economic a murit, Marxismul Cultural i-a luat locul. Mediul s-a schimbat, dar mesajul e același: o societate a egalitarismului radical impusă cu forța prin puterea statului.

Corectitudinea politică domină azi societatea americană ca un colos. Ea a cucerit ambele partide politice (recentele convenții ale Republicanilor au fost regizate potrivit dictatelor coreografiei ei, în timp ce conservatorilor li s-a arătat ușa) și e aplicată prin forța multor legi și reglementări de stat. Ea controlează aproape total cel mai puternic factor din cultura noastră, industria divertismentului. Ea domină atât învățământul public, cât și cel superior: multe campusuri universitare sunt azi niște mici Coree de Nord, deghizate sub simbolurile excelenței[2]. Ea a capturat până și clerul multor biserici creștine. Oricine care face parte din Sistem[3] și se abate de la dictatele ei încetează rapid de a mai face parte din Sistem.

Următoarele capitole ale scurtei cărți de față vor explora mai departe subiectul Corectitudinii politice: istoria ei, metoda ei de analiză (deconstrucția) și mijloacele prin care ea a ajuns să aibă atâta influență, în special prin intermediul educației.

Dar încă o întrebare trebuie abordată de la început, întrebarea crucială: cum pot americanii să combată Corectitudinea politică și să-și ia înapoi societatea de sub stăpânirea marxiștilor culturali?

În acest scop, nu e suficient să criticăm Corectitudinea politică. Ea tolerează un anumit nivel de critică și chiar unul

[2] În original *ivy*, frunza de iederă ce simbolizează vechimea aristocratică a tradiției universitare de prestigiu.
[3] În original *establishment*, noțiune specific americană, desemnând sistemul social-politic, juridic și administrativ în ansamblul său.

de blajină luare în râs. Ea face acest lucru nu dintr-o toleranță autentică față de punctul de vedere al altora, ci pentru a-și dezarma oponenții și a părea mai puțin amenințătoare decât este. Marxiștii culturali nu dețin încă puterea totală și sunt prea iscusiți pentru a apărea totalitari, atâta vreme cât încă nu și-au asigurat triumful.

Mai curând, cei ce doresc să învingă Marxismul Cultural trebuie să-l combată frontal. Trebuie să utilizeze cuvinte pe care el le interzice și să refuze să folosească acele cuvinte pe care el vrea să le impună; de reținut, de pildă, că a spune „sex (masculin/feminin)” e mai bine decât „gen”[4]. Ei trebuie să proclame de pe acoperișuri realitățile pe care el încearcă să le suprime.

Mai ales, cei ce vor să combată Corectitudinea politică trebuie să se comporte potrivit regulilor tradiționale ale culturii noastre, nu conform noilor reguli confecționate de marxiștii culturali. Doamnele să fie soții și mame mai înainte de a fi polițai sau soldați, iar bărbații să deschidă în continuare ușa doamnelor. Copiii nu trebuie să fie avortați, nici să se nască în afara căsătoriei părinților. Homosexualii afișați care vor să se mândrească cu asta trebuie evitați. Tribunalele[5] nu trebuie să accepte rasa sau etnia ca scuză pentru crimă.

Rezistența e contagioasă. Atunci când alți americani vor vedea o persoană care se opune Corectitudinii politice și supraviețuiește – și, deocamdată, încă puteți face acest lucru – ei vor prinde curaj. Vor fi tentați să o combată și ei, și unii chiar o vor face. Ecourile unui singur gest de curaj, ale unui singur exemplu al cuiva care înfruntă idolul de lut și-l doboară, se pot face auzite până departe. Nu există nimic de

[4] Substantivul *gender* din original a căpătat în discursul „corect politic” un sens specializat, ca în sintagma *Gender studies* („Studii de gen”), unde „genul” nu coincide neapărat cu sexul biologic, somatic, ci e, mai curând, o categorie „fluidă” de ordin psiho-socio-emoțional, respectiv un mod în care individul „se simte” (bărbat, femeie sau alte variante *transgender*, care „transcend” genul).
[5] În original *jurors* (jurați), conform sistemului justiției din SUA.

care cei Corecți Politic se tem mai mult decât o sfidare deschisă, și asta pe bună dreptate: e principala lor vulnerabilitate. Acest lucru ar trebui să-i facă pe conservatorii tradiționaliști să înfrunte marxismul cultural la orice pas.

Deși e târziu, bătălia încă nu e decisă. Foarte puțini americani își dau seama că, de fapt, Corectitudinea politică e marxism îmbrăcat în alte veșminte. Dacă acest adevăr se răspândește, și rezistența se va răspândi odată cu el. În prezent, Corectitudinea politică prosperă prin faptul că se ascunde sub o deghizare. Prin opoziție curajoasă și prin educația pe care trebuie să o facem (care trebuie să facă parte din orice gest de rezistență), îi putem da jos camuflajul și dezvălui marxismul de dedesubtul decorului de vitrină al „senzitivității”[6], „toleranței” și „multiculturalismului”.

Cine îndrăznește va birui.

[6] Necunoscut în România, termenul *sensitivity* îi evocă unui american una dintre sancțiunile ce se aplică celor găsiți „vinovați” de delictul intoleranței: să urmeze un curs de *sensitivity training*, adică o formă de „educare” a adulților cu scopul de a-i face „mai conștienți de propriile prejudecăți și sensibili la problemele altora”. Aceste „cursuri”, inițiate de terapeuți precum Kurt Lewin și Eric Trist și dezvoltate de institute ca *Tavistock* sau *Esalen*, au fost adesea criticate deoarece tehnicile psihologice folosite de terapeuți în cadrul grupurilor sunt ne-etice, fiind adesea identice cu tactici de spălare a creierului (vezi http://en.wikipedia.org/wiki/Sensitivity_training).

CAPITOLUL II: RĂDĂCINILE ISTORICE ALE „CORECTITUDINII POLITICE”

de Raymond V. Raehn

Traducere de
Irina Bazon[1]

America este astăzi dominată de un sistem de credințe, atitudini și valori care au ajuns să fie cunoscute sub numele de „corectitudine politică”. Corectitudinea politică încearcă să impună tuturor americanilor o uniformitate în gândire și comportament, fiind, prin urmare, totalitară în esență. Rădăcinile sale pornesc dintr-o versiune de marxism ce își propunea răsturnarea radicală a culturii tradiționale cu scopul de a provoca o revoluție socială.

Revoluția socială are o istorie lungă, avându-și originea, după cum se presupune, în *Republica* lui Platon. Însă Revoluția Franceză din 1789 a fost cea care l-a inspirat pe Karl Marx în dezvoltarea teoriilor sale în secolul al XIX-lea. În secolul XX, succesul Revoluției Bolșevice din Rusia anului 1917 a generat un val de optimism în rândul forțelor marxiste din Europa și America, acestea constatând că noua lume proletară a egalității se făurea, în sfârșit. Rusia, ca prima națiune comunistă din lume, avea să conducă forțele revoluționare spre victorie.

Forțele revoluționare marxiste din Europa au profitat de această oportunitate. În perioada următoare încheierii Primului Război Mondial, au avut loc mai multe evenimen-

[1] Traducerea a fost publicată inițial pe 17 decembrie 2009, pe site-ul www.proiectul-arche.org/2009/12/traducere-raymond-v-raehn-radacinile.html.

te: revolta comunistă spartakistă din Berlin, condusă de către Rosa Luxemburg; crearea unui Soviet în Bavaria condus de către Kurt Eisner şi a unei republici comuniste maghiare instaurate de Bela Kun în 1919. În acea vreme, exista temerea că întreaga Europă ar putea cădea sub dominaţia bolşevică. Îngrijorarea cu privire la o astfel de soartă potrivnică a fost amplificată de invadarea Poloniei de către Armata Roşie condusă de Troţki în 1919.

Armata Roșie a fost, însă, învinsă de forțele poloneze în bătălia de la Vistula din 1920. Spartakiștii, Sovietul bavarez și guvernul lui Bela Kun nu au reușit să câștige susținere din partea muncitorilor din Europa și după scurt timp au fost înlăturate. Aceste evenimente i-au pus în dificultate pe revoluționarii marxiști din Europa. Potrivit teoriei economice marxiste, muncitorii oprimați urmau să fie beneficiarii unei revoluții sociale care îi va plasa în vârful structurilor puterii. Cu toate acestea, atunci când aceste oportunități revoluționare s-au ivit, muncitorii nu le-au dat curs. Revoluționarii marxiști nu au dat vina pe teorie pentru aceste eșecuri, ci au dat vina pe muncitori.

Un grup de intelectuali marxiști a găsit soluția pentru ieșirea din dificultate, prin efectuarea unei analize care se concentra, mai cu seamă, asupra „suprastructurii" culturale a societății decât asupra substructurilor economice, ca în teoria lui Marx. Marxistul italian Antonio Gramsci și marxistul maghiar Georg Lukacs au contribuit în mod decisiv la crearea noului Marxism Cultural.

Antonio Gramsci a lucrat pentru Internaționala Comunistă între anii 1923-1924, la Moscova și Viena. Mai târziu, a fost întemnițat de către Mussolini, timp în care și-a scris faimoasele „Caiete din închisoare". Gramsci se remarcă în rândul marxiștilor prin teoria lui despre hegemonia culturală ca mijloc al dominației de clasă. În viziunea sa, un nou om comunist trebuia creat înainte ca vreo revoluție politică să fie posibilă. Aceasta a determinat o concentrare asupra eforturilor întreprinse de intelectuali în sferele educației și culturii. Gramsci a întrezărit un lung marș prin instituțiile sociale, incluzând guvernul, sistemul judecătoresc, armata, școala și mass-media. El a mai conchis că atâta timp cât au un suflet creştin, muncitorii nu vor răspunde apelurilor revoluționare.

Georg Lukacs a fost fiul unui bancher maghiar bogat. Și-a început viața politică lucrând ca agent al Internaționalei Comuniste. Cartea sa, *Istorie și conștiință de clasă,* i-a adus recunoașterea ca al doilea teoretician marxist de frunte după Marx. Lukacs considera că, pentru ca o nouă cultură marxistă să ia ființă, cultura existentă trebuia să fie desființată. Acesta afirma: „Am văzut distrugerea revoluționară a societății ca reprezentând singura și unica soluție pentru contradicțiile culturale ale epocii", și: „O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unora noi de către revoluționari".

Devenind vicecomisar pentru cultură sub regimul bolșevic al lui Bela Kun, în Ungaria anilor 1919, Lukacs a lansat ceea ce avea să devină cunoscut sub numele de „Terorism cultural". Ca parte a acestui terorism cultural, el a inițiat un program radical de educație sexuală în școlile ungurești. Copiii maghiari erau instruiți în teme precum „iubirea liberă", raporturile sexuale, natura „arhaică" a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei și irelevanța religiei, care privează omul de toate plăcerile. Femeile erau, de asemenea, instigate la revoltă împotriva normelor sexuale ale vremii. Campania „Terorismului cultural", inițiată de Lukacs, a fost precursoarea a ceea ce „corectitudinea politică" va genera mai târziu în școlile americane.

În 1923, Lukacs și alți intelectuali marxiști afiliați Partidului Comunist german au fondat Institutul de Cercetări Sociale la Universitatea Frankfurt, din Germania. Institutul,

care a devenit cunoscut ca Școala de la Frankfurt, a fost plănuit după Institutul Marx-Engels din Moscova. În 1933, când naziștii au venit la putere în Germania, membrii Școlii au luat calea exilului. Cei mai muți au plecat în America.

Membrii Școlii de la Frankfurt au condus numeroase studii despre credințele, atitudinile și valorile care, în viziunea lor, au determinat instaurarea socialismului național în Germania. Studiile Școlii de la Frankfurt au combinat analiza marxistă cu psihanaliza freudiană pentru a contesta bazele culturii occidentale, incluzând valori precum creștinismul, capitalismul, autoritatea, familia, patriarhalitatea, ierarhia, moralitatea, tradiția, înfrânarea sexuală, loialitatea, patriotismul, naționalismul, ereditatea, etnocentrismul, convenția și conservatorismul. Aceste abordări critice cunoscute, în general, sub denumirea de „teorie critică”, sunt reflectate în lucrări ale reprezentanților Școlii de la Frankfurt, precum: *Evadarea din libertate* și *Dogma lui Christ*, de Erich Fromm, *Psihologia de masă a fascismului*, de Wilhelm Riech și *Personalitatea autoritară,* de Theodor Adorno.

Personalitatea autoritară, publicată în 1950, a avut o influență substanțială asupra psihologilor și sociologilor americani. Premisa de la care pornea cartea era că prezența în societate a creștinismului, a capitalismului și a familiei patriarhal-autoritare au creat un caracter predispus la prejudecată rasială și fascism. *Personalitatea autoritară* a devenit un ghid de campanie națională împotriva oricărui gen de prejudecată și discriminare, bazat pe teoria că, dacă aceste tendințe malefice nu vor fi eradicate, un al doilea Holocaust ar putea lua ființă pe continentul american. Această campanie a furnizat, la rândul ei, o bază pentru corectitudinea politică.

Teoria critică a înglobat subteorii al căror țel era să desființeze fărâmă cu fărâmă elemente definitorii ale culturii existente: teoria matriarhală, teoria androginității, a personalității, a autorității, a familiei, a sexualității, teoria rasială, teoria legală și teoria literară. Puse în practică, aceste teorii urmau să fie utilizate în scopul răsturnării ordinii sociale dominante și al declanșării revoluției sociale.

Pentru a atinge aceste obiective, teoreticienii critici ai Școlii de la Frankfurt au înțeles că sistemul tradițional de credințe și structura socială existentă vor trebui anihilate și apoi înlocuite. Structura socială patriarhală va fi înlocuită cu modelul matriarhal; credința că bărbatul și femeia sunt diferiți și au în esență roluri distincte va fi înlocuită cu teoria androginiei; concepția că heterosexualitatea este normală va fi schimbată cu opinia că homosexualitatea este, în egală măsură, „normală”.

Ca o stratagemă menită să conteste valoarea intrinsecă a bărbaților albi heterosexuali, teoreticienii critici au deschis calea antagonismelor rasiale și sexuale ale troțkiștilor. Leon Troțki credea că oamenii de culoare oprimați ar putea alcătui avangarda unei revoluții comuniste în America de Nord. El i-a acuzat pe muncitorii albi de prejudecăți față de muncitorii de culoare și i-a instruit să se solidarizeze cu cei din urmă în declanșarea revoluției. Ideile lui Troțki au fost adoptate de mulți studenți inițiatori ai mișcării contraculturale din 1960, care au încercat să îi avanseze pe revoluționarii de culoare în poziții de conducere în cadrul mișcării.

Studenții revoluționari au fost, de asemenea, influențați în mod hotărâtor de ideile lui Herbert Marcuse, un alt membru al Școlii de la Frankfurt. Marcuse a profesat „Marele Refuz”, prin care erau negate toate conceptele occidentale de bază, pledând pentru „eliberarea sexuală” și pentru meritele revoluției feministe și a oamenilor de culoare. Teza sa principală era aceea că studenții, oamenii de culoare din ghetouri, alienații, asocialii și Lumea a Treia puteau prelua rolul pe care îl avusese proletariatul în revoluția comunistă. În cartea sa, *Eseu despre eliberare*, Marcuse și-a afirmat țelurile ce vizau o transvaluare radicală a valorilor, relaxarea tabu-

urilor, subversiunea culturală, teoria critică, precum și o revoltă la nivel lingvistic, culminând cu o răsturnare metodică a sensului. Cât despre conflictul rasial, Marcuse a notat că bărbații albi sunt vinovați și că oamenii de culoare reprezintă cea mai naturală forță a revoluției.

Marcuse poate fi considerat membrul cel mai marcant al Școlii de la Frankfurt prin teoriile sale, ca surse ale ideologiei „corectitudinii politice”; ele au constituit componenta critică a contraculturii anilor 1960. Obiectivul său era clar: „Putem vorbi, pe drept cuvânt, de o revoluție culturală, întrucât protestul este îndreptat împotriva întregii culturi dominante, incluzând sistemul moral al societății existente”. El propunea eliberarea energiei sexuale intense, primitive, de sub imperiul constrângerilor sociale, mesaj predicat în cartea sa, *Eros și civilizație*, publicată în 1955. Marcuse a devenit unul dintre principalii guru ai rebeliunii sexuale adolescentine din anii ‘60; el însuși a inventat expresia: „Faceți dragoste, nu război!”. Cu acest rol al lui Marcuse, lanțul influenței marxiste prin intermediul Școlii de la Frankfurt se încheiase: de la activitatea lui Lukacs în postul de vicecomisar pentru cultură în guvernul bolșevic maghiar din 1919 la arderea steagului și preluarea clădirilor administrative ale universităților de către studenți în 1960. Multe dintre aceste universități sunt astăzi bastioane ale Corectitudinii Politice, iar mișcările studenților de odinioară au dus la înființarea unor facultăți existente în prezent.

Unul dintre cei mai importanți promotori ai Corectitudinii Politice a fost Betty Friedan, cunoscută pentru cartea sa, *Mistica feminină*, care prezintă o analiză pornind de la teoria feministă friedaniană până la teoria „autoactualizării” a lui Abraham Maslow. Maslow a fost un psiholog social care, în primii săi ani de activitate, a efectuat cercetări asupra dominației și sexualității feminine. A fost prieten cu Herbert Marcuse pe când profesa la Universitatea Brandies și l-a întâlnit pe Erich Fromm în 1936, fiind profund impresionat de ideologia promovată de acesta în cadrul Școlii de la Frankfurt. Maslow a publicat, în 1944, articolul *Structura caracterului autoritar*, care reflecta teoria personalității derivată din Teoria Critică. De asemenea, Maslow a fost influențat de lucrările lui Wilhelm Reich, un alt predicator al teoriei personalității.

Semnificația originilor istorice ale „corectitudinii politice” nu poate fi pe deplin înțeleasă decât dacă revoluția inițiată de Betty Friedan vizând rolurile sexuale este percepută în însemnătatea ei reală: ca manifestare a procesului revoluționar social demarat de Karl Marx. Faptul că Friedan s-a bazat, în elaborarea teoriilor sale, pe lucrările lui Wilhelm Reich, care reflectau ideologia Școlii de la Frankfurt, constituie un indiciu. Alte indicii sunt corespondența dintre revoluția vizând rolurile sexuale promovată de Friedan și teza postulată de Georg Lukacs a anihilării vechilor valori și a creării unora noi sau cea a „transvaluării valorilor” susținută de către Herbert Marcuse.

Însă, ideea transformării ordinii patriarhale în una matriarhală – obiectiv pe care și-l propunea teoria inversării rolurilor sexuale – poate fi raportată direct la cartea lui Friedrich Engels, *Originea familiei, proprietatea privată și statul*. Publicată pentru prima dată în 1884, cartea a popularizat concepția că discriminarea adânc înrădăcinată față de sexul feminin asuprit este un aspect al patriarhalității. Credința că modelul matriarhal constituie soluția pentru ieșirea din ordinea patriarhală provine din comentariile pe care le-a scris Marx în cartea sa *Ideologia germană*, publicată în 1845. În această lucrare, Marx a avansat ideea că femeile și copiii constituiau proprietatea principală a bărbatului în sistemul patriarhal. Teoria matriarhală a reprezentanților Școlii de la Frankfurt, precum și teoria înrudită a androginității descind din aceste surse.

Când se adresează publicului general, susținătorii „Corectitudinii Politice” – sau marxiștii culturali, cum se numesc, de fapt – își prezintă concepțiile în mod atractiv. Este vorba doar despre grija de a fi „receptiv” față de celălalt – spun ei. Ei utilizează cuvinte precum „toleranță” și „diversitate”, întrebându-se: „De ce nu putem trăi cu toții în armonie?”

Realitatea este alta. „Corectitudinea politică” nu se referă deloc la „a te comporta amabil”, în afară de cazul în care gulagurile ni s-ar părea locuri plăcute. „Corectitudinea Politică” reprezintă marxismul, cu tot ce comportă acesta: pierderea libertății de expresie, controlul gândirii, răsturnarea ordinii sociale tradiționale și, în ultimă instanță, un stat totalitar. În fond, Marxismul Cultural instaurat de Școala de la Frankfurt este mai terifiant decât marxismul vechi, economic, care a ruinat Rusia. Cel puțin, marxismul economic nu promova perversiunea sexuală și nu a încercat să impună modelul matriarhal, așa cum s-au străduit să facă membrii Școlii de la Frankfurt și descendenții lor.

Acest scurt eseu a încercat să releve o corelație esențială între marxismul clasic și ingredientele „revoluției culturale” care s-a declanșat în America în anii 1960. Cu certitudine, acțiunea Școlii de la Frankfurt nu se încheie în anii ‘60, ea continuă și în prezent, cu precădere în domeniul educațional.

Schițe biografice:

Georg Lukacs

- Și-a început viața politică lucrând ca agent al Internaționalei Comuniste.
- Cartea sa, *Istorie și conștiință de clasă,* i-a adus recunoașterea ca al doilea teoretician marxist de frunte după Marx.
- În 1919 a devenit vicecomisar pentru cultură sub regimul bolșevic maghiar al lui Bela Kun. A inițiat ceea ce va deveni cunoscut sub numele de „Terorism cultural”.
- „Terorismul cultural” a fost precursorul la ceea ce avea să se întâmple mai târziu în școlile americane.
- A lansat un program exploziv de educație sexuală. Au fost organizate cursuri speciale și au fost publicate și distribuite materiale pentru a instrui copiii despre „iubirea liberă”, raporturile sexuale, natura „arhaică” a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei și irelevanța religiei, care privează omul de toate plăcerile. Copiii erau stimulați să respingă și să ridiculizeze autoritatea părintească, precum și autoritatea Bisericii și să nu mai țină seama de preceptele morale. Ei au fost transformați, cu ușurință și în mod spontan, în delincvenți pe care doar poliția mai putea să-i strunească. Această chemare la revoltă adresată copiilor a fost însoțită de instigarea la revoltă a femeilor ungare.
- Respingând ideea că bolșevismul a condus la distrugerea civilizației și culturii, Lukacs a afirmat: „O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unora noi de către revoluționari”.
- Modul său de gândire este reflectat în afirmațiile sale: „Toate forțele sociale pe care le-am disprețuit din tinerețe și pe care mi-am propus să le anihilez în spirit s-au reunit acum pentru a declanșa Primul Război Mondial”; „Am văzut distrugerea revoluționară a societății ca reprezentând singura și unica soluție pentru contradicțiile culturale ale epocii”; „Întrebarea este: Cine ne va elibera de sub jugul civilizației occidentale?”; „Orice mișcare politică menită să aducă bolșevismul în Occident va trebui să fie «demonică»”; „Odată abandonată unicitatea

sufletului, nimic nu se mai poate împotrivi «dezlănțuirii» forțelor diabolice ce stau ascunse în toate actele violente necesare instaurării revoluției.

- Mentalitatea lui Lukacs era tipică pentru cei care reprezintau forțele marxismului revoluționar.
- La o întrunire secretă din Germania, din anul 1923, Lukacs a propus ideea inducerii „Pesimismului Cultural” oamenilor din Vest cu scopul de a le amplifica starea de deznădejde și alienare ca o precondiție necesară pentru înfăptuirea revoluției.
- Această întrunire a condus la înființarea Institutului de Cercetări Sociale la Universitatea Frankfurt din Germania, în 1923, o organizație compusă din psihologi, sociologi și alți intelectuali marxiști și de orientare comunistă, care a ajuns sa fie cunoscută ca Școala de la Frankfurt – instituție dedicată implementării programului inițiat de către Georg Lukacs.

Antonio Gramsci

- A fost un marxist italian ce a urmat aceeași linie de gândire ca a lui Georg Lukacs; a ajuns, în urma analizelor sale, la aceleași concluzii pe care le-au formulat Lukacs și ceilalți membri ai Școlii de la Frankfurt cu privire la rolul crucial al intelectualilor în declanșarea revoluției.
- A călătorit în Uniunea Sovietică, după izbucnirea Revoluției Bolșevice din 1917 și unele constatări pe care le-a făcut l-au determinat să conchidă că o revoltă în manieră bolșevică nu va putea fi înfăptuită de către muncitorii occidentali din pricina religiei lor creștine.

- Antonio Gramsci a devenit conducătorul Partidului Comunist Italian, fiind mai târziu închis, în 1930, sub dictatura lui Mussolini, perioadă în care a scris „Caietele din închisoare” și alte texte.
- Aceste lucrări au fost traduse în engleză și au devenit accesibile americanilor.
- Îndemnul său adresat intelectualilor a fost ca aceștia să înceapă un lung marș prin instituțiile educaționale și culturale ale națiunii pentru a crea un nou om sovietic înainte ca o revoluție politică reușită să se producă.
- Această perspectivă reflecta constatările la care ajunsese în Uniunea Sovietică, și anume că oamenii din fruntea Uniunii Sovietice nu vor putea crea un astfel de om nou sovietic după înfăptuirea Revoluției Bolșevice.
- Acest proiect de transformare a omului la nivel de mentalitate și caracter a făcut din Gramsci un erou al marxismului revoluționar implementat în sfera educațională americană și a pregătit terenul pentru crearea *Noului Copil American*.
- Esența strategiei revoluționare a lui Gramsci este reflectată în lucrarea lui Charles A. Reich, *The Greening of America*: „Va avea loc o revoluție. Nu va fi similară revoluțiilor din trecut. Va începe cu individul și cultura, iar schimbarea structurii politice va fi ultimul ei act. Nu va necesita recurgerea la violență pentru a avea sorți de izbândă și nu va putea fi contracarată cu succes prin violență. Aceasta este revoluția Noii Generații”.

Wilhelm Reich

- În cartea sa din 1933, intitulată *Psihologia de masă a fascismului*, a evidențiat faptul că Școala de la Frankfurt s-a distanțat de sociologia marxistă care plasa burghezia împotriva proletariatului. În schimb, bătălia se va da între „reacționari” și elementele revoluționare.
- A scris cartea *Revoluția sexuală* care avea să prefigureze ce urma să se întâmple în 1960.
- Teoria sa sociologică a „sex-economiei” constituia o încercare de a combina psihologia freudiană cu teoria economică a lui Marx.
- Teoria lui Reich este ilustrată în aceste cuvinte ale sale: „Familia autoritară reprezintă statul autoritar în miniatură. Caracterul autoritar al omului rezultă, în esență, din sedimentarea inhibițiilor sexuale și a fricii în substanța vie a impulsurilor sexuale. Imperialismul familial este proiectat ideologic în imperialism național... Familia autoritară (…) constituie o fabrică unde iau ființă ideologia și structurile reacționare”.
- Teoria lui Wilhelm Reich, ca și programul de educație sexuală inițiat de Georg Lukacs în Ungaria pot fi considerate sursele din care provin insistența asupra introducerii educației sexuale în învățământ, începând de la grădiniță, precum și atitudinea de respingere manifestată în cadrul sistemului educațional față de familie, față de autoritatea externă și față de structura tradițională a caracterului.
- Teoria lui Reich conține și alte concepții care au pătruns în câmpul educațional american: *misticismul religios* organizat al creștinismului constituie un aspect al familiei autoritare care a dus la apariția fascismului; *esența patriarhală* trebuie înlăturată din structura interioară a omului, precum și din mediul exterior; *revoluția sexuală* va determina colapsul deplin al ideologiei autoritare; *omul este*, în esență, *un animal* stăpânit de impulsuri sexuale.
- Cartea *Psihologia de masă a fascismului* se afla la a noua ediție în 1991 și poate fi achiziționată de la cele mai multe librării universitare.

Erich Fromm

- Asemenea lui Wilhelm Reich, Erich Fromm a fost un psiholog social al Școlii de la Frankfurt, care s-a mutat în America în anii 1930.
- Cartea sa *Evadarea din libertate,* publicată în 1941, este înrudită ideologic cu lucrarea *Psihologia de masă a fascismului* a lui Wilhelm Reich.
- După cum susținea Fromm, capitalismul timpuriu a dat naștere unei ordini sociale care a condus la apariția teoriei calviniste a predestinării, aceasta reflectând principiul inegalității inerente dintre oameni, principiu revigorat de ideologia nazistă.
- În viziunea sa, caracterul autoritar cunoaște numai experiența dominației sau a supunerii și „diferențele, fie ele sexuale sau rasiale, sunt pentru acesta definite, în mod categoric, în termeni de superioritate sau de inferioritate”.
- Fromm pretindea că „Libertatea pozitivă” implică principiul că nu există o putere superioară eului individual unic; că omul este centrul și scopul vieții; că dezvoltarea și realizarea individualității umane este un scop care nu poate fi subordonat unor cauze presupuse ca având o importanță mai mare.
- Fromm a clarificat mai bine semnificația „Libertății pozitive” în lucrarea *Dogma lui Christ,* unde se

prezintă pe sine ca un caracter revoluționar care s-a emancipat din chingile familiei și ale patriei, de sub autoritatea mamei și a tatălui, care și-a declinat loialitatea față de stat, rasă, partid sau religie.
- Fromm își precizează foarte limpede scopul revoluționar în *Dogma lui Christ*: „Am putea defini revoluția în accepție psihologică, spunând că revoluția este o mișcare politică organizată de oameni care au caractere revoluționare și atragând oameni cu astfel de caractere”.

Herbert Marcuse
- La fel ca Wilhelm Reich și Erich Fromm, Marcuse a fost un intelectual al Școlii de la Frankfurt care a luat calea Americii în anii 1930.
- A fost adesea prezentat ca un filosof marxist, deși a fost un revoluționar social pursânge, care își imagina dezintegrarea societății americane întocmai așa cum Karl Marx și Georg Lukacs și-au imaginat dezagregarea societății germane: „Putem vorbi, pe drept cuvânt, de o revoluție culturală, întrucât protestul este îndreptat împotriva întregii culturi dominante, incluzând sistemul moral al societății existente... Un singur lucru putem afirma cu deplină certitudine: ideea tradițională de revoluție și strategia tradițională prin care poate fi declanșată o revoluție nu mai sunt valide. Aceste idei sunt demodate... Ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului”.
- Marcuse a publicat *Eros și civilizație*, în 1955, carte care a devenit documentul fondator al contraculturii din 1960 și care a introdus ideologia Școlii de la Frankfurt în colegiile și universitățile americane.

- El afirma că singura modalitate prin care putem evada din unidimensionalitatea societății industriale moderne este eliberarea componentei erotice din om, a instinctelor senzuale, ca revoltă împotriva „raționalității tehnologice”.
- Această eliberare erotică avea să se realizeze sub forma „Marelui refuz”, ca negare absolută a „monstrului” capitalist și a tuturor formelor lui, incluzând rațiunea tehnologică și limbajul ritual-autoritar.
- El a furnizat legitimitatea intelectuală necesară pentru realizarea revoltei sexuale adolescentine, inventând și sloganul „Faceți dragoste, nu război!”.
- Teoria sa includea credința că Mișcarea de Eliberare a Femeilor constituie componenta cea mai de seamă a opoziției și posibil cea mai radicală.
- Eforturile sale revoluționare vor conduce la declanșarea unui război nesfârșit purtat de revoluționarii marxiști împotriva bărbaților albi europeni în școli și universități.

Theodor Adorno
- A fost un alt marxist revoluționar și membru al Școlii de la Frankfurt, care s-a stabilit în America în anii 1930.
- Printre alte cărți, Adorno a scris *Personalitatea autoritară*, publicată în 1950.
- Cărțile sale au pornit de la aceleași teorii expuse în lucrările autorilor Wilhelm Reich, Erich Fromm și Herbert Marcuse, bazate pe studiile analitice efectuate asupra societății germane începând din 1923.
- Ideea centrală a lucrărilor lui este aceeași: există un astfel de element precum caracterul autoritar care este opusul modelului revoluționar dezirabil. Ca-

racterul autoritar este produsul capitalismului, al creștinismului, al conservatorismului, al familiei patriarhale și al represiunii sexuale. În Germania, combinația acestor factori a generat apariția prejudecăților, a antisemitismului și a fascismului, potrivit teoriei Școlii de la Frankfurt.

- S-a întâmplat, astfel, ca majoritatea americanilor să fie niște produse ale capitalismului, ale creștinismului, conservatorismului, familiei patriarhale și ale represiunii sexuale. Prin urmare, Theodor Adorno și alți membri ai Școlii de la Frankfurt s-au bucurat de minunata oportunitate de a pune în aplicare programul proiectat de Georg Lukacs și de Antonio Gramsci pentru înfăptuirea revoluției sociale în America în loc de Germania.
- Ei vor postula existența personalității autoritare în rândul americanilor cu predispoziții spre prejudecată, exploatând această componentă pentru a impune americanilor „reeducarea planificată științific", sub pretextul că această acțiune este întreprinsă în scopul eradicării prejudecăților.
- Această reeducare planificată științific va deveni o manevră de înlocuire a sistemului fundamental de valori american cu valorile opuse, revoluționare, în mediul educațional, astfel încât, copiii americani să fie formați după modelul caracterelor revoluționare din teoria Școlii de la Frankfurt, creându-se, în acest mod, *Noul Copil American*.
- Nu poate fi contestat faptul că *Personalitatea autoritară* a fost utilizată de Benjamin Bloom ca sursă principală de inspirație în elaborarea taxonomiei domeniului afectiv, în lucrarea sa, *Taxonomia obiectivelor educaționale*, din 1964, care a avut, ulterior, un rol determinant în cadrul sistemului educațional.

CAPITOLUL III: CORECTITUDINEA POLITICĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SUPERIOR

de T. Kenneth Cribb jr.

Traducere de Dragoș Moldoveanu

Într-un număr tot mai mare de campusuri universitare, libertatea de a exprima și a pune în discuție idei – principiu care constituie piatra de temelie a învățământului superior încă din vremea lui Socrate – se erodează într-un ritm alarmant. Să ne gândim doar la o tendință în creștere: sute (uneori mii) de exemplare ale publicațiilor studențești de orientare conservatoare sunt fie furate, fie arse în public de către studenți radicali. În numeroase cazuri, aceste acțiuni au loc cu sprijinul tacit al facultății și al administratorilor campusurilor. Făptașii sunt rareori pedepsiți.

Deși ar fi ușor să minimalizăm aceste manifestări de intoleranță ca simple farse studențești, asemenea incidente sunt doar expresii superficiale ale unei tendințe omniprezente și insidioase: o tendință al cărei obiectiv îl reprezintă distrugerea tradiției artelor liberale care a contribuit la crearea și menținerea civilizației occidentale.

Cu toate că unele somități susțin că preponderența intoleranței ideologice cunoscute sub numele de „Corectitudine Politică" ar fi exagerată, opusul acestei afirmații este mai aproape de adevăr. Corectitudinea Politică s-a înrădăcinat atât de adânc în sistemul american de învățământ superior, încât multe campusuri universitare sunt astăzi dominate de o atmosferă de incertitudine și frică.

Un număr crescând de studenți și cadre didactice trăiesc acum cu teama că demersul lor intelectual de căutare a adevărului îi va ofensa pe Marii Inchizitori ai Corectitudinii Politice.

Tehnicile Corectitudinii Politice sunt bine cunoscute în prezent: atacarea programei școlare în numele „multiculturalismului”, impunerea unor „coduri de limbaj” restrictive și vag formulate, precum și cursuri obligatorii de „formare a sensibilității” adresate bobocilor, care nu sunt altceva decât eforturi sistematice de îndoctrinare ideologică. Însă, influența corectitudinii politice s-a răspândit și se răspândește și în alte moduri deranjante. Să luăm în considerare câteva incidente recente din câmpul de bătălie universitar:

- La Amherst College din Massachusetts, un grup de studenți homosexuali a desenat graffiti pe trotuarele universității, inclusiv mâzgălind sloganul „Homosexual prin Drept Divin” în fața capelei campusului, în Vinerea Mare. Când Amherst Spectator, un ziar al studențimii conservatoare, a criticat aceste mâzgăliturі pe asfalt pentru că promovează „ura și dezbinarea”, studenții protestatari au ars în public exemplare ale publicației.
- Când Cornell Review, un alt ziar studențesc conservator, a publicat o parodie a descrierilor de curs ale ultra-politizatului departament *Africana* de la Cornell University, militanții din campus au blocat pentru câteva ore traficul din centrul campusului și au ars exemplare furate ale revistei într-un coș de gunoi din metal. Militanții au mers mai departe, solicitând ca universitatea să organizeze cursuri de „sensibilitate rasială” pentru studenții din anul întâi, să impună un „cod de limbaj” al campusului și să aloce un buget mai mare programelor minorităților „segregate”, cum ar fi un cămin destinat exclusiv persoanelor de culoare.
- Studenții care participă la programele ROTC[1] le-au spus prietenilor și familiilor lor că le este teamă să vină la cursuri îmbrăcați în uniforme, deoarece li se scad notele în mod arbitrar de către cadrele didactice care sunt ostile armatei.
- În urma unei serii de acuzații de hărțuire sexuală lansate de către feministe extremiste la adresa unor presupuși inamici, unii profesori au început să încheie polițe de asigurare pentru a se proteja de povara financiară zdrobitoare a proceselor judiciare periculoase și frivole.
- Într-un chestionar elaborat în cadrul Universității din Massachusetts, profesorii trebuie să declare ce „contribuții la multiculturalism” au adus. Chestionarul e folosit apoi în luarea deciziilor privind durata contractelor de muncă și promovarea.

Merită amintit că, pe lângă fiecare exemplu dramatic și intens mediatizat de corectitudine politică, există nenumărate alte cazuri în care influența ei este mai subtilă, însă nu mai puțin reală.

Originile corectitudinii politice în sistemul de învățământ superior

Deși ideologia corectitudinii politice este răspândită mult dincolo de campusurile noastre, nu există nicio îndoială că ea a început aici. Rădăcinile intelectuale ale acestui fenomen datează de secole. În cele din urmă, originile corectitu-

[1] *Reserve Officers Training Corps*, program al armatei americane pentru pregătirea, pe bază meritocratică, în universități de prestigiu, de cadre de conducere specializate în domenii militare, asigurând finanțare, burse, profesori de elită și alte facilități celor mai buni studenți (n. trad.).

dinii politice pot fi găsite în perioada ascensiunii ideologiei moderne și a eforturilor ei de a cuceri puterea. Spre deosebire de tradiția clasică și cea iudeo-creștină, care a pus accentul pe necesitatea omului de a înțelege ordinea morală și a i se conforma, ideologiile moderne încearcă să controleze și să domine lumea. În secolul XX, aceste ideologii au obținut, în cele din urmă, puterea politică în statele comuniste.

În Occident, însă, ideologia nu a reușit să dea un asemenea asalt direct asupra tradițiilor noastre de libertate guvernată de ordine. Mai curând, intelectualii radicali încearcă să submineze temeliile cunoașterii înseși, concentrându-și eforturile asupra transformării universităților.

Momentul de cotitură în spațiul academic s-a produs în anii `60, când studenții militanți au lansat un atac de gherilă asupra tradițiilor culturii occidentale și artelor liberale. Înțelegând că nu puteau cuceri puterea pe termen lung doar prin intermediul demonstrațiilor, mulți dintre acești activiști au ales să rămână „în sistem”, devenind, la rândul lor, profesori. Această generație de „radicali titularizați” (pentru a utiliza sintagma lui Roger Kimball) formează astăzi *establishment*-ul din imensa majoritate a instituțiilor noastre de învățământ superior. În calitate de rectori, decani sau șefi de departamente, ei au angajat și angajează alți ideologi „după chipul și asemănarea lor”, au instigat și instigă politicile represive cunoscute sub numele de Corectitudine Politică. Acești reprezentanți politizați ai mediului universitar nu vor renunța ușor la pozițiile lor actuale de putere.

Ideologie vs. educație liberală

Mizele acestui război al ideilor sunt uriașe, dat fiind că includ însuși conceptul de libertate. Poporul american a înțeles dintotdeauna legătura intimă și vitală dintre educația

liberală și libertatea politică. Tocmai din acest motiv, Corectitudinea Politică este o lovitură de moarte care țintește însăși inima republicii noastre.

În influenta sa carte *Ideea de universitate*, cardinalul John Henry Newman definea „artele liberale” drept o căutare a cunoașterii de dragul cunoașterii înseși. Prin contrast, el definea „artele servile” drept acele modalități de studiu care servesc doar unor obiective precise, imediate. Artele liberale sunt eliberatoare, susținea Newman, deoarece ele permit oamenilor să descopere principiile fundamentale care ne îndrumă către înțelepciune și virtute.

Dacă ar mai fi fost azi în viață, Newman ar considera Corectitudinea Politică drept „servilă”, întrucât scopul ei este de a promova o agendă politică într-o poziție de putere la nivel național. Din ce în ce mai mulți profesori militanți își transformă fără rușine catedrele în „amvoane”, renunțând la căutarea adevărului obiectiv și începând punerea în aplicare a misiunii de a-și îndoctrina propriii studenți.

Programa distrusă

Susținătorii corectitudinii politice își concentrează eforturile asupra nucleului educației liberale, programa școlară. Eforturile lor vor modifica fundamental ceea ce vor învăța noile generații de americani. În această bătălie, instrumentul corectitudinii politice este mișcarea „multiculturală”. Anumiți critici arată, pe bună dreptate, că multi-culturalismul este mai mult decât un argument în favoarea unor cursuri care să se concentreze asupra grupurilor care au fost la un moment dat dezavantajate sau oprimate. Mai degrabă, multiculturalismul presupune restructurarea sistematică a programei de învățământ, astfel încât să-i împiedice pe studenți a dobândi cunoștințe despre tradiția occidentală. De vreme ce motivația ultimă din spatele corectitudinii politice este o

încercare de a restructura societatea americană în concordanță cu direcțiile egalitariste, este imperativ pentru susținătorii ei să insufle în mințile studenților o formă aprofundată de relativism cultural.

Poate cel mai îngrijorător aspect al asaltului corect politic asupra programei de învățământ este că acesta s-a produs în multe universități americane de elită. De exemplu, să luăm cazul Universității Stanford, o instituție care a jucat vreme îndelungată un rol de primă importanță în învățământul superior american. Stanford a eliminat, în 1988, vechea ei materie obligatorie „Civilizația occidentală", înlocuind-o cu o disciplină multiculturală numită „Culturi, idei și valori". În cadrul acestui noi discipline, studenții din primul an de la Stanford îi pot studia la fel de ușor pe marxiștii revoluționari din America Centrală, precum îi studiază pe Platon, Shakespeare sau Newton.

Stanford se află, de asemenea, în fruntea mișcării de abandonare a studiului serios al istoriei. Studenților de aici, asemenea studenților tuturor celor cincizeci de universități de vârf din Statele Unite, cu excepția uneia, nu li se cere să urmeze nici măcar un singur curs de istorie. În schimb, li se solicită să aleagă dintre o varietate de cursuri reunite sub titulatura de „culturi americane". Potrivit unui proaspăt absolvent de la Stanford, e imposibil să îndeplinești cerința „culturilor americane" studiind protestantismul, pe americanii de origine irlandeză sau Vestul american, în timp ce cursurile „potrivite" includ: „Film și literatură: reprezentări ale frontierei dintre SUA și Mexic" și „Teatru etnic contemporan". Studenții de la Stanford trebuie să urmeze, de asemenea, cursuri de „Culturile lumii" și „Studii de gen", care includ „Cultura expresivă Chicana" și „Misoginie și feminism în Renaștere".

Întrucât instituțiile de elită precum Stanford reprezintă un model pentru celelalte instituții de învățământ superior din Statele Unite, alte universități adoptă energic aceste atacuri devastatoare asupra programei. Acest efect de propagare „picătură cu picătură" va avea un impact de durată asupra modului în care vor fi educate viitoarele generații de americani.

Intoleranța și asaltul asupra libertății

Cei doi piloni care au susținut în mod tradițional artele liberale sunt libertatea universitară și libertatea de exprimare. Fără libertatea de a căuta adevărul și cea de a scrie și a vorbi liber, erudiția autentică este imposibilă. Însă, suprimarea acestor două libertăți fundamentale a devenit o rutină prin impunerea unor coduri de exprimare, a cursurilor de „sensibilitate" și a unui climat general de frică și intimidare în campus.

De exemplu, profesorii mai tineri, care nu au contract de muncă pe perioadă nedeterminată, trebuie să fie atenți nu doar la ceea ce spun, ci și la ceea ce publică. În anii `90, administratorii ideologici ai universităților au creat un mediu dominat de suspiciune mult mai intensă decât tot ce a creat senatorul anti-comunist Joseph McCarthy la jumătatea secolului trecut.

Cele mai tragice victime ale acestei epoci a corectitudinii politice sunt studenții. Obiectivul tradițional al unei educații în arte liberale – aculturația, prin care studenții dobândesc înțelepciunea moștenită a trecutului – a fost lăsat deoparte. Din în ce mai mult, educația universitară astăzi pare să presupună învățarea pe de rost a unor opinii politice. În ultimă instanță, Corectitudinea Politică înlocuiește obiceiul tradițional al gândirii critice cu sentimentul infatuat al îndreptățirii de sine. Un distins erudit deplângea recent faptul că „învățământul superior înseamnă tot mai mult să dobândești comportamente și opinii pe care să le porți ca pe o uniformă".

Întrucât mediul universitar constituie o lume relativ izolată, aceasta poate permite administratorilor politizați să transforme campusul într-un laborator de experimente în metamorfoză socială. Atunci când criticii Corectitudinii Politice au comparat atmosfera din campus cu cea a unui stat totalitar, somitățile liberale i-au denunțat imediat ca isterici. Puține dintre aceste somități au experiența directă a vieții de zi cu zi în campus.

Mișcarea pentru reformă universitară

În pofida puterii instituționale a radicalilor din campusuri, există forțe care lucrează pentru a impulsiona reforma universitară autentică. Mișcarea pentru reformă universitară se întemeiază pe principiile responsabilității, comunicării și angajamentului în favoarea unei erudiții autentice.

O forță favorabilă reformei universitare este cererea crescândă a părinților pentru asumarea unei mai mari responsabilități din partea colegiilor și a universităților. Într-un moment în care studiile relevă că studenții plătesc mai mult și învață mai puțin decât întrucât, tot mai mulți părinți devin „consumatori” exigenți.

O altă forță o constituie publicațiile studențești independente, ale căror jurnaliști fac publice bufoneriile Corectitudinii Politice din campusuri. În trecut, radicalii din campus prosperau în mediul închis al universităților, însă acțiunile lor nu mai trec azi neobservate. Apariția ziarelor studențești conservatoare în zeci de campusuri i-a forțat pe militanți să iasă la suprafață, unde sunt extrem de vulnerabili sub privirea atentă a publicului exasperat.

Cu doi ani în urmă, finanțatorii rețelei *Collegiate Network* au adresat o solicitare către *Intercollegiate Studies Institute* pentru a prelua administrarea programului lor de sprijinire și consolidare a jurnalismului studențesc responsabil.

Collegiate Network contribuie cu fonduri de start-up, asistență practică și consiliere intelectuală pentru șaizeci de ziare studențești de orientare conservatoare care oferă forumuri alternative de dialog în multe dintre cele mai elitiste (și dogmatice) universități americane.

Aceste publicații alternative au identificat abuzuri la toate nivelurile vieții universitare și s-au angajat în practicarea unui jurnalism de investigație, care s-a dovedit remarcabil de onest și de precis. Poate cea mai vestită „lovitură” a venit din partea „Light & Truth”, publicația alternativă a Universității Yale susținută de *Collegiate Network*. Editorii „Light & Truth” au descoperit că suma de 20 milioane de dolari donată de fostul student Lee Bass nu a fost utilizată pentru scopul vizat de donator, de a susține un curs integrat despre civilizația occidentală. Reportajul acestora a declanșat scandalul care a dus la returnarea de către universitate a finanțării domnului Bass. Furia care a urmat a costat universitatea Yale mult mai mult decât cele 20 milioane de dolari ale domnului Bass – atât în termeni financiari, cât și în pierderea încrederii a numeroși finanțatori în conducerea actuală a universității.

Nu toate scandalurile dezvăluite de către publicațiile alternative ale campusurilor sunt de această amploare, însă există nenumărate abuzuri care pot fi demascate de către jurnalismul studențesc de investigație. Facultatea de Drept de la Universitatea Carolina de Nord, Chapel Hill, le-a interzis reprezentanților armatei Statelor Unite să instaleze acolo mese pentru recrutări, în pofida beneficiilor fiscale federale primite de facultate din partea Ministerului Apărării. Un articol despre acest scandalos asalt asupra libertății care a apărut atât în „Carolina Review”, ziar al studenților, cât și în ziarul național studențesc „Campus”, publicat de ISI, a stârnit o zarvă generală atât în interiorul, cât și în afara campusului. Legiuitorii din Carolina de Nord au luat măsuri imediate și

au adoptat un proiect de lege care interzice facultăților susținute din banii contribuabililor să acționeze discriminatoriu împotriva armatei când potențialii angajatori vin la universitate.

La Universitatea din Madison, Wisconsin, ziarul studențesc conservator „UWM Times” a dezvăluit că un administrator de universitate solicita semnături pentru candidații democrați la funcțiile publice locale, încălcând efectiv legea prin care se interzicea angajaților universității de a se implica în campanii politice. Rectorul universității, în ciuda faptului că emisese un ordin împotriva acestui tip de campanie, a refuzat să îl sancționeze pe administratorul în cauză – poate pentru că însuși rectorul încălcase atât legea, cât și propriul său ordin, semnând una dintre petițiile respective în timp ce se afla la serviciu. Povestea a fost reluată de *Milwaukee Journal-Sentinel*, iar abuzului i s-a pus capăt.

Întrucât publicațiile și organizațiile alternative dedicate reformei universitare răspândesc azi aceste știri, comunitățile mai mari din jurul instituțiilor noastre de învățământ superior se implică și ele mai mult în reforma universitară profundă. De exemplu, *National Association of Scholars* încurajează consiliile universităților să adopte un rol mai activ și mai vocal în opoziția față de excesele corectitudinii politice. Eforturile de acest tip trebuie să fie extinse și intensificate.

Pe termen lung, metoda cea mai directă de a-i înfrânge pe inchizitorii Corectitudinii Politice este pur și simplu de a le ține piept. Acțiunile individuale de împotrivire implică adesea riscuri considerabile: studenții se pot confrunta cu înscenări judiciare umilitoare și demoralizatoare, în timp ce cadrele didactice își pot pierde dreptul de a fi titularizate. Însă fiecare act de rezistență provoacă o undă, încurajându-i și pe alții să se opună intimidării ideologice. Cu sprijinul unui număr important de părinți, finanțatori și absolvenți, acești Davizi încă pot învinge Goliații care îi domină.

Focul adevăratei educații

Probabil cea mai puternică forță în favoarea unei autentice reforme universitare este cea care încearcă să învingă ravagiile ideologice ale Corectitudinii Politice, triumfând în războiul de idei. Studenții eminenți posedă o inteligență pătrunzătoare care nu poate fi satisfăcută cu sloganuri politice. Atunci când acești studenți au acces la erudiția de înalt nivel, ei răspund cu entuziasm. Chiar și astăzi, aculturația încă are loc sub îndrumarea unor oameni de știință excepționali din cadrul diverselor instituții din întreaga țară. De asemenea, anumite colegii și universități continuă să înoate împotriva curentului ideologic al vremurilor actuale.

Intercollegiate Studies Institute (ISI), în colaborare cu Templeton Foundation, identifică cei mai buni profesori, cele mai bune departamente, facultăți și manuale din învățământul superior american de astăzi. Acest program, *Templeton Honor Rolls for Education in a Free Society*, promovează excelența și servește ca un ghid pentru părinții și studenții care se confruntă cu problema dificilă a alegerii colegiului sau universității la care să se înscrie. Evidențiind excelența din învățământul superior, *Templeton Honor Rolls* îi încurajează, de asemenea, pe finanțatori să răsplătească universitățile care perpetuează tradițiile societății libere.

Viitorii studenți, părinții acestora și finanțatorii pot, la rândul lor, să beneficieze de un ghid complet al celor mai importante o sută de instituții de învățământ superior din Statele Unite, publicat de ISI. Ghidul conține prezentări substanțiale, de dimensiunea unor eseuri, ale tuturor celor o sută de instituții, inclusiv optzeci de facultăți de elită, selectate în funcție de criteriile competitive de admitere, și douăzeci de facultăți pe care ISI le recomandă în mod special pentru angajamentul lor față de educația în artele liberale. Acest ghid

al ISI îi avertizează pe studenți în privința pericolelor ideologice din campusuri și îi îndrumă către cei mai buni profesori și secții. Așa cum scria despre acest proiect William J. Bennett, autor de best-seller-uri:

> „Mult prea adesea americanii manifestă față de universități și colegii un respect care îi împiedică să adreseze întrebări dure și să ceară rezultate concrete. Dar dacă e să se realizeze vreodată o reformă educațională autentică pe termen lung, părinții și studenții vor trebui să devină consumatori de educație mai subtili și mai bine informați. Ghidul elaborat de ISI constituie un instrument puternic în cadrul acestui efort".

Una dintre cele mai faimoase afirmații ale lui Edmund Burke este că „singurul lucru de care răul are nevoie ca să triumfe e ca oamenii buni să nu facă nimic". Vreme de generații, americanii au avut față de învățământul superior sentimente de respect și venerație – semn al credinței lor în puterea eliberatoare a artelor liberale. Dar, în fața corectitudinii politice, a sosit timpul ca publicul american să-și tempereze respectul cu o doză de sensibilitate critică și să facă un efort mai direct pentru a cere socoteală mediului universitar. E vremea ca bărbații și femeile de bine să ceară ca învățământul superior american să se ridice la nivelul celor mai bune tradiții ale sale și să scape de sub tirania corectitudinii politice.

CAPITOLUL IV: CORECTITUDINEA POLITICĂ: DECONSTRUCȚIE ȘI LITERATURĂ

de Jamie McDonald

Traducere și note
de Irina Bazon[1]

Literatura constituie, dacă nu cel mai important indicator cultural, cel puțin un barometru semnificativ al nivelului de civilizație al unei societăți. Natura umană și mediul intră în relație pentru a alcătui fiecare conștiință individuală care, la rândul ei, se exprimă prin cuvinte. Literatura – constând în acele cuvinte pe care societatea, în ansamblul ei, le consideră drept exemplare – reprezintă, am putea spune, un punct de pornire, o fereastră spre cultură.

Prin urmare, sfera literaturii de astăzi merită să fie examinată pentru viziunea pe care o oferă asupra climatului cultural actual. Literatura americană contemporană este impregnată de „-isme": marxism, freudianism, feminism și așa mai departe. Cele mai multe reprezintă echivalentul academic a ceea ce în cultura comună poartă numele de „Corectitudine Politică". Teoreticienii literari preiau un anumit model teoretic și îl aplică literaturii în efortul de a „descoperi" în text o nouă semnificație, corespunzătoare teoriei. De exemplu, într-o abordare feministă, poemul lui Andrew Marvel, *Upon Appleton House*, nu mai are drept temă frumusețea ținutului tradițional; în schimb, vorbește despre relele pe care le-a ge-

[1] Traducerea a fost publicată inițial pe 13 noiembrie 2009 la www.proiectul-arche.org/2009/11/traducere-jamie-mcdonald-corectitudinea.html.

nerat o moștenire pe linie patriarhală. Acești „critici culturali” – denumiți astfel întrucât critica lor abordează literatura din perspectiva unei anumite culturi – au apărut în anii 1960, însă școlile lor de critică au început efectiv să ia avânt odată cu ivirea școlii deconstructiviste în anul 1970.

Lucrările lui Jacques Derrida, părintele deconstructivismului, au început să fie traduse din franceză de către profesorul american Gayatri Spivak la mijlocul anilor ’70, într-o vreme când literatura americană atinsese un stadiu optim al dezvoltării pentru a primi influența teoriei derridiene. Marxiștii economici activau deja în campusurile universitare, iar criticii culturali erau încă alimentați de radicalismul epocii. Susținătorii feminismului, ai teoriilor „queer”[2] și ai scriitorilor de culoare câștigaseră teren în primul deceniu, deși doar un vag sentiment al represiunii se înscria în arsenalul lor limitat. Ceea ce le lipsea era fundamentul filosofic, resortul pe care l-ar fi oferit existența unui *logos* propriu. Sosirea curentului deconstructivist[3] din Franța le-a furnizat acea filosofie.

Generația universitarilor din acea vreme atrăgea atenția celor din generația anterioară că principiile pe care se bazaseră erau total greșite. În acest caz, revolta era îndreptată împotriva Noilor Critici[4] – numiți astfel chiar și acum, la zeci

[2] Teoria *queer* (*Queer theory*) este o teorie filosofică și critică, provenind din al treilea val feminist și din studiile gay și lesbiene (sursa: www.wikipedia.ro).

[3] „Jacques Derrida, în *Scriitura și diferența*, Editura Univers, București, 1998, identifică trei surse ale teoriei sale: 1) înlocuirea conceptelor de metafizică, ființă și adevăr, prin filosofia lui Nietzsche, cu cele de joc, interpretare și semn; 2) sfârșitul conceptului de conștiință de sine, de prezență la sine, de subiect conștient, prin psihanaliză; 3) sfârșitul onto-teologiei, metafizicii (determinarea ființei ca prezență), prin gândirea lui Heidegger” (Lorena Armulescu, *Specificul deconstrucției*, http://www.revistanorii.com/Nr7.html).

[4] Noua critică (reprezentanți: F. R. Leavis, Robert Penn Warren, T. S. Eliot, William Empson, Cleanth Brooks etc.) a predominat în literatura americană și engleză între anii 1920-1960. Metoda de abordare are la bază conceptul de „close reading”, presupunând o analiză (estetică, stilistică) riguroasă, amănunțită aplicată textului literar, atenția acordată elementelor formale (ele-

de ani de la lansarea lor. Noii Critici erau preocupați de găsirea semnificației textelor fără a lua în considerare elementele extratextuale, ca, de pildă, intenția autorului; acest proces de interpretare avea drept principiu călăuzitor ideea că „textul este totul”.

Noua generație de critici și-a propus răsturnarea acestui principiu. În locul afirmației „textul este totul”, ei au proclamat că „totul este text”[5] și au început să analizeze orice

mente lingvistice, prozodie, figuri stilistice, intrigă, simboluri, motive literare, paradox, antiteză etc.). Propunând o modalitate critică obiectivă, noii critici nu iau în considerare elementele extratextuale (biografie, intenția autorului, efectul asupra cititorului, context istoric și cultural). Ei înțeleg opera ca unitate organică și autonomă, un sistem coerent, bazat pe structuri stabile, universale. Opunându-se noilor critici, deconstructiviștii resping structura (care are la bază principiul coerenței), pledează pentru desființarea logocentrismului ce presupune „determinarea sensului ființei ca prezență”: substanța este negată (ceea ce implică anularea tradiției, a moștenirii, a sensului originar), este înlocuită cu relația, lumea deconstructiviștilor nu constituie o lume „dată”, ea nu „este”, ci „se face” continuu („lumea lui Derrida este lumea unei perpetue deveniri, a unei perpetue «puneri în relație», fără puncte originare și fără momente finale” – Ioana Em. Petrescu, *Modernism/Postmodernism*, Editura Casa Cărții de Știință, 2003, p. 40). Ei opun structurii „țesătura textuală continuă” – textul fiind „rețea”, „țesătură”, „urzeală”, „textură”, având un caracter pur relațional (*Ibidem*, pp. 46-47); prin accentuarea aspectelor marginale, contradictorii, ambigue, prin încercarea neîncetată de a scoate în evidență, supralicitând și adâncind, incoerențele insolubile, răsturnările, dezarticulările, fragmentările, se neagă existența unor structuri stabile, universale. Nu există nimic natural, dat, este anulată valoarea de adevăr, posibilitatea vreunui sens obiectiv sau a referentului extratextual. Este respinsă nu numai coerența internă a operei, ci și autonomia ei: textul nu este autonom, ci contaminat mereu de alte texte, nu există decât printr-o perpetuă „punere în relație” cu alte interpretări, discursuri, puncte de vedere (n. trad.).

[5] „Totul este text” se traduce prin ideea că „nu există fapte, doar interpretări” (Nietzsche), realitatea neexistând decât ca un „construct” cultural. Ea este o „urmă textualizată”; oamenii nu mai sunt „realități încarnate”, ci „entități indirecte” (Ovidiu Hurduzeu), textualizate; subiectul este un „efect de limbaj”, conștientul, un efect al „urmei”. Prin impunerea totalitară a *textului*, deconstructiviștii proclamă abolirea definitivă a *logosului* (purtătorul unor sensuri inteligibile, durabile, coerente); astfel, formația acestor apostoli ai non-gândirii „nu are, din principiu, nicio legătură cu silogismul, inteligibilul și realul, ci

lucru în raport cu opera literară. În cazul unei poezii care includea un personaj feminin, criticii supuneau analizei legătura poetului cu mama, soția, sora sa și așa mai departe, străduindu-se să ofere, în acest mod, o interpretare operei. Această metodă de a folosi datele biografice pentru a căpăta o nouă înțelegere asupra operei ar putea avea (și deseori a avut) efecte pozitive. Totuși, aceste noi interpretări nu constituiau încercări de a discerne adevăratul sens al unei opere (așa cum izbutiseră Noii Critici) sau de a dezvălui măcar intenția autorului (ca în interpretările tradiționale). Criticii din această nouă generație au devenit, în schimb, primii academicieni care au profesat ceea ce este cunoscut în sferele literare drept „criticismul cultural”. Ei s-au străduit să înțeleagă literatura din perspectivă feministă sau din perspectiva homosexualilor sau a minorităților radicale. Scopul lor nu era acela de a descoperi sensul – erau mult prea influențați de relativiști în sensul acesta – ci de a depista elemente sexiste, rasiste sau „homofobe” în operele autorilor de sex masculin, europeni și heterosexuali.

Teoria derridiană a deconstrucției a devenit o unealtă pentru criticii culturali. Într-o formulare simplă, deconstrucția constituie o școală de gândire potrivit căreia cuvintele nu au sens. În schimb, ele sunt „~~urme~~” ale sensului. Sensul unui cuvânt se dizolvă continuu, iar ceea ce ne rămâne e doar memoria, sau ~~urma~~ a ceea ce sensul era odată (Derrida folosește

tocmai cu metafora și ficțiunea” (Vlad Mureșan, *Dialog fără logos*, www.ideiindialog.ro), ei găsind, prin urmare, în literatură, cel mai prielnic teren pentru dezvoltarea teoriei lor. Deconstructivismul a dus la alterarea literaturii, aceasta fiind supusă relativității critice care a negat „esența însăși a literaturii: un limbaj viu, «încarnat», prin care «metafizicul» țâșnește din solul experienței noastre concrete de muritori căutători ai Adevărului” (Ovidiu Hurduzeu, *Inconfortul intelectualilor confortabili*, în *A treia forță: România profundă*, Editura Logos, București, 2008). Dar, din moment ce critica literară nu mai recunoaște că „ordinea adevărului este cea pe care se construiește literatura însăși”, judecățile sale de valoare „se sprijină pe o coloană absentă”, rămân la nivelul unor „opinii personale incoerente” sau a „schemelor abstracte” (Ovidiu Hurduzeu).

frecvent cuvântul tăiat „~~urmă~~” – similar termenului „~~ființă~~” întâlnit la Heidegger – pentru a indica un sens care este simultan prezent și în dizolvare).

O metaforă poate fi utilă pentru înțelegerea filosofiei de bază a deconstructivismului: dacă rostesc cuvântul „stilou”, vă veți gândi la acel obiect aflat în sertarul biroului. Dacă arunc stiloul în cineva, cuvântul începe, însă, să-și piardă înțelesul pozitiv de instrument de scris; în termeni deconstructiviști, semnificația originală a cuvântului „stilou” se șterge, astfel încât nu mai rămâne din ea decât o ~~urmă~~. În schimb, cuvântul „stilou” începe să fie asociat cu o armă, un proiectil, un mijloc de expresie (poate) a furiei. Dacă stiloul lovește pe cineva, atunci cuvântul va avea pentru acea persoană semnificația a ceva dureros, a unei jigniri personale, implicând imboldul de a întoarce lovitura și așa mai departe. Aceste sensuri se dezvoltă și se schimbă permanent, întrucât mintea umană este angajată într-un proces necontenit de interpretare și reinterpretare. Din această cauză – susțin deconstructiviștii – ea nu se fixează niciodată complet asupra sensului stabil al cuvântului „stilou”. Bazându-se pe aceste argumente lingvistice, deconstructiviștii conchid că, întrucât orice sens este supus atât de rapid dispersiei, nu putem comunica niciodată cu adevărat. Cuvintele nu mai au sens.

Cuvântul postmodern în vogă „differance”, alături de termenii „ștergere” și „~~urmă~~”[6] au intrat în sfera educațională

[6] Derrida a preluat de la Freud conceptul de „urmă” (potrivit teoriei lui Freud, trăirea umană s-ar organiza pe baza unor „urme mnezice” – reprezentări ale unor traume trecute care nu sunt niciodată pe deplin conștientizate și a căror reactualizare în memorie este mereu amânată, dar care condiționează întregul „aparat” psihic al omului – și nu a „prezenței”, a actelor de conștiință, a rațiunii; astfel, pentru Freud, conștiința este un „efect” al urmei); scrierea se compune din diferențe, nu din termeni pozitivi, absența originii, a sensului, a centrului fiind „difference” – „spațiul gol, variabilă căreia i se pot acorda sensuri independent de constrângerile pe care i le-ar impune prezența originii” (Lorena Armulescu, *Specificul deconstrucției*, http://www.revistanorii.com/Nr7.html), „urma” devenind „centrul” scrierii, care, așadar, „nu poate fi gândit

americană prin intermediul scrierilor lui Derrida. Prin îmbinarea noțiunilor (și a cuvintelor în limba franceză) „deferment” și „difference”, Derrida a creat acest cuvânt („differance”) pentru a desemna necontenita amânare a sensului. Filosoful susține că „differance” este motivul pentru care cuvintele nu pot avea sens; neîncetat, mintea percepe lucrurile în moduri diferite și, astfel, sensul original își pierde valoarea sa de sens *propriu*, devenind o simplă ~~urmă~~.

În ultimă analiză, această metodă este insuficientă pentru criticii culturali de astăzi; ei au nevoie de cuvinte care să

sub forma unei ființări-prezente (…), ci ca o funcție, un soi de ne-loc în care au loc nesfârșite înlocuiri de semne” (Derrida, *Scriitura și diferența*, Editura Univers, 1998, p. 377); prin urmare, scrierea nu mai are la bază un înțeles stabil (dat de structura semnificat-semnificant), înțelesul se amână la nesfârșit (determinantă fiind doar diferența dintre semnificanți). *Diferanța* este „gândită” ca „non-ființă”, ca existență absentă (Lorena Armulescu), joc ce „produce” neîncetat diferențe – forme contingente, temporare, spectrale, „identități” aflate mereu „sub ștergere”. Pe urmele lui Freud, Derrida va proclama că „Trebuie gândită viața ca urmă înainte de a determina ființa ca prezență”.
În fond, ce este diferența lui Derrida? Este diferența fără identitate, între termenii care diferă neexistând propriu-zis niciun fel de tensiune, nici atracție, nici respingere, atâta timp cât nu au origine, referență. Ea nu mai are nimic comun cu „diferența ca diferență” a lui Hegel: „Dacă diferența lui Derrida este *unilaterala pură diferență* care emană (diferă) diferențe, diferența ca diferență este, la Hegel, tocmai *puterea identității concrete*“ (Vlad Mureșan, *Schizofrenia diferenței*, *Verso*, nr. 28-29, decembrie 2007, nr. 30, ianuarie 2008). Conform „logicii” postmoderne (suprimatoare a *logosului*), subiectul nu ar fi niciodată el însuși o ființă individuală unică, ci o alcătuire incoerentă de mai multe euri ascunse „în ficțiunea unui singur Eu” (Vlad Mureșan).
Deconstructivismul a constituit principiul călăuzitor al adepților relativismului cultural (multiculturaliștii). Potrivit acestora, „culturile nu pot fi superioare sau inferioare, ci doar DIFERIT”. Multiculturaliștii „sunt departe de o înțelegere profundă a noțiunii de cultură și diversitate culturală (…). Cultura este gândită în termenii rasei, orientării sexuale și apartenenței etnice”. Ei trec sub tăcere „caracterul național sau universal al culturii, diferența de esență între culturi și subculturi etnice”. Individualismul occidental „nu aderă organic la ființa umană. Acest «individ liber», ca și omul de grup, omul multiculturalist postmodern, este o construcție artificială” (Ovidiu Hurduzeu, *Sclavii fericiți. Lumea văzută din Silicon Valley*, Editura Timpul, Iași, 2005, p. 214-215) (n. trad.).

poarte anumite semnificații, astfel încât să se poată referi la operele artistice pentru a deplânge modul cum acestea ilustrează și exemplifică represiunea culturilor minoritare. Dar, pe lângă filosofia ei generală, deconstrucția a oferit ceva și mai important. A oferit tehnicile menite să „demonstreze” felul cum limba în întregul ei se deconstruiește pe sine.

Deconstructiviștii s-au specializat în „deconstruirea” operelor literare, deși susțin cu fermitate că operele se deconstruiesc singure, iar criticul doar ilustrează modul în care se produce aceasta. În linii mari, aceste tehnici de deconstrucție presupun înlăturarea sensului evident al operei literare – sensul „tradițional” – și efortul de a demonstra modalitatea prin care opera însăși contestă acest sens tradițional[7]. De exemplu, analizând o poezie de dragoste, ei îi vor deconstrui limbajul până când vor găsi aspecte care să nege sensul de iubire care stă la baza acesteia. Sonetul poetei Elizabeth Barrett Browning, *How Do I Love Thee? Let Me Count The Ways*, se încheie cu versul: „Mai mult te voi iubi în moarte”. Dibacii deconstructiviști ar alătura acestui vers cuvintele din prima parte a poemului: „…când, ascuns vederii, sufletul tinde / spre marginea ființei și grația divină”, pentru a deduce de aici ideea că poeta vizează, de fapt, moartea ființei iubite. „De ce aspiră poeta spre marginea ființei?” – se întreabă criticul – „În mod cert, ea nu-și dorește să rămână înăuntrul sau înaintea ființei, ci, mai degrabă, undeva la suprafața ei”. De-

[7] Deconstructiviștii susțin ideea că scrierea, fiind „anti-logocentrică”, ar avea o semnificație diferită: „Platon, în *Phoedrus*, acuză scrierea că instaurează confuzie comunicativă, câtă vreme cuvântul-fiu e separat de «tată», de locul și momentul înființării sale. Derrida vede, însă, un defect în contactul direct dintre cuvântul-fiu și autorul-tată”, contact care ar fi impus, în concepția sa, „primatul (poate) nemeritat al unor centre: *eidos*, *arche*, *telos*, materie, elan vital etc.”; ca modalitate de anulare a logocentrismului, el instituie „gramatologia, care renunță la privilegierea scrierii în dauna vorbirii și admite că «partea vătămată» depinde de un sistem de mărci diferențiale…” (Bogdan S. Parvu, *Dictionar de genetică literară*, Editura Institutul European, Iași, 2005, p. 56).

constructiviștii pun această disparitate[8] aparentă pe seama problemei limbii, a diferanței, conchizând imediat că poemul – ca orice alt limbaj – nu are sens[9].

Criticii culturali au adoptat fără întârziere această școală de gândire, imediat ce i-au înțeles puterea: au descoperit, astfel, o metodă de atac împotriva interpretărilor tradiționale ale operelor literare. S-au folosit de deconstrucție pentru a înlătura semnificația tradițională și a o înlocui cu o *nouă* semnificație. „Corectitudinea Politică” este această nouă semnificație care contaminează societatea noastră în prezent. De exemplu, după ce sensul tradițional al poemului *How Do I Love Thee?* a fost subminat în maniera prezentată mai sus, un critic feminist ar putea declara – în absența unei interpretări stabile – că poemul vizează „în realitate” modul cum femeile din Anglia secolului al XIX-lea erau condiționate să se socotească inferioare bărbaților.

De vreme ce, conform mantrei postmoderne, „totul este text”, criticii culturali nu au ezitat să aplice metodele lor

[8] Disparitatea rezultă, așadar, din anularea semnificatului: deconstructiviștii desființează structura internă a semnului (semnificat-semnificant), pentru a acredita ideea că sensul ar fi determinat doar de relația și diferența dintre semne, însă „refuzul unei «metafizici a prezenței» (baza oricărei semantici, care produce sens numai articulând semnificantul cu semnificatul) duce la imanența discursivă pură: orice exterioritate este înghițită în pura idolatrie a limbajului” (Vlad Mureșan, *Habermas versus Derrida*, *Verso*, an III, nr. 32, 16-29 februarie 2008).

[9] Iată noul chip al poeziei pe care îl instituie deconstructivismul, chip ce nu mai seamănă cu nimic, cu atât mai puțin celui uman: „Vei numi de acum încolo poem o anumită pasiune a mărcii singulare, semnătura care repetă dispersarea sa, de fiecare dată dincolo de *logos*, inumană, abia dacă domestică, nici apropriabilă în familia subiectului: un animal convertit, rulat în bulgăre, întors spre sine și spre celălalt, un lucru de fapt, și modest, discret, aproape de pământ, umilitate pe care o *supranumești*, care te poartă astfel, în nume, dincolo de nume, un arici catahretic, cu toate săgețile în afară, când acest orb fără vârstă aude, dar nu vede venind moartea” (Jacques Derrida, *Points de suspension. Entretiens*, Galilée, Paris, 1992, p. 307, citat preluat din articolul *Note în orizontul întrebării Ce este poezie? (II)*, de Marius Ghica, revista „Ramuri”, nr. 12/2008) (n. trad.).

și altor sfere, precum muzica, filmul, televiziunea și tot ce au mai întâlnit în cale. Au înțeles că pot văduvi toate fenomenele culturale de sensul lor stabil, că pot substitui valorile la nivelul oricărui grup doreau. De pildă, abordarea din perspectiva homosexualilor a putut anula adevărul Bibliei, reinterpretând textele biblice ca fiind impregnate de ură homofobă. Adevărul lui Dumnezeu a fost desființat și o agendă politică aparținând omului a fost instituită[10].

Scopul declarat al lui Derrida a fost să anihileze ceea ce el a numit „semnificatul transcendental”[11]. Modelele lingvis-

[10] Această agendă politică are la bază legitimarea noii ideologii, căreia Derrida îi face apologia: „Că vor sau nu, că știu sau nu, toți oamenii de pe întreg pământul sunt astăzi, într-o anumită măsură, moștenitori ai lui Marx și ai Marxismului (...). Nu există niciun precedent al unui astfel de eveniment. În întreaga istorie a omenirii (…), un astfel de eveniment (să repetăm: acela al unui discurs de formă filosofico-științifică ce își propune să se rupă de mit, de religie și de mistica naționalistă), deci acest eveniment s-a legat, pentru prima oară și în mod inseparabil, de niște forme mondiale de organizare socială (un partid cu vocație universală, o mișcare muncitorească, respectiv o confederație de state). Toate acestea propun un nou concept de om, de societate, de economie, de națiune – și mai multe concepte privitoare la stat și la dispariția acestuia” (*Spectrele lui Marx*, Editura Polirom, Iași, 1999, pp. 143-144). Astfel, noii ideologi (continuatori ai lui Marx) își vor edifica demersurile stângiste, în primul rând prin discreditarea și negarea tradiției patriarhale, a creștinismului, a tradiției logocentrice întemeiate pe metafizica prezenței, pentru a provoca dezagregarea, fragmentarea integrității și a unicității ființei și se vor sluji pentru aceasta de deconstrucție ca de o unealtă perfectă. Ei vor căuta cu orice preț impunerea unei ideologii (a unui alt „ism”) în dauna persoanei, a omului, a naturii sale, negând, în fapt, realitatea însăși (n. trad.).

[11] Prin eliminarea semnificatului transcendental (afirmând textualismul și absența în defavoarea logocentrismului și a metafizicii prezenței), Derrida va postula că „nu există nimic în afara textului”, semnificatul descinzând numai din interiorul textelor, prin amânare, prin „diferanță”. Astfel, referența postmodernă este indisolubil legată de text, fiind o referență multiplă. Linda Hutcheon, în *Poetica Postmodernismului*, Editura Univers, București, 2002, în capitolul *Problema referenței*, analizează mai mutle tipuri de referență: intratextuală, intertextuală, extratextuală textualizată, autoreferența, hermeneutica. Prin aceast pluralism referențial ca „produs” sau „construct” niciodată sigur, niciodată stabil, al textelor, este, așadar, negată existența vreunui dat natural, a vreunui centru stabil, din afara textelor, care să se sustragă relativității lor inerente (n. trad.).

tice standard operează pornind de la perechea semnificant-semnificat. Semnificantul este cuvântul, iar semnificatul, conținutul pe care îl reprezintă cuvântul. Când intervine „differance”, semnificatul este continuu amânat până când trece în sfera metafizicului. Sensul ultim la care ajunge orice cuvânt este Dumnezeu – sensul suprem al gândirii tradiționale occidentale. „Semnificatul transcendental” pe care Derrida caută să îl suprime din sine și din lumea occidentală este, în fapt, reprezentat de Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este etichetată drept un produs al gândirii occidentale deficiente, iar Derrida pretinde, în manieră veritabil nietzscheană, că Dumnezeu este un construct al limbii și nu viceversa.

După cum era de așteptat, Derrida a devenit repede favoritul instituțiilor universitare americane. A ținut prelegeri la universități de-a lungul coastei estice și a ajuns să-i placă acea regiune a Americii. În curând, America i-a întors simpatia, acordându-i un post în cadrul departamentului de engleză al Universității Yale. Yale a început apoi să atragă alți deconstructiviști și postmoderniști, printre care J. Hillis Miller, Geoffrey Hartman și alții. Paul de Man, un alt european, a sosit în America pentru a profesa teoria deconstrucției. O altă cauză pentru care deconstructiviștii s-au străduit atât de avid să elimine sensul din limbă provine din biografia lui Paul de Man. În Belgia dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial, de Man a lucrat pentru o publicație explicit pronazistă. Detractorii săi susțin că demersul excluderii sensului din limbă a constituit pentru acesta o metodă excelentă prin care să-și renege scrierile pronaziste.

Criticii culturali au folosit deconstrucția ca un intrument de transformare a literaturii, filosofiei și culturii în nonsens. De exemplu, în propriile sale scrieri, pentru a rămâne fidel filosofiei sale, Derrida eludează toate formele verbului „a fi”. În termeni deconstructiviști, verbul „a fi” implică un sens; așadar, el nu poate exista. În consecință, Derrida revine

asupra propriului text și, tăind toate formele verbului „a fi”, îl transformă într-o scriitură complet ininteligibilă. Demarând atacul asupra structurii duale semnificat-semnificant, Derrida scrie: „Semnul ~~este~~ acel impropriu numit ~~lucru~~, singurul, care se sustrage întrebării fondatoare a filosofiei: „Ce este...?”. Atunci când Derrida încearcă să își comunice ideile referitoare la modelele lingvistice tradiționale, este forțat de propria sa filosofie să șteargă tocmai cuvintele care îi permit să comunice.

Dacă ar fi urmat logica propriilor sale teorii, Derrida ar fi descoperit că însuși faptul de a-și transmite propriile idei prin scris sau verbal este imposibil. Dacă teoriile deconstructiviste ar avea măcar o slabă acuratețe, atunci orice comunicare verbală – și, prin extensie, orice alte forme de comunicare – ar fi cu neputință.

Adoptarea teoriei deconstrucției duce nu doar la compromiterea logicii filosofice, dar face efectiv imposibilă și scrierea literaturii. Din moment ce cuvintele nu înseamnă nimic, ele se reduc doar la sunete. Este adevărat că Lewis Carroll a creat un binecunoscut poem utilizând cuvinte fără sens, dar având o sonoritate plăcută, totuși, cât de multe versuri de genul „jabberwocky” pot fi inventate înainte de atinge pragul saturației? (Unii ar susține că am atins deja acest prag).

Pe măsură ce departamentele de literatură „progresează”, se adâncește și falia dintre cei care produc literatură și cei care o analizează și o predau în universități. Dacă Samuel Taylor Coleridge, T.S. Eliot și o întreagă clasă de mari autori erau oameni de o solidă cultură, se pare că educația literară căpătată într-o universitate americană zădărnicește, în fond, abilitatea cuiva de a scrie bine. Pe măsură ce își însușesc filosofia deconstrucției, profesorii de literatură pierd aptitudinea de a scrie frumos, sensul fiind indispensabil în realizarea unei scrieri frumoase. Ca o consecință, s-a produs o separație la nivelul departamentelor de engleză între programele

de Master în Arte Frumoase și cele de doctorat – astfel încât au ajuns să se constituie în facultăți distincte. Cea mai mare speranță a Americii de astăzi în privința unei literaturi de valoare nu vine de la mediile universitare, ci de la scriitorii amatori (...). Intelighenția americană a dat uitării propria literatură în graba de a-și promova politica.

Există deja o atitudine de contestare a deconstructivismului. Așa cum generația de critici care în prezent este în plin avânt i-a considerat perimați pe Noii Critici, la fel studenții de acum privesc deconstrucția ca pe un fapt demodat. Derrida a ținut prelegeri până la moartea sa, dar, asemenea predecesorilor lor, actualii studenți ai departamentelor de literatură încep să se ridice împotriva vechii generații pe motiv că principiile promovate de ea sunt cu totul greșite. O cauză importantă a acestei atitudini de contestare o constituie dificultatea survenită în comunicarea ideilor deconstructiviste (aici a fost oferită doar o schiță, nu metodele efective ale deconstrucției aplicate unei opere literare). (…) Studenților le lipsește răbdarea de a pătrunde în sintaxa aproape ininteligibilă a semioticianului și a-i descifra terminologia.

Din nefericire, asta nu i-a oprit pe criticii culturali de la demersul lor de a iniția noua generație în doctrina feminismului, în cea a filosofiei marxiste și în așa-numita „teorie queer”. Necesitatea studierii unor autori precum Shakespeare, Milton, Chaucer sau a altor scriitori albi de modă veche este înlocuită cu opțiunea de a urma studii în „Rolul femeilor în Epoca Renașterii” (un pretext pentru lamentația împotriva elementelor sexiste ale trecutului) sau în „Biblia ca literatură” (curs conceput pentru a discredita Biblia ca fiind o operă fictivă ingenios elaborată, în locul adevărului lui Dumnezeu).

Deconstructivismul a avut succes în demersul său de a desființa sensurile tradiționale ale textelor. Rămâne să vedem ce va urma. Există, însă, semne că influența acestui curent este în descreștere. Vedem deja piesele lui Shakespeare readuse la viață în cinema; „Mult zgomot pentru nimic”, „Hamlet”, „Romeo și Julieta” – toate adaptate pentru ecran – au fost mult timp abandonate de Academia Americană în favoarea unor opere inferioare. Romanele scriitoarei Jane Austin, elogiate odată de intelectualitate ca opere inedite ale unei scriitoare, sunt desconsiderate acum în universități, ca fiind prea conservatoare din pricina temelor despre iubire și căsătorie. Cultura populară, într-un moment de inspirație, a înțeles valoarea acestora și le-a reînsuflețit în adaptări cinematografice.

Însă, sfârșitul definitiv al deconstrucției va avea loc când următoarea generație de critici literari va înțelege că esența interpretării – a citi, a gândi, a analiza – se află în contradicție cu scopurile filosofice ale decontrucției. Cel care poate salva, la drept vorbind, intelectualitatea este omul firesc, călăuzit de al său bun-simț. După cum proclamă bunul-simț, cuvintele au cu adevărat sens, iar dacă deconstrucția susține contrariul, va fi exilată la marginile societății. Din păcate, efectele ei vor persista, întrucât a conferit criticismului cultural un sens al validității și a stabilit o piață de desfacere pentru această ideologie.

Deconstructiviștii își abandonează deja enclavele la Yale, întrucât școala lor de gândire este pusă în umbră de noii ideologi, mai în vogă, mai simpli și mai mărginiți. Aceștia sunt adepții feminismului, ai noului marxism și ai teoriilor queer – și niciunul nu are de gând să renunțe ușor la pozițiile câștigate. Ei au început, în schimb, să recruteze și să pregătească noi absolvenți care să vină în locul lor. Înscrierile la studii pentru obținerea de diplome și grade universitare sunt mai numeroase ca oricând, întrucât acești „radicali” activează în instituțiile universitare pentru a determina viitoarea generație să perpetueze cu sfințenie ideologia lor în sistemul universitar american.

CAPITOLUL V:
FEMINISMUL RADICAL ȘI CORECTITUDINEA POLITICĂ

de Gerald L. Atkinson

Traducere și note
de Irina Bazon

Probabil că niciun aspect al corectitudinii politice nu iese mai pregnant în evidență în viața de astăzi a Americii decât ideologia feministă. Feminismul, asemenea celorlalte componente ale corectitudinii politici, se bazează pe Marxismul Cultural importat din Germania în anii '30? Deși în America, istoria feminismului se întinde pe o perioadă mai lungă de 60 de ani, avântul pe care l-a luat în ultimele decenii a fost pus în strânsă legătură cu revoluția socială în extindere condusă de marxiștii culturali.

În ce zone putem observa prevalența feminismului radical? La televizor, unde aproape toate filmele de succes au în centru o femeie ca „personaj-vedetă", iar subiectul și personajele pun în evidență inferioritatea bărbaților și superioritatea femeilor. În armată, unde extinderea oportunităților pentru femei, astfel încât acestea să poată ajunge chiar în poziții de luptă, este însoțită de introducerea unor duble standarde și, ulterior, a unor standarde reduse, precum și de o diminuare a numărului de tineri înrolați, în timp ce „războinicii" din forțele militare pleacă în masă. În câmpul muncii, în cazul preferințelor și practicilor validate de guvern, care favorizează femeile, fiind folosite acuzațiile de „hărțuire sexuală" pentru a-i determina pe bărbați să se conformeze

regulilor corecte politic. În universități, unde studiile de gen proliferează, iar principiul „acțiunii afirmative” se aplică la concursurile de admitere și angajare. Îl întâlnim în alte zone ale pieței muncii, în sfera publică și în cea privată, unde se acordă un timp și o atenție fără precedent cursurilor de formare pentru dobândirea unui comportament tolerant [*„sensitivity training”*], pe lângă promovarea acțiunii afirmative. Este implementat în școlile publice, unde „cunoașterea de sine” și „respectul de sine” sunt promovate din ce în ce mai intens, în timp ce învățământul universitar decade. Și, din nefericire, vedem cum, invocând „dreptul femeii de a alege”, mulți americani, inclusiv dintre persoanele care se află în poziții de răspundere în sfera dreptului public și în cea culturală, cred că „este un lucru normal” să fie permisă uciderea celor mai neajutorați dintre noi.

Deși tema acestui eseu o constituie faptul că mișcarea feministă radicală este îmbrățișată de actuala ideologie a corectitudinii politice, derivată din Marxismul Cultural, feminismul în sine are rădăcini mai vechi. Feminismul a luat naștere în America, în anii 1830, în cadrul generației care cunoștea prima etapă a revoluției industriale. Femeile, care timp de secole s-au confruntat cu greutățile unei vieți agrare, au ajuns să aparțină nobilimii din clasa de mijloc și să dispună de mai mult timp și energie, ceea ce le-a permis să scrie articole de ziar și romane pentru „surorile” lor. Primele etape ale feminizării culturii americane începuseră[1].

Aceste feministe, radicale în vremea lor, au devenit nucleul mișcării transcendentaliștilor idealiști, printre care se numărau Ralph Waldo Emerson, Henry David Thoreau și mulți pastori unitarieni radicali din epoca respectivă. Ei erau, de asemenea, aboliționiști, preocupați de abolirea sclaviei, precum și de anihilarea culturii Sudului. Stimulați de retorica scriitoarelor Harriet Beecher Stowe (autoarea romanului *Coliba Unchiului Tom*), Julia Ward Howe (autoarea versurilor din „Imnul de bătălie al Republicii”) și Margaret Fuller (prima editorialistă feministă radicală), bărbații și femeile din această generație care adera la transcendentalismul idealist au împins țara noastră într-un război civil.

[1] Ann Douglas, *The Feminization of American Culture* [„Feminizarea culturii americane”], Alfred A. Knopf, 1977.

Cine erau acești idealiști transcendentaliști și de ce ar trebui oare să ne reamintim de ei astăzi? Aceștia au fost precursorii generației idealiste a „boomerilor”[2] de astăzi. Deși nu putem identifica o legătură directă între transcendentaliști și boomerii de astăzi, caracteristicile lor sunt foarte similare. Putem să ne dăm seama în ce direcție ne conduc boomerii care formează elita actuală, dacă trecem în revistă istoria transcendentalismului și principiile de la baza acestei mișcări.

Transcendentaliștii au pledat pentru abolirea sclaviei, drepturile femeilor, cumpătare, pacifism (dar nu și în cazul luptei împotriva sclaviei) și pentru alte cauze pe care le regăsim astăzi în cultura pop aparținând curentului New Age. De la aceste cauze s-a ajuns la spiritism (vorbirea cu morții), misticism oriental și frenologie (cunoașterea personalității cuiva prin analizarea conformației craniului). Aceste preocupări s-ar încadra de minune în mișcarea New Age de astăzi. Luther George Williams subliniază, referindu-se la organizațiile de femei și la mișcarea pentru drepturile civile:

> „Sclavii eliberați au obținut dreptul la vot numai după adoptarea amendamentelor al 13-lea, al 14-lea și al 15-lea (ratificat în 1870), dar femeile nu au avut același succes. Ele nu au primit dreptul la vot decât după adoptarea amendamentului al 19-lea, în 1920. Totuși, victoriile politice substanțiale pe care aceste grupuri le-au înregistrat (în perioada Războiului Civil) au consolidat cooperarea

[2] Baby Boomer, generația celor născuți în timpul exploziei demografice din perioada 1946-1964 (n. tr.).

dintre ele. Astăzi, organizațiile lor politice domină fiecare aspect al societății, politicii și educației din America, inclusiv sfera armatei”[3].

Într-adevăr, se poate observa o paralelă politică între asaltul feminismului radical asupra institutelor VMI[4] și The Citadel[5] și activismul transcendentaliștilor din perioada Războiului Civil. Acest atac desfășurat astăzi constituie, în parte, o continuare a eforturilor depuse pe parcursul unui secol de a distruge cultura Sudului. Spre deosebire de feminismul radical din prezent, feminismul social din anii 1890 și de la începutul secolului XX avea un caracter mai puțin totalitar. Adepții lor militau pentru dreptul la vot al femeilor, dar și pentru întărirea familiei.

Astăzi, feminizarea culturii americane, proces care a cunoscut o accelerare începând cu anii 1960, continuă să se extindă. Feminiștii radicali cer ca femeilor să li se permită să poată „alege” intrarea în infanterie, în artilerie, în cadrul forțelor speciale sau ocuparea funcției de inginer militar în Armată și Marină. Aceste solicitări vin în urma intensificării procesului de feminizare a Aviației navale, Forțelor Aeriene și Armate ale SUA începând din 1993.

Feminizarea politicii americane a fost promovată la alegerile prezidențiale din 1996, când partidele au creat prezentări „feminizate” ale candidaților, concepând discursuri sentimentale, emoționale, de genul celor ale lui Oprah Winfrey, și clipuri video sentimentale cu candidații la președinție. Ambii candidați au fost portretizați drept niște ființe sensibi-

[3] Luther George Williams, *A Place for Theodore: The Murder of Dr. Theodore Parkman* [„Un loc pentru Theodore: Uciderea Dr. Theodore Parkman”], Holly Two Leaves, 1977, p. 161.
[4] Virginia Military Institute, cea mai veche instituție de învățământ superior militar, finanțată de stat, din SUA (n. tr.).
[5] The Citadel, institut militar de învățământ superior din Carolina de Sud (n. tr.).

le, blânde, conduse de emoții, conectate suficient de puternic la sentimentele lor, astfel încât toate femeile din America să se simtă „confortabil” sub conducerea lor[6]. Mizând pe voturile a 60 de milioane de femei, ambele partide au încercat să intre în grațiile componentei „feminine” a Americii[7].

Fără îndoială că, în mass-media, se promovează o imagine a „bărbatului de astăzi” ca fiind cea a unui tip emoțional, care se conformează agendei feministe radicale. El este un produs principal al Hollywoodului, e nelipsit din sitcomurile și filmele de la televizor, imaginea lui e promovată de analiștii politici invitați la talk show-uri[8]. Feminizarea a devenit un fenomen atât de evident încât ziarele și revistele scriu despre asta. De exemplu, revistele „Washington Times” și „National Review” ne spun că „în spatele promovării fervente a «chestiunilor bărătești» în revistele de astăzi dedicate bărbaților, se ascunde o criză de încredere. Ce înseamnă să fii bărbat în anii ‘90?”. Se constată că revistele din vremea noastră dedicate bărbaților (*Esquire*, *GQ*, *Men’s Health*, *Men’s Fitness*, *Men’s Journal*, *Details*, *Maxim*, *Men’s Perspective*) „se adresează unui nou tip de bărbat, feminizat (...)”[9]. Câteva exemple? Modul cum se raportau altă dată bărbații la înfățișarea lor exterioară nu mai este actual. Dacă ne mai amintim, grija părinților noștri față de menținerea unui aspect fizic plăcut se limita, în general, la bărbierit și punerea unei cravate. Potrivit lui Lowry:

[6] Irving Kristol, *The Feminization of the Democrats* (*Feminizarea democraților*), în „The Wall Street Journal”, 9 septembrie 1996. Kristol a relatat că 50% dintre delegații de la Convenția Democrată au fost femei. Femeile au fost descrise ca tinzând să fie mai sentimentale, mai înclinate să evite riscurile, mai puțin competitive decât bărbații, și, de asemenea, mai permisive și mai puțin critice.
[7] Anita Blair, *Independent Women’s Forum* [*Forumul Femeilor Independente*], „Mitchells in the Morning”, NET-TV, 5 decembrie 1996.
8 Christopher Cladwell, *The Feminization of America* [*Feminizarea Americii*], în „Weekly Standard”, 23 decembrie 1996.
[9] Culture, et Cetera. *Sissifaction*, în „The Washington Times”, 17 octombrie 1997.

„Este greu să ni-i imaginăm fiind interesați de articole de genul «Un abdomen plat pentru plajă» (*Verge*), sau de cele trei parfumuri bărbătești noi potrivite pentru sezonul de toamna (*GQ*) sau chiar de un articol cu titlul «Noul costum la modă în toamna aceasta» (*Esquire*). Dar, undeva pe parcurs, bărbații au devenit mai puțin preocupați de a fi puternici și sobri și mai interesați să fie atrăgători”[10].

Într-adevăr, procesul feminizării culturii americane este aproape încheiat. Iar ultimul bastion al dominației masculine, armata SUA, se află sub asalt.

Dacă acest curent al „feminizării” ar fi stimulat numai de feminiștii radicali care urmăresc să răstoarne o ierarhie percepută ca fiind dominată de bărbați, ar exista o speranță mai mare că ciclurile istorice vor conduce către o reconciliere durabilă între bărbați și femei în America. Dar interesele din spatele acestei mișcări țintesc dincolo de acest obiectiv și nu vor fi satisfăcute de vreo reconciliere. Feminiștii radicali au îmbrățișat și au fost atrași în mișcarea mai amplă și cu implicații mai adânci a marxismului cultural. Pentru marxiștii devotați, strategia este de a ataca ori de câte ori o divergență aparentă va da naștere unui număr de persoane „asuprite”, viitori potențiali alegători – în acest caz, femeile, care reprezintă cea mai mare parte din electorat. Marxiștii culturali, bărbați și femei, exploatează la maximum acestă situație, iar teoria dezvoltată de Școala de la Frankfurt le oferă ideologia necesară.

Teoriile Școlii de la Frankfurt susțin că personalitatea autoritară este un produs al familiei patriarhale. Există o asociere directă între această teorie și cartea lui Engels, *Originile familiei, a proprietății private și a statului*, care promovează matriarhatul. Mai mult, Karl Marx a fost cel care a scris, în *Manifestul Comunist*, despre ideea radicală a unei „comuni-

[10] Rich Lowry, *Ab nauseam*, în „National Review”, 13 octombrie 1997.

tăți a femeilor”. În plus, în 1845, în *Ideologia germană*, a criticat concepția că familia constituie unitatea de bază a societății.

Conceptul de „personalitate autoritară” nu trebuie interpretat, în primul rând, ca o țintă în războiul împotriva prejudecăților. Este un ghid folosit în războiul psihologic împotriva bărbatului american, pentru a-l face pe acesta neinteresat să apere credințele și valorile tradiționale. Cu alte cuvinte, scopul a fost de a-l „castra”. Fără îndoială, Institutul de Cercetări Sociale al Universității Frankfurt urmărea acest lucru, din moment ce a folosit termenul de „tehnici psihologice pentru schimbarea personalității”.

„Personalitatea autoritară”, studiată în anii 1940 și 1950 de adepții americani ai Școlii de la Frankfurt, a pregătit terenul pentru desfășurarea unui astfel de război psihologic împotriva rolului bărbatului. Obiectivul a fost promovat de Herbert Marcuse și de alții sub paravanul „eliberării femeilor” și în cadrul mișcării Noii Stângi, în anii ‘60. Dovada că se intenționează ca tehnicile psihologice pentru schimbarea personalității să se concentreze în special pe „castrarea” bărbaților americani a fost oferită de către Abraham Maslow, fondatorul „psihologiei umaniste, cea de-a treia forță” și promotor al tehnicilor psihoterapeutice în sălile de clasă ale școlilor publice[11]. El scria că „următorul pas în evoluția personală este transcenderea masculinității și a feminității către un tip general de umanitate”[12].

Se pare că promotorii înfocați ai Marxismului Cultural știu exact ce vor să facă și cum au de gând să își pună în aplicare agenda. În fond, au reușit deja să realizeze o parte importantă din obiectivele lor.

[11] A se vedea Pearl Evans, *Hidden Danger in the Classroom* [„Pericolul ascuns din clasă”], Small Helm Press, 1990. Autorii s-au dezis, între timp, de abordarea lor cu privire la experimentele din clasă, deși acestea continuă în școlile publice și în alte școli.
[12] Raymond Raehn, „The Roots of Affective Education in American Schools” [„Originile educației afective din școlile americane”], martie 1995, pag. 17.

Cum s-au petrecut aceste transformări în universitățile americane? Gertrude Himmelfarb observă că ideile s-au strecurat în cursurile universitare tradiționale aproape neobservate până când a fost prea târziu. Schimbarea s-a petrecut atât de discret că, atunci când au cercetat situația, au observat că postmoderniștii le promovau ideile cu zel. „Erau învăluiți de un val de subiecte la modă legate de multiculturalism, cum sunt feminismul radical, relativismul deconstruit ca istorie și alte cursuri” care subminează continuitatea civilizației occidentale[13]. Într-adevăr, acest val a avansat, inundând totul, așa cum au anticipat Antonio Gramsci și reprezentanții Școlii de la Frankfurt – o revoluție blândă, căreia nu i s-a putut opune rezistență prin forță.

Școala de la Frankfurt a stabilit etichetarea oponenților Revoluției culturale marxiste ca având o „personalitate autoritară”. Potrivit datelor disponibile:

În 1944, a avut loc o reuniune a oamenilor de știință americani, organizându-se o conferință despre prejudecățile religioase și rasiale. În următorii cinci ani, o echipa a Școlii de la Frankfurt, sub conducerea lui Max Horkheimer, a realizat profilul social și psihologic detaliat al americanilor în cadrul unui proiect intitulat „Studii despre prejudecăți”. A rezultat o carte denumită *Personalitatea autoritară*, scrisă de către Theodor Adorno et al., care rezumă unul dintre cele mai ample sondaje de opinie realizate în Statele Unite. Cartea a fost publicată în 1950 și se încadrează, în toate privințele, în linia principiilor originale ale Teoriei critice. Fiind un document care confirmă sistemul ideologic al revoluționarilor Școlii de la Frankfurt, este, funciarmente, anti-Dumnezeu, anti-creștinism, anti-familie, anti-naționalist, anti-patriotism, anti-conservator, anti-ereditate, anti-etnocentrism, anti-masculinitate, anti-tradiție și anti-moralitate.

[13] Gertrude Himmelfarb, conferință pe tema „Reforma academică: surse interne”, National Association of Scholars [Asociația Națională a Oamenilor de Știință], a șasea Conferință Generală, 3-5 mai 1996.

Toate aceste aspecte sunt caracteristice teoriei critice[14].

„Marxismul Cultural”, așa cum este el predicat în SUA de către absolvenții Școlii de la Frankfurt, este implementat de elita formată din boomeri. Aceasta a teoretizat și a răspândit conceptele foarte populare și distructive de „acțiune afirmativă”, „multiculturalism” și „diversitate”. Nimeni nu poate evita acești termeni astăzi. Aceste concepte s-au dezvoltat, în timpul anilor 1940, ca urmare a studiilor despre antisemitism și discriminare ale Institutului de Cercetări Sociale și a infuziei sistematice a limbii cu termeni precum „discriminare”, „drepturi civile”, „drepturile femeilor” și alte „drepturi ale minorităților” în cultura americană.

Potrivit lui Raehn:

> „Teoria critică, funcționând ca psihologie a maselor aplicată, a condus la deconstruirea genului în cultura americană. Ca o consecință a aplicării principiilor Teoriei critice, distincțiile dintre masculinitate și feminitate vor dispărea. Rolurile tradiționale avute de mame și de tați trebuie anulate, astfel încât patriarhatul să se încheie. Copiii nu vor mai fi crescuți potrivit genului lor biologic și rolurilor asociate diferențelor biologice dintre ei. Toate aceste aspecte reflectă scopul Școlii de la Frankfurt, constând în suprimarea familiei tradiționale”[15].

Astfel, unul dintre principiile de bază ale teoriei critice a fost necesitatea de a distruge familia tradițională. Corifeii Școlii de la Frankfurt predicau:

„Chiar și o abolire parțială a autorității parentale în familie ar trebui să sporească disponibilitatea unei generații viitoare de a accepta schimbarea socială”[16].

[14] Raymond Raehn, *Critical Theory: A Special Research Report* [„Teoria critică: Un raport special de cercetare”], 1 aprilie 1996.
[15] *Ibidem.*
[16] Martin Jay, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research* [„Imaginația dialectică: O istorie a Școlii de la

Cei care urmăresc transformarea culturii americane, așa cum a fost gândită de marxiștii culturali, țintesc mai departe decât instituirea egalității între sexe. Agenda lor include „teoria matriarhală”, prin care își propun să transforme cultura americană în una dominată de femei. Aceasta constituie o revenire la Wilhelm Reich, membru al Școlii de la Frankfurt, care a conceput teoria matriarhală în termeni psihanalitici. În 1993, Reich scria, în *Psihologia de masă a fascismului*, că matriarhatul constituie singurul gen autentic de „societate naturală”.

Erich Fromm, un alt membru fondator al Institutului, a fost unul dintre cei mai activi susținători ai teoriei matriarhale. Fromm considera că toate sentimentele de iubire și altruism derivă, în fond, din dragostea maternă care se dezvoltă în perioada lungă de sarcină și de îngrijire postnatală:

> „Prin urmare [în concepția lui Fromm], dragostea nu depinde de sexualitate, așa cum credea Freud. De fapt, sexul se asociază, cel mai adesea, cu ura și cu distrugerea. Masculinitatea și feminitatea nu sunt reflexii ale diferențelor sexuale «naturale», cum au crezut romanticii. Ele provin, mai degrabă, din diferențele asociate rolurilor sociale, care sunt, în parte, determinate social”[17].

Această dogmă a constituit un precedent al concepțiilor feministe radicale de astăzi despre care citim în ziare și auzim în programele de televiziune, inclusiv în buletinele de știri. Pentru promotorii lor, rolurile bărbaților și ale femeilor sunt un rezultat al îndoctrinării culturale – o îndoctrinare impusă de o cultură patriarhală masculină, în detrimentul femeilor.

Într-adevăr, în anii 1990, marxismul cultural a fuzionat cu feminismul radical în cadrul generației boomerilor, care

Frankfurt și a Institutului de Cercetări Sociale”], 1923-1950, University of California Press, 1973.
[17] *Ibidem.*

amintesc de transcendentaliștii periculoși de la începutul secolului al XIX-lea. O stare generală conflictuală ia naștere în țara noastră, stare care poate conduce la destrămarea civilizației americane.

Critica distructivă a elementelor care compun fundamentul culturii americane a inspirat revoluția contraculturală din anii 1960. Boomerii idealiștii care deveneau majori s-au străduit să transforme cultura predominantă într-o cultură opusă, în spiritul revoluției sociale. Acum, reprezentanții generației boomerilor se află în poziții de putere și sunt preocupați să submineze instituțiile istorice ale țării noastre. Ei urmăresc și distrugerea moștenirii „civilizației occidentale”.

Cum scrie Richard Bernstein în cartea sa despre multiculturalism, „în ultimele decenii, mișcarea condusă de revoluționarii marxiști din America s-a axat, mai curând, pe războiul dintre rase și sexe decât pe lupta de clasă”, specifică epocii anterioare[18]. Acest fapt reflectă implementarea unui program de restructurare a societății americane cu implicații mai ample decât cele pe care le poate avea un program economic. După cum declară deschis revoluționarii sociali, scopul lor este de a desființa hegemonia bărbaților albi. Pentru realizarea acestui plan, toate barierele din calea introducerii unui număr mai mare de femei și minorități în întreaga „structură a puterii” trebuie să fie eliminate prin toate mijloacele disponibile. Adoptarea de legi și intentarea de procese, intimidarea și demonizarea bărbaților albi ca fiind rasiști și sexiști sunt obiective urmărite prin intermediul mass-mediei și al sferei universitare. Psihodinamica procesului revoluționar țintește către descalificarea psihică – decapitarea – celor care se opun.

[18] Richard Bernstein, *The Dictatorship of Virtue: Multiculturalism and the Battle for America's Future* [„Dictatura virtuții: Multiculturalismul și bătălia pentru viitorul Americii”], Knopf, 1994.

După cum subliniază Steve Forbes: „Fondatorii țării noastre au recunoscut existența a trei valori primordiale în Declarația de Independența și le-au așezat într-o ordine adecvată: viața, libertatea și urmărirea fericirii”[19]. Forbes observă că, dacă ordinea acestor drepturi fundamentale ale omului este inversată – plasarea fericirii înaintea libertății sau a libertății înaintea vieții – ajungem la haos moral și la anarhie socială.

Judecătorul Robert Bork descrie o astfel de situație ca fiind „liberalism modern”. Trăsăturile acestuia sunt, potrivit lui Bork, „egalitarismul radical” (mai curând, egalitate în privința rezultatelor decât a oportunităților) și „«individualismul radical» (reducerea drastică a limitelor care pot îngrădi satisfacția personală)”[20]. De asemenea, judecătorul Bork definește feminismul radical drept „cel mai distructiv și fanatic” aspect al acestui liberalism modern. În continuare, caracterizează feminismul radical ca fiind „totalitar în spirit”.

Majoritatea americanilor nu-și dau seama că, prin instituțiile lor, sunt conduși de revoluționari sociali care aspiră către distrugerea continuă a ordinii sociale existente pentru a crea una nouă. Revoluționarii sunt elitele formate din boomeri, adepți ai curentului New Age[21]. Ei controlează, în prezent, instituțiile publice din Statele Unite. Revoluția lor „blândă”, începând cu revoluția contraculturală din anii tinereții lor, se apropie de apogeu. Un element-cheie sau chiar dominant – deoarece, după cum se presupune, acesta reprezintă cel mai mare grup social și politic din masa posibililor

[19] Tony Snow, *Moral of the Story: Forbes Virtue Stance*, în „The Washington Times”, 27 octombrie 1997. Domnul Snow scrie despre un articol de-al lui Forbes în revista „Policy Review”, în numărul din noiembrie 1997.
[20] Robert H. Bork, *Slouching Towards Gomorrah: Modern Liberalism and American Decline* [„Regresul către Gomora: Liberalismul modern și declinul Americii”], Harper Collins, 1996.
[21] Gerald L. Atkinson, *The New Totalitarians: Bosnia as a Mirror of America's Future* [„Noii totalitariști: Bosnia ca oglindă a viitorului Americii”], Atkinson Associated Praess, 1996.

alegători ai lor – este feminismul. Mișcarea marxistă, în varianta ei culturală modernă „discretă”, pare a „mătura” totul în calea ei. Deținând controlul în mass-media – infestată total de ideile feministe –, este greu de depistat forțele care instigă la o revoluție contraculturală. Sunt boomeri noii totalitariști, generația cea mai periculoasă din istoria Americii? William Strauss și Neil Howe sugerează că așa este, în cartea lor *Generations: The History of America's Future: 1584-2069* [„Generații: Istoria viitorului Americii: 1584-2069”][22].

James Kurth notează:

> „Statele Unite au devenit o mare putere care contestă o parte însemnată din ceea se considera odinioară a fi civilizația occidentală, în special realizările culturale și orânduirea socială a acesteia. Elitele americane dominante – cele care se află la putere în politică, în sfera afacerilor, în mass-media și în mediul universitar – se folosesc de puterea pe care o dețin, în special de «puterea subtilă» a informațiilor, a comunicațiilor, a mijloacelor de divertisment, pentru a distruge civilizația occidentală nu numai în America, dar și în Europa”[23].

Vor lua oare atitudine bărbații americani, de orice rasă, și femeile tradiționaliste americane de orice vârstă și situație – care pot constitui, foarte probabil, o majoritate tăcută reprezentantă a sexului lor – pentru a se opune Corectitudinii Politice? Sau vor continua barbații americani să accepte, de bunăvoie, o viitoare condiție de sclavi sub dominația unui nou matriarhat american? Se va pregăti, astfel, calea către o stare de anarhie și către sfârșitul democrației

[22] William Strauss și Neil Howe, *Generations: the History of America's Future* [„Generații: Istoria viitorului Americii”], William Morrow & Co, 1991.
[23] James Kurth, *NATO Expansion and the ideas of the West. Western Civilization in World Politics*, [*Expansiunea NATO și ideile occidentale. Civilizația occidentală în cadrul politicii mondiale*], în „Orbis Magazine”, toamna anului 1997.

americane? Se poate ca soarta civilizației americane să depindă de rezistența fermă a barbaților americani împotriva feminismului corect politic. Mai mult decât atât, ei trebuie să se opună abil tuturor ideilor corectitudinii politice, ale marxismului cultural – feminismul radical fiind doar una dintre armele acestuia.

CAPITOLUL VI: LECTURI SUPLIMENTARE DESPRE ȘCOALA DE LA FRANKFURT

de William S. Lind

Traducere de
Andrei Dîrlău

Acesta este al șaselea și ultimul capitol al volumului publicat de *Free Congress Foundation* referitor la Corectitudinea Politică, sau – pentru a-i zice pe numele său real – Marxismul Cultural. El este o scurtă schiță bibliografică, menită a sluji nu ca resursă exhaustivă pentru cercetători, ci ca ghid pentru cetățenii interesați, dornici să afle mai mult despre ideologia care e în curs de a prelua puterea în America.

Așa cum cititorii precedentelor capitole ale prezentului volum deja știu, pentru a înțelege Corectitudinea Politică și amenințarea pe care ea o reprezintă, e necesar să-i înțelegem istoria, mai cu seamă istoria instituției care a jucat rolul cel mai important în nașterea sa, și anume Școala de la Frankfurt.

Școala de la Frankfurt sau Institutul pentru Cercetări Sociale – numele sub care e cunoscută în mod oficial – a luat ființă în cadrul Universității din Frankfurt în Germania în anul 1923. Acest fapt în sine are o importanță singulară, deoarece el ne arată că, această Corectitudine Politică nu e doar o rămășiță a revoltelor studențești din America anilor 1960.

Un alt fapt petrecut în acel an de demult, 1923, este în egală măsură semnificativ: numele ce se intenționa a fi dat ini-

țial Școlii de la Frankfurt era Institutul pentru Marxism. Părintele și sponsorul Institutului, Felix Weil, scria în 1971 că dorise „ca Institutul să se facă cunoscut, și poate celebru, datorită contribuțiilor lui la Marxism ca disciplină științifică…"[1].

Lansând o tradiție pe care Corectitudinea Politică o continuă și azi, Weil și alții au hotărât că vor putea funcționa mai eficace dacă-și vor ascunde marxismul; de aceea, revenind asupra intenției inițiale, ei au ales un nume cu rezonanță neutră, Institutul pentru Cercetări Sociale (*Institut für Sozialforschung*). Totuși, „dorința arzătoare a lui Weil rămânea aceea de a întemeia o fundație asemănătoare cu Institutul Marx–Engels din Moscova – înzestrat cu un corp profesoral și studenți, cu biblioteci și arhive – și pe care într-o bună zi să-l ofere unei Republici Sovietice Germane"[2]. În 1933, acest „Institut pentru Marxism" deghizat a părăsit Germania și s-a stabilit în New York City, unde cu vremea și-a reorientat principalul obiectiv către injectarea ideologiei sale în societatea americană.

Cea mai ușor de citit istorie a Școlii de la Frankfurt, în limba engleză, este cartea lui Martin Jay, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research, 1932–1950* [*Imaginația dialectică: o istorie a Școlii de la Frankfurt și a Institutului pentru Cercetări Sociale, 1932–1950*], University of California Press, Berkeley, CA, 1973 – nouă ediție în 1996. Cartea nu este epuizată, are coperți necartonate și poate fi comandată la orice librărie. Cititorul trebuie să aibă în vedere că volumul lui Jay este, așa cum îl descrie o altă lucrare despre Școala de la Frankfurt, o istorie

[1] Martin Jay, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research, 1923–1950*, University of California Press, Berkeley, 1996, p. 8.
[2] Rolf Wiggershaus, *The Frankfurt School: Its History, Theories, and Political Significance*, trad. Michael Robertson, MIT Press, Cambridge, Massachusetts, 1995, p. 24.

„semioficială"[3], cu alte cuvinte, în mare măsură necritic. La fel ca și, practic, toți ceilalți autori de limbă engleză privind Institutul, Jay este, politic vorbind, de stânga. Cu toate acestea, cartea sa oferă o introducere faptică solidă în Școala de la Frankfurt, iar cititorul ar trebui să poată depista în ea cu ușurință rădăcinile și originile Corectitudinii Politice de azi.

În primul ei capitol, „Crearea *Institut für Sozialforschung* și primii lui ani la Frankfurt", Jay arată natura și originile marxiste ale Institutului, precum și, în egală măsură, eforturile acestuia de a le ascunde și pe unele și pe cealaltă: „Ideea inițială de a-l numi *Institut für Marxismus* (Institutul pentru Marxism) a fost abandonată ca fiind prea provocatoare și s-a căutat o alternativă mai esopică (n-avea să fie pentru ultima oară în istoria Școlii de la Frankfurt)"[4].

Despre primul director al Institutului, Carl Grünberg, Jay scrie:

> „Grünberg și-a încheiat cuvântarea de inaugurare declarându-și limpede propria loialitate față de Marxism ca metodologie științifică. La fel cum Liberalismul, Socialismul de stat sau școala istorică își aveau sălașe instituționale în alte părți, tot astfel marxismul avea să fie principiul călăuzitor în cadrul Institutului"[5].

Primul capitol al lui Jay prezintă și deplasarea critică a Institutului, cea care a pus bazele Corectitudinii Politice de azi – cunoscută și sub numele de marxism cultural:

> „Dacă se poate spune că, în primii ani ai istoriei sale, Institutul s-a preocupat mai ales de analiza infrastructurii

[3] Andrew Arato și Eike Gebhardt, editori, *The Essential Frankfurt School Reader* (Continuum, New York 1997), p. vii.
[4] Martin Jay, *op. cit.*, p. 8.
[5] *Ibidem*, p. 11.

> socio-economice a societății burgheze, în anii de după 1930 interesul său principal s-a îndreptat către suprastructura ei culturală”[6].

Al doilea capitol, „Geniul Teoriei Critice”, pătrunde în miezul problematicii departmentelor de „Studii Critice” ce slujesc azi drept izvoare de apă vie ale Corectitudinii Politice în campusurile universitare americane. Toate aceste departamente sunt vlăstari și urmași ai Teoriei Critice elaborate în anii 1930 de Școala de la Frankfurt. Însuși numele de „Teorie Critică” e un fel de joc de cuvinte. Ești ispitit să întrebi: „Bine, și care e teoria?”.

Răspunsul este: „Teoria e să critici”. Jay scrie: „Teoria Critică, așa cum implică și numele ei, a fost exprimată printr-o serie de critici ale altor gânditori și tradiții filosofice… Ea nu poate fi înțeleasă pe deplin decât abordând-o în termenii ei proprii, ca un „tăune” [*gadfly*] pentru [ca să înțepe] alte sisteme”[7]. Scopul Teoriei Critice nu era adevărul, ci praxisul sau acțiunea revoluționară: demolarea actualei societăți și culturi printr-o neostoită critică distructivă. Conform lui Jay: „Adevăratul obiect al Marxismului, explica Horkheimer (Max Horkheimer i-a urmat lui Carl Grünberg ca director al Institutului în iulie 1930), nu e descoperirea unor adevăruri imuabile, ci generarea schimbării sociale”[8].

Întrebarea centrală ce se ridica în fața Institutului la începutul anilor 1930 era: cum să aplice Marxismul în cultură? Răspunsul e dat de titlul celui de-al treilea capitol al lui Jay: „Integrarea Psihanalizei”. Aici, cartea lui Jay eșuează într-o oarecare măsură, întrucât nu oferă o înțelegere clară a modului în care Institutul i-a integrat pe Marx și Freud. Răspunsul apare a fi acesta: criticile din perioada târzie a lui Freud

[6] *Ibidem*, p. 21.
[7] *Ibidem*, p. 41.
[8] *Ibidem*, p. 46.

au fost privite ca fiind condiționate de un regim capitalist, burghez: o societate revoluționară, post-capitalistă, ar putea „elibera” omul de represiunea lui freudiană.

Vedem aici din nou ivindu-se aspecte–cheie ale Corectitudinii Politice, inclusiv cerința „eliberării” sexuale și atacul la adresa culturii occidentale „patriarhale”.

Dacă problema naturii exacte a fuziunii dintre Marx și Freud e lăsată deschisă de către Jay, următorul său capitol explicitează modul în care această fuziune a fost aplicată: „Primele studii ale Institutului privind autoritatea”. Institutul a părăsit Germania plecând la New York în 1933, deoarece naziștii ajunseseră la putere în Germania. Deloc surprinzător, una din primele sarcini ale Institutului la New York a fost să combată nazismul. A făcut acest lucru, mai ales, prin elaborarea unui „test” psihologic al „personalității autoritare”. Se presupunea că persoanele cu o asemenea personalitate autoritară erau înclinate să sprijine nazismul. Atât conceptul, cât și metodologia erau, în cel mai bun caz, îndoielnice.

Dar această lucrare a Institutului a creat bazele unui instrument important pentru stânga politică, și anume noțiunea că oricine este de dreapta e dezechilibrat psihologic. De asemenea, ea a marcat o cotitură-cheie pentru Institut în procesul nașterii Corectitudinii Politice în America, prin aceea că cercetările empirice necesare pentru acest studiu s-au efectuat asupra americanilor. În ultimă instanță, rezultatul a fost cartea cu o vastă influență a unui membru al Institutului, Theodor Adorno, *Personalitatea autoritară*, publicată în anul 1950.

Al cincilea capitol al lui Jay, „Analiza făcută de Institut nazismului”, continuă tema „personalității autoritare”. Dar al șaselea, „Teoria estetică și critica culturii de masă”, oferă un răspuns la întrebarea: de ce cea mai mare parte a artei plastice și muzicii moderne „serioase” e atât de oribilă? Fiindcă așa trebuie să fie, în mod intenționat. Theodor Adorno

era figura proeminentă a Institutului pentru cultura de elită – el s-a afirmat mai întâi ca și critic muzical și promotor al lui Schönberg – iar concepția lui era că, pentru a se opune naturii „represive" a societății burgheze, arta nu putea fi „adevărată" decât fiind alienantă, reflectând societatea alienată din jur. Jay îl citează pe Adorno: „O operă de artă de succes … nu e una care rezolvă contradicțiile obiective într-o armonie contrafăcută, ci una care exprimă ideea de armonie în mod negativ, întrupând contradicțiile, pure și fără compromis, în structura ei cea mai profundă"[9].

Adorno disprețuia noua cultură de masă – film, radio, jazz – ceea ce pare a fi un caz de oportunitate ratată: astăzi, industria divertismentului este de departe cel mai puternic promotor al Corectitudinii Politice. O altă figură cheie a Școlii de la Frankfurt, Walter Benjamin, a putut, totuși, vedea potențialul: „Paradoxal, el și-a exprimat speranța în potențialul progresiv al artei politizate, colectivizate"[10]. La un moment dat, cineva – întrebarea fiind cine se află dincolo de aria de acoperire a cărții lui Jay – a integrat percepția lui Benjamin în poziția generală a Școlii de la Frankfurt, pe care Jay o rezumă astfel: „Institutul a ajuns să considere că industria culturală îi transformă pe oameni în sclavi în moduri mult mai subtile și mai eficace decât metodele rudimentare de dominație practicate în epocile anterioare"[11].

În restul cărții, Jay investighează opera (oarecum) empirică a Institutului în anii 1940, lucrările acestuia fiind marcate de aceleași probleme ca și „cercetările" sondajelor precedente, și urmărește Institutul în procesul întoarcerii sale la Frankfurt, în Germania, după al Doilea Război Mondial. Dar, odată ajuns aici, cititorul își va fi format deja o imagine de ansamblu. El va fi văzut cum marxismul a fost tradus din

[9] *Ibidem*, p. 179.
[10] *Ibidem*, p. 211.
[11] *Ibidem*, p. 216

termeni economici în termeni culturali; va fi decelat temele liberalizării sexuale, feminismului, „victimelor" și celelalte care alcătuiesc tabloul Corectitudinii Politice de azi; și va fi găsit în Teoria Critică originile nesfârșitelor lamentări despre „rasism, sexism și homofobie" pe care „CP" le revarsă în flux continuu.

Lipsește, însă, din această istorie o piesă esențială: „O analiză a transmiterii foarte influente de către Marcuse a operei Școlii de la Frankfurt către un nou public american în anii 1960"[12], așa cum o descrie Jay în epilogul cărții sale. De asemenea, în mod curios, Jay trece repede, doar cu o discutare extrem de minimală, peste mutarea efectivă a Institutului, în persoanele lui Horkheimer și Adorno, la Los Angeles, în timpul războiului.

Oare legăturile și contactele pe care ei le-au stabilit acolo au jucat vreun rol în injectarea filosofiei Școlii de la Frankfurt în filmele și, după război, în televiziunea americană? Jay nu atinge acest subiect.

Totuși, pentru cititorul care acum face cunoștință cu Școala de la Frankfurt ca sursă a Corectitudinii Politice de azi, cartea lui Jay *The Dialectical Imagination* oferă o bază solidă. Volumul se încheie cu o bibliografie amplă (deși nu adnotată) a lucrărilor despre Școala de la Frankfurt.

Cât despre alte lucrări disponibile despre Școala de la Frankfurt, monografia modernă definitivă în limba germană a fost recent tradusă în engleză: *The Frankfurt School: Its History, Theories and Political Significance* [*Școala de la Frankfurt: istoria, teoriile și semnificația ei politică*], de Rolf Wiggershaus (tradusă de Michael Robertson, MIT Press, Cambridge, MA, prima ediție paperback în 1995). Ea acoperă, în mare parte, aceeași materie ca și cartea lui Martin Jay, numai că urmă-

[12] *Ibidem*, p. 287; Herbert Marcuse s-a alăturat Institutului de Studii Sociale în 1932.

rește, de asemenea, Institutul de la revenirea în Germania și până la moartea lui Adorno în 1969. Wiggershaus este mai detaliat decât Jay, și cu toate că și el e de stânga din punct de vedere politic, e mai critic decât Jay. În *Postfața* cărții sale, Wiggershaus oferă o scurtă (și ostilă) trecere în revistă a câtorva critici germane conservatoare la adresa Școlii de la Frankfurt. Se conturează un tablou ce li se va părea familiar americanilor prinși în capcana inextricabilă a Corectitudinii Politice:

> Încă de la publicarea în 1970 a cărții sale *The Poverty of Critical Theory* [*Sărăcia teoriei critice*], Rohrmoser a promovat și promovează, în forme ce variază neîncetat, concepția potrivit căreia Marcuse, Adorno și Horkheimer au fost părinții intelectuali ai teroriștilor, care au folosit revoluția culturală pentru a distruge tradițiile Occidentului creștin. Universitari precum Ernst Topitsch și Kurt Sontheimer, care se considerau educatori și liberal democrați, au mers pe urmele lui Rohrmoser. În 1972, Topitsch, un raționalist critic, profesor de filosofie la Graz, declara că, în spatele unor sloganuri precum „discuție rațională” și „dialog liber de dominație”, se instaura în universități „un terorism distinct al convingerilor politice, așa cum n-a mai existat niciodată până acum, nici măcar sub dictatura nazistă”[13].

Lucrări suplimentare despre Școala de la Frankfurt includ:

- *The Frankfurt School* [*Școala de la Frankfurt*] de T.B. Bottomore (Tavistock, London, 1984). Altă istorie scrisă de un simpatizant; Jay sau Wiggershaus vă vor fi mai de folos.
- *„The New Dark Age: The Frankfurt School and 'Political Correctness'”* [*Noua eră întunecată: Școala de la Frankfurt și „corectitudinea politică”*] de Michael Minnicino, în revista „Fidelio”, Vol. 1, Nr. 1, iarna 1992 (KMW Publishing, Washington, DC). Una din puținele lucrări despre Școala de la Frankfurt de cineva care nu e un simpatizant, acest lung articol de revistă explică rolul Institutului pentru Cercetări Sociale în crearea ideologiei pe care acum o cunoaștem sub numele de „Corectitudine Politică”. Din păcate, valoarea ei e micșorată de unele digresiuni lipsite de credibilitate.
- *Angela Davis: An Autobiography* [*Angela Davis: o autobiografie*] de Angela Davis (Random House, New York 1974). Angela Davis, o cunoscută activistă radicală americană de culoare, membră a Partidului Comunist, era descrisă de Herbert Marcuse, membru al Școlii de la Frankfurt, drept „cea mai bună studentă a mea”. Ea a studiat de asemenea și la Frankfurt cu Theodor Adorno. Această carte arată legătura dintre Institutul pentru Studii Sociale și Noua Stângă americană din anii 1960, văzută prin ochii unei participante-cheie.
- *The Young Lukacs and the Origins of Western Marxism* [*Tânărul Lukacs și originile marxismului occidental*] de Andrew Arato (Seabury Press, New York, 1979). Autorul este, ca de obicei, un simpatizant, dar această lucrare arată rolul crucial jucat de către Lukacs în gândirea Școlii de la Frankfurt și, mai târziu, a Noii Stângi.
- *The Origin of Negative Dialectics: Theodor W. Adorno, Walter Benjamin and the Frankfurt Institute* [*Originea Dialecticii Negative: Theodor W. Adorno, Walter Benjamin și Institutul de la Frankfurt*] de Susan Buck-Morss (Free Press, New York, 1977). O carte importantă privind relația Școlii de la Frankfurt și a Teoriei Critice cu Noua Stângă.

[13] Wiggershaus, *op. cit.*, p. 657.

- *Introduction to Critical Theory: Horkheimer to Habermas* [*Introducere în Teoria Critică: de la Horkheimer la Habermas*] de David Held (University of California Press, Berkeley, 1980). Încă o istorie de un fan al Școlii de la Frankfurt, dar valoroasă pentru că discută impactul lui Nietzsche asupra principalelor figuri ale Școlii de la Frankfurt.

Pe lângă aceste lucrări secundare, mai există vasta literatură produsă de membrii înșiși ai Școlii de la Frankfurt. Unele opere esențiale au fost scrise în limba engleză, iar multe din cele scrise în germană sunt disponibile în traducere. Ca de obicei în cazul lucrărilor marxiste, vocabularul și stilul prozei sunt adesea atât de întortocheate, încât pot fi aproape ilizibile. Mai mult, refuzul Școlii de la Frankfurt de a-și prezenta limpede propria viziune de viitor i-a făcut pe mulți dintre membrii ei să scrie în aforisme, ceea ce adaugă încă un strat de impenetrabilitate.

Totuși, o lucrare este de o asemenea importanță, încât trebuie recomandată în ciuda dificultății ei: *Eros și civilizație* de Herbert Marcuse (Beacon Press, Boston, prima ediție paperback în 1974 și încă în librării). Subintitulată *O cercetare filosofică asupra lui Freud*, această carte ocupă un loc de frunte din două motive. Mai întâi, ea desăvârșește sarcina integrării lui Marx cu Freud. Deși marxismul ei este *sotto voce*, întreaga perspectivă a cărții e de fapt marxistă, și din această perspectivă este privit Freud.

În al doilea rând, *Eros și civilizație* și autorul ei au reprezentat principalul mijloc de transmitere prin care opera intelectuală a Școlii de la Frankfurt a fost inoculată în revoltele studențești din anii 1960. Această carte a devenit biblia tinerilor radicali care au preluat conducerea în campusurile universitare americane începând din 1965, și care sunt încă și azi acolo membri ai corpului profesoral.

Pe scurt, *Eros și civilizație* cheamă la revolta totală împotriva culturii occidentale tradiționale („*Marele Refuz*”) și promite celor ce se alătură revoluției o utopie de tip *Țara Dulciurilor* [*Candyland*] cu sex liber și muncă deloc. Cam după două treimi din carte, Marcuse oferă următorul rezumat al argumentelor sale:

> „Definiția pe care am dat-o noi caracterului istoric specific al principiului realității instituționalizat [*established*] ne-a dus la o reexaminare a ceea ce Freud considera a fi valabilitatea universală. Noi am pus sub semnul întrebării această valabilitate având în vedere posibilitatea istorică a abolirii sistemelor represive de control impuse de civilizație. Înseși realizările acestei civilizații păreau a face depășit principiul performanței și arhaică folosirea represivă a instinctelor. Dar ideea unei civilizații non-represive pe baza realizărilor principiului performanței s-a lovit de argumentul că eliberarea instinctuală (și ca urmare eliberarea totală) ar duce la explozia civilizației înseși, de vreme ce aceasta din urmă se menține doar prin renunțare și muncă – cu alte cuvinte, prin folosirea represivă a energiei instinctuale. Eliberat de aceste constrângeri, omul ar exista fără muncă și fără ordine; el ar cădea înapoi la natură, ceea ce ar distruge cultura. Pentru a răspunde acestui argument, am evocat anumite arhetipuri ale imaginației care, în contrast cu eroii–culturali ai productivității represive, simbolizau receptivitatea creatoare. Aceste arhetipuri vizau împlinirea omului și a naturii, nu prin dominație și exploatare, ci prin eliberarea forțelor libidinale inerente. Apoi ne-am asumat sarcina de a „verifica” aceste simboluri – cu alte cuvinte, de a demonstra valoarea lor de adevăr ca simboluri ale unei realități dincolo de principiul performanței. Ne-am gândit că, conținutul reprezentativ al imaginilor orfice și narcisiste era reconcilierea (uniunea) erotică dintre om și natură în atitudinea estetică, unde ordinea e frumusețe, iar munca e joacă”[14].

[14] Herbert Marcuse, *Eros and Civilization: A Philosophical Inquiry into Freud* (Beacon Press, Boston, 1955), p. 175-176.

După acest rezumat, Marcuse continuă cu descrierea conținutului erotic al „realității aflate dincolo de principiul performanței", respectiv o nouă civilizație în care munca și productivitatea n-ar mai fi importante. „Experiența de bază în această dimensiune (estetică) este de ordin senzorial [*sensuous*] mai curând decât conceptual"[15], adică sentimentele sunt mai importante decât logica: „Disciplina esteticii instaurează *ordinea senzorialului* [*sensuousness*] împotriva *ordinii rațiunii*"[16].

> „În limba germană, *sensibilitatea senzorială* [*sensuousness*] și *senzualitatea* [*sensuality*] sunt încă redate prin unul și același cuvânt: *Sinnlichkeit*. El conotează satisfacerea instinctelor (în special cel sexual)…[17]. Nemaifiind folosit ca instrument permanent de muncă, trupul ar fi re-sexualizat… (ceea ce) s-ar manifesta, mai întâi, printr-o reactivare a tuturor zonelor sale erogene și, ca urmare, printr-o revigorare a sexualității polimorfe pre-genitale și un declin al supremației genitale. Trupul, în întregimea lui, ar deveni un obiect al *cathexis*-ului[18] – un lucru care să ofere satisfacție, un instrument al plăcerii. Această schimbare a valorii și sferei sau orizontului [*scope*] relațiilor libidinale ar duce la o dezintegrare a instituțiilor în cadrul cărora au fost organizate până acum relațiile interpersonale private, îndeosebi a familiei monogame și patriarhale"[19].

Toate acestea le întâlnim într-o carte pe care Marcuse a dedicat-o lui Sophie Marcuse, soția sa de cincizeci de ani!

[15] *Ibidem*, p. 176.
[16] *Ibidem*, p. 181.
[17] *Ibidem*, p. 182.
[18] Termen de specialitate din psihanaliză, derivat din grecescul *kathexis*, ce redă freudianul *Besetzung* – investirea energiei psihice (la Freud, a *libido*-ului), concentrarea energiei emoționale asupra unui obiect, unei activități, idei etc. (nota traducătorului).
[19] *Ibidem*, p. 201.

E ușor de înțeles cum acest mesaj – „Dacă-ți place, fă-o!" – publicat în 1955 a rezonat cu rebelii studenți din anii 1960. Marcuse a înțeles ceea ce majoritatea celorlalți colegi ai săi din Școala de la Frankfurt n-au sesizat: modul de a distruge civilizația Occidentală – obiectivul stabilit de György Lukács în 1919 – nu era prin teorii complicate, ci prin sex, droguri și *rock'n'roll*. Marcuse a mai scris și alte cărți pentru noua generație care au odrăslit [*spawned*] Noua Stângă – *Omul unidimensional* (1964), *Critica Toleranței Pure* (1965), *Eseu despre eliberare* (1969), *Contrarevoluție și revoltă* (1972). Dar *Eros și civilizație* a fost și rămâne lucrarea capitală, cea care a aprins chibritul în stiva de lemne.

Alte lucrări importante ale membrilor Școlii de la Frankfurt includ:

- *The Authoritarian Personality* [*Personalitatea autoritară*] de Theodor Adorno (Harper, New York, 1950). Această carte reprezintă baza a tot ce a urmat în sensul zugrăvirii conservatorismului ca un defect psihologic. Ea a avut un impact enorm, nu în ultimul rând asupra teoriei educației.
- *Dialectic of Enlightenment* [*Dialectica Iluminismului*] de Theodor Adorno și Max Horkheimer (trad. John Cumming, Verso, London, 1979). Operă filosofică complexă, scrisă în timpul celui de al Doilea Război Mondial în mare măsură ca reacție la nazism (și dedicată discutării pe larg a antisemitismului), această lucrare încearcă să găsească un nucleu de rațiune „eliberatoare" în ruinele Iluminismului.
- *Minima Moralia: Reflections from a Damaged Life* [*Minima Moralia: reflecții dintr-o viață devastată*] de Theodor Adorno (trad. E.F.N. Jophcott, New Left Books, London, 1974). O carte de aforisme, aproape complet de neînțeles, dar încheierea efectivă a operei lui Adorno.

- *Escape from Freedom* [*Evadare din libertate*] de Erich Fromm (Farrar & Rinehart, New York, 1941, încă în librării). Fromm era „*smiley*” [*happy face*] al Institutului, iar această carte era adesea cerută ca lectură obligatorie în licee, în anii 1960. Teza este că însăși natura umană e cea care-l face pe om să se lepede de propria sa libertate și să îmbrățișeze fascismul, atâta timp cât el nu ajunge „să stăpânească societatea și să subordoneze mecanismul economic scopurilor fericirii umane”, adică să adopte socialismul. În acel moment, Fromm era în curs de a se despărți de Institut, de aceea lucrările lui ulterioare nu mai pot fi considerate ca făcând parte din ansamblul Școlii de la Frankfurt.
- *Eclipse of Reason* [*Eclipsa rațiunii*] (Oxford University Press, New York, 1947). Esențialmente, o continuare a *Dialecticii Iluminismului*, cartea e în mare măsură opera lui Adorno și a altor personaje ale Școlii de la Frankfurt, deși pe coperta ei apărea numai numele lui Horkheimer. Conținutul ei se bazează pe o serie de prelegeri ținute de Horkheimer la Columbia University, în 1944. Stilul prozei este surprinzător de accesibil, dar conținutul e straniu; există de la un cap la altul o puternică nostalgie, care în mod normal era anatema pentru Școala de la Frankfurt. Capitolul-cheie, „Revolta naturii”, reflectă un ciudat anarhism retro: „Victoria civilizației e prea completă pentru a fi adevărată. Ca urmare, adaptarea în vremurile noastre implică un element de resentiment și furie suprimată”.
- *Critical Theory: Selected Essays* [*Teoria critică: texte selectate*] de Max Horkheimer (trad. Matthew O'Connell, Seabury Press, New York, 1972). E important, în special, eseul „Teoria tradițională și cea critică”.

- *The Essential Frankfurt School Reader* [*Școala de la Frankfurt – compendiu esențial*], editori Andrew Arato și Eike Gebhardt (Continuum, New York, 1982, în librării în *paperback*). Nefiind o introducere în Școala de la Frankfurt, ci, mai curând, o reeditare a unor texte ale Școlii de la Frankfurt nedisponibile în altă parte, această carte e mai folositoare unui specialist decât unui novice. Cu toate acestea, atât lungile introduceri ale editorilor, cât și unele dintre eseuri sunt utile (din nou, editorii se situează în mod ferm de partea Stângii politice, iar stilul lor e tot atât de greoi ca și cel al membrilor Școlii de la Frankfurt).

Această scurtă bibliografie va fi suficientă pentru a permite unui cititor interesat să facă primii pași; literatura completă despre Școala de la Frankfurt e imensă, așa cum o atestă bibliografiile din cărțile lui Jay și Wiggershaus. Ceea ce încă lipsește din ea, cel puțin în limba engleză, e o carte ușor de citit, scrisă pentru nespecialiști, care să explice Școala de la Frankfurt și operele ei în termenii nașterii Corectitudinii Politice. Scurtul volum de față e măcar un început în direcția umplerii acestei lacune.

Partea a II-a

Freudo-marxismul - noua utopie. Corectitudinea politică - avatar al marxismului cultural

Andrei Dîrlău
Linda Kimball
Roger Kimball
Sorin Dumitrescu
Silvia Radu
Irina Bazon
Theodor Codreanu
Bogdan Stanciu
Ciprian Voicilă
Paul Ghițiu

Traducere din limba engleză și note de

Andrei Dîrlău
Irina Bazon
Dragoș Moldoveanu

FREUDO-MARXISMUL: NOUA UTOPIE
IDEOLOGIA CORECTITUDINII POLITICE – AVATAR AL MARXISMULUI CULTURAL[1]

de Andrei Dîrlău

În prezentul articol, fenomenul numit *political correctness* este abordat ca o formă deghizată sub care comunismul a supraviețuit, s-a impregnat și a proliferat, incognito, în lumea neoliberală de azi: o lume pe care a permeat-o, a infuzat-o, cu care s-a contopit organic, în Statele Unite, mai ales, până la punctul în care aproape nu mai poate fi distins de acesta, devenit aproape insesizabil din cauză că s-a „normalizat".

Deși tezele economice ale marxismului clasic au fost invalidate de eșecul economiilor răsăritene, precum și, în plan teoretic, de economiști ca Alfred Marshall, de școala austriacă etc., iar cele politice – de istoria represiunii sângeroase exercitate de sistemele invariabil totalitare care le-au transpus în practică în secolul XX, totuși, comunismul nu pare azi compromis, exercitând încă o inexplicabilă seducție asupra unor intelectuali ce vorbesc de o înviere a lui „a treia zi"[2].

Dar a murit oare comunismul? Oare a eșuat el cu adevărat? Credem, împreună cu André Tosel, că eșecul său a fost doar parțial, respectiv că „ordinea neoliberală a obținut în 1991 [anul destrămării URSS-ului] doar o victorie *à la* Pirus"[3].

---

[1] Articol publicat în revista *Economistul* nr. 5 (205), 16-22 februarie 2015, p. 28-30; on-line: www.stiripentruviata.ro/freudo-marxismul-noua-utopie/.
[2] Vezi cazul lui Emmanuel Terray, descris cu luciditate de Andrei Pleșu în *A treia zi a comunismului?*, în Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Horia Patapievici, *O idee care ne sucește mințile*, Editura Humanitas, București, 2014, p. 13.
[3] André Tosel, *The Development of Marxism: From the End of Marxism-Leninism*

Căci, totuși, comunismul și-a atins scopuri importante, precum decimarea elitelor sau enormele dislocări axiologice și avarii produse tradiției. În realitate, comunismul nu este doar o „modernitate eșuată”, cum pe bună dreptate și bine argumentat îl numește Radu Preda, ci și – paradoxal și în aceeași măsură – o *modernitate reușită subversiv, impregnată clandestin, deturnată sub camuflaj în postmodernitate*. La un anume nivel, comunismul și-a îndeplinit rolul distructiv, s-a metamorfozat și, prin *componenta lui cea mai virulentă, freudo-marxismul*, a devenit metastazat în țesutul neoliberal al societății, americane în special, cu care a fuzionat până la a deveni indiscernabil.

„De multe ori, când ne uităm spre Vest”, spune dl. Pleșu, „găsim acolo o foarte vie gândire de tip marxist”[4]. Așa este, dar care este explicația? Cum de am ajuns să importăm de acolo marxism, fie și sub o formă reșapată? Cum de s-a infiltrat el în aspecte ale vieții pe care, mai ales societatea românească, obișnuită cu reflexele a 45 ani de comunism, nu o asociază sub nicio formă cu marxismul?

Prezentul volum răspunde pe larg acestor întrebări. Aici schițăm doar câteva repere istorice și analitice.

Așa cum arată Raymond Raehn[5], după succesul revoluției din octombrie 1917 au loc revolta Spartakistă din Berlin, înființarea Sovietului din Bavaria, proclamarea Republicii comuniste a lui Bela Kun în Ungaria în 1919, în același timp cu invadarea Poloniei de către Armata Roșie condusă de Leon Troțki[6], Comisar al poporului pentru

to a Thousand Marxisms, în Jacques Bidet și Stathis Kouvelakis (ed.), *Critical Companion to Contemporary Marxism*, Brill, Leiden, 2008, p. 43.

[4] *Ibidem*.

[5] Raymond Raehn, *Rădăcinile istorice ale Corectitudinii Politice*, în *Political Correctness: A Short History of an Ideology*, ed. W. Lind, Free Congress Foundation, 2004, p. 12 (v. *supra*).

[6] Despre cartea lui Troțki *Comunism și terorism* și violența promovată de el, vezi articolul lui Vladimir Tismăneanu, *Cine a fost Lev Davidovici Troțki? Despre*

armată și marină, care spera ca trecând peste Polonia să facă joncțiunea cu Revoluția din Germania. „Comunismul de război” al lui Lenin părea într-o ofensivă biruitoare asupra Europei burgheze.

Dar succesele au fost efemere. Spartakiștii Rozei Luxemburg și Republica Sovietică Bavareză din München condusă de către Eugen Levine[7] sunt spulberați de Freikorps în ianuarie, respectiv mai 1919. Guvernul lui Bela Kun este răsturnat de trupele române, care înving Armata Roșie Maghiară pe Tisa și intră victorioase în Budapesta pe 6 august 1919. Armata Roșie Sovietică este învinsă în „bătălia Varșoviei” („miracolul de pe Vistula”) din august 1920[8].

Se constată că nicăieri mișcările revoluționare bolșevice nu sunt susținute masiv de clasa muncitoare oprimată, care să se ridice invincibilă, unită sub stindardul marxismului, și să răstoarne regimurile exploatatoare. E o contrazicere flagrantă a teoriei marxiste și a vechii profeții făcute de Marx privind „inevitabila unire internațională” a proletarilor.

Aceste eșecuri majore de pe frontul occidental, atât teoretice cât și practice, trebuiau explicate. Impasul grav în avansul revoluției globale trebuia depășit.

Soluția găsită de cominterniștii Antonio Gramsci și Georg Lukács, apoi de Wilhelm Reich și membri ai Școlii de la Frankfurt precum Herbert Marcuse, a fost marxismul cultural sau freudo-marxismul.

Trebuie subliniat că marxismul cultural conceput de Gramsci sau Marcuse este o erezie, în raport cu „revoluția

comunism, terorism și mistica revoluției totale, la www.contributors.ro/global-europa/cine-a-fost-lev-davidovici-trotki-despre-comunism-terorism-si-mistica-revolutiei-totale/.

[7] http://en.wikipedia.org/wiki/Eugen_Leviné.

[8] Conform istoricului A.J.P. Taylor, acest eșec „a determinat cursul istoriei europene; de voie – de nevoie, URSS-ul a abandonat pentru 20 de ani cauza revoluției internaționale” (citat în Ronald Grigor Suny, *The Soviet Experiment: Russia, the USSR, and the Successor States*, Oxford University Press, 1998, p. 106).

spontană” pe care mizau Marx și Lenin și cu impunerea marxismului prin forță brută și teroare realizată de Stalin. Totuși, acest caracter „eretic” față de marxismul clasic nu l-a împiedicat să fie tipul de marxism aplicat cu cel mai mare succes în Occident până azi.

Din analiza acestor teoreticieni, concentrată mai cu seamă pe „suprastructura” culturală a societății occidentale decât pe structura economică, reiese că revoluția marxistă nu va triumfa la nivel planetar, așa cum prevăzuse Marx, și, mai ales, nu va reuși în Occident, atâta timp cât muncitorii și țăranii vor fi „contaminați” de creștinism, de morala și relațiile de familie tradiționale, trăind într-o societate structurată organic pe principiile eticii creștine, mai importante pentru ei decât neajunsurile exploatării economice. Pentru ca noua lume marxistă să ia ființă, trebuia mai întâi distrusă societatea existentă, cu întreaga ei tradiție morală. Gramsci, arestat de Mussolini, scrie în faimoasele „Caiete din închisoare”: cât timp muncitorii au suflet creștin, ei nu vor răspunde apelurilor revoluționare. Teoria lui despre hegemonia culturală ca mijloc al dominației de clasă presupune crearea unui om nou comunist înainte ca revoluția să fie posibilă.

Georg Lukács (căruia *Istorie și conștiință de clasă* i-a adus recunoașterea ca „cel mai inteligent teoretician marxist de după Marx”) afirmă și el: „Distrugerea revoluționară a societății e unica soluție. O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unora noi de către revoluționari”.

El fixează ca scop prioritar distrugerea fundamentului familial și civilizațional creștin al Occidentului. Așadar, nu direct revoluție violentă și preluarea puterii politice de tip dictatorial, ca în Rusia (metoda lui Lenin, Troțki și Stalin – între care nu erau atât diferențe esențiale de viziune cât luptă pentru putere), ci invers: întâi revoluție „soft” și destrămarea

lentă, subversivă, a țesutului social, și abia pe urmă preluarea puterii politice.

Devenit (din fericire doar pentru câteva luni) Vice-comisar pentru Cultură în Ungaria anilor 1919, sub regimul bolșevic al lui Bela Kun, Georg Lukács a lansat imediat ceea ce va fi cunoscut sub numele de „terorism cultural”, inclusiv un program radical de educație sexuală în școlile maghiare. Copiii erau instruiți în teme precum „iubirea liberă”, raporturile sexuale, natura „arhaică” a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei și irelevanța religiei ce privează omul de plăceri. Femeile erau instigate la revoltă împotriva normelor sexuale tradiționale. Campania „Terorismului cultural”, inițiată de către Lukacs, a fost precursoarea a ceea ce mai târziu „Corectitudinea Politică” avea să genereze în școlile americane.

În 1923 Georg Lukács și Wilhelm Münzerberg[9] au o întâlnire cu marxiștii sovietici la Institutul „Marx-Engels” din Moscova. La această întâlnire, din ordinul lui Lenin, a participat primul șef al CEKA (precursoarea KGB-ului), Felix Dzerjinski. Acolo s-a decis de către intelectuali marxiști afiliați Partidului Comunist german, și cu sprijinul indirect, dar consistent, al URSS-ului, înființarea Institutului de Studii Sociale marxiste în cadrul Universității din Frankfurt: viitoarea Școală de la Frankfurt. Primul său director a fost Carl Grünberg, filosof marxist născut la Focșani în anul 1861. Mai târziu, mergând pe linia lui Lukács, Institutul avea să-l con-

[9] Propagandist al Partidului Comunist German în epoca de la Weimar, colaborator al Internaționalei Comuniste (Comintern) și al poliției secrete sovietice (CEKA, OGPU) între 1917-1934 (http://en.wikipedia.org/wiki/Willi_Münzenberg). El a definit misiunea Institutului de la Frankfurt astfel: „Vom organiza intelectualii și-i vom folosi pentru a face civilizația occidentală atât de stricată, încât să pută (subl. n. A.D.; în engleză: *„so corrupt that it stinks”*). Doar atunci, după ce-i vom fi alterat toate valorile și făcut viața imposibilă, vom putea impune dictatura proletariatului” (cf. www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html).

juge pe Marx cu Freud, producând Freudo-Marxismul. Determinismul ***economic*** a fost înlocuit cu cel ***cultural***. Aici, termenul „cultură" trebuie înțeles în accepția largă, de *civilizație* sau *societate*, a cuvântului german *Kultur*, așa cum e folosit de către Sigmund Freud în *Das Unbehagen in der Kultur*[10].

Chiar în această lucrare din 1930 Freud își dezvoltă teoria ce va fi preluată de neomarxiști și grefată pe marxism. Freud pretinde că civilizația ar avea o natură represivă în raport cu instinctele primare ale individului – a căror satisfacere, în virtutea principiului plăcerii, ar constitui sursa fericirii și însuși scopul vieții[11]. Prin legi ce pedepsesc crima, violul, adulterul etc., posibilitățile individului de a-și găsi fericirea ar fi, chipurile, grav restrânse, societatea civilizată devenind astfel principala sursă de nefericire a oamenilor. Nefericirea se traduce adesea prin nevroze cauzate de aceste frustrări. Pulsiunea nativă a ego-ului spre agresivitate și moarte e reprimată de societate, generând un super-ego cultural ce ar acționa ca o conștiință socială sau o instanță represivă colectivă.

La neomarxiști, eliberarea de acest „supra-eu" social represiv devine eliberarea de puterea represivă a statului democrației occidentale și a creștinismului instituționalizat.

Ideea ingenioasă a neo-marxiștilor a constat pur și simplu în înlocuirea represiunii economice din marxismul clasic, respectiv exploatarea clasei muncitoare de către capitaliști, cu represiunea sexuală din teoria freudiană, respectiv reprimarea

[10] Vezi Sigmund Freud, *Disconfort în cultură*, Editura All, București, 2011.

[11] Această plasare a sensului vieții în sfera imanentului, reducerea umanului la satisfacerea preferințelor și instinctelor, e exprimată plastic de Fukuyama: „Fiind de acord privind țelurile, oamenii nu vor mai avea motive să se lupte între ei. Un câine e mulțumit să doarmă toată ziua la soare cât timp e hrănit, deoarece nu e nemulțumit de ceea ce e. Nu-l preocupă că alți câini o duc mai bine ca el, nici că-i stagnează cariera lui de câine, ori că undeva în altă parte a lumii câinii sunt oprimați" (Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992, p. 311.)

cetățenilor în societatea de inspirație creștină care le interzice manifestarea liberă a erotismului, frustrându-le satisfacerea sexuală plenară. Nedreptatea nu mai constă în oprimarea proletariatului de către burghezie în goana după profit, ci în oprimarea tuturor de către o civilizație ce le reprimă libidoul prin tabu-uri și restricții. Soluția: distrugerea acestei civilizații, revoluția totală, liberalizarea radicală și abolirea tuturor normelor, restricțiilor și tabu-urilor ce îngrădesc instinctele primare. Iar categoriile cele mai reprimate, pretinde Marcuse, sunt minoritățile sexuale și rasiale, femeile și tinerii.

În acest scop, membrii Școlii de la Frankfurt vor elabora noua *teorie critică*, de la care se vor revendica apoi toate grupările radical-minoritare și care va sta la baza conceptului postmodern de *deconstructivism*.

Existau și alte tentative de acest gen: în 1928, la *Al Doilea Congres Internațional pentru Reformă Sexuală*, ținut la Copenhaga, Kurt Hiller, succesor al lui Magnus Hirschfeld (numit și „apostolul indecenței") ca președinte al organizației homosexualiste *Comitetul Științific-Umanitar*, a încercat și el, sprijinit de marxiști notorii precum Karl Kautsky, o fuziune între Freud și Marx, lansând ideea că homosexualii ar fi un „grup oprimat"[12].

În 1933, când naziștii au venit la putere în Germania, membrii Școlii au plecat în exil, cei mai mulți în America. Aici, neomarxistul Herbert Marcuse e cel ce va dezvolta această teză, absolutizând criteriul sexual în „emanciparea" Occidentului și concepând o societate a „perversității polimorfe", văzute ca „eliberare sexuală". El consideră, ca și Erich Fromm, că distincția dintre sexe nu e un dat natural, ci un construct socio-cultural.

Paradisul material, insuficient pentru Occident, trebuia dublat de paradisul senzual erotic postulat de neomarxistul Marcuse. Strategia articulată de el era menită:

[12] http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.

„Să demanteleze societatea americană, folosind diversitatea și multiculturalismul ca pe niște «rângi» cu care să demoleze structura acesteia, bucată cu bucată. El i-a opus pe negri albilor, punând «grupurile victimă» în conflict cu societatea în ansamblu. Teoria lui Marcuse despre grupurile-victimă ca noul proletariat, combinată cu teoria critică a lui Horkheimer, a pătruns în mediul universitar american, unde a devenit baza mișcării post-structuraliste (studii «de gen»/*LGBT*/*queer*). Toate își descriau fățiș menirea: de a aboli valorile tradiționale creștine, tradițiile acceptate ale culturii occidentale și a le înlocui cu un relativism moral ce pune semnul egal între toate culturile și filosofiile – cu excepția civilizației apusene «exploatatoare și rele»”[13].

Aceasta e azi ideologia oficială în toate campusurile universitare americane. Marcuse specula că progresul tehnologic și „raționalitatea technologică” vor duce la apariția unei noi ordini sociale și unei noi forme umane. El a postulat o utopie a libertinajului nelimitat (numit „de-sublimare”): omul, emancipat de orice norme morale restrictive, își va „reintra în drepturi” prin patimile sale. Obiectele dorințelor sale vor fi modelate de voința sa liberă, fără a trebui să le apere împotriva unei societăți ostile, „imature, represive”. Marcuse predică eliminarea oricărei constrângeri morale, descătușarea tuturor apetitelor și patimilor, o societate total liberalizată erotic, populată de o nouă formă umană, un „om nou”: un soi de *Phoenix* ce va învia din cenușa industrialismului modern[14].

[13] Andrew Breitbart, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world*, Grand Central Publishing, 2011.

[14] Herbert Marcuse, *Some Social Implications of Modern Technology*, în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941). Cf. Moya K. Mason, *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.

În realitate, freudo-marxismul promovează o falsă antropologie, mai corect spus o anti-antropologie”. În baza unui relativism aberant, noua ideologie a corecției politice a ajuns să pretindă că genurile au devenit „fluide”: simple convenții pe care postmodernismul le botează „roluri”, determinate nu de anatomia și fiziologia cu care omul se naște, ci de propria sa alegere. „Genul” ar deveni o „șaradă” ce poate avea „soluții” diverse și aleatorii (cu, sau fără, intervenția unui chirurg). Asistăm la un narcisism radical, ce duce la desubstanțializarea sinelui și pulverizarea persoanei umane.

Granița dintre natural și sintetic se estompează, devenind tot mai arbitrară. Firea umană e redefinită, schimonosită într-o „natură” artificială, confecționată tehnologic și „legitimată” mediatic. *Chipul* omenesc devine o caricatură ce-și sfidează modelul divin. Singura lege universală devine hedonismul nelimitat, ce transformă omul într-un agregat fără memorie și fără identitate, altul de la o clipă la alta. Definiția sa e redusă la o continuă succesiune de experiențe, fără nevoia, nici posibilitatea, de a menține un „sine” sau o „personalitate” stabilă. Omul devine un flux de trăiri și experiențe, fără trecut și deschis oricărui viitor. Până și datele sale biologice devin „opțiuni” private, supuse acelorași alegeri arbitrare dictate de patimi.

Așa cum anticipa Marcuse, extazul (erotic), nu persoana, este cel ce devine substratul identității, într-o lume în care evoluția tehnologică induce o permanentă schimbare și, ca urmare, riscul inevitabil al alienării. Existența nu mai e guvernată de niciun principiu, cu excepția celui al subiectivismului absolut. Anarhia și iresponsabilitatea sunt implicite. Tranziența radicală, ca unică realitate de necontestat, abolește normele etice tradiționale. Eticul e înlocuit de estetic, la rândul lui guvernat de norme cu totul relative, mergând de la sordid până la grotesc și monstruos.

Existența încetează a se mai supune raționalității, decenței sau bunului simț, alterările dramatice ale biologiei și psihologiei având implicații șocante.

În final, însuși ontologicul este alterat. Căci, oare, va mai putea omul trăi astfel? Și cum? Da, cu o singură condiție: să înceteze a mai fi om. Dar asta se și dorește: crearea unui „om nou”, total dezumanizat, infinit maleabil și perfect obedient. Tocmai în virtutea iluziei sale că el ar fi cel care alege permanent, el va fi în realitate cel ce nu alege niciodată. Da, își va putea alege „genul și partenerii”, așa cum alege canalele TV cu telecomanda. Dar, de fapt, patimile sale vor alege pentru el. Prin intermediul lor, el va fi pururea la cheremul alegerilor induse de demon. Acesta este viitorul pregătit omului în societatea post-creștină de către corectitudinea politică: un om inconsistent și în ultimă instanță inexistent, epitom al unei utopii de coșmar.

Bibliografie

- Bidet, Jacques și Stathis, Kouvelakis (ed.), *Critical Companion to Contemporary Marxism*, Brill, Leiden, 2008.
- Breitbart, Andrew, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world,* Grand Central Publishing, 2011.
- Freud, Sigmund, *Disconfort în cultură*, Editura All, Bucureşti, 2011.
- Fukuyama Fukuyama, Francis, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992.
- Lind, William (ed.), *Political Correctness: A Short History of an Ideology*, Free Congress Foundation, 2004.
- Marcuse, Herbert, *Some Social Implications of Modern Technology*, în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941). Cf. Moya K. Mason, *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and

Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.
- Pleşu, Andrei; Liiceanu, Gabriel; Patapievici, Horia-Radu, *O idee care ne suceşte minţile*, Humanitas, Bucureşti, 2014.
- Suny, Ronald Grigor, *The Soviet Experiment: Russia, the USSR, and the Successor States*, Oxford University Press, 1998.
- Tismăneanu, Vladimir, *Cine a fost Lev Davidovici Troţki? Despre comunism, terorism şi mistica revoluţiei totale*, la www.contributors.ro/global-europa/cine-a-fost-lev-davidovici-trotki-despre-comunism-terorism-si-mistica-revolutiei-totale/.
- http://en.wikipedia.org/wiki/Eugen_Leviné.
- http://en.wikipedia.org/wiki/Willi_Münzenberg.
- www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html.
- http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.

FREUDO-MARXISMUL – NOUA UTOPIE: ȘAPTE STUDII DE CAZ[1]

de Andrei Dîrlău

Cuprins

[1] Articole publicate inițial în revista *Familia ortodoxă*, numerele 58-59 (noiembrie–decembrie 2013), 62, 63, 65 (martie, aprilie, iunie 2014), și pe www.culturavietii.ro.

5. Lukács & Școala de la Frankfurt: demolarea prin subversiune. Metastazele postmoderne ale Marxismului Cultural (Neo-marxismului)

- Toleranța Represivă: Marcuse în lectură Lunacek
- Individualismul „pneumatic" neoliberal
- Unanimitatea iacobină: corecția pan-politică în cazul *Lunacek*

6. Bertrand Russell: o strategie planetară

- *Bolșevism în Est, freudo-marxism în Vest!*

7. Conchita Wurst: o anti-antropologie. De la Seceră și Ciocan la Scoică și Cârnat. Acvila comunistă și Phoenixul

- „Wurst": brandul *Transvisionului* freudo–marxist
- Rusia între Lenin și Hristos: un imperiu schizofrenic
- România către SUA: vreți atașate lesbiene sau aliat geostrategic?
- Gramsci, Lukács, Școala de la Frankfurt, subversiunea prin libertinaj și raiul freudo-marxist
- Phoenixul – simbolism ocult și mesianism luciferic. Apocalipsa după Horus
- Scoica-Cârnat: o repetiție simbolică. Gen fluid și narcisism radical. Chip și caricatură

PRELIMINARII. DESPRE RINOCERI, „HOMOFOBI" ȘI AGENDE CRIPTO-MARXISTE

Motto:
„Vom face Occidentul atât de corupt încât să pută!"
Institutul Marx-Engels Moscova, 1923 – Wilhelm Münzenberg[1]

Textele care urmează, revizuite și reunite aici sub titlul *Freudo-marxismul – noua utopie. 7 studii de caz*, au fost inițial publicate în revista *Familia ortodoxă*, în serial, între noiembrie 2013 – iunie 2014, fiind postate și pe web-site-ul revistei și pe culturavieții.ro.

Varianta de pe internet a trezit reacții diverse, printre care și un comentariu foarte scurt ce suna așa: „Cu bucurie aș veni să ardem steagul SUA în fața Ambasadei". Semnat: Andrei Rinea. În laconismul celor 11 cuvinte am citit o provocare gravă și am răspuns cu niște precizări, pe site, pentru a nu lăsa loc neînțelegerilor. Le reiau aici, cu unele completări, pentru a sluji drept lămurire nu doar acestui capitol, ci și întregului volum de față.

Nu, ideea acestor texte nu e arderea de steaguri, nici orice altfel de violență. În niciun caz nu e asta reacția pe care ele sunt menite să o provoace. Nimic din acest volum nu izvorăște din ură, violență, intoleranță, fanatism, bigotism, fundamentalism, „homofobie", xenofobie sau „putinism". Nu urâm pe nimeni și nu dorim nicidecum să ne identificăm cu barbarii violenți și extremiști metaforizați prin rinocerii

[1] „We shall make the West so corrupt that it stinks!" cf. www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html.

din piesa lui Eugen Ionescu. Nu suntem aşa, deşi unii doresc să ne aplice asemenea etichete. E adevărat, lucrurile analizate aici sunt revoltătoare. Dar genul de reacţie pe care dorim să o trezim nu e nicidecum o revoltă viscerală şi rudimentară ca cea care s-ar traduce prin asemenea gesturi violente, ci o rezistenţă calmă, lucidă, inteligentă, un protest de ordin intelectual şi moral.

Întrebarea din paragraful introductiv al primului text de mai jos („Cum ar reacţiona SUA dacă România ar susţine o acţiune de profanare...?") era o interogaţie pur retorică, o comparaţie contextuală având rolul exclusiv de a evidenţia gravitatea pentru noi a faptului petrecut la Muzeul Ţăranului Român în februarie 2013. Nu era, însă, nicidecum un *îndemn de a comite* o asemenea acţiune, şi în mod cert nici nu reiese din text că ar fi o incitare în acest sens. Am dorit doar să accentuez, pe înţelesul oricui, faptul că MŢR este pentru noi un blazon naţional, *egal cu un drapel* în ordine simbolică şi axiologică; că reprezintă o emblemă de maximă importanţă: tradiţia satului românesc ţine de fibra însăşi a fiinţei acestui neam.

Este evident că nu am face niciodată un asemenea gest, demn de *Fahrenheit 451* al lui Ray Bradbury; nu ne-am coborî nicicum la nivelul troglodit al violenţei şi vulgarităţii. Nu am vrea niciodată să legitimăm acuzaţia că noi, creştinii ortodocşi, am fi plini de ură – pentru că nu suntem. Dimpotrivă. Pledăm pentru un protest inteligent, cultivat, decent, al unor oameni înţelepţi şi paşnici, aşa cum îi considerăm pe români. Ne iubim poporul şi tocmai de aceea n-am vrea să-l vedem punându-se într-o lumină nefavorabilă prin recurgerea la vandalism.

Mai e un motiv pentru care personal n-aş comite un asemenea gest: admir naţiunea americană, care pe ansamblu nu merită aşa ceva. E o mare naţiune în istoria lumii. Dezaprob punctual politica Administraţiei Barack Hussein

Obama în privinţa propagandei corecte politic, dar nu urăsc pe nimeni şi, în ocurenţă, nu urăsc Statele Unite, dimpotrivă. Nu am nimic cu poporul american, ci doar cu o anumită orientare politică actuală, agresiv şi intolerant anticreştină. De altfel, există voci extrem de respectabile, chiar în spaţiul academic american, desigur din zona creştină conservatoare, care dezaprobă această orientare internă şi nu se sfiesc să afirme că Statele Unite se îndreaptă spre un „stat secular fundamentalist"[2]. Însuşi William Lind, editorul şi autorul unor texte din cartea tradusă în volumul de faţă, la fel ca şi ceilalţi autori americani, condamnă acest curent în termeni lipsiţi de echivoc. De aceea, chiar îndemn la *abţinerea* de la un astfel de gest. Nici cu homosexualii ca persoane n-am nimic. Ei pot face ce vor în particular, dar nu să-şi aroge dreptul de a ne îndoctrina şi perverti copiii şi a se erija în standarde de normalitate pe care apoi să ni le impună tuturor în mod totalitar.

*

Se poate observa că o mare parte din controversele purtate pe marginea Corectitudinii Politice se poartă la nivel empiric. Prevalează anecdoticul, subiectivismul, încărcătura emoţională şi personală: ce a zis fetiţa, ce a declarat activista, ce a făcut domnul Lestat Monroe / Jerome Goupil şi aşa la nesfârşit. Dar, din păcate, niciodată discuţia nu urcă la un nivel conceptual pentru a atinge aspectele politico-ideologice, filosofice, istorice şi hermeneutice, abordate în volumul de faţă. Ele sunt îndeobşte ocolite cu grijă de către apologeţii fenomenului în cauză – fie din ignorarea originilor acestei ideologii, fie deoarece preferă să ascundă scheletele neomar-

[2] Vezi Mark Cherry, *Statul fundamentalist secular*, trad. Andrei Dîrlău, în „Familia ortodoxă", nr. 57, oct. 2013; H. Tristram Engelhardt, *G.W.F. Hegel and Richard Rorty Were Right: Rethinking Morality in a Secular Culture*, studiu prezentat la conferinţa SOPHIE (Society of Orthodox Philosophers in Europe), Buchenau, iunie 2014.

xiste în dulap. Prezentul volum își propune să aducă în dezbatere tema homosexualismului și a celorlalte componente ale C.P. privite din perspectiva unei ideologii de sorginte freudo-marxistă și socialist-utopică.

Desigur, acest demers – doar schițat în acest volum – ar trebui continuat și aprofundat. Totuși, chiar și la acest prim nivel hermeneutic, el dezvăluie că strategia de pervertire și distrugere a societății tradiționale este coerentă și extrem de bine articulată. Nu am putut reda exhaustiv numeroasele tactici descrise pe larg în lucrările clasice ale mișcării homosexualiste și Corectitudinii Politice, dar, parcurgându-le, ne-am convins cât sunt de subtile, ingenioase și intercorelate, și ce eroare am face ignorându-le. Și totuși, cei mai mulți dintre contemporanii noștri, chiar cei ce se consideră bine informați – și în mare parte chiar sunt – nici nu bănuiesc existența unei asemenea strategii comprehensive, ori o numesc peiorativ „teorie a conspirației".

Șocantele principii și metode descrise în acest volum nu sunt inventate de autori. Ele sunt realități, preluate din *materialul clientului* – cărți de referință ale unor mișcări subsumate corectitudinii politice, demonstrate a fi de inspirație freudo-marxistă. Nu e vorba de vreun „discurs al urii", ci de o redare textuală a metodelor și obiectivelor lor strategice, așa cum apar în propriile lor documente programatice[3]. Pentru a se convinge, cititorul e trimis la textele originale citate, ce pot fi găsite cu ușurință. Rugăm frumos și autoritățile, inclusiv Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, să verifice aceste lucrări citate, pentru a înțelege mai bine cu

[3] A se vedea, de pildă, Marshall Kirk și Hunter Madsen (alias Erastes Pill), *After the Ball: How America Will Conquer its Fear and Hatred of Gays in the '90s*, Doubleday, 1989, și *Tacticile mișcării homosexuale: Overhauling of Straight America, 1987. O strategie detaliată pentru acceptarea publică a homosexualilor*, trad. Bogdan Mateciuc, www.culturavietii.ro/2013/11/03/tacticile-miscarii-homosexuale-o-strategie-detaliata-pentru-acceptarea-publica-homosexualilor/.

ce fenomene se confruntă societatea românească, pe care încercăm să o apărăm nu din bigotism, ci din dorința sinceră de a proteja o ordine morală și o așezare socială și sufletească firească și frumoasă. Nu incităm la ură sau violență, ci chemăm la păstrarea bunului simț.

Cred că putem face mai bine decât atât: soluția constă în unirea într-o coaliție a binelui, nu a violenței. Nu vom da apă la moară celor ce ne acuză de „limbaj al urii" (*hate speech*) sau gesturi ale urii? Prin ce ne-am mai deosebi de extremiștii jihadiști? Cu siguranță nu asta dorim. Trebuie să discernem răul, dar lupta nu trebuie dusă prin acte brutale ce pot face doar rău. În niciun caz prin bătaie, incendiere, huliganism. A distinge de partea cui e adevărul și binele, cine greșește și unde, nu e totuna cu a promova ura. Discernământul nu e totuna cu intoleranța. Suntem mai eficienți dacă ne organizăm, ieșim cu sutele de mii și manifestăm pașnic, liniștit, nonviolent, ferm, pentru valorile în care credem. Dacă acționăm inteligent, fără fanatism sau isterie, fără a lovi sub centură. N-avem nevoie. Noi suntem poporul român. Și ei fac parte din acest popor (mai puțin cei „de import", deloc neglijabili) – o parte rătăcită, uneori chiar vindecabilă. Trebuie doar să conștientizăm, cu rugăciune pentru ei și nădejde în Dumnezeu, și să ne unim. Nu suntem noi rinocerii. Cine dorește neapărat să găsească unii, să-i caute în tabăra cealaltă! Căutarea ar putea fi încununată, mă tem, de mai mult succes decât se așteaptă.

Cât despre inevitabila acuzație de „putinism", devenită deja un nelipsit clișeu „cool" bazat pe un raționament reducționist (echivalarea automată: ortodoxie = Putin), am explicat pe larg, în cel de al șaptelea studiu de caz de mai jos (*Conchita Wurst – o anti-antropologie*), de ce nu sunt deloc de partea lui Putin, dimpotrivă. Același articol, publicat în iunie 2014, includea și un apel adresat vice-președintelui

Joe Biden (care tocmai vizitase România), unde se explică de ce pledam pentru preluarea a ceea ce e bun în Statele Unite (întemeiate de părinții fondatori ai Americii pe valori creștine și morale), nu a libertinajului și anti-creștinismului agresiv al unui secularism de sorginte neo-marxistă. Am păstrat acea secțiune deoarece ea ne clarifică poziția în raport cu valorile creștin-conservatoare pe care s-a fondat civilizația occidentală.

1. HOLLYWOOD: *COPIII NU SUNT BINE-MERSI*. CUM E ÎNLOCUIT MARXISMUL CU CORECTITUDINEA POLITICĂ

Filmul „Copiii sunt bine-mersi" s-a difuzat pe 21 februarie 2013 la Muzeul Țăranului Român din București, în cadrul campaniei „Luna istoriei LGBT", declanșând o acțiune de protest a unor organizații ortodoxe care, pe moment, a reușit să împiedice proiecția. Filmul a fost, din păcate, reprogramat la solicitarea expresă a Ambasadei S.U.A. la București. Nu a fost oferită nicio explicație a intruziunii reprezentanței diplomatice a Statelor Unite într-o chestiune culturală internă a României, susținând o acțiune considerată de majoritatea cetățenilor români ofensatoare la adresa propriilor tradiții. Oare cum ar reacționa Statele Unite dacă Ambasada României ar susține o acțiune de profanare a drapelului american la Washington?

1.1. Două mitologii ideologice

Ce legătură ar putea fi între un film sovietic alb-negru realizat în 1938, despre Lenin și revoluția bolșevică din 1917, și un film hollywoodian din 2010, despre viața de zi cu zi și problemele emoționale ale unei „familii" americane moderne? Aparent niciuna.

„Omul cu arma" (*Cielovek s rujiom*) al regizorului Serghei Iutkevici este, citând din presa epocii, „un poem epico-eroic despre triumful Revoluției asupra vechii orânduiri țariste și rolul marelui conducător și vizionar V.I. Lenin în călăuzirea proletariatului rus spre victoria asupra dușmanului de clasă și instaurarea noului regim sovietic".

Vizibil fascinat de mitologia ideologică a „realismului socialist", criticul de film și slavistul Giovanni Buttafava

scria în 1973 în *Filmlexicon*, pe un ton exaltat: „*Omul cu arma* îmbină figura lui Lenin și energiile populare descătușate de Revoluție într-o povestire cu tonalități de cor bărbătesc, de o savoare ce atinge pragul legendei".

Desigur, stând comod pe țărmul Mediteranei, cu un pahar de Campari în față, e ușor să idealizezi marxismul, departe de zecile de milioane de morți din Gulagul sovietic.

Criticul italian nu vorbea întâmplător despre „legendă". Creat în perioada Marii Terori staliniste din anii 1930, filmul făcea parte din acțiunile de propagandă de masă menite să (re)populeze „Olimpul sovietic" cu eroi legendari care să întrupeze „valorile" revoluționare. Retorica mobilizatoare a campaniilor de îndoctrinare ideologică urmărea inventarea unei „hagiografii" comuniste cu care masele sovietice să se poată identifica[1].

La prima vedere, pelicula sovietică nu poate avea nimic în comun cu „***Copiii sunt bine-mersi***" (*The Kids Are All Right*), filmul Lisei Cholodenko, după scenariul realizat de regizoare împreună cu Stuart Blumberg, premiat cu *Globul de Aur* pentru cel mai bun film – comedie sau muzical. Este, cum scrie alt critic, Peter Bradshaw (nu mai puțin exaltat decât Buttafava) în „The Guardian": „Un studiu plin de căldură și umor al familiei postmoderne: o comedie inteligentă despre un cuplu de lesbiene, copiii lor și donatorul de spermă care le este tată".

Entuziasm naiv? Stupidă orbire ateistă? Sau cinică fabricare a altei mitologii ideologice? Căci totuși, la nivel simbolic, ambele filme îndeplinesc o funcție identică: *propaganda ideologică*. Desigur, ideologia s-a schimbat din anii '30, ca și limbajul de lemn. În locul comunismului clasic avem acum neomarxismul. Corectitudinea politică marxist-leninistă, în lectură sovietică, a fost înlocuită cu Corectitudinea Politică

[1] David Brandenberger, *Propaganda State in Crisis: Soviet Ideology, Indoctrination and Terror under Stalin, 1927-1941*, Yale Univ. Press, 2012, p. 56, 215.

a drepturilor minorităților, în lectură californiană; proletariatul, „poporul ales" al comunismului, clasa purtătoare a mesianismului marxist, a fost înlocuit cu homosexualii și lesbienele, noul „popor ales" al ideologiei „corecției politice"[2], categoria socială purtătoare a mesianismului postmodern; Kremlinul e înlocuit cu Casa Albă, Mosfilm cu Hollywood, „exploatarea" cu „discriminarea", „subjugarea economică" cu „intoleranța religioasă"; „Buldozerele cu *gay*-ii"[3]; demolarea fizică a bisericilor în comunism cu demolarea morală a familiei creștine tradiționale în statul secular fundamentalist postmodern. Paralelismul e evident. Dacă s-ar face o analiză comparativă a celor două ideologii, izomorfismul s-ar susține la toate nivelurile.

Lupta nu se mai duce contra principiilor capitaliste ale profitului, azi legitime, ci contra principiilor morale tradiționale, creștine. Nu mai trebuie înlăturată „dominația nemiloasă a unei oligarhii capitaliste lipsite de scrupule asupra unui proletariat exploatat la sânge", ci „dominația nemiloasă a unei majorități intolerante și bigote asupra unor minorități rasiale sau sexuale lipsite de apărare și drepturi".

În numele acestor drepturi „călcate în picioare" se cere, ca și atunci, o revoluție. Nu una violentă ca aceea din 1917, ci una discretă, subtilă, la nivelul mentalităților: revoluția sexuală. În acest scop, însă, vechile metode propagandistice rămân adecvate, cu condiția rafinării lor prin noile tehnici de manipulare în masă.

[2] Am preluat sintagma de la Virgiliu Gheorghe, *Știința și războiul sfârșitului lumii*, Editura Prodromos, București, 2008.

[3] Acad. Sorin Dumitrescu, *Cine ne vrea etrusci?*, www.culturavietii.ro/2013/02/22/etrusci-sorin-dumitrescu-muzeul-taranului-virgil-nitulescu-luna-istoriei-lgbt.

1.2. „De obicei auzi tot felul de povești înfiorătoare despre asemenea lucruri”

Cea mai eficace minciună e întotdeauna cea amestecată cu adevărul. O minciună 100% e ușor depistabilă și nu convinge pe nimeni. O minciună 50% e infinit mai credibilă, ascunsă viclean în spatele celorlalte 50 de procente de adevăr. Exploatarea maselor proletare era o realitate economică. Răul a constat în folosirea acestei realități pentru a legitima utopia ateistă marxistă, statul totalitar comunist și masacrele „revoluționare” leninist-staliniste. Discriminarea a existat și uneori mai există. Însuși conceptul de „drepturi ale omului” derivă din principii creștine și este legitim. Problema constă în deturnarea lor în sensul legitimării unor aberații precum „familia” homosexuală sau a unor crime precum avortul.

Există un adevăr în filmul despre Lenin? Desigur, eroismul inconștient al unor simpli ostași din Armata Roșie. Minciuna constă în camuflarea scopului totalitar al Revoluției din 1917, manifestat abia prin genocidurile de mai târziu, și în ipocrita mitologizare a lui Lenin, despre cruzimea și imoralitatea căruia s-au scris cărți bine documentate (inclusiv despre relația lui homosexuală cu Zinoviev). Aparent, *Omul cu arma* este un emoționant epos eroic modern; în esență, însă, este o ficțiune excelent construită. Un mit.

Copiii sunt bine-mersi, la rândul lui, e un film emoționant și credibil. Psihologia personajelor e atent construită, reacțiile afective sunt nuanțate și convingătoare. Și totuși, și el e o ficțiune asamblată cu talent (și un buget de 4 milioane dolari). Un mit, în egală măsură. Chiar un personaj secundar din film afirmă, auzind că relația cu „tatăl biologic” al copiilor merge bine: „Mă mir, de obicei auzi tot felul de povești înfiorătoare despre asemenea lucruri”. Critica însăși recunoaște natura subversivă a filmului: „Cu subtilitate și stil, [scenariștii] Cholodenko și Blumberg au făcut ceva *mult mai subversiv*: au creat un tată-donator aproape bizar de perfect pentru familia lui Nic și Jules” (cele două lesbiene „căsătorite”).

Pe cât de unanimă e tendința în a lăuda filmul, pe atât este în a recunoaște că e unul „extrem de neobișnuit”: „E greu să ne gândim la multe alte exemple de familie homosexuală fericită, obișnuită, esențialmente bine adaptată, din cele zugrăvite pe ecran – poveștile homosexuale pe care le vedem tind adesea să fie pline de tristețe, dacă nu de tragedie”.

Bineînțeles că e neobișnuit! Fiindcă filmul este doar un artefact reușit, atent confecționat, un construct mental inteligent asamblat, menit nu să arate un adevăr, ci să ilustreze o teză, o premisă ideologică politic corectă: că *se poate*. Că o familie homosexuală ar putea exista și ar fi ceva *normal*. Ba chiar că ar putea avea și copii. Acesta e postulatul totalitar pe care îl enunță filmul: o axiomă nedemonstrată și nedemonstrabilă, dar pe care e interzis să o contești. De aceea filmul nu e un simplu divertisment, ci o mistificare ideologică. Ni se induce, mai ales, ideea că nu ar exista nici un pericol pentru copiii dintr-o asemenea „familie”: (chipurile) copiii ar fi *bine-mersi!*

Teza filmului este, desigur, chiar titlul. Scopul este spulberarea celei mai grave obiecții aduse ideii de „familie” *gay*: problema copiilor. La sfârșit există un subînțeles *quod erat demonstrandum*: „Vedeți că e OK? Sigur, există probleme – dar oare în familiile heterosexuale nu există? Copiii, ca și adulții, au niște probleme emoționale – dar în celelalte familii, normale, oare nu au? Și, în final, vedeți că problemele se rezolvă și toată lumea zâmbește”. Da, zâmbetul celor două lesbiene e un pic amar, forțat, iar al băiatului un pic sarcastic; totuși, ele rămân împreună. Chiar băiatul e pus să le spună că n-ar trebui să se despartă. E, într-adevăr, o performanță, în condițiile în care atâtea familii tradiționale divorțează (rata divorțului în S.U.A. e 50%).

Nu trăim într-o lume perfectă, ne spun ideologii corecți politic, dar soluția familiei *gay* – vor ei să ne convingă – e la fel de bună ca și cealaltă, sau poate, în anumite cazuri, chiar mai bună. Și până la urmă le privește, nu-i așa? În fond, par femei de treabă, mature, responsabile (fiindcă așa sunt „proiectate" de scenariști), care nu fac niciun rău nimănui, cu atât mai puțin copiilor. Niciunul nu dă semne că ar deveni homosexual la rândul lui, dimpotrivă, își exprimă limpede preferințele hetero. Și, dacă trec prin crize emoționale, ele nu sunt mai grave decât ale altor copii de 15-18 ani; în final le depășesc și viața merge înainte. Vedeți? Nu se droghează, nu se sinucid, sunt normali, fata are chiar excelente rezultate școlare, reușește la un *college* prestigios, iar dragostea celor două mame (în film sintagma „mamele", care o înlocuiește pe cea de „părinți", e făcută să pară neobișnuit) îi ajută să treacă peste crize. În fond, toată lumea are probleme în adolescență; în cazul lor problemele iau această formă, poate diferită de a altora. Dar nu sunt probleme pe care o „relație sinceră și o afecțiune inteligentă" din partea celor două adulte lesbiene să nu-i poată ajuta să le depășească.

Da, totul pare a suna perfect. Chiar prea perfect ca să fie adevărat. Până și criticii spun că filmul „face eroi din cine nu trebuie și personaje negative din cine nu merită". Din păcate, însă, subversiunea funcționează. Oamenii cred ce văd pe ecran și spun: „Da, de ce nu? Uite că merge și-așa". Faptul că personajele sunt fictive, create *tocmai* ca să-i convingă de această teză, nu li se pare relevant. Spectatorul nu realizează presiunea ocultă la care e supus: persuasiunea operează clandestin prin mesajele de mai sus furișate subtil în mintea sa, cu atât mai eficace cu cât el rămâne inconștient că este victima unui proces de manipulare.

1.3. *Operațiuni psihologice* de manipulare în masă

În România suntem obișnuiți să asociem cuvântul „ideologie" cu economia politică, socialismul „științific" și alte discipline teoretice nesuferite, cu lecturi „sulfuroase" precum *Capitalul*, *Mein Kampf*, *Cursul scurt de istorie al PCUS* sau *Cărticica roșie* a lui Mao, impuse de un aparat de stat represiv prin odioase instituții coercitive de tipul KGB-ului sau Securității. Dar nicidecum nu asociem *ideologia* cu situații de viață concrete, cu impact emoțional, chiar simpatice și amuzante. Discursul ideologic e instinctiv asociat cu documente de partid aride, găunoase, plicticoase, scrise într-un scârbos limbaj de lemn și proclamate strident de către politicieni, lideri de partid sau dictatori odioși. Dar nicidecum cu niște personaje drăguțe cu care poți empatiza, interpretate de actrițe talentate, și cu peripețiile lor hazlii și foarte omenești.

Și totuși, *Copiii sunt bine-mersi*, de la un cap la altul, e un discurs pur ideologic. Construit special pentru a convinge de „adevărul" unor dogme ideologice, filmul este esențialmente un manifest politic. Un instrument de propagandă. E un lucru evident pentru oricine vrea, cu bună-credință, să vadă chipul hidos al noului totalitarism al „Corectitudinii Politice" sub masca vicleană a înduioșătoarelor drame sufletești ale unor personaje inventate cu migală.

Dar de ce? Care-i miza? Ce se urmărește? E simplu: ca homosexualitatea, pornografia, pedofilia, incestul, adulterul, să fie legiferate ca norme sociale. Iar cei ce vor refuza Sodoma să ajungă să fie socotiți – și pedepsiți – ca infractori.

Mai demult, manipularea opiniei publice se numea propagandă. În noul jargon ideologic, ea este numită „gestionarea percepţiei" *(perception management)*. Metodele, mecanismele şi strategiile ei sunt cele mai sofisticate din istorie, dezvoltate de experţi în relaţii publice *(PR)* plătiţi cu

sume fabuloase, iar acţiunile de manipulare sunt „operaţiuni psihologice” *(psychological operations – PsyOps)* definite de un manual al armatei S.U.A. ca „forme de comunicare concepute pentru a influenţa părerile, emoţiile, atitudinile sau comportamentul oricărui grup, în folosul [instituţiei sau persoanei] care le plăteşte”[4].

Ne aflăm într-un război pe care îl putem pierde fără să ştim măcar că am luat parte la el. Că este aşa ne-o confirmă doi din principalii artizani ai propagandei homosexuale în S.U.A., Marshall Kirk şi Erastes Pill, în *Cucerirea Americii heterosexuale*, articol citat de către Virgiliu Gheorghe în capitolul „Promovarea homosexualităţii” din excelenta sa carte[5]. Din el reiese că impunerea acestei perversiuni în întreaga lume nu are loc de la sine, spontan, ci ca urmare a unui război informaţional dus după toate regulile strategiei militare. În acest război, armamentul e furnizat de mass-media, muniţia o constituie „viruşii” mediatici inoculaţi prin „operaţiuni psihologice”, campaniile militare sunt campanii sofisticate de *PR* deghizat, bătăliile se dau pe frontul modificării cadrului legislativ, tranşeele şi redutele cucerite în înaintarea frontului sunt legi şi acte normative aprobate în favoarea homosexualităţii şi a altor păcate, obiectivul strategic este reconfigurarea conceptului de „normalitate” în cadrul societăţilor aflate tot mai mult sub ocupaţia noii ideologii, iar adevăratul ţel final – reeducarea, generalizarea nihilismului şi instituţionalizarea ideologiei negării lui Dumnezeu.

În acest război diabolic, *Copiii sunt bine-mersi* reprezintă doar o operaţiune psihologică implementată cu grijă de profesionişti bine şcoliţi şi finanţaţi. Iar „adevărul” că homosexualii ar reprezenta o „normalitate” este nu doar indus prin tehnici subtile de „management al percepţiei”, ci

[4] Citat în filmul *PsyWar / Treziți-vă*, la http://ciprianvoicila.blogspot.ro/2013/06/psywar-treziti-va.html.
[5] Virgiliu Gheorghe, *op. cit.*, p. 234.

şi impus de o „Poliţie a Gândirii” (*Thought-Police* în romanul *1984* al lui George Orwell), instituţionalizată deocamdată sub forma *Consiliilor Naţionale pentru Combaterea Discriminării*. Aceste CNCD-uri, înfiinţate la ordin în subordinea guvernelor ţărilor europene, au misiunea de a sancţiona orice încercare a societăţii sănătoase majoritare de a se apăra în faţa propagandei. La fel ca în romanul orwellian, unde misiunea Ministerului Păcii era de a întreţine războiul, a Ministerului Abundenţei – de a perpetua sărăcia, iar a Ministerului Adevărului – de a glorifica minciuna, misiunea CNCD este nu de a combate discriminarea, ci de a o promova: discriminarea majorităţii în numele minorităţii.

Şi nu doar în America şi Canada poţi fi amendat sau închis dacă te opui. Recent, şi la Bucureşti, Academicianul Sorin Dumitrescu, Alianţa Familiilor din România şi Asociaţia ProVita au fost convocaţi la CNCD pentru a da socoteală şi amendă. Poliţia Gândirii veghează. Cu menţiunea că azi, Big Brother e *gay*.

Deci, nu vă lăsaţi păcăliţi! *Copiii sunt bine-mersi* este *Omul cu arma* al zilelor noastre. Sunt noile mituri propagandistice, cum se fac azi cu sutele – echivalentul ideologic al fostei mitologii comuniste. Şi să nu credeţi tot ce vedeţi pe diversele feluri de ecrane. Copiii (mai rar născuţi, mai adesea adoptaţi) în „familii” homosexuale nu sunt deloc bine-mersi, aşa cum nu sunt nici cei care vor să ne spele pe creier, făcându-ne să credem asta.

1.4. Păcăleala „născut-aşa”

Filme precum *Copiii sunt bine-mersi* (difuzat cvasi-ilegal şi abuziv tocmai la Muzeul Ţăranului Român) sunt subversive deoarece acţionează ca nişte „retro-viruşi” conceptuali, creaţi şi „injectaţi” mediatic special pentru a „păcăli” sistemul imunitar al organismului social.

„Anticorpii” acestui sistem trebuie să fie Biserica, valorile creştine şi normele religios-morale, apoi normele juridice şi legislaţia, în sfârşit instituţiile statului şi societatea civilă – formatorii de opinie şi opinia publică. Or, asemenea artefacte cinematografice sunt pure „implanturi” ideologice, „psiho-bombe” menite să-i anihileze; să arunce în aer familia tradiţională şi rânduiala firească. Inducând ideea că o „familie” lesbiană nu ar fi o aberaţie contra naturii, ci doar o alternativă perfect legitimă, filmul urmăreşte să valideze un fals model la nivel colectiv şi să-l introducă în *mainstream* – curentul principal al comportamentelor normale, general admise – făcându-l acceptat şi acceptabil.

Iată paşii acestei strategii de „*mainstreaming*”[6], planificaţi cu decenii în urmă:

a) Mai întâi perversiunea e transformată în „boală”, descrisă ca o afecţiune de care homosexualii n-ar fi vinovaţi sau responsabili, şi nu o alegere indusă de patimă, cum e de fapt. Comportamentul imoral condamnabil devine o patologie, nemaifiind pedepsit ca infracţiune. „Boala” e dezincriminată şi scoasă de sub incidenţa legii penale (în România, Articolul 200 a fost scos din Codul Penal în anul 2000).

b) Pasul următor este ca „boala” să nu mai fie boală, ci prezentată ca o „condiţie” din naştere, eventual cu substrat genetic. Ceea ce înainte era o devianţă maladivă, devine un atribut congenital, o condiţionare biologică naturală, la fel de firească şi involuntară precum rasa ori culoarea ochilor. Individul nu poate fi responsabil sau vinovat de o trăsătură cu care s-ar fi născut, şi legat de care nu poate face nicio alegere, fiind vorba de un „dat” înscris în normalitatea sa.
Tactica este veche, fiind azi cunoscută drept „păcăleala naşterii gay” (*born-gay hoax*[7]). Ea a fost introdusă acum 100 ani în Germania de activistul politic pedofil Karl Heinrich

[6] Vezi și excelentul *Buletin al Alianței Familiilor din România*, 7 februarie 2013.
[7] Ryan Sorba, *The 'Born-Gay' Hoax*, www.freewebs.com/theborngayhoax.

Ulrichs („strămoşul” mişcării mondiale a drepturilor homosexualilor), odată cu lozinca: „Uranieni din toată lumea, uniţi-vă!”.

Acest unghi de atac a fost rafinat în 1987, în SUA, de către Marshall Kirk şi Hunter Madsen (sub pseudonimul Erastes Pill), în articolul *Repararea capitală a Americii hetero*[8]. Ideea era că „a fi „născuţi aşa” (*born this way*) le dădea homosexualilor dreptul de a fi asimilaţi unei minorităţi (nu întâmplător piesa *Born This Way*, a lui Lady Gaga, este asociată mişcării LGBT, pretinzându-se *Manifestul Mamei-monstru a unei noi rase a libertăţii nelimitate*). Apartenenţa la o minoritate este acum asimilată unei identităţi înnăscute. A-i ataca devine echivalent cu a contesta dreptul unei minorităţi la propria identitate de grup, deci a încălca unul din „drepturile fundamentale ale omului”.

În paralel, şi ponderea reală a acestei „minorităţi”, sub 2%, este exagerat umflată la 10%, prin studii manipulate, pentru a invoca o pretinsă incidenţă socială semnificativă.

c) „Identitatea” gay este prezentată drept o simplă extravaganţă inofensivă. Anormalul este preschimbat într-o curiozitate ce nu prezintă pericol social, putând fi uşor tolerat. Este etapa în care ne aflăm în România în prezent (cazul filmului *Copiii sunt bine-mersi*). Scopul, potrivit celor doi autori de mai sus, este „desensibilizarea[9]” majorităţii:

> „Să-i facem să privească homosexualitatea cu indiferenţă, fără nicio emoţie... Marea masă trebuie să ajungă să aşeze preferinţele sexuale pe acelaşi plan cu cele pentru arome de îngheţată sau sporturi: îţi place ciocolata, mie vanilia; preferi voleiul, eu fotbalul. Nicio problemă... Cel puţin la

[8] Marshall Kirk și Hunter Madsen (sub pseudonimul Erastes Pill), *The Overhauling of Straight America, Guide Magazine*, noiembrie 1987.
[9] În original, *desensitization*, în sensul unei intense presiuni mediatice și (pseudo)educaționale până la tocirea simțului moral, atrofierea bunului simț și pierderea discernământului.

> început, urmărim să desensibilizăm publicul, nimic mai mult. Nu putem şi nici nu trebuie să ne aşteptăm la o «apreciere» sau «înţelegere» deplină a homosexualităţii din partea omului obişnuit. Uitaţi ideea de a convinge masele că homosexualitatea e bună. Dacă le faceţi să gândească la faptul că e doar un lucru obişnuit, să ridice din umeri, lupta pentru drepturi juridice şi sociale e câştigată”[10].

d) Pentru unele categorii de snobi se poate merge până la ridicarea simplei extravaganţe la rang de modă *cool*, comportament „şic”, sofisticat, marcă a unei elite „branşate” la curentele emancipării deja prevalente în Occident. Curiozitatea benignă e metamorfozată în trăsătură dezirabilă, toleranţa – în emulaţie a celor „speciali”.

e) În cele din urmă, rezultatul e acceptarea la nivel de masă şi legiferarea viciului ca un comportament perfect normal, ca normă socială şi „morală”. Păcatul devine lege, virtutea – infracţiune. Nebunia e normalizată. Ordinea firii se răstoarnă, cum spune Sfântul Ioan Hrisostom, „cu susul în jos” într-o lume care L-a părăsit pe Dumnezeu.

[10] John Vennari, *Tacticile mișcării homosexuale. Repararea capitală a Americii heterosexuale: O strategie detaliată pentru acceptarea publică a homosexualilor* (analiza articolului *The Overhauling of Straight America* de Marshall Kirk și Erastes Pill). Excelenta traducere a lui Bogdan Mateciuc la http://www.culturavietii.ro/2013/11/03/tacticile-miscarii-homosexuale-o-strategie-detaliata-pentru-acceptarea-publica-homosexualilor/.

2. STRATEGIA KIRK–PILL: „REPARAREA CAPITALĂ” A AMERICII HETERO

2.1. Hollywood-ul și campania de „*rebranding*”

În articolul menționat, *The Overhauling of Straight America (Repararea capitală a Americii heterosexuale*) – considerat azi un manifest sau o „biblie” a mișcării de emancipare homosexuală – Marshall Kirk și Erastes Pill concep un plan de acțiune cu scopul de a face homosexualitatea acceptabilă în America prin zugrăvirea unui portret cât mai pozitiv. În contextul acestei strategii de imagine, ei numesc Hollywood-ul „cea mai bună armă secretă în bătălia desensibilizării opiniei majoritare (*mainstream*)”. Această „desensibilizare” se poate realiza doar printr-o „campanie mediatică masivă pentru schimbarea imaginii homosexualilor”, iar filmele și televiziunea sunt „calul troian” prin care pot fi „anesteziate sensibilitățile acute” ale publicului.

Primul principiu al campaniei este „să se vorbească despre homosexualitate cât mai tare și mai des posibil... în mod neutru sau pozitiv”:

> „Aproape orice comportament începe să pară normal dacă ești expus la el suficient timp în suficient de multe locuri. [...] Acceptabilitatea noului comportament depinde în ultimă instanță de numărul de cunoscuți care-l practică sau acceptă. Inițial, unii pot fi ofensați de noutate, însă... cât timp Ion Șase-la-Pachet [în original *Joe Six-Pack*, nume peiorativ sugerând mediocritatea și conformismul majorității normale] nu se simte presat să facă la fel, cât timp comportamentul în cauză nu-i amenință siguranța fizică și financiară, se va obișnui cu el și viața va merge mai departe”.

De aceea, cei doi autori lăudau încă din 1987 (anul apariției manifestului) faptul că personajele homosexuale deveniseră vizibile în filme și emisiuni TV. De atunci aceste personaje au devenit tot mai frecvente – vezi cazul *The Kids Are Allright*. Personajele homosexuale agreabile, simpatice, sunt tot mai numeroase în filme și la televizor; asta nu e o întâmplare, ci o tactică bine țintită a războiului publicitar.

Arta cinematografică se pretează perfect cerințelor de rafinament și subtilitate ale acestei complexe campanii de *„rebranduire”*. Sub ambalajul atrăgător, aparent nevinovat, al unui simplu produs cultural de divertisment, se pot „vinde” sofisticate mecanisme de „restructurare cognitivă”, părți ale unui vast angrenaj strategic. Inoculând în conștiința și subconștientul tinerilor otrava unei ideologii anticreștine, asemenea filme provoacă mutații profunde ce se propagă apoi în întregul țesut social. Arhitecții acestui proces de o extremă complexitate au înțeles că ispita e mai eficientă ca violența, seducția funcționează mai bine ca teroarea, persuasiunea e mai eficace decât coerciția.

Potrivit aceluiași manifest Kirk–Pill din 1987, al doilea principiu al campaniei e prezentarea homosexualilor ca *victime*. Publicul trebuie convins că homosexualii sunt victime ale sorții: ei nu și-au ales „orientarea sexuală”, așa s-au născut, „așa cum voi v-ați născut heterosexuali, albi, negri, inteligenți sau sportivi. Nu i-a racolat sau sedus nimeni; n-au ales ei asta, deci nu pot fi judecați moral. Ce fac ei nu e conștient ori deliberat – e însă natural pentru ei. Destinul lor putea fi și al vostru”. Adesea, asta se traduce prin drame, destine tragice, de neînțeles, persecutați. Ei sunt victime ele societății care îi marginalizează, ostracizează, discriminează. Victimizarea reduce sentimentul de amenințare al publicului hetero și-i trezește reflexul de asumare a rolului protector. Un bun exemplu e personajul gay Simon Bishop din *As Good As It Gets*, construit ca un artist sensibil, victimă a durității și

prejudecăților unei lumi ce nu-i înțelege aspirația către frumos. Bătut măr și spitalizat, rămas fără bani și locuință la mila amicilor și vecinilor, neajutorat, cu reacții foarte umane, n-are cum să nu ne trezească empatia și compasiunea.

În schimb, în acelaşi film din 1997, personajul „normal” interpretat de Jack Nicholson, scriitorul Melvin Udall, este un excelent exemplu al altui principiu din acelaşi manifest al emancipării gay: *demonizarea („vilification”) oponenţilor* hetero. Adversarii mişcării gay trebuie prezentaţi ca nişte monştri oribili, antipatici, scârboşi, faţă de care publicul să simtă o aversiune instinctivă. Ca să nu fie niciun echivoc, filmul începe cu o scenă revoltătoare în care dl. Udall aruncă în ghena de gunoi căţelul (viu şi foarte simpatic) vecinului său gay (Simon).

E un mizantrop sinistru care jigneşte pe absolut toată lumea, mitocan şi ipohondru, cu cele mai aberante ticuri şi idiosincrazii. Ca şi în *Copiii sunt bine-mersi*, principalul personaj hetero este negativ. Scopul – după Kirk şi Pill – e dublu: a culpabiliza majoritatea şi a o face să se disocieze de tipologia oponenţilor prezentată grotesc. În plus, dl. Udall e şi antisemit pentru a agrava atitudinea discriminatorie prin componenta rasistă.

Alt principiu clar enunţat în planul strategic Kirk–Pill, ce continuă a fi aplicat şi azi cu succes, e acela că gay-ii trebuie să „dea bine” în filme ca întrupări ale celor mai frumoase calităţi. Într-adevăr, Simon e o comoară de omenie, delicateţe, căldură şi înţelegere umană, fineţe, farmec, inteligenţă, talent, decenţă, altruism. Să-l pui la rană, nu alta. Mama lesbiană Nic din *The Kids Are Allright* (Annette Bening) e şi ea un exemplu de dedicaţie în meseria de medic, stabilitate, fidelitate, „monogamie” şi angajament faţă de valorile... „familiei” pe care şi-o apără cu hotărâre. Mesajul e că gay-ii nu sunt anti-familie, şi deci nici familia nu trebuie să fie anti-gay.

Corolarul acestui principiu e că „masele nu trebuie şocate şi dezgustate prin expunerea prematură pe scară largă la comportamentul homosexual propriu-zis”. Trebuie, de asemenea, evitată în mod programatic – scriu Kirk şi Pill – afişarea mândriei nonconformiste a unei devianţe agresive, ce va fi percepută ca o provocare, o ameninţare ce justifică opoziţia... Nu vom prezenta în campanii musculoşi obraznici, scene indecente, nici organizaţii precum NAMBLA” [*North-American Man-Boy Love Association – Asociaţia Nordamericană a iubirii dintre bărbaţi şi băieţi*, promovând explicit pedofilia]. „Cine e suspectat că molestează copii nu poate poza în victimă”, personaj pozitiv ori „stâlp al societăţii”. Evident!

Alt principiu din manifestul Kirk–Pill e cel al deghizării propagandei gay sub masca unor „cauze nobile” generale. Atât activiştii gay, cât şi susţinătorii din rândul populaţiei hetero trebuie să poată milita în numele unor cauze drepte, susţinând principii „democratice” greu de combătut: statul de drept, antidiscriminarea, drepturile omului, justiţia socială, dreptul la libertatea de opinie-exprimare-asociere etc. Campaniile şi pledoariile directe trebuie ascunse în spatele unora justificabile prin invocarea unor norme politice nediscriminatorii, unor standarde general acceptabile, măcar aparent „morale” şi raţionale, care să contracareze argumentele „dogmatice” ale „homofobilor”.

În cadrul acestei strategii de „reparare capitală” – a se citi „pervertire completă” – a societăţii, filmele rămân o componentă esenţială, repetată insistent de Kirk–Pill: *You Really Oughtta Be in Pictures*! Doar aşa – zic ei – pot fi manipulate „gândirea şi credinţele oamenilor şi transformate valorile sociale ale Americii hetero” (*straight*). Mecanismele de inducere a modificărilor comportamentale dorite sunt dezvoltate de cei doi autori în 1989 în volumul *După bal: cum America îşi va depăşi frica şi ura faţă de homosexuali în anii '90*[1], unde scopul e definit astfel: „Prin conversie, înţelegem ceva mult mai ameninţător la adresa modului de viaţă american, fără care nu poate avea loc o schimbare socială majoră. Înţelegem conversia emoţiilor, minţii şi voinţei omului de rând printr-un atac psihologic planificat, sub forma unei propagande administrate poporului prin mass-media”. Conversia e mult facilitată de imagine, mai puternică decât noţiunile abstracte, evocând un răspuns emoţional mai intens (mai ales în film). Scopul campaniilor e ca „stereotipurile bigote homofobe” – cum sunt numite convingerile majorităţii – să fie „bruiate” (*jammed*) sau anulate de imaginile diseminate, atent ajustate încât să semene cât mai mult cu genul de persoane despre care omul de rând n-ar crede în ruptul capului că ar putea fi vreodată gay.

2.2. Micro-experimentul M.Ţ.R.

Dacă aceasta e logica potrivit căreia a fost fabricat filmul *Copiii...*, motivul pentru care a fost dat la Muzeul Ţăranului Român a fost altul. În acest caz, proiecţia n-a avut ca scop efectul propagandistic şi manipularea în masă, întrucât publicul era infim. Ţelul a fost altul: *provocarea* şi *testarea* deliberată a reacţiei societăţii româneşti prin expunerea la o mostră – executată profesionist – a acestei ideologii. Consider că evenimentul *The Kids Are Allright* difuzat la M.Ţ.R. a fost un *experiment de laborator premeditat*, gândit strategic pentru a testa şi evalua, la scară mică, reacţia publicului român, pentru a gândi paşii următori.

Testul a reuşit: reacţia a fost anemică în raport cu gravitatea provocării! În consecinţă, au trecut liniştiţi la gener-

[1] Marshall Kirk și Erastes Pill, *After the Ball: how America will conquer its fear and hatred of gays in the '90s*, Doubleday, 1989.

alizarea experimentului la scară naţională. Ea e deja în curs conform următorilor paşi strategici:

1. Introducerea în Constituţia României a amendamentului pro-homosexualist (nu e nevoie de multe pagini, două cuvinte ajung: „orientarea sexuală" adăugată la criteriile de non-discriminare în art. 4); legiferarea în Codul Civil a „familiei homosexuale" (*Parteneriatul Civil*);

2. Legalizarea filiaţiei în aceste „familii" prin adopţie de copii sau naştere asistată (cazul filmului *The Kids Are All Right*);

3. Obligativitatea educaţiei pro-LGBT şi pro-avort în şcoli şi grădiniţe;

4. Legalizarea *pedofiliei*, a familiei multiple (din trei sau mai mulţi membri „căsătoriţi legal", deci a adulterului şi poligamiei), a incestului etc.

Într-un cuvânt, Sodoma şi Gomora, *urâciunea pustiirii*, consfinţite prin lege. Credeţi că sunt exagerări? Din 28 state membre UE, 22 deja au legiferat „căsătoria homosexuală". România e printre cele 6 rămase, dar cât timp va rezista?

Faptul – semnalat deja de ProVita şi Alianţa Familiilor din România[2] – că pedofilia (numită azi eufemistic „intimitate intergeneraţională") e următorul punct pe agenda mişcării LGBT e confirmat de multe surse. Grupul Naţional Pedofil din Olanda, cu filiale în marile oraşele, lucrează de 4 decenii la dezincriminarea şi promovarea relaţiilor intime ale adulţilor cu copii şi face campanii publice pentru eliminarea completă a tuturor legilor ce prevăd o vârstă minimă de consimţământ[3]. Randy Engel arată că „pederastia e pe ruta rapidă spre dezincriminare în mod similar celui în care a fost dezincriminată homosexualitatea"[4]. El aduce ca dovadă re-

[2] *Spre normalizarea pedofiliei în Romania?*, buletin AFR, 7 februarie 2013.
[3] www.paedosexualitaet.de, citat în Randy Engel, *The Rite of Sodomy*, vol. 2, New Engel Publishing, Pennsylvania, 2011, p. 548.
[4] *Op. cit.*, capitolul *Pederasty – The New Sexual Frontier*, p. 455.

evaluarea fenomenului de o serie de organisme socio-profesionale şi ştiinţifice americane în sens favorabil adultului (sub presiunea lobby-ului gay)[5]. Alţi autori confirmă aceeaşi tendinţă[6]. Asociaţia Americană de Psihiatrie dezbate „ridicarea tabu-ului asupra pedofiliei, scoaterea ei completă din Manualul... Tulburărilor Mentale... ceea ce ar putea avea ca efect dezincriminarea ei... Odată «normalizată» de psihiatri, cum ar mai putea rămâne ilegală?"[7]. Iar Gert Hekma, profesorul olandez pedofil cunoscut deja cititorilor din scandalul invitării lui la Facultatea de Sociologie, vorbeşte pe faţă despre „identitatea pedofilă" şi „beneficiile pentru copii" ale relaţiilor intime cu adulţi la vârste cât mai mici.

Vedem, aşadar, cât de coerentă şi perfect articulată e strategia de pervertire şi distrugere a societăţii tradiţionale. Nu putem reda numeroasele tactici descrise pe larg în lucrările clasice ale mişcării „gay", dar credeţi-ne că, parcurgându-le, ne-am convins cât sunt de subtile, ingenioase şi intercorelate, şi ce eroare ar fi să le ignorăm.

Şi totuşi, cei mai mulţi nici nu bănuiesc existenţa unei asemenea strategii comprehensive, ori o numesc „teorie a conspiraţiei".

Nu am inventat nimic din şocantele principii şi metode de mai sus. Ele sunt preluate din „materialul clientului" – cărţile de referinţă ale mişcării. Nu e un «discurs al urii», ci o redare textuală a obiectivelor ei strategice, aşa cum apar în propriile ei documente programatice. Pentru a se convinge, cititorul e trimis la textele originale citate, ce pot fi găsite cu uşurinţă. Rugăm frumos şi CNCD-ul să verifice aceste lucrări ale mişcării în cauză, pentru a înţelege mai bine cu ce fenom-

[5] American Psychiatry Association (APA), *Psychological Bulletin*, 1994 (art. Bruce Rind et. al.), *ibid*.
[6] Alan Medinger, citat în Scott Lively și Kevin Abrams, *The Pink Swastika. Homosexuality in the Nazi Party*, 1995, p. 320.
[7] www.theroadtoemmaus.org/RdLb/22SxSo/PnSx/Knsy/ReismnAPAPedo.htm.

ene se confruntă societatea românească. Pe care încercăm să o apărăm nu din bigotism, ci din dorinţa sinceră de a proteja o ordine morală şi o aşezare socială şi sufletească firească şi frumoasă. Nu incităm la ură sau violenţă, ci chemăm la păstrarea bunului simţ.

Dacă aveţi copii, fraţi români din CNCD şi Parlament, gândiţi-vă în ce lume vreţi să trăiască şi să-şi crească la rândul lor copiii. Vreţi să le fie teamă să vă ducă nepoţii la grădiniţă ca să nu fie violaţi „legal"? Sau poate vor considera şi ei că e „spre binele lor" cum spune domnu' Hekma!

3. HUXLEY: VIZIONAR SAU BINE INFORMAT?[1]

3.1. Dubla distopie: fuziunea între Huxley și Orwell

În anul 1949, imediat după publicarea romanului său *1984*, George Orwell i-a trimis un exemplar lui Aldous Huxley, așteptând verdictul mai vârstnicului și celebrului autor al celeilalte anti-utopii (*Brave New World*), apărută în 1931. Huxley i-a răspuns într-o scrisoare fascinantă, datată 21 octombrie 1949, care merită a fi citată pe larg:

> „Primele noţiuni despre o filosofie a revoluţiei finale, ultime — care trece dincolo de politică şi de economie, urmărind subversiunea totală a psihologiei şi fiziologiei individuale — se găsesc în Marchizul de Sade, care se considera continuatorul şi cel ce trebuia să desăvârşească opera lui Robespierre şi Babeuf. Filosofia minorităţii conducătoare din *1984* e sadismul [...] dus până la concluzia sa logică: a merge dincolo de sex şi a-l nega. E îndoielnic că în realitate politica cizmei-puse-pe-faţă ar putea merge la nesfârșit. Convingerea mea este că oligarhia conducătoare va găsi, pentru a guverna și a-și satisface pofta de putere, metode care vor implica mai puțină caznă și risipă, și că aceste metode vor semăna cu cele pe care le-am descris în *Brave New World*. [...] Filosofii şi oamenii de ştiinţă ai secolului al XIX-lea n-au vrut să exploreze aspectele mai stranii ale psihologiei [...] aplicate în domeniul guvernării. Mulţumită ignoranţei voluntare a părinţilor noştri, declanşarea revoluţiei supreme a fost întârziată cu cinci sau şase generaţii. Alt accident norocos a fost incapacitatea lui Freud de a practica hipnoza cu succes şi ca urmare dispreţul cu

[1] Aici doar punem întrebarea; răspunsul se află mai jos, în capitolul 5.

care a tratat hipnotismul. Acest lucru a întârziat aplicarea generală a hipnotismului în psihiatrie cu cel puţin 40 ani. Dar acum, psihanaliza se combină cu hipnoza; iar hipnoza se poate realiza uşor şi extinde nelimitat prin folosirea barbituricelor, care induc o stare hipnoidă şi sugestionabilă chiar şi celor mai recalcitranţi subiecţi. Cred că în decursul următoarei generaţii, conducătorii lumii vor descoperi că, condiţionarea infantilă şi narco-hipnoza sunt mai eficiente, ca instrumente de guvernare, decât bâtele și închisorile, și că pofta de putere poate fi tot atât de deplin satisfăcută sugestionând oamenii să-și iubească sclavia, ca și biciuindu-i și lovindu-i pentru a fi obedienţi. Cred că coşmarul din *1984* e destinat să se moduleze în coşmarul unei lumi ce va semăna mai mult cu cea pe care am imaginat-o în *Brave New World*. Schimbarea se va produce ca urmare a resimțirii unei nevoi de eficiență sporită"[2].

Într-adevăr, politica brutală a „cizmei puse pe față", de tipul descris de Orwell, a părut a se încheia pentru totdeauna în 1989. Căderea regimelor comuniste a părut a-i da dreptate lui Huxley. La un nivel superficial, așa cum susține toată lumea, lucrurile par limpezi: din confruntarea celor două sisteme – războiul rece dintre cel comunist și cel capitalist – al doilea pare a fi ieșit definitiv învingător. În aparență, Freud l-a învins pe Marx, fără echivoc. Capitalismul pur a triumfat. Punct. Comunismul terorist de stat a murit. Cei ce se mai înverșunează să vadă peste tot un complot comunist se luptă doar cu fantasma unui trecut mort și îngropat. Trăim într-o lume guvernată de marile corporații transnaționale și FMI, potrivit principiilor neoliberale ale lui Milton Friedman și ale „Consensului de la Washington"[3]. Dacă ceva nu merge,

[2] www.lettersofnote.com/2012/03/1984-v-brave-new-world.html (trad. n. A.D.)
[3] Vezi en.wikipedia.org/wiki/Washington_Consensus și critica devastatoare a doctrinei capitalismului de dezastru a lui Friedman, sau a dereglementării de tip *laissez-faire*, în Naomi Klein, *The Shock Doctrine. The Rise of Disaster Capitalism*, Knopf Canada, 2007.

exclusiv acolo sunt vinovații. La prima vedere, capitalul, piața și libera concurență au înfrânt lagărul comunist. Statuia Libertății a câștigat victoria totală asupra Stelei Roșii sovietice. Marx a fost în sfârșit aruncat la groapa de gunoi a istoriei. Ce ușurare pentru noi, est-europenii care am îndurat 45 ani de marxism: destul ca să ne facă mai înțelepți.

Dar să privim mai atent: cine a învins și cine a pierdut de fapt? În lumea de inspirație marxistă, condusă de un *Big Brother* gen Stalin sau Mao, din romanul *1984*, oamenii erau dominați prin *frica* de ceea ce se *temeau*. Erau permanent speriați, monitorizați, controlați prin ecrane bidirecționale (videocamere+televizor) instalate în dormitor. Statul totalitar de tip comunist își asigura dominația prin teroare de masă, represiune rudimentară și război.

De acord, toate acestea au luat sfârșit. Putem vorbi și călători liber. Nu mai trebuie să cântăm ode vreunui dictator mustăcios. Ceva s-a schimbat.

Dar ce observăm? Într-adevăr, și în lumea de inspirație freudian-darwinistă din *Brave New World*, a unui Ford-comasat-cu-Freud, oamenii erau dominați și controlați, dar altfel: prin *dependența* de ceea ce le *plăcea*. Iar azi, triumful unei societăți consumeriste cu hipermarketuri, *fast food*, *fast love* și *Playboy* pare a confirma viziunea lui Huxley, nu a lui Orwell. Nu mai e nevoie ca omul să fie urmărit și controlat permanent prin camere video; el poate fi mai eficace manipulat prin filme, știri și emisiuni inepte de divertisment TV, site-uri pentru adulți. Banii, sexul și drogul au învins tortura, „glonțul și pușcăria"[4]. „*Soma*" și plăcerile „pneumatice" (în sensul personajului Lenina al lui Huxley) au învins pe Big Brother și Poliția Gândirii. Huxley a avut dreptate: Oligarhia conducătoare – cum spune în scrisoarea citată – pare a fi găsit, într-adevăr,

[4] Paul Ghițiu, www.rostonline.ro/2014/02/comunismul-stapanul-inelelor-ne-urmareste-de-la-kremlin/#comment-683.

„instrumente mai eficiente, moduri de guvernare mai puțin dure și risipitoare", dându-și seama că oamenii pot fi mai eficient pervertiți, spălați pe creier, „sugestionați să-și iubească sclavia" prin imbecilizare în masă și pornografie. Modelul nostru de societate pare tot mai mult inspirat de o combinație complexă între Ford și Freud, de tipul capitalist-bio-narco-hipnotic-pornografic descris în *Brave New World*. Huxley pare a fi văzut mai bine și mai departe decât Orwell. Lumea noastră pare a se îndrepta mai curând spre o societate hedonistă de tip capitalist, controlată prin principiul freudian al plăcerii, decât una totalitară de tip comunist controlată prin teroare.

Așa să fie oare? Să fie oare această interpretare suficientă? Să fi murit oare Marx și comunismul cu adevărat? Oare să fi devenit statul totalitar și instituțiile lui inerent represive realmente inutile și, ca urmare, definitiv dispărute? Nu cumva e mai complicat? Oare de ce Huxley n-a spus prea multe despre economia distopiei sale? Poate fiindcă nu acesta era aspectul cel mai important?

Oare nu cumva comunismul continuă să trăiască în forme reziduale și hibride, amalgamat cu capitalismul, printr-o mutație genetică ce duce la o ideologie de nouă generație, încă și mai virulentă? Nu cumva cele două sisteme fuzionează sub ochii noștri? Nu cumva se naște un nou tip de totalitarism sofisticat, o „dictatură a confuziei" (Bertrand Vergely), impusă prin revoluția sexuală și culturală, folosind vectori publici și mijloace coercitive instituționale la nivel statal (sau chiar supra-statal, precum Parlamentul European sau ONU), dar bazate pe subversiune ideologică și manipulare în masă? Nu cumva diferențele între „stânga" și „dreapta" devin de tot difuze? Nu cumva apare o altă ideologie, mai cuprinzătoare, care le subsumează și le transcende? Nu cumva asistăm la apariția unui „spectacol integrat" ce unifică „spectacolul concentrat" (a se citi „concentrațional") comunist cu „spectacolul difuz" (confuz) occidental[5]?

Credem că așa stau lucrurile. Și vom invoca în acest sens alte studii de caz ce se constituie în argumente: „Raportul Lunacek", Școala de la Frankfurt, Bertrand Russell, „Conchita Wurst".

[5] Guy Debord, *Comentarii la societatea spectacolului*, 1988, citat în Radu Carp, *ISIS – dincolo de bine și de rău*, http://adevarul.ro/news/politica/isis--dincolo-rau-1_53faef300d133766a88fe8b5/index.html.

4. LUNACEK: TOLERANȚA REPRESIVĂ. MAI EGALI DECÂT ALȚII.

Corectitudinea politică - noua utopie milenaristă

4.1. Rezoluția Lunacek

Așa cum se știe, în decembrie 2013 Parlamentul European a trebuit să respingă „Raportul Estrela" (pro-avort, pro-LGBT), în urma protestelor masive ale cetățenilor UE care, în cadrul Inițiativei Cetățenești Europene *Unul dintre noi*, au trimis sute de mii de mesaje europarlamentarilor cerându-le să voteze împotriva criminalei rezoluții.

Totuși, puternicele, excepțional-finanțatele grupuri de presiune și lobby pro-avort/homosexualism, ce acționează intens la nivelul instituțiilor UE, au recidivat.

Pe 4 februarie 2014, Parlamentul European a adoptat, în ciuda unei ample opoziții, *Rezoluția Lunacek*, cu titlul: „Foaie de parcurs UE împotriva homofobiei și discriminării pe motiv de orientare sexuală și identitate de gen", propusă de eurodeputata austriacă Ulrike Lunacek, activistă pro-lesbiene, membră în grupul euro-parlamentar LGBT.

Ceea ce este fără precedent e faptul că P.E. a ales să desconsidere campania masivă de proteste a societății civile și cetățenilor europeni. Raportul a întâmpinat o enormă opoziție în întreaga Europă. O petiție cu 200.000 semnături, cerând respingerea lui, zeci de mii de manifestanți, sute de ONG-uri, chiar unii europarlamentari și-au exprimat dezacordul față de drepturile speciale pentru LGBT create de rezoluție. Cetățenii europeni nu vor să li se spună de către politicieni

cum să trăiască, ce să gândească și cum să-și educe copiii[1], arată European Dignity Watch.

Este din nou, în mod limpede, „politica cizmei puse pe față”. Personajul lui Orwell din *1984* care a enunțat-o, cinicul torționar O'Brien, ar fi mândru de discipolii lui din P.E.

Ea pretinde privilegii juridice pentru homosexuali, cerând un plan de acțiune pentru promovarea drepturilor LGBT, „combaterea homofobiei și transfobiei” (o varietate recent adăugată pe listă). Rezoluția solicită statelor membre UE să-și modifice legislațiile naționale „anti-homofobe”, să adopte și să aplice prin puterea legii ideologia și agenda politică a mișcării homosexuale, să adopte legislații penale care să „interzică incitarea la ură pe motiv de orientare sexuală și identitate de gen”, să „înregistreze și să ancheteze” orice critici la adresa propagandei homosexuale (etichetate „infracțiuni de incitare la ură”) și să aplice pedepse *penale* celor ce le exprimă. Nu se menționează nimic despre infracțiunile de ură împotriva celor ce se opun homosexualismului.

Se deschide, astfel, drum către un nou tip de societate în care familia trebuie desființată. „Un anume stil de viață, care este și va rămâne cel al unei minorități infime, trebuie să capete o protecție specială în toate privințele. Acest lucru pune în mare pericol libertatea de conștiință și religie și chiar drepturile parentale”[2]. Libertatea de exprimare a majorității „hetero” e sever îngrădită, pedepsită ca infracțiune, vizându-se suprimarea oricărei opoziții. În schimb, agenda LGBT trebuie promovată în școli, exprimări publice (mass media), întruniri și parade ale „mândriei homosexuale”, ca drept inerent nesupus niciunei restricții. Acestei minorități protejate

[1] European Dignity Watch, www.zenit.org/en/articles/european-parliament-passes-lunacek-report.

[2] www.dignitatishumanae.com/index.php/euro-parliament-to-hold-controversial-vote-tomorrow-all-sexual-identities-are-equal-but-some-are-more-equal-than-others/.

politic i se dă, așadar, privilegiul exclusiv al unui „mecanism de veto” legal, de care majoritatea tradițională e lipsită. Cu alte cuvinte, toți suntem egali dar, vorba lui Orwell, „unii sunt mai egali decât alții”.

Rezoluția consideră, în mod abuziv, drepturile homosexualilor ca fiind de natură similară cu drepturile omului universal recunoscute. Raportul a fost numit de „Human Dignity Watch” astfel: „O încercare de a consacra drepturile LGBT ca un nivel distinct al drepturilor omului”:

> „Acordând anumite drepturi, cu privilegii și excepții speciale dincolo și mai presus de definițiile noastre curente ale drepturilor omului, doar unui grup de persoane, negând în același timp aceleași drepturi celorlalți, Raportul Lunacek distruge egalitatea fundamentală a sistemului nostru judiciar. Dacă începem să ne ajustăm accepțiile juridice prin legi ce nu sunt universale în natura lor – care acordă drepturi doar unor grupuri favorizate politic – atunci vom fi răspunzători de crearea unui sistem cu două paliere. O astfel de manipulare iresponsabilă va submina în mod fatal cel mai important temei al conceptului de drepturi ale omului: universalitatea aplicabilității lor. Făcând acest lucru, Lunacek transformă însăși definiția dreptului omului, dintr-o recunoaștere universală a valorii și demnității egale a oricărei persoane, într-o alocare politică arbitrară”[3].

Nirj Deva, europarlamentar și președinte al „International Committee on Human Dignity”, a numit Raportul Lunacek un „exemplu de eurofili superzeloși încercând să-și impună doctrina socială personală tuturor statelor membre”[4].

Întrucât s-a scris mult despre cele două Rapoarte, Estrela și Lunacek, nu vom mai detalia aici conținutul lor. Dar dorim să subliniem că ele depășesc cu mult cadrul îngust al

[3] *Ibidem*.

[4] www.europeandignitywatch.org/it/home.html.

problematicii strict homosexuale. Din păcate, există tendința generală, reducționistă, de a ignora tot ce ține de această problematică, de a o privi ca o chestiune minoră, marginală, confundând-o cu locul – într-adevăr, marginal din punct de vedere strict numeric – al grupului vizat. „Dă-i încolo, ce ne interesează pe noi ce fac ei? Treaba lor!” e replica inconștientă și iresponsabilă auzită mult prea frecvent. În realitate ne interesează, deoarece tema are vaste implicații politico-ideologice, filosofice, religioase, antropologice, sociale, juridice, culturale, medicale.

De pildă, UE trebuie să impună Statelor Membre norme obligatorii privind educația „transgender” la grădiniță, drepturi depline pentru „familia” homosexuală, inclusiv legalizarea așa-zisei „căsătorii” homosexuale, cu dreptul lor de a adopta copii și cel la reproducerea asistată medical (fertilizare in-vitro și mame-surogat pentru cupluri de același sex). Aceasta implică filiația „socială” în locul celei naturale. Or, așa cum arată un medic, filiația socială creează cadrul pentru o nouă ordine antropologică, de fapt o dez-ordine care nu mai ține cont de sex, ci de *gen*[5]. „Copilul nu e o jucărie pe care să o fabricăm când dorim din «materiale» alese de noi”. Legalizarea „filiației sociale” preconizează o lume care amintește puternic de cele două distopii menționate. În ambele, filiația naturală dispare și copiii sunt crescuți de stat. De altfel, socialista Laurence Rossignol nici nu se sfiește să decreteze:„Copiii nu aparțin părinților, ei aparțin Statului”[6].

Asta ne amintește de falansterele din gândirea utopică a lui Charles Fourier, reluată de Marx și Engels în 1847 în *Manifestul comunist*, secțiunea *Principiile comunismului* unde se spune: „Copiii sunt educați în comun, fiind eliminate bazele

[5] Alina Ioana Dida, http://epochtimes.ro/news/europa-si-homosexualitatea-medic-de-familie-raportul-lunacek-incalca-drepturile-omului-interviu---212278.
[6] www.facebook.com/InLinieDreapta/posts/249646001880228.

căsătoriei tradiționale... dependența copiilor de părinți”[7]. Ne aflăm, deci, în plină utopie negativă. Vedem cum cele două viziuni de coșmar fuzionează sub ochii noștri.

4.2. Homosexualii sunt doar un pretext

De fapt, paradoxal, în toată nebunia aceasta *homosexualii nici nu contează. Nu despre ei este vorba*. Ei sunt doar pretextul, instrumentul, „calul troian”. *În numele lor* ni se vâră pe gât o ideologie totalitară, ce merge mult dincolo de cazul lor special. La fel cum nici marxismul n-a fost cu adevărat niciodată despre proletariat, ci despre o ideologie politică totalitară impusă *în numele* clasei muncitoare. Marii lui beneficiari n-au fost niciodată muncitorii (cu excepția celor deveniți activiști), ci nomenclatura de partid. Tot așa, nici beneficiarii homosexualismului nu sunt *gay*-ii de rând (cu excepția celor ce devin activiști), ci o anume pseudo-elită economică, politică și culturală care, în numele lor și al corectitudinii politice, deține, sau dorește să parvină la putere, ori la încă și mai multă putere: la una globală.

Miza depășește cu mult situația acestei mici categorii de populație. Scopul nu e ca *gay*-ii să aibă mai multe drepturi, ci ca să desființeze familia, să demoleze Biserica și ceea ce a mai rămas dintr-o societate cândva creștină.

Cu titlu de exemplu al implicării „elitei” din sfera economică o menționăm pe Vicky Claeys – care admite public că e co-autoarea *Raportului Estrela* – directoare pentru Europa a ‚International Planned Parenthood Federation”. IPPF e cel mai mare business mondial de avort și contracepție, cu profituri uriașe din promovarea acestei agende. (Filiala IPPF

[7] Scris în 1847: *Selected Works*, vol.1, p. 81-97, Progress Publishers, Moscow, 1969; prima ediție: 1914, de Eduard Bernstein în rev. „Vorwärts” a Partidului Social Democrat German; trad. Paul Sweezy; MEA 1993; marxists.org 1999, feb. 2005.

din România e *Societatea de Educație Contraceptivă și Sexuală*–SECS)[8]. Finanțarea din partea unor asemenea corporații, ca și a Comisiei Europene și altor organizații supranaționale, explică enorma forță și influență a „Internaționalei LGBT-iste" și a grupurilor ei de presiune și lobby.

Trebuie aici clarificată o confuzie frecvent întâlnită: *homosexualismul* este o *ideologie*, care nu e totuna cu *homosexualitatea* – un comportament sexual deviant. Cei mai mulți homosexualiști NU sunt homosexuali ei înșiși, ci doar suporteri. *Homosexualismul* e un sistem politico-ideologic promovat adesea de politicieni, activiști civici, oameni de cultură, de afaceri sau media, care NU sunt lesbiene sau *gay* ei înșiși, dar care profită (politic, profesional, financiar) din susținerea acestui curent.

4.3. Homosexualismul ca utopie milenaristă

Ideologia homosexualistă este „vară bună cu feminismul radical și nepoată a Marxismului"[9].

În esența ei, ea este tot o utopie de tip milenarist, la fel ca și marxismul din care descinde. Ea păstrează dimensiunea eshatologică a comunismului, evidențiată de Berdiaev[10], respectiv ambiția marxistă de a instaura un „paradis" terestru. Doar că ideologia utopică egalitaristă nu mai este aplicată în sfera *economică*, precum în marxismul clasic, ci e transpusă în planul *culturii* (în sens larg, de civilizație), și în primul rând al *sexualității*. Ingineria socială nu mai vizează relațiile de producție, ci, după eșecul *utopiei economice*, acum vizează o *utopie sexuală*.

[8] http://unuldintrenoiromania.wordpress.com/tag/raportul-estrela/.
[9] Hillary White, *The revolution of the family: the Marxist roots of „homosexualism"*, www.lifesitenews.com/article/topic/homosexuality/.
[10] Evocat de Radu Preda în *Comunismul și cultura memoriei*, www.rostonline.ro/2013/01/comunismul-si-cultura-memoriei/

Oricât v-ar suna de bizar și incredibil – deoarece pentru bunul simț chiar este aberant –, completa liberalizare sexuală este văzută, în mod utopic, ca un panaceu universal pentru toate relele sociale. Năzuința profundă a omului după iubire și comuniune este deviată și schimonosită în libertinaj și promiscuitate, idealizate sub numele libertății și toleranței. Se postulează o nouă (deși nu chiar atât de nouă, ci doar altfel legitimată) formă de milenarism: un alt „rai pământesc", în care hoarde de Adami și Eve (și, desigur, nenumărate variații LGBT ale lor), cuplați liber, multiplu și aleatoriu, zburdă (a se citi „dau iama") neîngrădiți, la liber, printre cohorte de copii „emancipați", special „educați" (respectiv, condiționați) de la grădiniță și din școală încât să fie cooperanți, disponibili și chiar dornici (a se citi „gata pervertiți") pentru toate poftele pedofile ale unor adulți pentru care desfrânarea e sinonimă cu „libertatea și fericirea". Și asta – ca în visele cele mai sinistre ale pedofililor olandezi notorii Gert Hekma sau Martijn Uittenbogaard[11] – fără riscul niciunei pedepse, fără aplicarea niciunei cenzuri, restricții sau interdicții din partea vreunei instituții, instanțe sociale, juridice sau morale ori opinii publice critice, fără nicio răspundere sau obligație – morală, legală sau familială, maternă sau paternă. O viață complet iresponsabilă, dusă exclusiv după principiul infantil al plăcerii satisfăcute nelimitat.

Este *Brave New World* a lui Huxley, pentru implementarea căreia sunt folosite și metode tip *1984*? Da, ele sunt (deocamdată) încă *soft*. Dar pentru cât timp vor rămâne așa? Așadar, imposibila, totuși reala fuziune între cele două distopii ale lui Huxley și Orwell, e în plină desfășurare. Iar proliferarea fără limite a pornografiei, atât de pertinent analizată de către Virgiliu Gheorghe[12], e o armă esențială din arsenalul acestei ideologii.

[11] www.culturavietii.ro/2013/04/30/uraciunea-pustiirii-olanda-deschide-calea-si-pentru-legalizarea-pedofiliei/#.UwXbhSeB1Tg.
[12] *Pornografia, maladia secolului XXI*, Editura Prodromos, 2011.

Scopul nu este o simplă reformă parţială, ci o *revoluţie totală*: nu e vorba – şi nici n-a fost vreodată – despre „drepturi egale" pentru *gay*, ci despre mult mai mult: despre deconstruirea tuturor conceptelor întemeietoare ale lumii noastre, rescrierea şi transformarea din temelii a întregii ordini sociale, redefinirea radicală a sistemului de valori, începând cu familia monogamă şi căsătoria, credinţa şi morala creştină, tradiţia şi naţiunea. O completă reordonare a civilizaţiei, pe baza materialismului, ateismului şi senzualismului nelimitat.

Manifestul Frontului Homosexual de Eliberare (*Gay Liberation Front Manifesto*) proclama încă din 1971:

> „Trebuie să eradicăm toate stereotipurile unei societăţi sexiste, începând cu familia, unitatea «opresivă» în care copiiilor li se impun false convingeri religioase şi morale"[13].

Abia după anihilarea familiei tradiţionale se poate instaura „adevărata libertate pe care o merităm cu toţii". „Adevărata libertate" era văzută de anarho-stângiştii din „Gay Liberation Front" ca o „eliberare din robia biologiei, a graviditătii şi a producerii de copii", ca libertatea de a duce un stil de viaţă complet libertin şi poligam, emancipat şi iresponsabil, în care fidelitatea şi dragostea jertfelnică sunt „clişee depăşite", retrograde.

4.4. Postmodernitatea: un comunism clandestin

Recunoaştem din nou originile acestui tip de discurs: capitolul II.4. *Familia monogamă* din *Originea familiei, a proprietăţii private şi a statului* de Friedrich Engels: „Prima opoziţie de clasă care a apărut în istorie a coincis cu antagonismul dintre bărbat şi femeie în căsătoria monogamă"[14].

[13] www.fordham.edu/halsall/pwh/glf-london.asp.
[14] www.marxists.org/archive/marx/works/1884/origin-family/ch02d.htm.

Surpriză? Credeam că am scăpat de marxism, şi când colo el revine, reşapat şi foarte vioi, pe uşa din... (scuzaţi!) dos! Un marxism impus agresiv chiar de societatea capitalistă pe care a reuşit s-o submineze!

La fel ca şi *Manifestul comunist*, *Manifestul Eliberării Gay* ne îndeamnă să scuturăm „lanţurile heteroxismului, tirania rolurilor de gen tradiţionale", şi să trăim „plenar" într-o „nouă democraţie sexuală" din care „ruşinea şi vinovăţia erotică vor fi alungate". Adică „toată lumea să fie cu toată lumea, nimeni să nu aibă nicio pretenţie sau obligaţie faţă de nimeni, nici ca soţ sau soţie, nici ca părinţi"[15]. Aceasta este esenţa radicală a agendei homosexualiste: absoluta volatilitate morală şi hedonismul total. Nicio legătură cu „drepturile egale". De altfel, chiar şi pretenţia „egalităţii" – anticipează cu mult temei Hilary White – va fi la rândul ei abandonată, odată ce-şi va fi încheiat rolul propagandistic în etapa actuală.

De altfel, ziarista lesbiană Masha Gessen recunoaşte explicit că activiştii LGBT mint în privinţa agendei lor politice radicale: ei nu vor să acceseze instituţia căsătoriei prin egalitatea privind „dreptul la căsătorie", ci să o relativizeze prin redefinire totală şi în final să o desfiinţeze:

> „Instituţia căsătoriei n-ar trebui să existe. ... Lupta noastră pentru căsătoria homosexuală implică să minţim în legătură cu ce vom face cu căsătoria odată ce vom ajunge acolo – deoarece minţim spunând că instituţia căsătoriei nu se va schimba, iar asta e o minciună. Instituţia căsătoriei se va schimba şi trebuie să se schimbe. Şi, încă o dată, cred că ea nici n-ar trebui să existe"[16].

[15] H. White, *loc. cit.*
[16] http://illinoisfamily.org/homosexuality/homosexual-activist-admits-true-purpose-of-battle-is-to-destroy-marriage/, sursa: www.abc.net.au/radionational/programs/lifematters/why-get-married/4058506, http://mpegmedia.abc.net.au/rn/podcast/2012/06/lms_20120611_0905.mp3.

Aşadar, vedem că versiunea homosexualistă a nefastei utopii marxiste nu e deloc un biet moft marginal, ci un curent pe cât de nefast pe atât de important în gândirea occidentală modernă, având o propensiune esenţialmente politico-ideologică. S-a demonstrat că există afinităţi profunde între homosexualism, actuala revoluţie sexuală şi exponenţi de frunte ai Neo-marxismului precum Herbert Marcuse şi alţi membri ai Şcolii de la Frankfurt[17].

De aceea putem spune că eşecul comunismului a fost doar parţial, căci el şi-a atins, totuşi, multe scopuri – precum enorme dislocări axiologice şi avarii produse tradiţiilor, decimarea elitelor, abolirea monarhiei în ţări ca Rusia sau România. Comunismul – credem că nu greşim afirmând-o – nu este doar o „modernitate eşuată", aşa cum pe bună dreptate şi bine argumentat îl numeşte Radu Preda, ci şi – paradoxal şi în aceeaşi măsură – o *modernitate reuşită subversiv*, *deghizată, impregnată clandestin*, *deturnată sub camuflaj în postmodernitate*. La un anume nivel, comunismul şi-a îndeplinit rolul distructiv, s-a metamorfozat şi, prin *componenta lui cea mai virulentă, marxismul cultural*, aşa cum vom vedea, a devenit metastazat în ţesutul neoliberal al lumii de azi, cu care a fuzionat până la a nu mai putea fi distins de el.

Dacă totuşi comunismul a suferit un mare şi veritabil eşec, el a fost că (din fericire) a eşuat în eforturile uriaşe făcute pentru a-şi atinge realul său scop ultim: distrugerea Bisericii şi eradicarea credinţei creştine. Adevăratul eşec al comunismului a constat în triumful lui Hristos – deşi cu un uriaş preţ de suferinţă (plătit în cea mai mare parte de martirii din închisori).

Şi tot aşa va fi mereu, până la Parusie.

[17] *"Political Correctness": A Short History of an Ideology*, editor William S. Lind, Free Congress Foundation, 2004, tradusă în prima parte a prezentului volum.

5. ŞCOALA DE LA FRANKFURT: DEMOLAREA PRIN SUBVERSIUNE

Metastazele postmoderne ale Marxismului Cultural (Neo-marxismului)

5.1. Toleranţa Represivă: Marcuse în lectură Lunacek

Aşadar, *homosexualismul*, odată cu întreaga ideologie a *Corectitudinii Politice* din care face parte, este *un vlăstar al marxismului*: o altă tulpină a virusului *milenarismului utopic*, o altă ideologie egalitaristă, dar transpusă din plan *economic* în plan *cultural*. Scopul său real: revoluţia totală; deconstrucţia radicală a înseşi fundamentelor civilizaţiei creştine, transformarea completă a societăţii după chipul şi asemănarea unora pe care-i vedem la *Parada Mândriei LGBT* de prin Olanda şi încă mai rău. O formă de anarhism ţintind anihilarea sistemului de valori creştin, demolarea familiei şi naţiunii, abolirea credinţei şi Bisericii creştine.

Ministrul francez al Educaţiei, Vincent Peillon, o spune explicit: „Să schimbăm însăşi natura religiei, a lui Dumnezeu, a lui Hristos, să zdrobim definitiv Biserica"[1].

Da, un membru al guvernului francez actual declară negru pe alb că vrea să schimbe natura lui Hristos şi să zdrobească Biserica. Definitiv! Revoluţia Franceză în variantă corectă politic *à la 2014*! Ne mai mirăm că francezii au ieşit în stradă cu sutele de mii?

[1] «Toute l'opération consiste bien, avec la foi laïque, à changer la nature même de la religion, de Dieu, du Christ, et à terrasser définitivement l'Eglise», Vincent Peillon, *Une religion pour la République*, édition du Seuil, 2010, p. 277, http://lamanifpourtous24.blogspot.com/p/c.html.

Spuneam că au fost evidențiate rădăcinile acestei ideologii într-un curent important în gândirea occidentală, cu precursori notorii: Neo-marxismul. Ca să ne convingem de ***descendența directă din Neo-Marxism*** *a actualei revoluții sexuale, inclusiv a homosexualismului*, de afinitățile profunde dintre ***marxism*** și ***corectitudinea politică***, îl vom invoca pe Herbert Marcuse, „gurul" Noii Stângi americane din anii '60–'70.

Celebrul filosof neo-marxist german, stabilit în SUA din 1933, considera că proletariatul, sindicatele și partidele lui și-au pierdut puterea de reflexie critică și combativitatea, devenind integrate în sistemul capitalist. Ca atare, zicea el, clasa muncitoare nu mai poate fi o forță subversivă, o avangardă capabilă să aducă schimbarea revoluționară dorită. Cu alte cuvinte – o duce prea bine, nu mai are „vână", s-a „cocoloșit" datorită unui „confort necunoscut înainte". „Radicalizarea ei a fost contracarată printr-o inginerie socială care i-a blocat conștiința [de clasă] și prin satisfacerea acelor nevoi care perpetuează servitutea celor exploatați". Datorită intereselor ei în menținerea sistemului existent, clasa muncitoare a „devenit o forță conservatoare, chiar contrarevoluționară"[2].

În schimb, în locul proletariatului, Marcuse a profețit că revoluția va fi înfăptuită de o alianță între grupuri marginalizate social, „substratum-ul" format din outsideri, categoriile „paria, proscrise, discriminate sau defavorizate" (precum femeile, tinerii, rromii), minorități „persecutate și discriminate" (de pildă cele sexuale), iar alături de ele – foarte semnificativ – intelectualitatea radical(izat)ă.

Și s-a dovedit că a avut dreptate; teoria lui a prins, ori mai curând, profeția s-a dovedit a sluji drept plan strategic sau *road-map* pentru propria ei împlinire. Căci exact asta se și întâmplă azi. Clasa lui marginalizată cu potențial revoluționar maxim, „minoritatea oprimată" care a „ridicat steagul revoluției" lăsat jos de proletarii prea „domesticiți", au fost

[2] Herbert Marcuse, *An Essay in Liberation*, Beacon Press, Boston, 1969, p. 13-16.

(sunt) LGBT-iștii, *gay*-ii, feministele radicale pro-avort, minoritățile sexuale, rasiale, etnice în numele cărora se promovează noua ideologie a corectitudinii politice marcusiene.

Cât despre „intelectualii radicali", „arbitrii" autoproclamați ai echității, elita culturnic-politică postmodernă – socialiști, liberali, populari, într-o veselă (*gay*) devălmășie (cazul Lunacek) – într-adevăr n-au întârziat nici ei să îmbrățișeze cauza acestor minorități „oropsite", cu un entuziasm pe cât de oportunist, pe atât de searbăd și stereotip în noua sa limbă de lemn „corectă politic". Marcuse însuși, printr-o lectură freudiană (răsturnată) a istoriei umanității, vedea societatea ideală a viitorului „condusă despotic de un grup de elită care a realizat unitatea Logosului cu Erosul"[3].

Marcuse recomanda un nou fel de toleranță – „*toleranța represivă*: tolerarea Stângii Neo-Marxiste, a oricărei violențe și subversiuni revoluționare, combinată cu *intoleranța* radicală față de Dreapta [conservatoare], de instituțiile existente și de orice opoziție la socialism"[4]. În esență, „Toleranța Represivă" a lui Marcuse e sinonimă cu „discriminarea pozitivă" atât de la modă azi: majoritatea tradiționalistă trebuie să fie tolerantă față de orice deviații și perversiuni ale minorităților „revoluționare", în timp ce statul și societatea nu au voie să arate nicio urmă de toleranță față de dreapta tradiționalistă și, în primul rând de orice are legătură cu creștinismul.

Utopia lui – un vis al unei Noi Lumi a Fericirii, guvernate de Principiul Plăcerii (Freud) – e numită de Kolakowski „anarhism romantic", iar de Robert Young, și mai relevant: „marxism erotizat"[5]. „Azi – spune Marcuse – lupta pentru Eros este o luptă *politică*".

[3] Leszek Kołakowski, *Main Currents of Marxism*, Norton, London, 2005, p. 1119.
[4] Herbert Marcuse, *Repressive Tolerance*, în Robert Paul Wolff, Barrington Moore, Jr., Herbert Marcuse, *A Critique of Pure Tolerance*, Beacon Press, 1965.
[5] Robert Young, *The Naked Marx. Review of Herbert Marcuse–Eros and Civilization: A Philosophical Inquiry into Freud*, Penguin Press, London 1969, www.human-nature.com/rmyoung/papers/paper89h.html

Despre *Toleranța represivă* s-a spus că e „cea mai neliniștitoare [*disturbing*] carte a lui Marcuse"; o ediție a ei era „legată în negru ca o carte de rugăciuni sau un liturghier [în SUA], menită a concura cu *Cărticica lui Mao* ca «lectură devoțională» pentru studenții marxismului"[6]! Acum înțelegem de unde vine fanatismul socialistelor Laurence Rossignol, Edite Estrela, Ulrike Lunacek, Christina Zuber? Oare nu vedem limpede că *„Raportul Lunacek"* e o aplicare exactă a principiului „Toleranței Represive" a lui Marcuse? Toleranță pentru LGBT, dar intoleranță pentru noi ceilalți!

Cu un neo-marxist precum Marcuse ca „tată", Marx și Engels ca „bunici", Freud ca „mamă-surogat" și Marshall Kirk–Erastes Pill ca „nași", *Raportul Lunacek* nici nu putea arăta altfel.

De aceea, insistăm pe înțelegerea *politică* a homosexualismului și a întregii Corectitudini Politice, ca *ideologie revoluționară*, și nu ca simplă diversiune pentru a abate atenția de la alte lucruri mai importante (cum susține o teorie păguboasă). Nu există „alte lucruri mai importante" decât războiul pe care această ideologie îl poartă azi pentru nimicirea fibrei însăși a civilizației noastre, pentru demolarea ultimelor fortificații unde rezistă valorile tradiției creștine: națiunea, familia și Biserica. Da, Biserica e ultima fiindcă e cea mai greu de cucerit. De aceea lupta se duce acum pentru surparea familiei și națiunii. Se speră că, rămasă fără aceste bastioane, și Biserica va ceda.

Mergând mai în profunzime, aplicând fenomenului Corectitudinii Politice și o hermeneutică teologică, trebuie să facem referire și la ceea ce Berdiaev numea „semantică religioasă".

> „Comunismul, în teorie și practică – spune Nikolai Berdiaev – nu e numai o apariție socială, ci și una spiritual-religioasă. Cel mai profund pericol al comunismului se află în semantica lui religioasă. Ca sistem social, comunismul poate să rămână neutru din punct de vedere religios; ca formă de religie însă, comunismul se opune creștinismului, depunând efortul de îl reprima și distruge"[7].

[6] Maurice Cranston, ed., *The New Left*, The Bodley Head, London, 1970, p. 87.

Ei bine, ideologia revoluționară homosexualistă și Corectitudinea Politică în ansamblu *au moștenit această dimensiune religioasă a comunismului*. Au și ele o „semantică religioasă", însă bine camuflată sub conceptele secularismului și relativismului. Am văzut deja societatea „paradisiacă", tipul de milenarism și de utopie sexuală pe care le postulează. De altfel, drepturile omului au fost deja numite *„religia seculară a timpurilor moderne"*[8]. De aceea, spuneam, *comunismul* nu este atât o „modernitate eșuată", cât o modernitate din nefericire insinuată clandestin și deghizată subversiv în *post-modernitatea corectă politic*. Comunismul nu numai că n-a eșuat, ci și-a îndeplinit sarcina, s-a „schimbat la față" și, prin versiunea lui cea mai malignă, a proliferat și metastazat în țesutul neoliberal al lumii de azi, pe care l-a permeat, l-a infuzat, cu care s-a contopit organic până la punctul în care aproape nu mai poate fi distins de acesta, devenit invizibil din cauză că s-a „normalizat" (stadiul 4, ultim, al *subversiunii*, potrivit lui Yuri Bezmenov[9]).

5.2. Individualismul „pneumatic" neoliberal

Atunci, să recapitulăm: care va să zică, în sfârșit, am înțeles! Așa cum știam, prin urmare, tot comunismul e sursa

[7] Nikolai Berdiaev, *Wahrheit und Lüge des Kommunismus*, Holle, Darmstadt/Genf, 1953, 13, citat în R. Preda, *op.cit.*

[8] Bronislaw Wildstein, *Legi împotriva Legii*, de pe InLiniedreapta.net, sau www.culturavietii.ro/2012/11/16/legi-impotriva-legii/#.Uv9KJCeB1Tg.

[9] Vezi expunerea lui la http://c-tarziu.blogspot.com.tr/2010/12/cucerirea-pasnica-unei-natiuni-in-patru.html.

răului! Am demontat și denunțat rădăcinile neo-marxiste ale corectitudinii politice și ale „sindromului Lunacek". Vinovat, așadar, e tot socialismul marxist! Ajungem din nou la lumea orwelliană din *1984*, dirijată de IngSoc (*English Socialism*)! În acest caz, rezolvarea e clară: „Jos stânga! Jos comunismul! Trăiască dreapta! Sus capitalismul!".

Și totuși lucrurile sunt mai complicate. Ce oare a făcut din capitalism o gazdă atât de propice pentru neomarxism? Cum de a putut acesta prolifera și prospera nestânjenit în trupul societății capitaliste? Ce anume din filosofia și praxisul capitalismului a favorizat și ajutat neomarxismul să devină atât de dominant în sânul lui?

Azi, prin capitalism înțelegem adesea, mai mult sau mai puțin intuitiv, *neoliberalism*. Neoliberalismul economic se traduce azi prin așa-numitul *Washington Consensus*: dereglementare, dez-etatizare, privatizare, globalizare, deschidere și liberalizare a piețelor, liberă concurență pe piață. Ca filosofie, neoliberalismul e definit ca un sistem

> „în care piața e văzută ca valoare și scop în sine, iar funcționarea ei e considerată o *etică* prin ea însăși capabilă să acționeze ca o călăuză [*guide*] pentru toate acțiunile omenești și să se substituie tuturor credințelor etice existente anterior... În neoliberalism nu există distincție între economie de piață și societate de piață. Există doar piața: societate de piață, cultură de piață, valori de piață, indivizi de piață care se vând pe piață altor indivizi de piață. Piața nu înlocuiește doar formele sociale tradiționale, ci și conceptul de viață privată. Nu trebuie să existe nimic care să nu fie piață"[10].

O consecință evidentă e că multe acte sociale și umane sunt, sau tind să devină simbolic, tranzacții de piață.

[10] http://web.inter.nl.net/users/Paul.Treanor/neoliberalism.html.

Ca filosofie morală și socială, neo-liberalismul se întemeiază pe individualismul normativ. „Individul suveran" trebuie să aibă supremă libertate de alegere; nu e permisă emiterea de judecăți pentru a nu interfera cu libertatea lui de opțiune. N-ai voie să-l judeci căci e rațional și știe cel mai bine ce e bine pentru el. Liberalismul, în general, respinge ideea că ar exista valori morale externe (individului), ci doar opinii, exprimate public; „piața opiniilor" va favoriza (decide?) adevărul. Rezultă un relativism, extrem de compatibil cu „dogma" corectă politică a relativismului postmodern, și o mentalitate tranzacțional-mercantilistă și contractualistă privind relațiile social-umane.

Lumea e văzută în termenii unor metafore de piață. A privi națiunile înseși ca niște mari corporații e o perspectivă neoliberală tipică. La fel, a privi instituțiile publice ca „firme" ce furnizează servicii cetățenilor priviți ca și „clienți". Într-o lume neoliberală totul se vinde și se cumpără; indivizii sunt „antreprenori" sau nu sunt deloc.

Desigur, și acest concept atot-cuprinzător, aproape mistic, al pieței e tot o utopie. Într-un mod înfricoșător de coerent, care nu mai ține de coincidență, ci e o potrivire ce depășește inteligența umană, ea e perfect compatibilă cu utopia ideologică homosexualistă a unei societăți liberalizate erotic.

Respingerea valorilor morale exterioare individului își găsește exprimarea în ideea drepturilor omului: toți oamenii, buni sau răi, au drepturi egale, binele și răul sunt relative – subordonate, în neoliberalism, valorii supreme a libertății individuale.

Inițial, drepturile clasice ale individului erau drepturi naturale, văzute ca drepturi universale. Treptat, însă, drepturile omului s-au extins incluzând și *„noile generații"* de drepturi: revendicări *economice*, *sociale* și *colective*, aparținând sferei politice, nu celei naturale. Așa s-a ajuns la proliferarea a tot soiul de „drepturi" – reproductive, ecologice, drepturi

ale copiilor, ale animalelor sau „minorităților sexuale", cu un caracter evident ideologic[11].

Rezultatul este, desigur, că pe piață vor avea câștig de cauză cei mai „competitivi" – și este exact ceea ce se întâmplă. Când piața decide, se vor impune cele mai puternice corporații, grupuri de interese și lobby.

Hegemonia individului în neoliberalism favorizează „privatizarea" stilului său de viață – ceea ce convine perfect agendei pan-homosexualiste[12]. Familia este un „contract". Liberalizarea ei convine de minune cerințelor de „flexibilitate" utile pentru a răspunde cu maximă disponibilitate „competitivă" la fluctuațiile cererii și ofertei pe piață. Totul se „negociază" și se tranzacționează pe piața sexualității, inclusiv „orientarea sexuală și identitatea de gen". A fi bărbat sau femeie nu mai e un dat natural, ci unul de marketing: alegi să fii ceea ce (crezi că) te face mai „competitiv pe piață". Criteriile alegerii se relativizează după plăcerea individuală și interesul „antreprenorial". Individul astfel înțeles devine o ficțiune, un construct artificial, căci nu mai este „persoană". Doar **persoana** este „după chipul lui Dumnezeu", individul – nu. El e doar o cifră: cifra 1. Drepturile omului sunt drepturile persoanei, aceasta este justificarea lor; dacă nu sunt ale persoanei, ele își pierd legitimitatea, devin ale „individului" și pot suferi orice distorsiune și răstălmăcire.

Și asta se și întâmplă. Observăm cum „decalogul" filosofic neoliberal și cel LGBT au devenit atât de congruente, încât întâmplarea pare exclusă. Reificarea vieții intime potrivit unei logici a consumului se potrivește și ea ca o mănușă cu tezele revoluționare ale mișcării *gay*. În *Brave New World* a lui Huxley această obiectualizare a erotismului este

[11] B. Wildstein, *op. cit.*

[12] Este chiar prima din strategiile mișcării *gay*, conform *Enciclopediei Activistului Pro-Life*, American Life League, http://prolife.ath.cx:8000/plae118#tactic2.

șocantă. Noțiuni ca frumusețea sau iubirea romantică sunt văzute ca patologii, cu efectul marginalizării insului ce nu mai este un „bun cetățean". Singura trăsătură dezirabilă rămâne cea de a fi „*minunat de pneumatic*" și complet socializat. Fidelitatea e de neconceput, disponibilitatea – totală, libertatea – degradată în libertinaj. Nu întâmplător observă Dan Puric: „Libertatea nu e totuna cu libertinajul"[13].

5.3. Unanimitatea iacobină: corecția pan-politică în cazul *Lunacek*

Așadar, vedem cum *comunismul își dă mâna cu capitalismul întru Corectitudine Politică*. Neomarxismul și neoliberalismul colaborează întru homosexualism. Partide socialiste, liberale, populare, creștin-democrate, verzi, sunt toate de acord când e vorba de LGBT. Dovada o găsim chiar în tema de la care am plecat și la care acum ne întoarcem: ***Raportul Lunacek***.

Pe 12 februarie 2014, imediat după adoptarea acestui Raport în Parlamentul European, a avut loc la Bruxelles o dezbatere. Organizator: *ILGA-Europe*, principalul ONG al LGBT din Europa, abundent finanțat din bugetul UE. Participanți: reprezentanți la vârf ai celor 5 principale partide politice europene: Alianța Liberalilor și Democraților, Grupul Socialist, Partidul Popular, Verzii, European Left Party.

Directoarea *ILGA-Europe*, Evelyne Paradis, a spus chiar textual:

> „Mulțumim liderilor politici europeni... Ne bucurăm că egalitatea LGBT e preluată pe agenda tuturor celor mai mari partide europene care reprezintă largul spectru politic de la dreapta la stânga"[14].

[13] http://adevarul.ro/news/societate/dan-puric-zidul-berlinului-s-a-prabusit-noi-1_50ad79bc7c42d5a66395dcaa/index.html.

[14] www.ilga-europe.org/home/news/for_media/media_releases/come_out_bxl. Postat de A. Ioana Dida pe culturavietii.ro.

Nu vi se pare suspectă această unanimitate a întregii clase politice, indiferent de ideologia fiecărui partid, când e vorba de pan-ideologia homosexualistă și revoluția sexuală? (E drept că dreapta conservatoare lipsește din acest peisaj al pan-intimidării corecte politic, dar doamna Paradis nu mai stă să observe).

Asistăm, așadar, la instaurarea dictaturii anomiei social-morale de către noii „iacobini" ai corectitudinii politice. Nu mai contează protestele milioanelor de cetățeni, nici campaniile, petițiile, fundamentele legitimității democratice a guvernelor occidentale și instituțiilor europene. Tuturor, Parlamentul European – prima instituție post-democratică supranațională – le bagă în gură pumnul monolitic al unui mânărit „consens" al întregului spectru politic.

În *Raportul Lunacek* avem proba concretă că voința de putere (*Big Brother* al lui Orwell) și religia libidoului (*Freud-ul Nostru – Our Freud* – al lui Huxley) nu doar că nu se exclud reciproc, ci coexistă perfect și chiar fuzionează. E exact ceea ce s-a petrecut efectiv la votul din P.E. în cazul *Raportului Lunacek*.

6. BERTRAND RUSSELL: O STRATEGIE PLANETARĂ

Bolșevism în Est, Freudo-marxism în Vest

Dar cum s-a ajuns aici? Cum s-a sărit de la Marx la Marcuse și de acolo la dictatura Corectitudinii Politice de azi? Care au fost pașii acestui traseu incredibil până s-a ajuns ca perversiunea să fie impusă politic ca un comportament privilegiat și protejat?

Răspunsul presupune o incursiune în istoria acestei ideologii, cum o face William Lind[1], care dovedește, oricui e de bună credință, continuitatea și coerența ei de-a lungul ultimului secol.

Așadar, se confirmă că Aldous Huxley a avut dreptate, că a văzut mai bine decât Orwell. Să fi fost Huxley un vizionar? Sau, pur și simplu, a fost mai bine informat?

Bunicul lui Huxley, agnosticul Thomas Huxley – supranumit „buldogul lui Darwin" la vremea lui, în secolul al XIX-lea – a jucat un rol crucial în impunerea darwinismului și secularizării în Anglia și în lume. Iar fratele lui Aldous Huxley – Julian Huxley – a fost, la rândul lui o figură proeminentă a sintezei evoluționiste, primind importante distincții pentru popularizarea evoluționismului ateu prin selecție naturală (Medalia *Darwin* – Royal Society). La vremea lui, Julian a fost un militant prestigios pentru contracepție și avort (Premiul *Lasker Foundation* pentru *Planificare Parentală–World Population*), eugenie (Președinte al Societății Britanice pentru Eugenie, 1959–1962) și pentru guvern unic mondial.

[1] William Lind (ed.), *op. cit.*, vezi nota 20.

Alte influențe asupra lui Huxley includ pe fabianul (socialist utopic) H. G. Wells, Republica de la Weimar și libertinajul Berlinului anilor ’20, unde l-a putut întâlni pe sinistrul ocultist Aleister Crowley și o înfloritoare cultură a drogurilor...

Așadar e cert că în 1931, când și-a scris distopia, Aldous Huxley știa bine ce ni se pregătea: *avea informații chiar de la sursă*.

Încă din 1915, Huxley a cunoscut un alt marxist celebru, Bertrand Russell, care va avea asupra sa o influență durabilă. Uluitoarea carte a lui Russell, apărută în 1920, *Practica și teoria bolșevismului*, e bazată pe vizita făcută de acesta în URSS după Revoluția din 1917 și discuțiile avute cu Lenin și Troțki. Noul stat ateu bolșevic, impus prin înșelăciune și teroare, atentate, manipulare și genocid, i se părea lui Russell o „încercare splendidă și nobilă”, comunismul — „un ideal pentru care merită luptat, demn de recunoștința și admirația părții progresiste a omenirii”, iar ideile fundamentale ale bolșevismului — „deloc impracticabile ci, dacă s-ar realiza, ele ar spori nemăsurat de mult binele umanității”[2].

Din experiența sa sovietică, întâlnirile cu Lenin și cu A Treia Internațională Socialistă, Russell a tras concluzia că revoluția socialistă – pe care o considera drept cea mai mare binefacere pentru omenire – putea reuși doar într-o țară prosperă. Din acest motiv, credea Russell, ea era posibilă doar într-o țară ca America, dar numai treptat, *după ce aceasta va deveni mai întâi socialistă*, adică după ce gândirea oamenilor va fi schimbată, astfel încât majoritatea să fie în favoarea comunismului, iar oponenții prea slabi să-l poată împiedica. Russell era convins că Lenin greșea nu în scopul său final –

[2] „An ideal worth fighting for, worthy of the gratitude and admiration of the progressive part of mankind” [...] „not in the least impracticable but, if achieved, they would bring an immeasurable enhancement to the good of mankind”. Citat în Thomas Riggins, *Bertrand Russell on the practice and theory of bolshevism*, http://philosophicalnotes.blogspot.com/2010/07/bertrand-russell-on-practice-and-theory.html.

instaurarea comunismului în întreaga lume fiind și propriul său țel – ci ca metodă: teroarea și violența. „Natura umană nu poate fi complet transformată prin forță”, scria Russell în 1920 despre modul în care se impusese bolșevismul în Rusia. „Oamenii vor divertisment [*amusement*] și prin asta trebuie ei manipulați”[3]. Exact ce avea să scrie și Huxley mai târziu.

El considera bolșevismul drept o formă rudimentară, chiar barbară, de socialism. O asemenea formă violentă, autoritară, era – conform lui Russell – potrivită pentru o Rusie primitivă, lipsită de libertăți individuale și de o tradiție democratică, obișnuită cu sistemul absolutist țarist. Din acest motiv, în Rusia „bolșevismul era bun fiindcă împiedica haosul mai bine ca oricare alt sistem”. În schimb, în Anglia, SUA sau altă țară cu tradiții democratice, comunismul ar fi trebuit să fie „mult mai tolerant” și ar fi putut ajunge la putere doar printr-o schimbare graduală a psihologiei oamenilor. Motivația pe care s-ar baza acest proces – scrie Russell – trebuie să ia în calcul „cele patru patimi” și să urmărească abolirea tipului de moralitate impus de burghezie (cei ce dețin capitalul). De aceea Russell credea că *trebuie aplicată psihanaliza în politică*.

Este uluitor cum Russell *expunea, încă din 1920, liniile întregului program ce avea să fie aplicat la scară planetară în secolul XX: **Bolșevism în Est, Freudo-marxism în Vest***. Acest program a făcut o carieră spectaculoasă în anii și deceniile care au urmat, începând cu Georg Lukacs și Școala de la Frankfurt, și *ajungând la dictatura Corecției Politice, care azi ne este impusă de acolo de unde Russell a prevăzut cu un secol în urmă*.

*

De aceea, credem că avem datoria de a afirma explicit ceea ce puțini au curaj să spună azi: că împăratul e gol. Că

[3] „Human nature cannot be completely transformed through force. People want amusement, and hereby must they be manipulated”; *Ibidem*.

Political Correctness nu e decât *Freudo-Marxism* sau *Marxism Cultural*, grefat pe neoliberalism.

Poate sunt date istorice mai greu de asimilat. Și poate unii cititori vor întreba: ce relevanță au toate astea pentru familia mea?

Poate nu o relevanță imediată. Dar ea există la nivelul clasei politice, în războiul manipulării, acolo unde se luptă propaganda cu adevărul, în falsele argumente care prevalează în dezbaterile celor ce fac legea. Poate reprezentantul dumneavoastră Iulian Capsali, atunci când va ajunge – și trebuie să ajungă – să pledeze cauza familiilor române în Parlamentul European, va avea un argument în plus pentru a contracara confuziile și distorsiunile propagate fără jenă de doamna Lunacek și adepții ei.

Această muniție nu vă ajută dacă nu sunteți în tranșee, în linia întâi. Dar pe cei care sunt – poate că da.

Și poate, din această sumară istorie a ideilor, vor înțelege și apologeții români ai corecției politice, autoerijați în „custozi" și administratori ai noii Revoluții Culturale corecte politic, că atunci când impun liberalizarea avortului, drepturile „minorităților sexuale" sau „Luna Nymphomaniac" la Muzeul Țăranului Român[4], ei nu fac decât să aplice vechi teze Neo-Marxiste. Poate vor înțelege și partidele care s-au perindat la guvernare că distrugând Muzeul Țăranului Român, „demantelând sistematic forța lui simbolică"[5] prin otrăvire cu evenimente de corectitudine politică agresivă, aduc dovada că au schimbat doar generația de lideri, dar nu și ideologia marxistă. Că *degeaba nu mai sunt comuniste în plan economic, dacă susțin Marxismul Cultural*.

[4] http://irinamonica.wordpress.com/2014/02/24/luna-nymphomaniac-la-sala-horia-bernea-a-muzeului-taranului-roman/.

[5] http://activenews.ro/scrisoare-deschisa-catre-ministrul-culturii-se-urmareste-lichidarea-muzeului-taranului-roman_185045.html.

Poate va înțelege și o clasă politică antinațională și anticreștină că e timpul schimbării. Domnilor politicieni, nu mai vrem marxism, nici măcar cultural. Nici „tehnocrați ai jafului" și ai urii de neam. Țuțea și Eliade aveau dreptate[6]. Vrem să alegem conducători care *dovedesc prin fapte* că-L iubesc pe Hristos, iubesc Biserica și această țară. Nu vrem s-o preschimbăm în Sodoma. Mai bine vă schimbăm pe voi.

[6] Ce scria Eliade (*Piloții orbi*, 1937) e valabil și azi: „Clasa noastră conducătoare... s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare ce poate înfiera o elită politică în fața istoriei: pierderea instinctului statal. E ceva ce poate primejdui însăși existența istorică a neamului românesc: oamenii care ne-au condus și ne conduc nu mai văd... Luntrea statului nostru e condusă de piloți orbi".
http://irinamonica.wordpress.com/2014/03/05/mircea-eliade-luntrea-statului-nostru-este-condusa-de-niste-piloti-orbi/.

7. CONCHITA WURST: O ANTI–ANTROPOLOGIE

De la „Seceră și Ciocan” la „Scoică și Cârnat”. Acvila comunistă și Phoenixul

7.1. „Wurst”: brandul *Transvisionului* freudo–marxist

Să luăm un ultim studiu de caz pentru a ilustra modul în care este aplicat cu consecvență *road-map*-ul elaborat de Marcuse & Co. privind „toleranța represivă” și noua clasă revoluționară care a înlocuit proletariatul întru înfăptuirea revoluției totale, minoritatea „oprimată” care „a realizat unitatea Logosului cu Erosul”: Thomas Neuwirth, alias „Conchita Wurst”, câștigătorul Eurovisionului 2014.

> „Eurovisionul este un aranjament între niște grupuri de șmecheri ce promovează o agendă politică proprie în numele majorității. Fără «femeia cu barbă» n-ar fi știut nimeni că a avut loc finala Eurovision”[1].

George Damian are dreptate. Eurovisionul n-are nicio legătură cu muzica, e pură corecție politică, dictatura minorității deviante.

7.2. Rusia între Lenin și Hristos: un imperiu schizofrenic

Desigur, una din acuzațiile inevitabile va fi și aceea că aș „ține cu Vladimir Putin”, fiindcă acesta e discursul la modă: dacă pledezi pentru bun simț, nu ești homofil, critici corectitudinea politică sau îl susții pe Iulian Capsali fiindcă e

---

[1] www.george-damian.ro/paradoxul-femeii-cu-barba-la-eurovision-5800.html.

ortodox, înseamnă automat că ești filorus și de partea „Putinist-ortodoxismului”.

De aceea trebuie să precizez, măcar pentru cititorii onești:

Nu sunt absolut deloc de partea lui Putin. Nu sunt împotriva Europei de Vest, a Statelor Unite sau a democrației. Admir cultura occidentală la fel de mult ca oricare din cei ce mi-ar putea aduce asemenea acuzații și o cunosc mai bine decât cei mai mulți dintre ei.

Sunt doar împotriva ideologiei agresiv anticreștine, corecte politic, homosexualiste, proavort și „gender”, care ne invadează azi dinspre segmentul secularizat al unui Occident ce se vrea „post-creștin”.

Sunt de partea unei Românii normale. Sunt ortodox practicant și nu am a mă rușina de asta. Cine are discernământ sesizează imediat și foarte clar cât de rudimentare și reducționiste sunt generalizările și echivalările stupide de tipul: **Ortodoxie = Putin**. Mai întâi, fiindcă ortodoxia lui Putin stă sub semnul conjuncturilor și intereselor politice; iar apoi, fiindcă nu oricine face parte din Biserica Ortodoxă Română face parte automat și din Putin Fan-club, chiar dimpotrivă. De altfel, s-a observat deja că cei ce se opun în Europa sancțiunilor contra Rusiei sunt tocmai socialiștii, adică cei ce promovează mai abitir agenda homosexualistă[2]. Deci, cine e fan Putin? Tocmai sponsorii lui „Wurst”.

Și, dacă e vorba de Putin, trebuie spus că el face un imens **deserviciu** Ortodoxiei, familiei tradiționale și valorilor conservatoare pe care le apără, cât timp dă apă la moară celor ce le asociază, din pricina lui, cu politica tancului, violenței, expansiunii și războiului. Și Eurovisionul nu e singurul caz în care se fac asemenea asocieri nefericite. „Schizofrenia” rușilor, despre care vorbea Dan Puric foarte pertinent într-o conferință, este extrem de gravă: incapacitatea rușilor de a sesiza contradicția

[2] http://epochtimes-romania.com/news/si-vot-si-boicot---217846.

fundamentală, ireconciliabilă, dintre creștinism și comunism, „Seceră și ciocan” și Cruce, expansionism militarist și duh irenic ortodox, poate duce Rusia la dezastru.

Rușii trebuie să înțeleagă că nu pot avea simultan viziuni antagoniste: cea marxistă atee și cea ortodoxă. Că nu pot dori restaurarea URSS-ul stalinist, construit prin teroare, minciună și expansionism teritorial, și, în același timp, refacerea ethosului tradițional rusesc, al cărui suflet e credința pravoslavnică. Că nu pot edifica concomitent o Rusie a tradițiilor conservatoare motivată de valori morale ortodoxe, închinându-se lui Hristos, dar și un nou URSS sau „imperiu al răului” motivat de simboluri și nostalgii militarist-comuniste, continuând să-l venereze pe Lenin. Conflictul dintre ele poate submina Rusia, adâncind clivajul și creând cu adevărat o societate tot mai schizoidă.

Înainte de Ucraina, imaginea lui Putin de susținător al dreptei conservatoare tradiționale, al familiei și creștinismului ortodox, încă mai putea seduce în mod legitim oameni onești din Occident precum William Lind, făcându-i să spere că ar fi un suporter al unor valori autentice. Acum, în lumea post-Ucraina, această imagine a fost grav avariată, devenind imposibil de menținut.

Mai trebuie spus că Putin comite o mare eroare și în relația cu România. În locul declarațiilor arogante și belicoase gen Dmitri Rogozin și al emisiunilor derogatorii despre România la *Vocea Rusiei*, ar fi în interesul real al Rusiei să restituie României cele 90 tone aur din tezaurul furat (sau echivalent, ținând cont de pildă că la Soci sportivii erau medaliați cu piese din tezaurul nostru), să încurajeze și să susțină activ reunirea cu Basarabia ocupată de Stalin în 1940, să cultive o apropiere sinceră de țara noastră, bazată pe respect și tradiția ortodoxă comună. Rusia ar avea astfel la vest o țară vecină care ar înceta să o antipatizeze, ci ar contribui activ la securitatea regională. Românii nu sunt ranchiunoși;

ei poate ar fi dispuși să ierte deportările, foametea, crimele, masacrele, violurile și celelalte atrocități comise sub ocupația sovietică în Moldova și România, odată ce ar fi reîntregită, ar primi dovada bunei-credințe a Rusiei și garanții adecvate de securitate din partea unui stat care, în repetate rânduri, a procedat la rapt teritorial, violențe și amestec brutal în treburile noastre interne, mergând până la a ne impune un regim comunist complet străin de ethosul nostru. Ar fi în avantajul Rusiei să înțeleagă că România nu este, n-a fost și nu vrea să fie o gubernie rusească. Că există limite ale expansiunii Rusiei spre vest: limite ce coincid cu actualele ei granițe. Dovadă că nici măcar Ucraina, o țară slavă legată istoric de Rusia, n-o iubește, din cauza comportării violente și arogante.

Aceasta e cartea pe care ar fi inteligent ca Rusia s-o joace față de noi, în locul celei războinice: cartea bunei vecinătăți, a parteneriatului și a dialogului constructiv, a relațiilor pe linie ortodoxă și culturală, relansate în lumina unor personalități precum Dimitrie Cantemir, Paisie Velicikovski, Nicolae Milescu, Petru Movilă, Pr. Ioan Kulîghin, Pr. Gh. Roșca. Desigur, neignorând relațiile economice. Gesturile de mai sus ar reașeza relațiile celor două țări în matca moralității și a dreptății istorice. Câștigul pentru Rusia ar fi incomparabil mai mare decât în situația actuală, iar prețul ar fi unul mic: la dimensiunile Rusiei, pierderea respectivei influențe teritoriale (Republica Moldova) nu reprezintă mare lucru. În schimb, ca membru NATO cu poziție strategică în regiune, România poate fi un excelent factor de stabilitate, generator de securitate atât pentru Alianță, cât și pentru Rusia. O Românie ortodoxă puternică e în interesul Rusiei. România, ca aliat NATO și, în același timp, împărtășind valori spirituale comune și cu Rusia, și-ar putea, astfel, exercita rolul de factor activ de securitate regională, plasat la intersecția unor culturi și civilizații diverse, rol ce constituie prin excelență vocația noastră culturală și misiunea României ca o civilizație a echilibrului.

Rusia ar avea doar de câștigat din recalibrarea relației cu o Românie revalorizată geostrategic și repoziționată pe grila de forță a Europei de est, ca țară-platformă-de-securitate[3], placă turnantă și poartă a rutelor către spațiile proxime estului zonei euro-atlantice, Orientul Apropiat și Asia Centrală („drumul mătăsii”). Aceasta este, de altfel, și strategia diplomatică pe care ar fi în interesul României să o dezvolte în relația cu Rusia. O strategie ce ar trebui să incorporeze și componenta eclezială a relațiilor Bisericii Ortodoxe Române cu Biserica Ortodoxă Rusă – și ele redefinite în sensul renunțării clare la dimensiunea „paternalistă” a celei din urmă.

7.3. România către SUA: vreți atașate lesbiene sau aliat geostrategic?

În același timp, e vremea ca și politicienii români să învețe să pună la rândul lor condiții aliaților și partenerilor occidentali, să negocieze parteneriate reale de pe poziții corecte, nu în genunchi. România nu mai este consumator de securitate pentru NATO, ci furnizor de securitate, nu doar în regiune, ci și pe alte continente. De aceea, dacă Statele Unite oferă României garanții de securitate, așa cum au reiterat la București vicepreședintele Joe Biden și alți oficiali americani, și dacă doresc un aliat de nădejde, puternic și devotat, cu rol geo-strategic, așa cum România vrea și poate să fie, atunci America trebuie să învețe să respecte România ca pe un adevărat aliat și partener, nu s-o trateze ca pe o mămăligă amorfă în care poate imprima pecetea oricărei aberații culturale și sexuale ce i se năzare vreunui filosof neomarxist ciudat (*queer*).

Domnule Joe Biden, dacă monitorizați presa română așa cum s-ar cuveni, atunci vă rugăm țineți cont și de prezen-

[3] Cf. Cristian Unteanu, „Repoziționarea României pe grila de forță”, în *Adevărul*, 27 septembrie 2014, http://adevarul.ro/news/eveniment/repozitionarea-romaniei-grila-forta-1_542684070d133766a877b08d/index.html.

ta solicitare a poporului ortodox din România: respectați-ne tradițiile și libertatea de credință religioasă, care e garantată inclusiv în Constituția americană. Dați-ne pace cu Corectitudinea Politică. Nu ne mai impuneți modele culturale ateiste, neomarxiste, străine civilizației noastre, pe care poporul nostru le respinge în mod organic. Nu mai trimiteți în România atașate culturale lesbiene care impun evenimente LGBT pe agenda instituțiilor noastre culturale (Muzeul Țăranului Român) și ne dau lecții de „toleranță".

Poporul nostru e tolerant și îngăduitor, dar nu acceptă propaganda agresivă LGBT promovată neinspirat de Ambasada SUA la București. Nu mai faceți presiuni oficiale sau lobby neoficial pentru cauza homosexualismului, pedofiliei, studiilor de gen extremiste, feminismului radical și altor ideologii corecte politic. Lăsați-ne să trăim creștinește, fără să discriminăm sau să persecutăm pe nimeni, dar și fără să ne fie frică să ne trimitem copiii la grădiniță sau școală ca să nu fie spălați pe creier de educatori și profesori, la rândul lor spălați pe creier sau pur și simplu cinici. Nu mai exportați în România curente incompatibile cu moștenirea noastră spirituală și paideuma milenară ce ne caracteriza ca popor cu secole înainte ca națiunea americană să se fi născut. Respectați-ne și vă respectăm și noi.

Suntem admiratori ai culturii americane și apreciem contribuția ei excepțională la civilizația globală[4]. Iubim poporul american pentru marile lui calități. **Acceptați-ne și dumneavoastră ca civilizație creștină tradițională și respectați-ne valorile – care sunt cele bimilenare ale creștinismului ortodox**. Veți continua, astfel, să aveți în noi aliați de nădejde și o opinie publică favorabilă și fidelă Americii. Vorbesc de o opinie publică reală, nu de prezența excesiv de

[4] De-ar fi să menționez doar câțiva clasici ai literaturii americane pe care îi admir în mod deosebit: Hawthorne, Melville, Emerson, Thoreau, Twain, Poe, Eliot, Pound, Fitzgerald, Henry James, Hemingway, Faulkner, Salinger...

vocală în spațiul mediatic a celor câteva ONG-uri ale lobby-ului homosexualist și sexualist de tip Kinsey-ist, ce exprimă doleanțele extremiste ale unei minorități infime.

Precizăm că acesta nu este nicidecum un „discurs al urii": nimeni nu are nimic cu aceste minorități, care pot trăi în privat cum doresc, ci doar cu pretenția lor de a impune majorității drept „normalitate" standardele lor obraznice, lipsite de rușine și bun simț.

Iar pragmatic vorbind, știți bine că **nu lesbienele vor lupta pe fronturile Alianței, ci Forțele Armate Române**, care împărtășesc ferm valorile familiei tradiționale. E în interesul dumneavoastră și al democrației să le respectați această alegere morală.

Domnule Biden, respectați-ne și veți găsi mereu aici parteneri de încredere. Sunt pe agendă lucruri importante. Avem de făcut față unor amenințări grave de securitate și unor provocări fără precedent, în contextul riscului prezentat de armele moderne de distrugere în masă, nucleare sau nu. **Scutiți-ne de ingerințe culturale sordide**. Haideți să ne concentrăm pe lucrurile serioase. Va fi în avantajul dumneavoastră, al poporului american, al democrației și libertății în lume. Al unei libertăți reale, nu al uneia înțelese greșit în sensul distrugerii țesutului social și familiei creștine tradiționale. Românii sunt iubitori de pace; nu doresc un nou război mondial cu efecte catastrofale. De aceea, haideți să găsim împreună soluții echilibrate pentru a păstra pacea sub aspect militar, odată cu cea socială, în această regiune.

Domnule Biden, politica culturală pro-homosexualistă, Freudo-Marxistă a actualei administrații americane are în România efecte contra-productive, destabilizatoare. Chiar dacă ele nu se văd de la Washington, se văd prea bine de la București. Vă asigur că va fi în avantajul reciproc să renunțați la ea, cel puțin în România. E regretabil că niciun politician român n-a avut curajul să vă spună deschis aceste lucruri. Dar

ele exprimă sentimentele majorităţii românilor, inclusiv ale soţiilor şi părinţilor tinerilor militari români ce-şi riscă viaţa în diverse teatre de operaţiuni NATO, cărora le-aţi mulţumit public la Bucureşti. Nu le mai jigniţi cu pledoarii pentru stiluri de viaţă deşănţate, în numele unei non-discriminări pe care n-o mai cumpără nimeni, nici măcar cei în cauză.

Căci, da, primii care se leapădă de principiul non-discriminării sunt homosexualii înşişi. Ei îşi declară pe faţă intenţia de a discrimina majoritatea. Dacă nu mă credeţi, citiţi *The Overhauling of Straight America* de Marshall Kirk şi Erastes Pill. Sunt americani. Vă rugăm insistent, încetaţi a le implementa agenda subversivă în România.

Noi, românii, suntem în mod neechivoc în favoarea unui curs pro-occidental, pro-democraţie.

Dar vă rugăm, recitiţi-i pe părinţii fondatori ai Republicii Americane ca să vedeţi cu ce valori este sinonimă democraţia: în niciun caz cu imoralitatea, perversiunea, promiscuitatea, manipularea de masă şi politicile anti-creştine. Oare nu Thomas Jefferson spune că virtutea este „liantul" ce ţine laolaltă o republică? Că libertatea şi republicanismul necesită o societate virtuoasă, iar creştinismul are „cel mai sublim cod moral dat omului vreodată"?

Oare n-a spus şi John Adams: „Nu avem niciun guvern cu atâta putere încât să fie capabil a ţine în frâu patimile omeneşti nestrunite de morală şi religie. Constituţia noastră e făcută pentru un popor moral şi religios. E cu totul nepotrivită pentru a guverna orice altfel de popor".

Aceasta e America pe care o iubesc românii, spre care au privit cu admiraţie şi încredere. Este America despre care s-a spus:

„Am căutat cheia măreţiei Americii... Abia când am intrat în bisericile Americii şi am auzit amvoanele înflăcărate de dreptate (*aflame with righteousness*) am înţeles secretul geniului şi puterii ei. America este mare fiindcă este bună.

Dacă America va înceta să fie bună, America va înceta să fie mare"[5].

Democraţia americană s-a clădit pe libertatea religioasă şi de conştiinţă: prima libertate înscrisă în faimosul *Bill of Rights* american e libertatea religioasă.

Domnule Biden, vreme de 45 de ani, sub comunism, noi, românii, am visat prea mult la democraţie, pentru ca acum s-o vedem terfelită în noroiul ideologiei homosexualiste şi trans-sexualiste. Am dorit prea mult să scăpăm de Marxism, pentru ca acum să-l vedem reintrodus... pe uşa din dos. Şi de către cine? Tocmai de către aliaţii noştri americani?!

Credeţi-ne, ştim să-l recunoaştem mai bine decât dumneavoastră, în noul lui avatar. Fiindcă suntem păţiţi. Îi cunoaştem prea bine scopurile demonice, anticreştine, ca să ne mai lăsăm păcăliţi a doua oară. Deci, vă rugăm, slăbiţi-ne cu Neo-marxismul.

7.4. Gramsci, Lukács, Şcoala de la Frankfurt, subversiunea prin libertinaj şi raiul freudo-marxist

De ce insist să aplic mereu Corectitudinii Politice eticheta „Neo-Marxistă"? Deoarece, aşa cum am arătat, ideologia numită *political correctness* îşi are originile în Neo-Marxismul anilor 1920–'30, în studiile unor marxişti notorii precum Antonio Gramsci, Georg Lukacs, ale membrilor Şcolii de la Frankfurt – Max Horkheimer, Erich Fromm, Theodor Ludwig Wiesengrund Adorno, Herbert Marcuse.

Nu întâmplător tocmai familia politică socialistă e cea care a susţinut în Parlamentul European rapoartele Estrela, Lunacek, Zuber, care cer statelor membre să recunoască „familia" homosexuală, să-i permită adopţii, să introducă educaţia homosexualistă în şcoli.

[5] Citatul exprimă un adevăr, chiar dacă nu-i aparţine lui Alexis de Tocqueville căruia îi e, adesea, greşit atribuit (www.tocqueville.org/pitney.htm).

Așa cum demonstra și profesorul Theodor Codreanu, teza centrală a comunistului italian Antonio Gramsci era: câtă vreme muncitorii vor avea suflet creștin, nu va fi posibilă revoluția comunistă. Iar Georg Lukács – „cel mai inteligent marxist de după Marx" – începuse revizuirea marxismului încă din 1919. El era convins că revoluția marxistă nu va birui la nivel global, cum preconizase Marx, câtă vreme muncitorii și țăranii vor fi „contaminați" de creștinism și cultura occidentală (ea însăși păstrând legături organice indisolubile cu temeiurile ei creștine). De aceea, Lukacs a fixat ca scop prioritar distrugerea fundamentului familial și cultural creștin al Occidentului.[6]

În 1923, Georg Lukacs și Wilhelm Münzerberg[7] au avut o întâlnire cu marxiștii sovietici la Institutul Marx-Engels din Moscova. La această importantă întâlnire, din ordinul lui Lenin, a participat șeful CEKA, faimosul Felix Dzerjinski. Acolo s-a decis înființarea Institutului de studii sociale marxiste în cadrul Universității din Frankfurt: viitoarea Școală de la Frankfurt.

Mergând pe linia lui Lukacs, Institutul avea să-l conjuge pe Marx cu Freud, producând Freudo-Marxismul. Determinismul ***economic*** a fost înlocuit cu cel ***cultural***. Aici, termenul „cultură" trebuie înțeles în accepția largă, de *civilizație* sau chiar *societate*, a cuvântului german *Kultur*, așa cum e folosit

[6] *Polemici incorecte politic. Theodor Codreanu: De la marxism la „Corectitudinea Politică"*, www.badpolitics.ro/polemici-incorecte-politic-theodor-codreanu-de-la-marxism-la-corectitudinea-politica-ziaristi-online/.

[7] Propagandist al Partidului Comunist German în epoca de la Weimar, colaborator al Internaționalei Comuniste (Comintern) și al poliției secrete sovietice (CEKA, OGPU) între 1917-1934 (http://en.wikipedia.org/wiki/Willi_Münzenberg). Este cel care a definit misiunea Institutului de la Frankfurt astfel: „Vom organiza intelectualii și-i vom folosi pentru a face civilizația occidentală atât de coruptă încât să pută. Doar atunci, după ce-i vom fi alterat toate valorile și făcut viața imposibilă, vom putea impune dictatura proletariatului". (citat la www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html).

de Sigmund Freud în *Das Unbehagen in der Kultur*[8]. De altfel, chiar în această lucrare din 1930 Freud își dezvoltă teoria ce va fi preluată de neomarxiști și grefată pe marxism. Freud pretinde că civilizația ar avea o natură represivă în raport cu instinctele primare ale individului – a căror satisfacere, în virtutea principiului plăcerii, ar constitui sursa fericirii și însuși scopul vieții[9]. Prin legi ce pedepsesc crima, violul, adulterul etc., posibilitățile individului de a-și găsi fericirea ar fi, chipurile, grav restrânse, societatea civilizată devenind astfel principala sursă de nefericire a oamenilor. Nefericirea se traduce adesea prin nevroze cauzate de aceste frustrări. Pulsiunea nativă a ego-ului spre agresivitate și moarte e reprimată de societate, generând un super-ego cultural ce ar acționa ca o conștiință socială sau o instanță represivă colectivă.

La neomarxiști, eliberarea de acest „supra-eu" social represiv devine eliberarea de puterea represivă a statului democrației occidentale și a creștinismului instituționalizat.

Ideea ingenioasă a neo-marxiștilor a constat pur și simplu în înlocuirea represiunii economice din marxismul clasic, respectiv exploatarea clasei muncitoare de către capitaliști, cu represiunea sexuală din teoria freudiană, respectiv reprimarea cetățenilor în societatea de inspirație creștină care le interzice manifestarea liberă a erotismului, frustrându-le satisfacerea sexuală plenară. Nedreptatea nu mai constă în oprimarea proletariatului de către burghezie în goana după profit, ci în oprimarea tuturor de către o ci-

[8] Vezi Sigmund Freud, *Disconfort în cultură*, Editura All, București, 2011.

[9] Această plasare a sensului vieții în sfera imanentului, reducerea umanului la satisfacerea preferințelor și instinctelor, e exprimată plastic de Fukuyama: „Fiind de acord privind țelurile, oamenii nu vor mai avea motive să se lupte între ei. … Un câine e mulțumit să doarmă toată ziua la soare cât timp e hrănit, deoarece nu e nemulțumit de ceea ce e. Nu-l preocupă că alți câini o duc mai bine ca el, nici că-i stagnează cariera lui de câine, ori că undeva în altă parte a lumii câinii sunt oprimați". (Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992, p. 311, citat în Herman T. Engelhardt, Jr., *op. cit*.)

vilizaţie ce le reprimă libidoul prin tabu-uri şi restricţii. Soluţia: distrugerea acestei civilizaţii, revoluţia totală, liberalizarea radicală şi abolirea tuturor normelor, restricţiilor şi tabu-urilor ce îngrădesc instinctele primare. Iar categoriile cele mai reprimate, cum pretinde Marcuse, sunt minorităţile sexuale şi rasiale, femeile, tinerii...

În acest scop, membrii Şcolii de la Frankfurt vor elabora noua ***teorie critică***, de la care se vor revendica apoi toate grupările radical-minoritare, şi care va sta la baza conceptului postmodern de *deconstructivism*.

E interesant că tot la Copenhaga, unde a avut loc Eurovision 2014, s-a ţinut în 1928 *Al Doilea Congres Internaţional pentru Reformă Sexuală*, unde Kurt Hiller, succesor al lui Magnus Hirschfeld (numit şi „apostolul indecenţei") ca Preşedinte al organizaţiei homosexualiste *Comitetul Ştiinţific-Umanitar*, a încercat şi el, sprijinit de marxişti notorii precum Karl Kautsky, o fuziune între Freud şi Marx, lansând ideea că homosexualii ar fi un „grup oprimat"[10].

Neomarxistul Herbert Marcuse este, însă, cel ce va dezvolta această teză, absolutizând criteriul sexual în „emanciparea" Occidentului şi concepând o societate a „perversităţii polimorfe", văzută ca „eliberare sexuală". El consideră, ca şi Erich Fromm, că *distincţia dintre sexe nu e un dat natural, ci un construct* (recunoaştem limpede aici originea ideologiei confuziei ce legitimează public travestirea lui Thomas Neuwirth în „Conchita Wurst"). De aceea „Secera şi Ciocanul" sunt o emblemă potrivită pentru ideologia Corectitudinii Politice, cu condiţia să adăugăm curcubeul – simbol al polimorfismului homosexualist.

Paradisul material, insuficient pentru Occident, trebuia dublat de paradisul senzual erotic postulat de neomarxistul Marcuse. Misiunea lui era să articuleze o strategie care

[10] http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.

> „să demanteleze societatea americană, folosind diversitatea şi multiculturalismul ca pe nişte «răngi» cu care să demoleze structura acesteia, bucată cu bucată. El i-a opus pe negri albilor, punând «grupurile victimă» în conflict cu societatea în ansamblu. Teoria lui Marcuse despre grupurile-victimă ca noul proletariat, combinată cu teoria critică a lui Horkheimer, a pătruns în mediul universitar american, unde a devenit baza mişcării post-structuraliste (studii «de gen»/*LGBT*/*queer*). Toate îşi descriau făţiş menirea: de a aboli valorile tradiţionale creştine, tradiţiile acceptate ale culturii occidentale, şi a le înlocui cu un relativism moral ce pune semnul egal între toate culturile şi filosofiile – cu excepţia civilizaţiei apusene «exploatatoare şi rele»"[11].

Aceasta este astăzi ideologia oficială în toate campusurile universitare americane, şi nu numai.

Marcuse specula că progresul tehnologic şi „raţionalitatea technologică" vor duce la apariţia unei noi ordini sociale şi unei noi forme umane. El a postulat o utopie a libertinajului nelimitat (numit „de-sublimare"): omul, emancipat de orice norme morale restrictive, îşi va „reintra în drepturi" prin patimile sale. Obiectele dorinţelor sale vor fi modelate de voinţa sa liberă, fără a trebui să le apere împotriva unei societăţi ostile, „imature, represive". Marcuse predică eliminarea oricărei constrângeri morale, descătuşarea tuturor apetitelor şi patimilor, o societate total liberalizată erotic, populată de o nouă formă umană, un „om nou": un soi de *Phoenix* ce va învia din cenuşa industrialismului modern[12].

[11] Andrew Breitbart, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world*, Grand Central Publishing, 2011.

[12] Herbert Marcuse, *Some Social Implications of Modern Technology*, în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941). Cf. Moya K. Mason, *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.

7.5. Phoenixul – simbolism ocult și mesianism luciferic. Apocalipsa după Horus

Ei bine, profeția lui Marcuse s-a auto-împlinit: Phoenixul lui, într-adevăr, a înviat. Numele său e Conchita Wurst, iar melodia-manifest ce-i vestește renașterea se numește – cum altfel? – *Rise like a Phoenix* (*Voi învia ca un Phoenix*). „Omul nou" al lui Marcuse s-a născut și el: un pervers de un grotesc tragic. Cu asta ne întoarcem la Eurovision și Thomas Neuwirth.

Dan Negru are perfectă dreptate când scrie pe Facebook: „Mă plictisește Eurovisionul, o ciorbă lungă în care găsești tot soiul de ciudățenii... Câștigătorii din ultimii ani, travestiți ori artiști deghizați în monștri, și-ar găsi locul în emisiunile tabloid de la noi cu tot felul de ciudați. Circul e mai atractiv decât muzica la Eurovision"[13]. Sunt de acord că Paula Seling și Ovi meritau un loc mult mai bun, chiar primul; dar decența și normalitatea lor nu puteau fi premiate de un circ unde nu contează arta, ci ideologia politică deviantă.

De fapt, însă, bietul Thomas Neuwirth nici nu contează în sine, fiind integral „un produs de marketing la care s-a lucrat timp de 5 ani. Au existat aranjamente ca să câștige, fiind dat dinainte ca favorit", observa Liana Stanciu[14]. „Wurst" e o creație a unor specialiști, finanțați de grupări puternice: doar la cântecelul lui despre pasărea Phoenix au lucrat patru inși (Charly Mason, Joey Patulka, Ali Zuckowski, Julian Maas).

Phoenixul în sine are, însă, un simbolism extrem de complex, de natură mitologică și demonică, jucând un rol central în ritualurile și misterele unor importante ordine

[13] www.facebook.com/pages/Dan-Negru-Oficial/260001637374642.
[14] Emisiunea „Ring TV", B1TV, cf. www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2014/05/10/strategia-normalizarii-homosexualitatii-prin-industria-cinematografica-spre-redefinirea-nesfarsita-a-casatoriei-triplul-de-lesbiene-care-va-avea-si-copil-legaliz.

oculte. Nu e întâmplător că, în ultimul timp, Phoenixul apare tot mai des în diverse contexte, cum ar fi – ca să dăm un singur exemplu – ceremonia finală a Jocurilor Olimpice de la Londra, 2012.

Ce legătură poate fi între renașterea Phoenixului la Olimpiadă și melodia premiată la Eurovision în 2014?

Potrivit lui William Schnoebelen: „Phoenixul (*Bennu* în Egiptul antic) pierea în flăcări și renăștea din cenușă. Majoritatea ocultiștilor îl consideră un simbol al lui Lucifer cel aruncat în flăcările [iadului] care într-o zi se va reîntoarce triumfător"[15]. Desigur, sub forma antichristului.

O confirmă chiar o autoare feministă radicală precum Barbara Walker: „Egiptenii credeau că Phoenixul era un zeu ce se înălța la cer sub forma unui luceafăr, precum Lucifer, după moarte prin foc și renaștere"[16]. Planeta Venus (Luceafărul) era chiar numită steaua corabiei lui Phoenix-(*Bennu*)-Osiris[17]. *Bennu* apare încoronat cu discul soarelui sau coroana *Atef* a lui Osiris (două pene, ce pot fi și coarne).

Phoenixul, ca simbol solar („Suflet al soarelui"), era asociat zeului **Horus** (alteori Aton–Ra). Însă, tot cu Horus e asociat în mod curent, în anumite mistere oculte, zeul numit Abaddon, venerat ca „mare arhitect al universului", asociat și cu Zeus al grecilor și reprezentat în același simbolism ca ochi atot-văzător[18]. Or, Abaddon apare explicit în Apocalipsă, în pasajul despre deschiderea fântânii adâncului: lăcustele „au ca împărat pe îngerul adâncului, al cărui nume în evreiește este Abaddon, iar în elinește Apollion" (Apoc. 9, 11).

În ocultismul modern, Horus are conotații marcat apocaliptice și antihristice, susținându-se că Noua Eră (*New Age*)

[15] *Satan's Door Revisited*, p. 4, cf. www.theforbiddenknowledge.com/symbology/2o5.htm.
[16] *Now Is The Dawning*, p. 281, www.whale.to/b/phoenix_s.html.
[17] http://egyptian-gods.org/egyptian-symbols-bennu-phoenix.
[18] http://bravenewworldnews.com/2012/12/30/the-rising-of-the-phoenix-symbol-of-the-coming-antichrist-world-power.

ar fi „Eonul lui Horus" (Crowley). De aceea, „Ochiul lui Horus" e un simbol ce apare în numeroase clipuri gen Lady Gaga, cu exact aceste conotații.

Phoenixul simbolizează și noua ordine (mondială) renăscută din haos; căci pentru a avea o nouă ordine trebuie, mai întâi, provocată „dezordinea", adică distrusă complet vechea ordine creștină.

Numeroase surse oculte afirmă explicit că „Phoenixul este un semn al ordinelor secrete antice și inițiaților lor, căci cei acceptați în temple erau, de regulă, numiți «născuți a doua oară sau renăscuți»"[19] (la Wurst: *I'm reborn*). Asocierea cu botezul este evidentă.

Phoenixul mai era asociat cu aurul, tămâia și smirna. Datorită acestui simbolism, ca și a celui legat de moarte și reînviere, el a fost folosit de Părinții Bisericii ca simbol al Învierii lui Hristos, așa cum și alte mituri păgâne au fost folosite în scop apologetic și de misiune creștină. Aceasta nu înseamnă că Phoenixul ar fi un simbol eminamente creștin, ci doar că Biserica l-a preluat uneori pentru a-i converti pe păgâni. Ca de obicei, trebuie discernământ pentru a distinge adevărul legat de funcțiile simbolice creștine, în lucrarea misionară a Bisericii, de cele legate de simbolismul contrar, păgân și ocult.

Această ambivalență a simbolismului Phoenixului a fost folosită și speculată de ocultiștii moderni care au confecționat imaginea lui Thomas Neuwirth și i-au regizat spectacolul (să nu vă imaginați că-n spatele lui n-au stat specialiști în esoterism și arhetipologie ocultă). Wurst a fost explicit și blasfemic comparat cu „Isus"; au apărut chiar imagini cu el în ipostaze menite să-i proiecteze o imagine „cristică". Ba au apărut și „rugăciuni" de genul: „Mă rog ca Conchita Christ să mă ocrotească azi și să mă călăuzească pe calea cea bună"[20].

[19] Manly P. Hall, *The Phoenix: An Illustrated Review of Occultism and Philosophy*, p. 177, www.trumpetcall.co.za/newsletter_archive.php?mail=35.
[20] http://twtrland.com/profile/HarryJBartlett.

Chiar numele travestitului e o criptogramă: e format dintr-un termen argotic latino-american (din Columbia, precizează Wurst) – diminutivul de la *concha* (scoică) – și altul german (*wurst*, cârnat), ambele cu evidente conotații freudiene. Împreună, cele două cuvinte formează un oximoron multicultural, care trebuie să sugereze hermafroditismul sau androginia. Pornind de aici se încurajează asocierile „angelice" și o întreagă serie de speculații metafizice ce implică mitul androginului, o sofisticată imagologie a transmutației alchimice și o pretinsă totalizare rituală sau reintegrare simbolică a contrariilor (*coincidentia oppositorum*) prin transcenderea oricărei polarități sau dihotomii. Sunt invocați Cusanus, șamanismul, interpretările gnostice ale Genezei, Freud, Crowley, Jung și întreaga recuzită *New Age*.

7.6. Scoica-Cârnat: o repetiție simbolică. Gen fluid și narcisism radical. Chip și caricatură

Ca să nu fiu acuzat că spun baliverne, trebuie să clarific: nu susțin că Tom Wurst, alias Conchita Neuwirth, ar fi vreun anticrist. Bietul „Cârnat" e un homosexual prăpădit care se crede femeie și-și pune rochie.

Ceea ce spun, însă, cu toată convingerea e că simbolurile pe care le vehiculează, și pe care nu el le-a inventat, sunt extrem de puternice și au o formidabilă încărcătură mitico-religioasă de natură malefică. De fapt, el nu numai că e un simplu canal de transmitere a acestor mesaje, ci chiar se poate spune că nu ele i-au fost atașate lui, ci el a fost atașat lor, până la a nu mai fi decât un „apendice", o anexă fără importanță a unor structuri de semnificație simbolică ce depășesc cu mult capacitatea și relevanța persoanei lui. Nea Toma „Cârnat" ca persoană e irelevant, e un nimeni. Angrenajul simbolic construit în jurul lui e, însă, de o importanță uriașă. De fapt, nu-i altceva decât o **repetiție** la antihrist: încă una din multele re-

petiţii menite să obişnuiască omenirea cu simbolismul scenariului ce se va juca atunci, în vremurile din urmă.

În încheiere, câteva cuvinte despre „anti-antropologia" sau „non-antropologia" pe care o încarnează pseudo-hermafroditul Thomas „Wurst", falsa antropologie promovată implicit de neomarxism.

În baza unui relativism aberant, noua ideologie a Corecţiei Politice a ajuns să pretindă că genurile au devenit „fluide"[21]: simple convenţii pe care postmodernismul le botează „roluri", determinate nu de anatomia şi fiziologia cu care omul se naşte, ci de propria alegere. „Genul" ar deveni o „şaradă" ce poate avea „soluţii" diverse şi aleatorii, cu sau fără ajutorul unui chirurg. Asistăm la un narcisism radical, ce duce la desubstanţializarea sinelui şi pulverizarea persoanei umane.

Graniţa dintre natural şi sintetic se estompează, devenind tot mai arbitrară. Firea umană e redefinită, schimonosită într-o „natură" artificială, confecţionată tehnologic şi „legitimată" mediatic. ***Chipul*** omenesc devine o caricatură ce-şi sfidează modelul divin. Singura lege universală devine hedonismul nelimitat, ce transformă omul într-un agregat fără memorie şi fără identitate, altul de la o clipă la alta. Definiţia sa e redusă la o continuă succesiune de experienţe, fără nevoia sau posibilitatea de a menţine un „sine" sau o „personalitate" stabilă. Omul devine un flux de trăiri şi experienţe, fără trecut şi deschis oricărui viitor. Până şi datele sale biologice devin „opţiuni" private, supuse aceloraşi alegeri arbitrare dictate de patimi.

Aşa cum anticipa Herbert Marcuse, extazul (erotic), nu persoana, este cel ce devine substratul identităţii, într-o lume în care evoluţia tehnologică induce o permanentă schimbare şi, ca urmare, riscul inevitabil al alienării. Existenţa nu mai e guvernată de niciun principiu, cu excepţia celui al subiectivismului absolut. Anarhia şi iresponsabilitatea sunt implicite. Tranzienţa radicală, ca unică realitate de necontestat, aboleşte normele etice tradiţionale. Eticul e înlocuit de estetic, la rândul lui guvernat de norme cu totul relative, mergând de la grotesc (cazul lui Wurst, aclamat ca „graţios" şi „splendid" deşi, în fond, fundamentalmente greţos şi sordid) până la monstruos. Existenţa încetează a se mai supune raţionalităţii, decenţei sau bunului simţ, alterările dramatice ale biologiei şi psihologiei având implicaţii şocante.

[21] www.salon.com/2014/05/12/conchita_wursts_gender_fluid_win.

În final, însuşi ontologicul este alterat. Căci, oare, va mai putea omul trăi astfel? Şi cum? Cu o singură condiţie: să înceteze a mai fi om. Dar asta se şi doreşte: crearea unui „om nou", dezumanizat, infinit maleabil şi obedient. Tocmai în virtutea iluziei sale că el ar fi cel care alege permanent, el va fi în realitate cel care nu alege niciodată. Da, îşi va putea alege „genul şi partenerii" aşa cum alege canalele TV cu telecomanda. Dar, de fapt, patimile sale vor alege pentru el. Prin intermediul lor, el va fi, astfel, pururea la cheremul alegerilor induse de demon.

Acesta este viitorul ce i se pregăteşte omului în societatea post-creştină; un om inconsistent şi, în ultimă instanţă, inexistent, al cărui palid proiect este „doamna Cârnat": un brand grotesc al unui concurs sordid ce se vrea avanpremiera unei utopii de coşmar.

Bibliografie

- Berdiaev, Nikolai, *Originile și sensul comunismului rus*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1994.
- Breitbart, Andrew, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world,* Grand Central Publishing, New York, 2011.
- Carp, Radu, *ISIS – dincolo de bine şi de rău*, http://adevarul.ro/news/politica/isis--dincolo-rau-1_53faef300d133766a88fe8b5/index.html.
- Codreanu, Theodor, *De la marxism la „Corectitudinea Politică”*, în *Polemici „incorecte politic”*, Editura „Ștefan Lupașcu”, Iași, 2011, www.badpolitics.ro/polemici-incorecte-politic-theodor-codreanu-de-la-marxism-la-corectitudinea-politica-ziaristi-online/
- Cranston, Maurice, ed., *The New Left*, The Bodley Head, London, 1970.
- Cuddy, Dennis L., *Now Is The Dawning of the New Age New World Order*, Hearthstone Publishing, 1991.
- Debord, Guy, *Societatea spectacolului. Comentarii la societatea spectacolului*, Editura Est, Bucureşti, 2001.
- Dida, Alina Ioana, http://epochtimes.ro/news/europa-si-homosexualitatea-medic-de-familie-raportul-lunacek-incalca-drepturile-omului-interviu---212278.
- Eliade, Mircea, *Piloții orbi*, Vremea, 1937, http://irina-monica.wordpress.com/2014/03/05/mircea-eliade-luntrea-statului-nostru-este-condusa-de-niste-piloti-orbi/.
- Enciclopedia Activistului Pro-Life, American Life League, http://prolife.ath.cx:8000/plae118#tactic2.
- Engelhardt, Tristram H. Jr., *G.W.F. Hegel and Richard Rorty Were Right: Rethinking Morality in a Secular Culture*, 2014, studiu prezentat la conferinţa Societăţii Filosofilor Ortodocşi din Europa (SOPHIE), Buchenau, 19-22 iunie 2014.

- European Dignity Watch, www.zenit.org/en/articles/european-parliament-passes-lunacek-report.
- Freud, Sigmund, *Civilisation and Its Discontents*, în *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud*, *Vol. 21*, translated and edited by J. Strachey, London, Hogarth Press, 1961.
- Freud, Sigmund, *Disconfort în cultură*, Editura All, București, 2011.
- Fukuyama, Francis, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992.
- Gheorghe, Virgiliu, *Pornografia, maladia secolului XXI*, Prodromos, 2011.
- Ghiţiu, Paul, *Comunismul: stăpânul inelelor ne urmăreşte de la Kremlin*, www.rostonline.ro/2014/02/comunismul-stapanul-inelelor-ne-urmareste-de-la-kremlin/#comment-683.
- Hall, Manly P., *The Phoenix: An Illustrated Review of Occultism and Philosophy*, www.trumpetcall.co.za/newsletter_archive.php?mail=35.
- Jay, Martin, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research, 1932–1950*, University of California Press, Berkeley, CA, 1973.
- Kirk, Marshall şi Hunter Madsen (alias Erastes Pill), *The Overhauling of Straight America* (Repararea capitală a Americii hetero), în *Guide Magazine*, noiembrie 1987. Poate fi găsit cu uşurinţă pe diverse site-uri, inclusiv wikipedia.
- Kirk, Marshall şi Hunter Madsen (alias Erastes Pill), *After the Ball: How America Will Conquer its Fear and Hatred of Gays in the ‘90s*, Doubleday, 1989, ISBN: 0-312-02372-3.
- Klein, Naomi, *The Shock Doctrine. The Rise of Disaster Capitalism*, Knopf Canada, 2007.
- Kołakowski, Leszek, *Main Currents of Marxism*, Norton, London, 2005.

- Lind, William S. (editor), *"Political Correctness:" A Short History of an Ideology*, Free Congress Foundation, 2004.
- Marcuse, Herbert, *An Essay in Liberation*, Beacon Press, Boston, 1969.
- Marcuse, Herbert, *Repressive Tolerance*, în Robert Paul Wolff, Barrington Moore, Jr., Herbert Marcuse, *A Critique of Pure Tolerance*, Beacon Press, 1965.
- Marcuse, Herbert, *Some Social Implications of Modern Technology*, în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941).
- Marx, Karl, Friedrich Engels, *Manifestul comunist*, în *Selected Works*, vol. 1, Progress Publishers, Moscow, 1969; prima ediție: 1914 de Eduard Bernstein în revista „Vorwärts" a Partidului Social Democrat German; trad. Paul Sweezy; MEA 1993; marxists.org 1999, feb. 2005.
- Mason, Moya K., *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.
- Peillon, Vincent, *Une religion pour la République*, édition du Seuil, 2010, http://lamanifpourtous24.blogspot.com/p/c.html.
- Preda, Radu, *Comunismul şi cultura memoriei*, la www.rostonline.ro/2013/01/comunismul-si-cultura-memoriei/.
- Riggins, Thomas, *Bertrand Russell on the practice and theory of bolshevism*, http://philosophicalnotes.blogspot.com/2010/07/bertrand-russell-on-practice-and-theory.html.
- Schnoebelen, William, *Satan's Door Revisited*, www.theforbiddenknowledge.com/symbology/2o5.htm.
- Vennari, John, *Tactics of the Homosexual Movement: 1987 'Overhauling of Straight America'. Detailed Strategy for public acceptance of Homosexuals*, www.cfnews.org/page10/page92/hom-tactics.html; traducerea lui Bogdan Mateciuc: *Tacticile mișcării homosexuale: Overhauling of Straight America, 1987. O strategie detaliată pentru acceptarea publică a homosexualilor*, la www.culturavietii.ro/2013/11/03/tacticile-miscarii-homosexuale-o-strategie-detaliata-pentru-acceptarea-publica-homosexualilor/.

- Walker, Barbara, *The Woman's Dictionary of Symbols and Sacred Objects*, HarperCollins, San Francisco, 1988, www.whale.to/b/phoenix_s.html.
- White, Hillary, *The revolution of the family: the Marxist roots of „homosexualism"*, www.lifesitenews.com/article/topic/homosexuality/.
- Wiggershaus, Rolf, *The Frankfurt School: Its History, Theories and Political Significance*, transl. Michael Robertson, MIT Press, Cambridge, 1994.
- Wildstein, Bronislaw, *Legi împotriva Legii*, la www.InLiniedreapta.net, sau www.culturavietii.ro/2012/11/16/legi-impotriva-legii/#.Uv9KJCeB1Tg.
- Young, Robert, *The Naked Marx. Review of Herbert Marcuse–Eros and Civilization: A Philosophical Inquiry into Freud*, Penguin Press, London 1969.
- www.lettersofnote.com/2012/03/1984-v-brave-new-world.html.
- www.en.wikipedia.org/wiki/Washington_Consensus.
- www.dignitatishumanae.com/index.php/euro-parliament-to-hold-controversial-vote-tomorrow-all-sexual-identities-are-equal-but-some-are-more-equal-than-others/.
- www.europeandignitywatch.org/it/home.html.
- www.facebook.com/InLinieDreapta/posts/249646001880228.
- http://unuldintrenoiromania.wordpress.com/tag/raportul-estrela/.
- www.culturavietii.ro/2013/04/30/uraciunea-pustiirii-olanda-deschide-calea-si-pentru-legalizarea-pedofiliei/#.UwXbhSeB1Tg.

- www.marxists.org/archive/marx/works/1884/origin-family/ch02d.htm.
- www.human-nature.com/rmyoung/papers/paper89h.html.
- http://c-tarziu.blogspot.com.tr/2010/12/cucerirea-pasnica-unei-natiuni-in-patru.html.
- http://web.inter.nl.net/users/Paul.Treanor/neoliberalism.html.
- www.ilga-europe.org/home/news/for_media/media_releases/come_out_bxl, postat de A. Ioana Dida pe www.culturavietii.ro.
- http://irinamonica.wordpress.com/2014/02/24/luna-nymphomaniac-la-sala-horia-bernea-a-muzeului-taranului-roman/.
- http://activenews.ro/scrisoare-deschisa-catre-ministrul-culturii-se-urmareste-lichidarea-muzeului-taranului-roman_185045.html.
- www.george-damian.ro/paradoxul-femeii-cu-barba-la-eurovision-5800.html.
- http://epochtimes-romania.com/news/si-vot-si-boicot--217846.
- http://atreiafortaromaniaprofunda.blogspot.ro/2014/01/intoarcerea-rusiei-spre-dreapta_2835.html.
- http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.
- http://egyptian-gods.org/egyptian-symbols-bennu-phoenix.
- http://bravenewworldnews.com/2012/12/30/the-rising-of-the-phoenix-symbol-of-the-coming-antichrist-world-power.
- http://twtrland.com/profile/HarryJBartlett.
- www.salon.com/2014/05/12/conchita_wursts_gender_fluid_win.

MARXISMUL CULTURAL[1]

de Linda Kimball

Traducere și note
de Andrei Dîrlău

America cea decentă, care respecta legea, orientată spre familie și întemeiată pe creștinism, a lui Norman Rockwell[2] și a marilor generații, aproape că a dispărut. Dacă Rockwell ar fi să se întoarcă, ar fi șocat și îngrozit să descopere că azi Armata Statelor Unite primește în rândurile ei cu brațele deschise vrăjitoare Wicca[3] și Sataniști, că Academia Forțelor

[1] Articol apărut pe 15 feb. 2007, www.americanthinker.com/articles/2007/02/cultural_marxism.html. Termenul „cultură” trebuie înţeles şi aici, ca peste tot unde apare în sintagma „marxism cultural”, în accepţia lui largă de „*civilizaţie*”, „*societate*”. Un exemplu este cuvântul german *Kultur*, aşa cum e folosit de Sigmund Freud în *Das Unbehagen in der Kultur* (tradus *Disconfort în cultură*, Editura All, Bucureşti, 2011).

[2] Norman Rockwell (1894–1978) scriitor și pictor american cu lucrări extrem de populare pentru modul în care reflectau cultura americană. Strămoșul său, John Rockwell (1588–1662), a emigrat din Anglia în 1635 pe vasul *Hopewell*, devenind unul din primii coloniști. Deși stilul său a fost acuzat de idealizare și sentimentalism, el rămâne emblematic pentru o anume epocă din istoria Americii și amprenta ei eminamente creștină asupra civilizației SUA.

[3] *Wicca*: nouă mișcare religioasă extremistă, numită și Neo-păgânism sau Vrăjitorie păgână (*Pagan Witchcraft*). Doctrina sa panteistă, politeistă, are la bază venerarea Marelui Zeu Încornorat (*Horned God*) și a Zeiței-Mamă (a Lunii). Wiccanii practică vrăjitoria, asociată atât cu ritualurile lor magice, cât și cu numele pe care și l-au luat: *wicca* (engleza veche) = vrăjitoare. Ei au 8 sărbători numite *Sabaturi* ce formează „Roata Anului”. Adepții cred în reîncarnare și Legea Întreitei Întoarceri – variantă a legii *karmei* din hinduism. Wicca promovează magia sexuală și homosexualitatea. Deși își neagă afilierile sataniste, aceste asocieri sunt evidente, inclusiv în recitarea în sens invers a rugăciunii *Tatăl Nostru*, folosirea pentagramei, citarea unor „revelații thelemice” ale celebrului ocultist satanist Aleister Crowley într-un text ritualic compus de Gerald Gardner – fondatorul mișcării wicca, el însuși asociat personal cu eso-

Aeriene a amenajat un altar în aer liber pentru cei ce se închină Zeiței-Pământ, că spitalul militar Walter Reed a interzis Biblia, iar administrația Obama a dat liber la „căsătoriile" homosexuale, bestialitate, sodomie și lesbianism în rândul militarilor. Dacă America din vremea lui Rockwell era un liman sigur pentru cetățenii americani de bun simț care respectau legea, azi America a devenit un loc unde legea nu se mai aplică, granițele ei sunt larg deschise, fermierii din vestul ei se tem pentru siguranța lor, în timp ce lupii, crocodilii, peștii și insectele au fost ridicați în importanță mai presus decât sănătatea și bunăstarea tuturor americanilor.

Divorțul rapid și avortul lesnicios aproape că au anihilat familia tradițională pe care Rockwell o zugrăvea așezată în jurul mesei sărbătorind „*Thanksgiving*"[4], în vreme ce bunul-simț, decența și respectul aproape că au dispărut sub un val uriaș de pornografie, înjurături și blasfemii.

Acolo unde generația lui Rockwell recunoștea ca modele cu rol exemplar bărbați și femei caracterizați în primul rând prin decență, modestie, bravură, tărie de caracter, integritate și onoare, azi cei luați ca model sunt exact opusul acelora: hoți, mincinoși, impostori, șarlatani, pești și prostituate vulgare, paraziți sociali... America din vremea lui Rockwell a fost răsturnată și transformată într-un totalitarism secular, o versiune modernă a Sodomei. Cum s-a petrecut acest lucru? Prin Marxism Cultural.

Există două păreri false, preconcepute, pe care le nutresc mulți oameni. Prima e aceea că, odată cu colapsul Uniunii Sovietice, comunismul ar fi încetat a fi o amenințare. A

terismul, teosofia și francmasoneria. Pe drept cuvânt, autoarea prezentului articol consideră șocant că o asemenea mișcare nu numai că e recunoscută legal ca „religie", ci chiar promovată activ în armata americană.

[4] *Thanksgiving*: sărbătoare națională, celebrată în familiile americane în a patra zi de joi din noiembrie, cu rădăcini istorice în tradiția creștină, legate de reforma protestantă din Anglia secolului al XVI-lea, dar și de ziua recoltei.

doua e aceea că Noua Stângă din anii 1960 s-ar fi destrămat și ar fi dispărut și ea. „*Anii Șaizeci au murit*", scria editorialistul George Will[5].

Într-adevăr, Noua Stângă, deoarece era lipsită de coeziune, s-a dezintegrat ca mișcare politică unitară. Totuși, militanții ei revoluționari s-au reorganizat într-o mulțime de grupuri, fiecare sub stindardul câte unei cauze. Astfel avem azi, de pildă, feministe radicale, extremiști de culoare, activiști „pașnici" anti-război, grupuri ce militează pentru drepturile animalelor, activiști de mediu radicali, grupuri pentru drepturile homosexualilor... Fiecare din aceste grupuri își urmărește propriul segment de agendă radicală, printr-o rețea complexă de organizații cum ar fi Rețeaua de Educatori Homosexuali și Lesbiene[6], Uniunea Americană pentru Libertăți Civile[7], Poporul pentru Calea Americană[8], Uniți pentru Pace și Dreptate[9], Planificarea Parentală[10], Consiliul Statelor Unite pentru Informare și Educare în Domeniul Sexualității[11], Cod Roz pentru Pace[12].

Atât comunismul, cât și Noua Stângă, sunt vii și prosperă azi în America. Însă ele se ascund sub cuvinte-cod: *toleranță, dreptate socială, dreptate economică, pace, drepturi reproductive, educație sexuală și sex sigur, școli sigure, incluziune, diversitate, senzitivitate.* Luate toate împreună alcătuiesc Marxismul Cultural, deghizat ca multiculturalism.

[5] „Slamming the Doors", *Newsweek*, 25 martie 1991.
[6] *Gay Straight Lesbian Educators Network (GSLEN).*
[7] *American Civil Liberties Union (ACLU).*
[8] *People for the American Way.*
[9] *United for Peace and Justice.*
[10] *Planned Parenthood.*
[11] *Sexuality Information and Education Council of the United States (SIECUS).*
[12] *Code Pink for Peace.*

Nașterea multiculturalismului

Profețind furtuna revoluționară ce avea să lovească lumea cu infernul terorii roșii, sub pretextul că ea va renaște ca un tărâm al făgăduinței dreptății sociale și egalității proletare, Friedrich Engels scria: „Toate națiunile, mari și mici, sunt destinate să piară... în furtuna revoluției globale... (Un război general) va mătura toate națiunile, va pieri chiar și numele lor. Următorul război mondial va avea ca rezultat dispariția de pe fața pământului nu doar a claselor reacționare..., ci și a... popoarelor reacționare" („The Magyar Struggle", *Neue Rheinische Zeitung*, 13 ian. 1849). Dar, la sfârșitul primului război mondial, socialiștii au constatat că ceva nu mersese așa cum se așteptaseră, căci proletariatul de pe glob nu răspunsese chemării lui Marx de a se ridica împotriva capitalismului celui rău și a îmbățișa comunismul în locul lui. Și s-au întrebat ce anume mersese prost.

Separat unul de altul, doi teoreticieni marxiști – Antonio Gramsci din Italia și Georg Lukacs din Ungaria – au ajuns la concluzia că obstacolul ce stătea în calea unei noi ordini mondiale comuniste era occidentul creștin. Trebuia ca mai întâi acest occident să fie învins. Gramsci a susținut că, întrucât occidentul era dominat de creștinism de aproape 2000 ani, nu numai că acest creștinism a devenit intim contopit cu civilizația occidentală, dar el a și corupt clasa muncitoare. Occidentul trebuia să fie descreștinat, spune Gramsci, prin intermediul unui *„lung marș prin cultură"*. Trebuia creat un nou „proletariat". În *Caietele din închisoare*, Gramsci sugerează că acest „nou proletariat" trebuie să fie constituit din minorități rasiale și etnice, femei, infractori...

Cultura, argumentează Gramsci, trebuie să devină noul câmp de bătălie. Începând cu familia tradițională, trebuie atacat tot ce înseamnă Biserică, învățământ, mass media, industriile de divertisment, organizațiile civice, arta, literatura, știința, istoria, filosofia. Toate acestea trebuie radical transformate, iar ordinea socială și culturală trebuie treptat răsturnată, cu „noul proletariat" plasat deasupra, la putere[13].

Prototipul

În 1919, Georg Lukacs e numit Comisar Adjunct pentru Cultură în regimul bolșevic Bela Kun, care a fost scurt timp la putere în Ungaria. Imediat el a aplicat o serie de măsuri menite să descreștineze Ungaria. El a pornit de la premisa că etica creștină trebuie subminată încă din copilărie, pentru a da o lovitură mortală atât mult-detestatei familii patriarhale, cât și mult-detestatei Biserici. De aceea, Lukacs a lansat un program de educație sexuală radicală în școli. Erau organizate lecții de sexualitate, iar copiii primeau materiale amplu ilustrate care-i învățau „dragostea liberă" (promiscuitatea) și contactul sexual precoce. În același timp, ei erau încurajați să ia în bătaie de joc și să respingă morala creștină, monogamia, autoritatea părinților și pe cea a Bisericii. Toate acestea erau însoțite de un regim de teroare culturală, aplicat contra părinților, preoților, și oricăror opozanți.

Foarte repede, copiii și tinerii Ungariei, hrăniți continuu cu o dietă educațională ateistă, ce ataca valorile morale, și cu educație sexuală radicală, fiind în același timp încurajați să se revolte contra oricărei autorități, s-au transformat cu ușurință în delicvenți, mergând de la hoți mărunți și derbedei violenți până la agresori sexuali, ucigași și sociopați.

Rețeta lui Gramsci și programele lui Lukacs au fost precursorii a ceea ce mai târziu avea să aducă în școlile america-

[13] Așa se explică entuziasmul intelectualilor care susțin noua ideologie „corectă politic": ea le promite – și în unele cazuri chiar le oferă – puterea. Vezi cazul Barack Obama, minoritar musulman cunoscut a avea orientare marxistă, adus la putere tocmai pentru a implementa această agendă anti-creștină.

ne Marxismul Cultural, sub forma unor organizații precum SIECUS, GSLEN, ACLU[14] – care au acționat ca organisme împuternicite judiciar să impună anume comportamente.

Construirea bazei teoretice

În 1923, la Weimar, în Germania, este fondat un think-tank marxist: Școala de la Frankfurt. Printre membrii ei fondatori se aflau Georg Lukacs, Herbert Marcuse, Theodor Adorno. Institutul reprezenta un efort multidisciplinar ce includea sociologi, sexologi, psihologi, filosofi.

Scopul principal al Școlii de la Frankfurt era de a transpune marxismul din termeni economici în termeni culturali. El trebuia să furnizeze ideile pe care să fie întemeiată o nouă teorie politică, cea a unei revoluții bazate pe cultură, care să angajeze noi grupuri oprimate în locul proletariatului ce-și pierduse avântul revoluționar. Trebuiau zdrobite religia și morala. Trebuia constituit un corp de elită în rândul universitarilor, care să-și edifice cariera studiind și scriind despre noul tip de „opresiune".

În acest scop Herbert Marcuse – care pleda pentru o perversiune polimorfă[15] extinsă – lărgește rândurile „noului proletariat" al lui Gramsci, incluzând homosexualii, lesbienele, transsexualii. Pe acest model sunt grefate tacticile lui Georg Lukacs de educație sexuală radicală și terorism cultural. Acestor ingrediente le este adăugat „marșul cel lung" al lui Gramsci, iar apoi toate acestea sunt combinate cu psihoanaliză freudiană și tehnici de condiționare psihologică. Produsul final a fost Marxismul Cultural, cunoscut acum în occident și sub numele de multiculturalism.

[14] Vezi mai sus.
[15] Concept freudian: obținerea satisfacției sexuale în orice mod dincolo de comportamentele normale.

Mai era însă necesar armament intelectual suplimentar: mai trebuia și o teorie care să aplice o etichetă „patologică" pe ceea ce trebuia anihilat. În 1950, Școala de la Frankfurt a întărit Marxismul Cultural cu noțiunea lui Theodor Adorno de *„personalitate autoritară"*[16]. Acest concept pleacă de la premisa că creștinismul și familia tradițională ar da naștere unui tip uman ce ar favoriza rasismul și fascismul. Ceea ce ar însemna că oricine susține valorile morale și instituțiile tradiționale americane ar fi atât rasist cât și fascist. Ni se spune – și ar trebui să credem – că toți copiii crescuți de părinți cu valori tradiționale vor deveni aproape sigur rasiști și fasciști. Prin extensie, dacă fascismul și rasismul ar fi endemice culturii americane tradiționale, atunci ar însemna că toți cei crescuți în tradiția lui Dumnezeu, a familiei și a patriotismului, ar avea nevoie de consiliere psihologică.

Influența pernicioasă a ideii de *„personalitate autoritară"* a lui Adorno se poate vedea clar în câteva din proiectele de cercetare ce beneficiază de bani publici.

În august 2003, Institutul Național de Sănătate Mentală (NIMH) și Fundația Națională pentru Știință (NSF) au anunțat rezultatele unui studiu întreprins de ele, finanțat cu 1,2 milioane dolari din banii contribuabililor americani. În esență, studiul pretindea că tradiționaliștii ar suferi de tulburări mentale. Cercetători de la Universitățile din Maryland, Berkeley – California și Stanford stabiliseră că persoanele cu opinii conservatoare în domeniul social... ar suferi de „rigiditate mentală", „dogmatism", „evitarea nesiguranței", „trăsături însoțite de indicatori asociați bolilor mentale"[17]. Studiul continuă cu o enumerare de patologii: sonoritatea orwelliană a numelor acestor boli arată cât de departe ne-a dus „marșul cel lung" al lui Gramsci.

[16] Vezi Theodor Adorno, *The Authoritarian Personality*, Harper, New York, 1950.
[17] *Social and Emotional Learning*, 26 ian. 2005, http://www.edwatch.org/.

Acestora le corespunde o idee diabolic urzită: *corectitudinea politică*. Sugestia indusă aici cu putere e aceea că, pentru a nu fi considerat rasist ori fascist, nu e de ajuns doar să nu judeci pe nimeni, ci trebuie și să îmbrățișezi „noile dogme morale absolute": *diversitate, alegere, sensitivitate, orientare sexuală, toleranță*. Corectitudinea Politică este un angrenaj psihologic de „*comandă și control*" machiavelic. Scopul său este impunerea uniformității în gândire, vorbire, comportament.

Un alt dispozitiv psihologic de „*comandă și control*" este Teoria Critică. Așa cum arată Daniel Flynn: „Teoria Critică, după cum implică și numele ei, critică tot. Ceea ce face deconstructivismul cu literatura, face Teoria Critică cu societatea"[18]. Teoria Critică este un asalt continuu și brutal, sub forma unor critici nemiloase aduse fără încetare împotriva creștinilor, Crăciunului, cercetașilor [*Boy-scouts*], celor Zece Porunci, armatei și tuturor celorlalte aspecte ale culturii și societății americane tradiționale.

Atât Corectitudinea Politică, cât și Teoria Critică, sunt în esență metode de forțare, intimidare, agresare psihologică. Ele sunt un fel de berbece psiho-politic prin care adepții Școlii de la Frankfurt, cum ar fi ACLU, îi forțează pe americani să se supună, să asculte și să execute *voința și ordinele* Stângii. Aceste mecanisme subversive nu sunt decât versiuni psihologice ale tacticilor de „*terorism cultural*" ale lui Georg Lukacs și Lavrenti Beria[19]. Cu cuvintele lui Beria:

„Obediența este rezultatul forței... Forța este antiteza actelor umanizante. În mintea oamenilor forța e într-atât de sinonimă cu sălbăticia, nelegiuirea, brutalitatea, barbaria, încât nu trebuie decât să etalezi o atitudine inumană față de

[18] Daniel Flynn, *Intellectual Morons: How ideology makes smart people fall for stupid ideas*, Three Rivers Press / Random House, New York, 2004, pp. 15-16.
[19] Mareșalul Beria a fost șeful NKVD-ului stalinist (1938-1946) și vicepremier (1946-1953).

oameni pentru ca aceștia să-ți recunoască forța și să-ți încredințeze atributele puterii".

Chiar și virtuoșii dublei-gândiri, cunoscuți ca moderați, centriști sau „Republicani-doar-cu-numele"[20], poartă amprenta acestor tehnici de „obediență" psihologică. Acești oameni – în unele cazuri literalmente înfricoșați ca nu cumva să trezească mânia acelor redutabili instructori-întru-ascultare – au ales să stea pe tușă, ca nu cumva să fie găsiți vinovați de posedarea unei opinii, oricare ar fi aceea. La cel mai mic semn de dezaprobare din partea educatorilor-întru-obediență, ei ridică steagul galben al capitulării pe care stă scris cu litere groase: „*Nu cred în nimic și sunt tolerant cu orice!*"

Determinismul Cultural

Piatra de temelie a Marxismului Cultural este determinismul cultural, din care s-au născut politicile de relativizare a identității și „solidaritate de grup". La rândul său, determinismul cultural s-a născut din ideea darwinistă că omul nu e decât un animal fără suflet și că, deci, identitatea sa ar fi determinată, de pildă, de culoarea pielii sau preferințele sale sexuale și/sau erotice. Această teorie respinge conceptele de spirit uman, individualitate, voință liberă, conștiință întemeiată pe valori morale (alături de răspunderea și responsabilitatea personală), deoarece ea neagă vehement existența lui Dumnezeu așa cum o afirmă Biblia.

Ca urmare, și prin extensie, ea respinge și principiile de bază ale libertății noastre, enumerate în Declarația de Inde-

[20] În SUA membrii conservatori ai Partidului Republican îi desemnează prin acronimul RINO (*Republican-In-Name-Only*) pe ceilalți republicani înclinați spre compromis în domeniile moralității creștine, avortului, libertății și altor valori fundamentale ale părinților fondatori ai națiunii americane. Datorită omonimiei cu prescurtarea cuvântului „rinocer" (*rhino*) li s-a asociat și simbolul unui rinocer.

pendență a SUA. Acestea sunt *„drepturile noastre inalienabile, printre care se numără viața, libertatea și căutarea fericirii"*. Marxismul Cultural trebuie să respingă aceste drepturi, deoarece cu aceste principii ale libertății *„am fost înzestrați de Creatorul nostru"*, Care l-a făcut pe om după chipul Său.

Determinismul cultural, afirmă David Horowitz, reprezintă „politicile de [relativizare a] identității – politica feminismului radical, a revoluției *queer*, a afro-centrismului – care formează baza multi-culturalismului universitar... o formă de fascism intelectual și, în măsura în care are o politică, a fascismului politic"[21].

S-a spus că prima dintre virtuți este curajul, întrucât fără curaj omul ar fi paralizat de frică, ceea ce l-ar face incapabil să acționeze potrivit convingerilor lui morale și să afirme adevărul. De aceea, scopul din spatele terorismului cultural psiho-politic este să inducă o stare generală de teamă paralizantă, apatie și obediență – care sunt lanțurile oricărei tiranii. Căci agenda revoluționară a Stângii comuniste trebuie să fie, cu orice preț, ascunsă în întuneric.

Antidotul este curajul și lumina adevărului. Dacă vrem să învingem în acest război cultural, dacă dorim să ne luăm America înapoi și să o reconstruim, astfel încât copiii noștri și copiii copiilor lor să poată trăi într-o „cetate aflată pe vârf de munte"[22], unde să înflorească libertatea, familiile, oportunitățile, decența, omenia, atunci trebuie să ne luăm inima în dinți și să dăm în vileag fără teamă agenda revoluționară a Stângii comuniste, punând-o în Lumina Adevărului. Adevărul și curajul de a vorbi deschis ne vor face liberi.

Referințe suplimentare:

- Robert Bork, *Slouching Toward Gomorrah: Modern Liberalism and American Decline*, 2003.
- Daniel Flynn, *Intellectual Morons: How Ideology Makes Smart People Fall for Stupid Ideas*, 2004.

[21] David Horowitz, *Up from Multiculturalism*, National Association of Scholars' Conference, New Orleans, 1997.

[22] Citat din Noul Testament: „Voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă" (Matei 5:11). Expresia a intrat în conștiința publică americană încă de la începuturile istoriei SUA. În 1630, pastorul puritan John Winthrop o folosea în predica sa adresată coloniștilor aflați pe vasul *Arbella*. În predica intitulată *Model de iubire creștină*, Winthrop îi îndemna pe emigranții puritani să facă din comunitatea pe care o vor întemeia, pe noul continent american, „o cetate pe vârf de munte" care să strălucească înaintea întregii lumi. Această viziune a slujit drept ideal pentru capitala lor Boston, comunitatea creștină din Noua Anglie urmând să fie pildă de caritate comunitară, într-ajutorare și unitate. Dacă creștinii n-ar fi reușit să se ridice la înălțimea acestei chemări, le spune pastorul, ei ar fi devenit de ocară în întreaga lume. Parabola e reluată în 1961 de președintele John Kennedy, care se declară călăuzit de viziunea cu care Winthrop își inspira tovarășii de călătorie de pe *Arbella* aflați în fața misiunii de a edifica o țară. „Trebuie și noi să considerăm mereu", spune Kennedy, „că suntem ca o cetate pe vârf de munte, în văzul tuturor. Căci ochii tuturor sunt cu adevărat ațintiți asupra noastră și guvernarea noastră la toate nivelurile, național și local, trebuie să fie ca o cetate pe vârf de munte, formată din oameni conștienți de marea lor responsabilitate. Căci celor cărora mult li s-a dat, mult li se cere". Pilda „strălucitoarei cetăți pe vârf de munte" e ulterior citată de președintele Ronald Reagan și mulți alți politicieni americani, ca parte integrantă a „visului american" la nivel colectiv.

DESFIINȚAREA ISTORIEI: DE CE RELATIVISMUL ESTE GREȘIT?

de Roger Kimball[1]

Traducere de
Irina Bazon[2]

„Deprinde-i în mod constant pe copiii tăi cu acest exercițiu:
dacă s-a întâmplat ceva la o fereastră, dar, în relatarea
celor întâmplate, ei afirmă că s-a petrecut la altă fereastră,
nu trece cu vederea acest lucru, ci verifică numaidecât;
nu știi unde va duce devierea de la adevăr".

Boswell, *Viața lui Samuel Johnson*

„Nu există fapte, ci doar interpretări".

Friedrich Nietzsche

Unde este Dr. Johnson, acum când avem atâta nevoie de el? Cât am avea de câștigat dacă am ține seama de judecata sa onestă în ceea ce privește problema adevărului! Fiindcă trăim într-o epocă în care adevărul este pretutindeni atacat. Nu am în minte ceva enigmatic sau complicat, ci doar adevărul evident, factual, reflectat, de pildă, în afirmația: „Bătălia de la Agincourt a avut loc în octombrie 1415", sau în enunțul (mai general): „Aceste documente confirmă afirmația mea și o infirmă pe a lui".

---

[1] Articol publicat de Roger Kimball în *The New Criterion*, Vol. 15, septembrie 1996. http://www.newcriterion.com/articles.cfm/The-killing-of-History--why-relativism-is-wrong-3484.

[2] Traducere apărută inițial pe data de 17 iunie 2010, pe http://www.proiectul-arche.org/2010/06/traducere-roger-kimball-desfiintarea.html. Publicată în acest volum cu acordul autorului.

Este, probabil, destul de ușor să nu acorzi atenție unora dintre cele mai evidente exemple de asalt asupra adevărului. Îndrăznesc să spun că puțini oameni cu bun-simț iau în serios ceea ce susțin negatorii Holocaustului. Semnificativ este, totuși, modul în care aceste teorii radicale tind să fie contestate. Tot mai frecvent, ele sunt repudiate nu ca neadevăruri periculoase – fapt asupra căruia ar fi insistat Dr. Johnson –, ci ca „perspective” sau „puncte de vedere” mai mult sau mai puțin nefericite, concepția încetățenită fiind aceea că fiecare are dreptul să aibă „păsărelele” lui, indiferent cât de flagrant ar devia aceste viziuni de la adevăr. Se ignoră faptul ca o astfel de atitudine nu doar compromite adevărul, dar subminează, de asemenea, legitimitatea oricărei opinii serioase.

Să ne gândim la ultimele filme regizate de către Oliver Stone. Oricine analizează mai atent lucrurile, își dă seama că portretizările pe care le face Stone președinților Kennedy și Nixon constituie exerciții de ficțiune politică (în manieră stângistă). Totuși, popularitatea unor astfel de filme nu reflectă (doar) convingerile politice ale celor care le vizionează, ci și uriașul apetit al publicului pentru „reconstrucțiile” istorice, cu alte cuvinte, pentru istoria cosmetizată, despovărată de cerința incomodă a afirmării adevărului, așadar, pentru o istorie care nu necesită aprofundare. Dr. Johnson nu ar fi agreat acest mod de a te raporta la istorie.

Sunt, fără îndoială, multe cauze care au condus la această situație. O cauză importantă este reprezentată de gradul în care elitele intelectuale occidentale – acționând în mass-media, în sfera culturii și, mai ales, în mediul academic – și-au încălcat angajamentul față de adevăr. Această abdicare are o istorie lungă și complexă. Și cunoaște multe forme și grade de manifestare, de la diverse forme de separare temporară până la un divorț irevocabil, în cazuri extreme. Așa cum se întâmplă mereu în lumea ideilor, ceea ce contează nu este atât existența acestui angajament, cât impactul și

preponderența pe care o are asumarea adevărului. În cazul de față, atitudinea de dispreț față de adevăr a atins proporții pandemice. Într-adevăr, ea a devenit o tendință a intelectualității epocii noastre, chiar dacă e o tendință nejustificată.

Un indiciu descurajant al acestei stări de fapt îl constituie deplina aversiune față de ideea de „adevăr obiectiv” manifestată în distinsele cercuri academice de astăzi. Alt indiciu este înclinația generală de a reduce faptele la opinii – înclinație care decurge, în mod firesc, din respingerea adevărului obiectiv. Acest lucru este evidențiat în concepția, uimitor de răspândită, că adevărul este „relativ”, altfel spus, că adevărul unei afirmații este determinat, în mod hotărâtor, de preocupările, prejudecățile, chiar de sexul sau de originea etnică a vorbitorului, mai mult decât de veridicitatea sau de falsitatea a ceea ce afirmă acesta. Ideea de bază este că adevărul este, mai degrabă, inventat decât descoperit. Tipică în acest caz este atitudinea feministă de contestare a epistemologiilor dominate de masculinitate, pe motiv că acestea își afirmă, în mod fals, pretenția la universalitate (un alt cuvânt care stârnește panică) sau obiectivitate.

Istoricul Simon Schama de la Universitatea Harvard și-a exprimat într-un mod mai rafinat această atitudine față de adevăr în ridicola și foarte populara sa carte *Dead Certainties* - „Certitudini moarte” (1991). După cum își încredințează dl Schama cititorii, „cerințele privind cunoașterea istorică trebuie să fie mereu în mod fatal circumscrise – rețineți: *fatal* circumscrise – de caracterul și prejudecățile naratorului”. Cu alte cuvinte, limitările inerente istoricului fac imposibilă dobândirea adevărului istoric. Cât de mulți oameni cu studii superioare de astăzi ar îndrăzni să conteste această afirmație? Dl. Schama s-a căznit să nege că perspectiva sa este una „naiv relativistă”; cu toate acestea, în esență, afirmația sa este puțin mai mult decât o parafrază fidelă a faimoasei declarații a nihilismului formulată de către Nietzsche: „Nu există fapte, ci

doar interpretări". Păcat că nu avem un batalion de scriitori precum Dr. Johnson: ar remedia considerabil situația furnizând o serie de argumente combative precum cele îndreptate împotriva filosofiei idealiste a episcopului Berkeley.

Nu este surprinzător că devierea de la adevăr a avut consecințe devastatoare în mediul academic. Printre altele, acest fapt a subminat integritatea multor discipline academice; a contribuit considerabil la compromiterea a însăși ideii de „disciplină" academică – desemnând un domeniu științific în cadrul căruia este studiată o materie general acceptată și sunt utilizate instrumente comune de cercetare.

Proliferarea năucitoare a programelor de „studii" este un simptom important al acestei degenerări. Aceste programe cuprind studiile dedicate feminismului, homosexualilor, afro-americanilor, mișcării Chicano, studiile pentru pace, studiile despre text; metastaza acestor pseudo-materii și a altora de acest fel în spațiul academic semnalează nu extinderea, ci declinul disciplinelor academice. Merită subliniat că astfel de programe, deși promovate ca fiind „interdisciplinare", sunt, în realitate, anti-disciplinare. Ele nu presupun stăpânirea unor discipline multiple, ci abandonarea rigorii disciplinare în favoarea susținerii unei ideologii prescrise. Paradigma sub care se desfășoară aceste eforturi o reprezintă „studiile culturale", constituind un factor dizolvant periculos dominant în sferele intelectuale, reflectat nu prin materia de studiu – care poate fi constituită din orice –, ci prin atitudinea celor care promovează astfel de studii. Două caracteristici de bază ale studiilor culturale sunt: 1. natura politică și 2. ostilitatea față de adevărul factual; „conținutul" este decis în mod absolut arbitrar.

Asaltul asupra adevărului în sfera academică pare să fi avut cea mai nocivă influență asupra studiului literaturii – în parte, fiindcă devierile de la adevărul factual nu sunt atât de ușor de detectat atunci când materia de studiu o constituie literatura, în parte, deoarece departamentele de literatura au fost printre primele care au capitulat în fața unor astfel de tendințe la modă distructive precum deconstrucția, structuralismul și studiile culturale, cu toate variantele lor detestabile. Puține domenii – dacă există vreunul – au scăpat nepervertite. Filosofia, dreptul, istoria artei, psihologia, antropologia, sociologia, toate s-au străduit acerb să ajungă din urmă departamentele de literatură care au progresat în această direcție. Chiar istoria – a cărei rațiune de a fi s-ar fi crezut că o constituie angajamentul față de adevărul factual – a fost supusă acestei pervertiri. În aceeași situație se află și științele naturale: teoria și filosofia științei – dacă nu chiar practica actuală a științei – au devenit, într-un grad tot mai ridicat, subjugate unor forme diverse de disoluție la nivel epistemologic, întrucât logica și esența științei sunt confundate în mod deliberat cu sociologia științei. Potrivit unor observatori, astfel de idei au început să pătrundă chiar și în cadrul facultăților de administrare a afacerilor și economie, deși se pare că, din nefericire – spun ei –, ele nu i-au influențat și pe contabilii angajați în cadrul Serviciului pentru Venituri Interne. Un distins domn, pe nume Nicholas Fox, care ține prelegeri la facultățile de medicină din Anglia, a formulat ceea ce ar putea constitui un *nec plus ultra* al constructivismului social: în cartea sa, *Postmodernism, Sociology and Health* (1993), dl Fox îi asigură pe cititori că termeni precum „pacient" și „boală" sunt „ficțiuni sociologice" care pot fi explicate prin „elemente ale teoriei feministe și prin conceptele derridiene de *différance* și intertextualitate".

Multe dintre aceste direcții au fost corect observate și contestate. Într-adevăr, începând din 1987, odată cu apariția cărții lui Allan Bloom, *The Closing of the American Mind* (*Criza spiritului american)*, a apărut un număr redus, dar valoros prin conținut, de cărți și articole care au combătut una sau alta dintre tendințele ce reflectau asaltul academic asupra adevărului. Cartea mea, *Tenured radicals* (1990), se înscrie

în acest curent, precum și lucrarea lui David Lehman, *Signs of the Times: Deconstruction and the Fall of Paul de Man* (1991) și excelenta radiografie realizată de Paul Gross și Norman Levitt în cartea *Higher Superstition: The Academic Left and Its Quarrels with Science* (1994) asupra așa-ziselor „dispute asupra științei" [„science wars"].

Cea mai nouă contribuție la acest gen de scrieri disidente se încadrează, de asemenea, printre cele mai devastatoare, mai complexe și mai ample în analiza combativă pe care o efectuează. Scrisă de un istoric australian, Keith Windschuttle, cartea se intitulează *The Killing of History: How a Discipline is Being Murdered By Literary Critics and Social Theorists* („Desființarea istoriei: cum este distrusă o disciplină de către criticii literari și teoreticienii sociali"). Aceasta este a doua ediție, corectată și extinsă, a cărții care a fost prima dată publicată în Australia în 1994; doar ediția aceasta a fost distribuită în Statele Unite. Dacă titlul pare cam terifiant, fiți siguri că dovezile pe care le furnizează Windschuttle în sprijinul cauzei sale justifică nota gravă a scrierii. Deși publicată la o editură obscură (ceea ce ne spune foarte multe despre prioritățile pe care le au astăzi editurile care publică lucrări academice), aceasta este cea mai importantă lucrare despre criticismul cultural care a apărut pe parcursul întregului an.

Ca formă, *The Killing of History* este un fel de ghid intelectual. Îi prilejuiește cititorului o incursiune antrenantă printre teoriile exotice care au ajuns predominante în cadrul departamentelor de științe umaniste și sociale ale celor mai multe facultăți vorbitoare de limba engleză. Trăind printre „nativi", Windschuttle a încercat multe dintre „sortimentele" locale; cunoaște totul despre curiozități precum semiotica și modul cum aceste teorii au ajuns să se impună; înțelege principalele dialecte locale și poate distinge cu acuratețe diferențele dintre structuralism, poststructuralism, deconstrucție, postcolonialism și constructivism social; știe calea cea mai bună prin deșertul

„anti-umanismului" lui Michel Foucault și deține abilitatea de a nu se lăsa atras în mocirla teoriei literare postmoderne; mai presus de toate, își înarmează cititorii împotriva teoreticienilor excentrici, a șarlatanilor și a impostorilor intelectuali care populează aceste medii: oferă îndrumări inteligente referitoare la modul cum le putem rezista acestor propagatori de scepticism radical și relativism științific, precum și indicații de bun-simț care să ne ajute să ne ferim de cei care pretind că istoria este doar o specie de ficțiune.

Oricum, Windschuttle are dreptate să afirme că *The Killing of History* nu este „o altă carte anostă de teorie". Pe parcursul întregii cărți, cercetarea sa se concentrează intens asupra disciplinei istoriei, asupra modului în care ar trebui aceasta să fie înțeleasă și asupra felului cum cei care neagă necesitatea adevărului empiric subminează esența analizei istorice.

„În cea mai mare parte a ultimilor 2400 de ani – scrie Windschuttle în prefața cărții – esența istoriei a continuat să fie reflectată prin ideea că ea trebuie să afirme adevărul, să redea cât mai fidel cu putință întâmplările reale. Desigur, pe parcursul acestor ani, a ieșit la iveală faptul că mulți istorici au prezentat eronat întâmplările, că mulți au fost părtinitori și adesea în neconcordanță totală cu adevărul. Totuși, criticii lor s-au simțit adesea datori să arate că istoricii s-au înșelat în legătură cu fapte reale, că afirmațiile lor cu privire la trecut nu corespund întâmplărilor adevărate. Cu alte cuvinte, criticii încă porneau de la presupunerea că adevărul este accesibil istoricului.

În zilele noastre, aceste supoziții sunt în mare măsură respinse, chiar în rândul unor persoane care profesează ele însele istoria. În 1990, noii teoreticieni în științele umaniste și sociale, care fac parte din curentul dominant, susțin că este imposibilă redarea adevărului despre trecut sau utilizarea istoriei cu scopul dobândirii de cunoștințe în sens obiectiv. Ei pretind că putem privi trecutul numai prin prisma propriei

noastre culturi și că, prin urmare, ceea ce înțelegem prin istorie constituie reflectarea propriilor noastre preocupări și neliniști. Temeiul pe care era fundamentată istoria nu mai este valid: nu mai există o distincție esențială între istorie și mit”.

După cum arată Windschuttle, atacul asupra cunoașterii istorice nu este un fapt nou; Nietzsche este printre primii gânditori care îl lansează („Nu există fapte, ci doar interpretări”). Sunt noi prestigiul și răspândirea de care se bucură aceste idei în prezent. În decursul ultimilor 10-20 de ani, idei extrem de discutabile care altădată subzistau la limita speculației academice (unde se încadrează și pot avea oarecum chiar un efect pozitiv ca un soi de iritare intelectuală) au fost integrate în inima profesiei. Atacul asupra cunoașterii factuale nu mai este întreprins doar de către o mână de metafizicieni nemulțumiți; a devenit un fapt obișnuit în rândul istoricilor din mainstream și al editorilor de lucrări academice. Și dacă mai există încă o mulțime de istorici care admit tacit, în cadrul activității lor, standardele tradiționale de investigație istorică, extrem de puțini sunt dispuși să conteste în mod deschis asaltul desfășurat împotriva disciplinei lor.

Acest fapt este, parțial, o cauză a lașității – un viciu endemic printre academicieni –, dar și o consecință a faptului că mulți istorici a căror abordare este tradițională au început ei înșiși să se amestece în ghiveciul anti-empirismului, ignorând cu seninătate, după cum notează Windschuttle, faptul că „adoptă ipoteze care sunt de natură să înlăture orice principii care stau la temeiul disciplinei”. Nu este o exagerare. Ideile propagate arată că observația și raționamentul inductiv nu oferă o bază legitimă în cunoașterea de tip istoric, că adevărul este relativ, că limbajul este un soi de „închisoare”, raportându-se întotdeauna la sine însuși și nu la realitate; Windschuttle are dreptate să spună că „dacă istoricii se lasă complet mânați în acest abis teoretic, își vor cauza propria dispariție, precum și pe cea a disciplinei”.

Ca și în cazul studiilor literare, o stratagemă comună constă în a spune că întreaga controversă nu e decât semnul unui „conflict între generații”, că obiecțiile ridicate în privința „noilor metode” sunt doar trăncănelile unor conservatori înapoiați ce opun rezistență ideilor „inovatoare” ale Noilor Turci. Și, totuși, după cum subliniază Windschuttle, cele mai multe dintre așa-zisele „idei noi” au fost puse în circulație de către intelectuali pe când aveau vârsta de 40 sau 50 de ani. „Inițiatorii acestui curent – remarcă autorul – fac parte din tabăra noii stângi constituite în 1960 (…), care, evident, nu este chiar atât de nouă în prezent, dar afiliată ultimelor tendințe precum era și în vremea mărgelelor hippy și a pantalonilor evazați”.

Diferența este, desigur, aceea că, în 1960, astfel de intelectuali ocupau o poziție periferică în mediul academic. Acum ei sunt cei care îl domină: „Din 1985, disidenții și-au extins enorm teritoriul. Deși le place încă să se caracterizeze drept niște *outsideri* combatanți, ei sunt în prezent cei care conduc toate operațiunile din sfera academică: conceperea de noi cursuri, contractarea editorilor, încadrarea de personal în noile locuri de muncă, atragerea absolvenților de studii universitare”. Acei profesori ale căror convingeri intelectuale și morale i-ar putea conduce spre a lupta împotriva extinderii unor astfel de tendințe sunt, în general, „prea ocupați, prea obosiți sau prea derutați” pentru a se opune. Pasivitatea lor le-a creat adversarilor o uimitoare legitimitate, permițându-le să-și consolideze autoritatea și beneficiile materiale.

Cercetarea ambițioasă a d-lui Windschuttle se îndreaptă în două direcții: în primul rând, își propune să prezinte asaltul asupra adevărului factual sub toate aspectele sale încurcate; în al doilea rând, scopul este să arate că „în mod contrar față de tot ceea ce se susține în prezent, istoria poate fi studiată într-un mod obiectiv și că nu există obstacole de ordin filosofic în calea adevărului și a cunoașterii privind umanitatea”.

În ceea ce privește primul obiectiv, Windschuttle realizează o incursiune inteligentă și bine documentată în teoriile importante aflate în competiție pentru o poziție dominantă în științele umaniste și cele sociale. Multe dintre datele pe care le furnizează autorul îi vor fi familiare oricărei persoane care se află la curent cu dezbaterile recente privind soarta învățământului superior. Dar chiar și în această direcție, Windschuttle are multe de oferit. Mai întâi, după cum sugerează și subtitlul cărții sale, autorul evidențiază, într-o manieră mai amănunțită decât au reușit să o facă alți autori până acum, modul în care atacul asupra istoriei s-a produs, mai ales, prin aplicarea în cadrul disciplinei a hermeneuticii, a teoriilor literare de inspirație franceză precum deconstructivismul și (prin intermediul antropologiei lui Claude Lévi-Strauss) structuralismul. Pe parcursul analizei sale, autorul arată felul cum vorbăria lor prolixă și scrierea obscură, atât de mult caracteristice discursului academic contemporan, sunt adesea adoptate nu în virtutea vreunei meticulozitați sau profunzimi intelectuale, ci ca un soi de stratagemă. „Obscuritatea – observa Windschuttle – constituie o metodă iscusită de a genera adepți" – și, nu în ultimul rând, fiindcă multe persoane cred, în mod eronat, că scrierea obscură indică o gândire profundă.

Aderența la acest gen de scriere este și un mod de autoperpetuare: studenții care s-au trudit să-și însușească o terminologie dificilă nu vor fi, în mod firesc, dispuși să admită că vocabularul a cărui asimilare le-a cerut irosirea unui atât de mare efort este falimentar din punct de vedere intelectual. Mai mult, cei care sunt seduși de obscuritate, manifestă, corelativ, și meteahna de a crede că o scriere ușor de înțeles este lipsită de profunzime sau inferioară ca valoare. Mas'd Zavarzadeh, un adept al lui Derrida, a lămurit problema când l-a discreditat pe un critic al semioticianului din pricina „scrisului său neechivoc și a clarității prezentării" – trăsături care constituie, după cum citim, „uneltele conceptuale ale conservatorismului". Îngrozitor!

Contribuția cu adevărat semnificativă pe care o aduce Windschuttle prin cartea sa constă, oricum, în apărarea obiectivității și a adevărului factual. Trebuie spus că el vorbește, în primul rând, ca istoric ce-și practică profesia, iar nu ca filosof. Astfel, deși discursul său este unul complex din punct de vedere filosofic (mai ales în comparație cu operele celor mai mulți dintre adversarii săi), ceea ce-l preocupă pe autor cu precădere nu este posibilitatea abstractă a adevărului obiectiv, ci faptul că este descoperit – sau ratat – în anumite lucrări de istorie. Acest aspect conferă, în fond, cea mai mare forță cărții *Desființarea istoriei*. Windschuttle își susține argumentele apelând la „opera istoricilor autentici cu scopul de a-i combate pe oponenții lor teoreticieni".

Analizând o serie de studii de caz specifice, Windschuttle supune noile teorii istorice unui fel de „test de drum" pentru a vedea cum fac acestea față „terenului mai denivelat că oricând al istoriei la ora actuala". Evenimentele respective includ descoperirea Americii și cucerirea Mexicului de către spanioli, descoperirea și explorarea insulelor din Oceanul Pacific de către britanici, începutul colonizării europene a Australiei, istoria azilurilor pentru bolnavi mintal, a spitalelor și a politicii penale din Europa și căderea Comunismului în 1989. Evenimentele la care se referă Windschuttle sunt relevante, întrucât acestea au atras atenția susținătorilor celor mai în vogă și mai influenți ai teoriilor pe care istoricul intenționează să le combată. Metoda sa constă în a prezenta analiza unui anumit eveniment istoric din perspectiva unei „teorii" și a demasca apoi deficiențele acelei analize apelând la opera istoricilor tradiționali.

Având în vedere că scopul autorului este de a recupera adevărul istoric, nu este deloc surprinzător că, în fiecare caz, tradiționaliștii ies învingători. Demne de remarcat sunt, ori-

cum, atenția și vigilența antrenate în cercetarea sa. Autorul se străduiește să expună în întregime și în mod echitabil relatările oponenților; scopul contraargumentelor sale nu este acela de a exprima în mod eficient ideile autorului, ci de a articula obiecții de bun-simț împotriva „teoriilor" și relativismului cultural, care cunosc un câmp de aplicare mult mai larg, dincolo de cazurile specifice analizate de Windschuttle.

Să ne gândim, de exemplu, la modul cum temele referitoare la descoperirea „Lumii Noi" de către Columb și la cucerirea spaniolă a Mexicului au fost dezbătute de către academicieni *bien pensant* pe parcursul ultimului deceniu. Nu au existat numai romancieri pătimași, corecți politic, precum Kirkpatrick Sale, care au profitat de ocazie pentru a-l înfățișa pe Columb drept un prădător malefic, iar pe indieni ca pe niște ființe pașnice, sensibile față de mediul natural, care trăiau într-o fericită armonie unii cu ceilalți și cu natura. În 1992, a apărut la Oxford University Press cartea *American Holocaust: Columbus and the Conquest of the New World* („Holocaustul american: Columb și cucerirea Lumii Noi") a istoricului David Stannard, unde citim, după cum ne înștiințează Windschuttle, că „drumul spre Auschwitz a trecut direct prin inima Americilor" - o comparație pe care Windschuttle o respinge, pe bună dreptate, ca fiind „nu doar total anacronică, dar respingătoare din punct de vedere conceptual".

Survenind într-un moment când corectitudinea politică și intoxicarea cu teorii luaseră un mare avânt, celebrarea a 500 de ani de la descoperirea Americii a suscitat tot soiul de dezbateri dubioase în rândul criticilor literari, al istoricilor, antropologilor și al altor academicieni avizi în a se întrece unul pe altul în demersul compromiterii moștenirii europene (și, prin extensie, a Statelor Unite) și în celebrarea virtuților popoarelor indigene persecutate.

Eminentul semiotician și teoretician literar Tzvetan Todorov, prin cartea sa *The Conquest of America* - „Cucerirea Americii" (1982), oferise deja una dintre cele mai întristătoare anticipări a tendințelor care aveau să se impună. Todorov avea câte ceva din toate. Academicieii fascinați de limbaj puteau savura afirmația lui că „datorită stăpânirii semnelor, Cortez și-a asigurat controlul asupra vechiului imperiu mexican" (fără a ține seama de faptul că tehnologia militară spaniolă era considerabil superioară celor a aztecilor).

Partizanii corectitudinii politice au privit cu satisfacție condamnarea imperialismului european și astfel de aserțiuni, precum: „în secolul al XVI-lea a fost comis cel mai mare genocid din istoria umanității". La aceasta se adaugă și dezbaterea lui Todorov cu privire la incapacitatea manifestată de Columb și de cultura europeană în general în a stabili un raport adecvat cu „celălalt", altfel spus, incapacitatea de a percepe „existența unei esențe umane cu adevărat diferite, ceva menit să însemne mai mult decât o stare imperfectă a acelor oameni".

După cum observă Windschuttle, unul dintre multele probleme trecute cu vederea de Todorov și de cei care susțin popoarele indigene din Americi în defavoarea cuceritorilor lor europeni este „practica sacrificiilor umane răspândită în perioada cuceririi spaniole". Aztecii, mayașii, incașii, cayții, băștinașii din Guyana, triburile pawnee și huron din America de Nord au practicat sacrificii umane deseori pe scară largă (numai aztecii ucideau câteva mii de oameni pe an), însoțite uneori și de canibalism. De pildă, cayții mâncau echipajul fiecărui vas portughez naufragiat pe care îl găseau. „La un ospăț – relatează un antropologist citat de Windschuttle – au fost mâncați primul episcop al Bahiei, doi preoți, reprezentantul trezoreriei regale portugheze, două femei însărcinate și mai mulți copii". Todorov, conchide Windschuttle, „vrea să impună o judecată morală în privința cuceririi spaniole și, în același timp, să minimalizeze problema sacrificiilor umane astfel încât cititorii să-i considere pe azteci drept niște victi-

me care sunt mai virtuoase și vrednice de mai multă compasiune. Pentru a-și sustine argumentația, Todorov este nevoit să demonstreze că toate societățile umane sunt vinovate de săvârșirea sistematică a unor masacre în masă, doar că unele poartă o vină mai mare decât altele. Dar, odată ce dispare distincția dintre societățile care comiteau sacrificii/masacre, lui Todorov nu-i mai rămâne decât soluția de a recurge la natura umană comună pentru a explica predispoziția spre crimă a speciei umane. Iar ideea unei naturi umane comune este o idee pe care întreaga sa carte a fost concepută în scopul de a o respinge".

Combinația dintre tendința anti-europeană, Corectitudine Politică și negarea evidențelor empirice constituie o trăsătură pregnantă întâlnită la mulți scriitori pe care îi analizează Windschuttle în *Desființarea istoriei*. De exemplu, în capitolul despre întemeierea Australiei, Windschuttle prezintă cititorilor o carte a scriitorului Paul Carter, intitulată *The Road to Botany Bay - Drumul spre Botany Bay* (1987). George Orwell, scriind despre Mahatma Gandhi, a făcut observația că sfinții ar trebui considerați vinovați până când le este probată nevinovăția. Acesta este, cu siguranță, un principiu demn de a fi aplicat când avem de-a face cu lucrări precum *The Road to Botany Bay*, care se bucură de susținere din partea lui Edward Said („Metode uimitor de originale de investigație culturală... O lucrare edificatoare de mare forță intelectuală") sau a lui Susan Sontag („O carte strălucită pentru multe gusturi"). Scriind despre istoria timpurie a britanicilor din Australia, Carter propune o nouă metodă de analiză istorică: „istoria spațială", menită să ia locul „istoriei lineare, narative" (pe care, de asemenea, o discreditează ca fiind „istorie imperială") întâlnită la alți scriitori. Împănându-și textul cu citate din Derrida, Giles Deleuze și (nu întâmplător) Edward Said, printre altele, Carter caută să examineze modul cum „spațiul este transformat simbolic în loc, cu alte cuvinte, într-un spațiu cu o istorie".

Printre multe alte lucruri, Carter urmărește să reconstituie experiența deținuților britanici care au populat la început Australia și care, potrivit lui Carter, au fost niște subversivi exemplari prin faptul că au respins empirismul iluminist și imperialismul. Inconvenientul la care se referă Carter este acela că perspectiva asupra lumii pe care o aveau condamnații nu poate fi cunoscută decât prin „oglinda deformatoare" a celor care dețineau autoritatea, întrucât, susține Carter, relatările realizate direct de la sursă privind experiența condamnaților au fost pierdute. Soluția propusă de el este de a aplica metoda „istoriei spațiale" la descrierile oferite de „cronicile clasei dominante" în scopul de „a recupera ceea ce logica iluministă a raportului cauză-efect a suprimat. În special, putem reuși recuperarea acelei dimensiuni din existența condamnatului pe care întemnițarea și transportul lui au fost în mod categoric menite să o excludă: ocuparea de către el a spațiului istoric". Ar fi, desigur, foarte multe de zis în legătură cu acest soi de stratagemă hermeneutică. În fond, nu era nevoie ca Paul Carter să fie atât de ingenios. El pretinde că un act de reconstrucție imaginativă este necesar pentru a reconstitui experiența condamnatului.

Dar, după cum subliniază Windschuttle, „condamnații australieni au realizat mai multe documente, consemnând, în propriile lor cuvinte, observațiile și activitățile lor, visurile, sentimentele lor de ură și de iubire decât orice altă clasă inferioară de-a lungul istoriei. În plus, au fost înființate mai multe programe de doctorat, lectorate si catedre în Australia pornind de la aceste surse decât în cazul a aproape oricărui alt subiect de cercetare. Condamnații au furnizat academicienilor australieni documente pentru unul dintre subiectele lor majore de cercetare".

Cu alte cuvinte, „aroganța lui Carter de a pretinde că îi salvează pe condamnați de la uitare este egalată doar de totala sa ignoranță cu privire la ceea ce au scris istoricii australieni pe parcursul ultimilor 40 de ani".

Dl. Windschuttle aplică aceeași analiză în cazul multor altor „staruri" academice, incluzând-o pe una dintre cele mai strălucite, Michel Foucault. Printre aspectele care l-au făcut pe Foucault un academician de un renume atât de înalt a fost radicalismul său antiburghez, combinat cu insistența că adevărul reprezintă mereu și pretutindeni un coeficient al puterii. Merită să observăm, totuși, că Foucault și-a câștigat reputația la început ca istoric al unor instituții precum azilurile pentru boli mintale, spitale și închisori. În orice caz, principala tactică a lui Foucault a fost să arate că eforturile din perioada Iluminismului și din cea posterioară Iluminismului de a reforma aceste instituții au fost de fapt pretexte pentru extinderea puterii statului.

De exemplu, în prima sa carte, *Nebunie și civilizație* (1961), Foucault pune în contrast perioada respectivă cu vremurile fericite din Evul Mediu, când nebunii hoinăreau liber dintr-un oraș în altul sau călătoreau pe o adevărată Corabie a nebunilor în susul și în josul Rinului. Înființarea azilurilor a fost, potrivit lui Foucault, începutul unor vremuri negre pentru nebuni, întrucât nu erau doar încarcerați, dar li se nega și statutul de ființe umane. Foucault afirmă lucruri asemănătoare referitor la spitale și la politica penală. După cum arată Windschuttle prin argumente strivitoare, în fiecare caz relatările lui Foucault sunt extrem de incorecte. De pildă, nu a existat nicio Corabie a nebunilor, după cum descrie Foucault; datele sale sunt adesea greșite, deviind cu un secol sau mai mult față de cele reale; cât despre tratamentul nebunilor, istoricul Andrew Scull rectifică relatarea: „În cazul în care oamenii care sufereau de boli mintale se dovedeau periculoși, se puteau aștepta la a fi bătuți sau închiși; altminteri, puteau hoinări în voie. În orice caz, opoziția facilă dintre opresiunea psihiatrică și un tratament tolerant, aproape anarhic, dintr-o perioadă anterioară, este fără îndoială iluzorie". Windschuttle formulează argumentul mai general: „Nebunia a devenit o problemă de politică publică odată cu apariția societăților democratice, egalitare, în special deoarece aceste societăți îl acceptau pe omul bolnav psihic nu ca pe un „altul" sau ca pe cineva din afara umanității, ci ca pe *o altă ființă umană*, ca pe un individ deținând același statut ca oricare alt om".

Deși cele mai multe exemple pe care Windschuttle le menționează în *Desființarea istoriei* provin de la stânga academică, se cuvine să observăm că stânga nu deține monopolul asupra anti-empirismului. Să ne gândim, de exemplu, la celebra teză a „sfârșitului istoriei" lansată de către Francis Fukuyama la sfârșitul anilor 1980, pentru a explica declinul comunismului. Sursa majoră de inspirație a lui Fukuyama pentru teoria sa provine de la filosoful german Georg Hegel. Dar Windschuttle evidențiază modul cum teoriile care proclamă „sfârșitul" (în artă, filosofie, istorie etc.) au fost preluate de gânditorii antiempiriști de la comuniști precum Alexandre Kojève până la Arnold Gehlen – un psiholog social care a lucrat pentru al treilea Reich și care, scriind despre artă în 1961, își încredința cititorii că „procesul dezvoltării a fost încheiat, iar ce urmează este deja un fapt observabil: sincretismul confuz al tuturor stilurilor și posibilităților – postistoria".

Windschuttle demontează teza „sfârșitului istoriei", constatând că „una dintre ideile importante la care a condus abordarea empirică (…) este că istoria nu poate fi determinată. Procesul istoric nu se desfășoară în mod inexorabil într-o singură direcție sau spre un anumit scop sau punct final. Nu există un plan sau un itinerariu ascuns care așteaptă să fie descoperit. Munca unui istoric nu constă în a căuta o anumită teorie care va explica totul sau o anumită interpretare

teleologică menită să reveleze scopul lucrurilor. Ci ea constă, mai curând, în a reconstitui evenimentele din trecut așa cum s-au petrecut ele”.

Acuratețea și specificitatea istorică pe care Windschuttle le conferă analizei dau un caracter deosebit de tranșant criticilor sale. Dar, în definitiv, scopul său nu este acela de a discredita anumiți istorici sau teoreticieni, ci de a restabili o perspectivă asupra istoriei care să se raporteze în mod ferm la cunoașteara factuală. După cum spune Windschuttle, „Studierea istoriei este, în mod esențial, o căutare a adevărului”. Asta nu înseamnă că istoria nu poate avea și o valoare literară, așa cum (de exemplu) o evidențiază în mod indubitabil lucrările Gibbon, Macaulay și Tocqueville. Windschuttle se referă la faptul că istoria nu coincide cu literatura și că „cei care susțin că toate evidențele istorice sunt inerent subiective fac o eroare”. El recunoaște fără ezitare faptul că istoricii, așa cum se întâmplă cu oricine dintre noi, pornesc de la un anumit punct de vedere și își comunică propriile lor înclinații subiective și preconcepții.

Și totuși, cu ce ar schimba asta situația? Faptul că „una dintre situațiile cele mai comune în experiența istoricilor este că dovezile pe care le găsesc îi obligă, adesea, fără voia lor, să-și schimbe punctul de vedere pe care inițial intenționau să-l adopte” arată că istoricii nu sunt în mod obligatoriu încătușați în propria lor subiectivitate. Și aceasta îl conduce pe Windschuttle spre constatarea esențială că istoricii care neagă premisele adevărului empiric în numele relativismului cultural și al ideologiei dominante a „eurocentrismului” nu fac decât să înlocuiască o perspectivă europeană – reprezentată de istoriografia empirică tradițională – cu o alta, reflectată de relativismul cultural. „Cei care acceptă relativismul cultural – subliniază Windschuttle – argumentează că metodele occidentale de cunoaștere nu sunt vrednice de vreun statut privilegiat”.

Dar, într-o vreme în care ceea ce Windschuttle numește „întoarcerea tribalismului” amenință multe părți ale lumii cu un regres spre barbarism, a îmbrățișa relativismul cultural echivalează, de asemenea, cu a îmbrățișa o politică funestă care a condus la dezlănțuirea catastrofei în Sri Lanka, Sudan, Africa Centrală, Balcani și în alte regiuni. Ei abandonează constrângerile adevărului empiric în numele „eliberării”. Însă, rezultatul la care ajung în final nu este libertatea, ci o nouă și mai teribilă sclavie.

CINE NE VREA ETRUSCI?

MUZEUL ȚĂRANULUI ROMÂN PROFANAT DE HOMOSEXUALI![1]

de Sorin Dumitrescu

Care este motivul pentru care M.Ț.R. este ținta mișcării *gay*?

Nimeni nu-și aduce aminte ca M.Ț.R. să fi organizat vreo segregație sexuală, să fi interzis vreunuia din membrii declarați ai orientării *gay* să-i viziteze sălile și să-i asculte discursul muzeal.

Nu există și n-a existat vreodată o interdicție, marcată oficial printr-o plăcuță sau afiș public, care să fi blocat vreunui *gay* intrarea în spațiul muzeal.

N-a existat nicio măsură a conducerilor instituției M.Ț.R. care să oblige vreun homosexual minoritar să se legitimeze, să prezinte documente care să-i dea în vileag orientarea sau să cumpere biletul de intrare mai scump!

Pe suprafața, interioară sau exterioară, a zidurilor M.Ț.R. n-au existat și nici nu vor exista vreodată ziceri ancestrale ale Țăranului Român care, în numele Tradiției, să fi în-

---

[1] Acest articol a fost publicat ca reacție la difuzarea filmului *Copiii sunt bine-mersi* (*The Kids Are Allright*) pe 21.02.2013, la Muzeul Țăranului Român din București, în cadrul campaniei *Luna istoriei LGBT* (*Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender*). Inițiativa directorului general de atunci al M.Ț.R., Virgil Nițulescu, a declanșat o acțiune de protest a unor organizații ortodoxe care, pe moment, a reușit să împiedice proiecția filmului. El a fost, din păcate, reprogramat la solicitarea Ambasadei SUA la București (în acel moment nu exista ambasador, implicarea a fost în special a atașatei culturale). Nu au fost oferite explicații intruziunii reprezentanței diplomatice a Statelor Unite într-o chestiune culturală internă a României, prin susținerea unei acțiuni considerate de mulți cetățeni români ca ofensatoare la adresa tradiției creștine (n. ed. A.D.).

fierat această desfrânare / orientare, iar instituția M.Ț.R. n-a avut niciodată printre preocupări să opună public persoana duhovnicească a Țăranului Român persoanelor al căror „trup s-a abătut de la calea sa pe pământ" (Fac. 6, 12).

Și atunci, de ce a ținut morțiș acest grup de băștinași și băștinașe *gay* să vină tocmai aici, într-un loc incompatibil cu orientarea lor, să violeze arhetipul ancestral al unui întreg popor, propagând mediatic o derivă ontologică care ne-a costat Potopul?

De ce tac și de ce apără acest viol fără precedent organele statului? De ce nu stopează urgent sacrilegiul?! De ce harnicele televiziuni ale patriei fac politica struțului, în acest timp smintit, când unii se pregătesc să ne arunce în uitare ca pe etrusci?! Profanarea unui cimitir creștin, evreiesc sau islamic, ca mizerabil viol al unui loc de veci, este totuși benignă, față de violarea, în plină civilizație, a modelului dăinuirii unui întreg popor.

Români, fără tradiția Țăranului Român dispărem ca etruscii! După 30 de ani și mai bine, schimbat-au buldozerele cu *gay*-ii! Creștini, treziți-vă și apărați definiția României în ochii lui Dumnezeu! Popor român, lasă Piața Universității unde e și apără-ți grabnic dăinuirea și Modelul umanității tale specifice! Ia seama cum sublima Piață s-a mutat la M.Ț.R.

În numele Cuvântului lui Dumnezeu, români, veniți toți la Piața Universității de la Muzeul Țăranului Român! Apărați-vă Tradiția! Niște smințiți au hotărât să fim etruscii lor! Cerem statului român anchetarea rapidă a autorilor profanării, începând cu a directorului general al M.Ț.R., a Ministrului de Interne și a trupelor poliției și jandarmeriei care, în seara de 21 februarie 2013, au garantat succesul profanării...

SILVIA RADU DESPRE CAZUL MȚR – ACCEPT: „ÎN ACEST CAZ, BUTURUGA MICĂ NU RĂSTOARNĂ CARUL MARE"[1]

Interviu realizat de
Alexandra Nadane

Stimată doamnă Silvia Radu, ce părere aveți despre incidentul de la Muzeul Țăranului Român legat de proiecția filmelor de propagandă homosexuală?

Cred că ar trebui să ieșim cu toții în stradă și să facem o demonstrație națională. Mi se pare ceva foarte grav, deoarece cred că în felul acesta se lovește în ființa poporului român.

Noi cine suntem în fond? Suntem un popor care a cărui strămoși au fost țărani. Mie îmi vine să plâng, nu se poate așa ceva. Adică noi să lovim în ceea ce avem mai curat, mai sfânt, mai adevărat? Până aici am ajuns? Să lovim în strămoșii noștri, în dragostea și credința lor?

Eu aș face o demonstrație, aș strânge toți oamenii din țara asta și aș face ceva uriaș. Să se trezească odată toată lumea și să înțeleagă că poporul român este un popor creștin și nu-și poate permite nimeni să-l facă altfel.

Nu am nimic împotriva acestor oameni care sunt homosexuali, îi privește cum sunt. Noi nu judecăm omul, ci spunem că acest lucru nu este bine, iar dacă vor să fie așa, să fie la ei acasă și să ne lase în pace. Au nenorocit atâta lume, este un spectacol atât de penibil, de jalnic; iar acest lucru se întâmplă

[1] Interviu apărut pe site-ul *Vremuri vechi și noi*, în 23 februarie 2013, https://vremurivechisinoi.blogspot.ro/2013/02/silvia-radu-despre-cazul-mtr-accept-in.html.

și în state civilizate precum Franța, Anglia, Spania. Aceasta este Uniunea Europeană, și știți cum se spune: Spune-mi cu cine ești ca să-ți spun cine ești. Trebuie să le atragem atenția și să le spunem: Domnilor, ori vă treziți voi, ori plecăm noi. Nu putem accepta acest lucru.

Cred că 80% din poporul român, exceptându-i pe cei dezinteresați, nu sunt de acord cu acest ACCEPT. Am intrat într-o stare de apatie, dar trebuie să ne trezim. ACCEPT-ul este străin de noi și nu îl acceptăm. Îi iubim, ne rugăm pentru întoarcerea lor la adevăr, dar să ne lase în pace cu credința noastră, cu țăranul nostru, să nu lovească în tot ce avem mai sfânt.

Mi s-a spus că la M.Ț.R. ar fi un eveniment național organizat de Uniunea Europeană, de ambasade... Ambasadele să facă bine să priceapă cum stau lucrurile. Dacă Ambasada Olandei este de acord cu ce a făcut guvernul ei, este foarte rău. Noi nu suntem de acord cu așa ceva. Dacă ei acceptă acest lucru, îi privește.

La fel ca mine ar trebui să vorbească orice intelectual din țara asta. Sunt o artistă care m-am impus și îmi spun părerea cu putere: Nu putem fi atât de idioți încât să-i urmăm orbește pe alții care nu mai știu ce fac. Cred că oamenii din cadrul Muzeului nu sunt de acord cu acest lucru, probabil li s-a impus și nu au ce face, dar opinia publică trebuie să intervină și să spună adevărul.

În calitate de artist și de intelectual, care credeți că este impactul unui astfel de eveniment asupra culturii, a familiei și a societății?

Este îngrozitor. După ce Anglia a acceptat căsătoria între persoanele de același sex, am văzut la televizor o scenă cu doi homosexuali și mi s-a făcut milă de ei. Sunt atât de nefericiți. Ce vor face oamenii aceștia dacă vor adopta copii? Îi vor crește și vor ajunge la fel ca „părinții” lor adoptivi.

Prin acest fapt se ruinează familia și se stinge o nație. Lovim în tot ceea ce ar fi normal să nu lovim.

Dacă noi acceptăm aceste lucruri, în 60 de ani s-a terminat cu poporul român.

Recent, studioul „Horia Bernea” a primit un alt nume – „Noul cinematograf al regizorului român”: ce părere aveți de acest lucru?

Cred că este o rușine. Horia Bernea este un erou național; ar fi trebuit să fie fericiți că aveau un studiou care îi purta numele. Faptul că se dezic de el este un lucru foarte urât.

Cred că știți poziția lui Horia Bernea față de propaganda homosexuală...

Horia Bernea era un creștin total. Un om care este creștin nu poate spune că este de acord cu homosexualitatea, pentru că atunci nu mai este creștin.

Ce părere aveți de decizia conducerii Muzeului Țăranului Român de a proiecta aceste filme în studioul Horia Bernea?

Intelectualii români ar trebui să facă o petiție care să ajungă la Ministrul Culturii și să ceară o dezbatere publică într-un loc neutru. Să se facă o conferință de presă, să fie invitate toate televiziunile, astfel încât să se pună lucrurile la punct. Nu se poate să acceptăm să își bată joc cineva de poporul român, de Muzeul Țăranului Român. Mâine vor scoate cine știe ce personalitate din muzeu, deoarece nu le convine că n-a fost de acord cu perversiunile pe care le promovează ei. Noi cei care iubim familia și poporul român nu putem permite să fim călcați în picioare.

Dacă astfel de perversiuni vor fi acceptate, vor cuprinde toată țara, iar copiii de 6 ani vor ajunge să învețe aceste

lucruri. Am auzit că sunt profesoare de liceu și educatoare de grădiniță care își permit să facă astfel de manifestații cu copiii. Noi toți: oameni de cultură, intelectuali, mame, tați, să cerem să se organizeze această dezbatere națională.

În acest caz, buturuga mică nu răstoarnă carul mare. Minoritatea nu-și poate permite să dicteze unei majorități.

MUZEUL ȚĂRANULUI ROMÂN SUB ASALTUL AGRESIV AL CORECTITUDINII POLITICE

de Irina Bazon

1. Muzeul Țăranului Român, părtaș la propaganda homosexuală. Despre „muzeografia mărturisitoare" a lui Horia Bernea și sacrilegiul la adresa memoriei sale[1]

Prin gestul condamnabil și absurd al directorului general al Muzeului Țăranului Român de a accepta ca muzeul să fie partener în manifestările legate de „luna istoriei LGBT", din februarie 2013, prin proiectarea, chiar în studioul „Horia Bernea", de filme de propagandă homosexuală, sunt întinate, în mod scandalos, memoria marelui Horia Bernea, dar și credința, modul de viață și valorile țăranului român – pe care Bernea a dorit să le prezerve cât mai vii, mărturisindu-le prin „obiecte-martiri", menite să îl facă pe omul de azi „să înțeleagă cât de sărac este în comparație cu strămoșii lui"[2]! Horia Bernea, care a ales icoana și crucea „implicată în sensul profund al obiectelor" ca teme principale pentru a crea o „muzeografie mărturisitoare", se întreba:

> „Ce fel de om, de român, poate să nu se bucure de existența unui muzeu al civilizației tradiționale? Ce fel de om, de intelectual și de român nu se bucură de refacerea celui mai vechi muzeu etnografic al țării? Ce fel de

[1] Articol apărut inițial în revista electronică *Rost Online*, pe 31 ianuarie 2013 http://www.rostonline.ro/2013/01/mtr-intre-marturisirea-crestina-si-propaganda-homosexuala/.

[2] Interviu cu Horia Bernea: „Arta icoanei este o culme a artei" http://www.crestinortodox.ro/interviuri/arta-icoanei-este-culme-artei-70549.html.

om e acela care nu vrea ca imaginea strămoșului nostru, țăranul, să aibă un loc de «odihnă» și de «acțiune» binefăcătoare asupra lumii noastre bolnave?! Ce fel de om, ce fel de intelectual este acela care nu știe că nu se poate trăi fără memorie? (…) Te gândești mereu la tot ce-a fost distrus în această țară, la ce are nevoie, la ce poți face, la ce răspunde unei nevoi esențiale a omului de azi (cu sau fără voia și știința lui). Revezi obiecte și se configurează o temă vastă, dar lipsită de echivoc: Crucea. (…) A opta pentru această temă este, cum ziceam, o mărturisire. Înseamnă să reafirmi omniprezența crucii, importanța și puterea ei în ziua de astăzi, într-o lume rătăcită, secularizată și îndrăcită de multe ori"[3].

Ce fel de oameni conduc astăzi Muzeul, dacă necinstesc în acest mod imaginea strămoșului nostru, a omului tradițional, Crucea, icoana, valorile și temele pe care le descriu tainic și „le cântă" obiectele („începi să-ți propui teme posibile, teme ce-ar putea trăi într-un astfel de spațiu «cântate» de obiectele ascunse în depozit. (…) Revezi obiecte și se configurează o temă vastă, dar lipsită de echivoc: Crucea"[4])? Fiindcă muzeul nu este un depozit de obiecte neînsuflețite, perimate sau de piese de artizanat care „suferă de o avansată carență spirituală", ci „un muzeu ca un cântec, ca o respirație", care, în același timp, are menirea de „a atrage atenția asupra sensurilor profunde ale vieții și ale morții"[5]; nu este despre o lume moartă, ci despre ceea ce face din muzeografia lui Horia Bernea „**un act de recuperare a vieții**".

[3] Horia Bernea, Irina Nicolau, Carmen Huluță, *Câteva gânduri despre muzeu, cantități, materialitate și încrucișare*, Editura Liternet, 2003, pp. 9-10, http://editura.liternet.ro/carte/48/Horia-Bernea-Irina-Nicolau-Carmen-Huluta/Cateva-ganduri-despre-muzeu-cantitati-materialitate-si-incrucisare-Dosar-sentimental.html.
[4] *Ibidem*, p. 10.
[5] „Un muzeu neliniștitor, care pune probleme? Dar ce înseamnă a pune probleme? Înseamnă a atrage atenția asupra sensurilor profunde ale vieții și ale morții. Un muzeu care pune probleme îl obligă pe vizitator să se întrebe asupra unor lucruri care, în mod obișnuit, depășesc condiția lui" (*Ibidem*, p. 13).

Muzeul vorbește despre „coerența (frumusețea) sufletului tradițional", despre „rânduială", despre omul nededublat, care nu producea, ci „năștea obiecte". Ne introduce într-un univers al obiectelor tradiționale, „mult mai legate de organic", care interacționează armonic și reflectă întregul, fiindcă ele nu au „funcția de a se autoprezenta, de a vorbi despre sine", ci compun lumea țăranului român, care „nu cunoaște lupta pentru autodepășire. Este o calmă și bună exprimare a bucuriei de a exista"[6]. E un muzeu „în stare permanent născândă", hărăzit să ofere mereu o „privire proaspătă" asupra civilizației țărănești, să vorbească despre o lume care este „bună prin scop, frumoasă prin facere, complexă prin viețuire și spirituală prin materialitate"[7].

„Societatea s-a schimbat mai mult decât omul, ale cărui nevoi esențiale nu pot varia în funcție de epocă. Țăranul vechi, cel pe care l-am cunoscut în copilărie, este pentru omul de astăzi greu de definit, așa cum greu de înțeles sunt noțiunile de om cumsecade, noblețe, cinste, curaj, grijă, ascultare, rânduială, cuvânt dat. Sunt cuvinte pentru care merită să te bați"[8] (Horia Bernea).

Așadar, ce fel de om conduce astăzi Muzeul Țăranului Român, când acesta nu doar se îndepărtează, dar se așază la antipodul omului tradițional (uitând, în mod iresponsabil, avertismentul lui Horia Bernea: „Cu cât ne îndepărtăm de omul tradițional, cu atât riscul imposturii este mai mare"[9])? Fiindcă îngăduie ca ușile acestui sanctuar păstrător al identității și al unui tezaur de valori tradiționale și spirituale ale neamului românesc să fie larg deschise pentru a face loc, împotriva oricărui bun-simț și

[6] *Ibidem*, p. 6.
[7] *Ibidem*, p. 12.
[8] *Ibidem*, p. 6.
[9] *Ibidem*.

decențe – trăsături definitorii ale țăranului român (oglindite desăvârșit în scrierile lui Ernest Bernea și ale Părintelui Dumitru Stăniloae) –, ideologiei mutilante care lovește în miezul profund al acestor valori. Sunt atacate, astfel, straturile profunde ale sufletului românesc pe care omul tradițional l-a păstrat, prin vremuri, curat, demn și senin[10], chiar în fața morții, a nenumăratelor năpaste pe care le-a îndurat jertfelnic pentru a-și apăra credința și neamul; el a rezistat în istorie prin răbdare și rugăciune[11].

Dar conducerea muzeului refuză ca „imaginea strămoșului nostru, țăranul, să aibă un loc de «odihnă» și de «acțiune» binefăcătoare asupra lumii noastre bolnave", pentru că permite ca odihna să-i fie tulburată, memoria în-

[10] „De unde psihanaliza ne învață că înapoia conștientului aparent clar, demn și curat, clocotește inconștientul cel sumbru, mocirlos, complexat și abject, iată că în privința sufletului românesc lucrurile stau anapoda. Straturile mai adânci ale nuvelei lui Brătescu-Voinești ne dezvăluie străfundurile unui lac de o mare limpezime, ca și balada Mioriței, unde palpită aceeași putere de transfigurare (în baladă, transfigurarea situației tragice, în nuvelă transfigurarea prin simpatie și prietenie a unor situații triviale) și aceeași pace — principala moștenire lăsată oamenilor de Mântuitor. Vezi, Anatolie, *Călătorului îi șade bine* este o bucată de mare însemnătate pentru tipologia românească și nemuritoare în literatura noastră deoarece rămâne ca o fotografie, mai bine zis o radiografie a caracterului unui norod. O radiografie care vorbește desluşit și se interpretează ușor: straturile adânci ale sufletului românesc sunt calme și senine, în lacul mioritic — modest ca suprafață, așezat la periferia marilor centre ale civilizației, la «răscrucea marilor imperii» — se reflectă un cer cu totul curat" (Nicolae Steinhardt, *Jurnalul fericirii*, Editura Polirom, Iași, 2008, p. 296).

[11] „Strămoșii noștri nu au fost oameni secătuiți de energia duhovnicească. Ei au fost în stare să înfrunte năvălirile din cele patru puncte cardinale, au apărat Occidentul vărsându-și sângele aici, suferind pe acest pământ pentru credință și pentru neam. Pe sacrificiul nostru s-a dezvoltat Occidentul. … ei ne scufundă din criză în criză, din mizerie în mizerie, și poporul român rabdă. Lucrul acesta nu se întâmplă cu ungurul, cu polonezul, cu alții, care se scutură repede de apăsarea altora. Dar românul, săracul, rabdă. Să știți că noi așa am rezistat în istorie, prin răbdare și rugăciune" (Interviu cu Părintele Iustin Pârvu, http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2011/08/19/parintele-iustin-parvu-intr-un-interviu-recent-la-ora-actuala-nu-avem-alta-cale-decat-rabdarea-si-rugaciunea/).

tinată și cântecul transfigurator al obiectelor care mărturisesc despre el – și despre o lume care-și păstra armonia și unitatea datorită icoanei („Eu nu pot să mă pierd, din cauza icoanei. Ce fac cei ce nu au icoane? Cad mai ușor"[12]) și a „omniprezenței crucii" – să fie curmat. Este lăsată, în mod rușinos, cale liberă unei lumi bolnave, care să invadeze, să siluiască acest spațiu proiectat de Horia Bernea a fi păstrător și mărturisitor al normalității. Prin permiterea unor astfel de manifestări în interiorul lui, muzeul se dezice de însăși menirea pentru care a fost conceput, pentru a deveni părtaș la minciuna propagandei, care impune anormalul drept normal – conform unui plan de reeducare dictat de diverse fundații străine. Impostura, cu privire la care atrăgea atenția Horia Bernea, se instalează nestingherită.

> „Se instaurează încetul cu încetul un duh perfid, care răstoarnă valorile și pervertește limbajul. Anormalul devine normal, viciul devine virtute, minciuna devine adevăr, (…) sodomia se cheamă «orientare comportamentală». (…) Iuda se plimbă nestingherit prin societate, prin istoria omenirii, dar și prin creștinătate"[13] (Mitropolitul Bartolomeu Anania).

Un astfel de duh perfid trebuie întâmpinat prin acea subversiune creștină, despre care vorbea Horia Bernea, menită să împiedice ființa umană să intre „în conformismul păcatului"[14]. Un rol similar trebuie să îl aibă un „muzeu subversiv"[15], care dă mărturie și ne reamintește de o lume

[12] Horia Bernea, *op. cit.*, p. 10.

[13] http://apostolatintarafagarasului.blogspot.ro/2011/05/civilizatia-anormalului.html.

[14] „A lupta contra păcatului: acesta este miezul nonconformismului «definitiv» al creștinismului. De aceea, el va surprinde întotdeauna ființa umană înclinată în orice moment, cu fiecare gest, să intre în conformismul păcatului" (Horia Bernea, în *Rosturi*, iunie 1992; *op. cit.* p. 14).

[15] „Când afirmăm că muzeul este subversiv avem în vedere o subversiune de felul celei creștine, una care te face să simți și să crezi că lumea e bună prin

a rânduielii și frumuseții, în contrapondere cu neorânduiala morală a lumii contemporane măcinate până în temelii de boli crunte, care desfigurează chipul omului.

Acest „duh perfid" nu poate fi contracarat și subminat decât prin legătura vie cu ceea ce păstrează „duhul fecund" al celor de ieri[16], iar un muzeu precum Muzeul Țăranului Român a fost gândit tocmai pentru a înlesni crearea acestei legături, care să regenereze, să îmbogățească, să odihnească sufletul blazat, sărăcit și dezorientat al omului contemporan, care și-a uitat rădăcinile. Puterea acestui „duh perfid" nu poate fi învinsă decât prin ancorarea în Biserică – pe care nu fără rost Horia Bernea a adus-o în muzeu –, singura care, cum spune profesorul Ilie Bădescu[17], are puterea de a controla teribilele „forțe ale devierii" (forțe care conduc popoarele la „ascultarea răutății" și le abat de la rânduielile firești), fiindcă are acces la învățăturile revelate.

Răspunzând, prin temele muzeografiei sale mărturisitoare, unei „nevoi esențiale a omului de azi (cu sau fără voia și știința lui)", Horia Bernea a știut că omul depersonalizat și ateizat al lumii contemporane (trecut prin experimentul comunist mutilant) are nevoie să fie ajutat să refacă legătura cu propriile lui rădăcini, rol pe care artistul și l-a asumat ca fiind „esențialmente legat, pentru noi, de tradiția ortodoxă"[18].

scop, frumoasă prin facere, complexă prin viețuire și spirituală prin materialitate" (Horia Bernea, *op. cit.*, p. 12).

[16] „Noi cei pierduți, re-ntorși din zări, / Cu vechiul nostru duh fecund,/ Ne 'napoiem și-n disperări / Și-n răni ce-n piepturi se ascund. / Și-n lacrimi ori în mângâieri, / Tot noi vom curge zi de zi./ În tot ce mâine, ca și ieri, / Va sângera sau va iubi…" (Radu Gyr, *Ne vom întoarce într-o zi…*).

[17] Ilie Bădescu, „De-realizarea lumii prin false elite", în cursul *Globalizare, comunicare interculturală, identitate și integrare europeană. Perspectiva sociologiei*, pp. 91-94.

[18] Horia Bernea, interviu acordat în septembrie 1990, preluat în r*evista Rost*, nr. 35, ianuarie 2006; http://irinamonica.wordpress.com/2012/11/10/horia-bernea-artistul-trebuie-sa-participe-la-sensul-sacrificiului-ce-a-mantuit-lumea/.

Nevoia esențială a omului de azi este, mai mult decât oricând, icoana. Artistul trebuie „să salveze", participând „la sensul sacrificiului ce a mântuit lumea", sens prin care firea și chipul omului sunt restaurate, și nu să contribuie la alterarea și falsificarea naturii umane pentru a o „ajusta" diverselor agende ideologice ale prezentului – exact ceea ce face propaganda homosexuală.

> „Prohibirea prozelitismului homosexual din articolul 200 al Codului Penal este un lucru folositor în încercarea de a bara puțin calea ridicolului existențial al unor dezvoltări recente din societatea occidentală. Știu că lumea e condusă, în bună măsură, de o mafie homosexuală, dar asta nu trebuie să ne impresioneze prea tare. A merge «în ton cu spiritul vremii» este un lucru pozitiv, dar e un act în care trebuie să domine discernământul. În general, e jenant că realitatea ne obligă să vorbim despre și să dezbatem lucruri ce au un caracter intim. Problemele de mare interes, cele ale Bisericii și ale credinței de exemplu, au devenit lucruri de interes privat, iar problemele intime legate de sex au ajuns lucruri de interes general…"[19] (Horia Bernea).

Sprijinul acordat de MȚR acestor manifestări toxice pentru sufletul atâtor tineri este un gest incalificabil prin care conducerea muzeului, în special directorul acestuia, nu face decât să cânte în strună celor care au călcat și continuă să calce cu bocancii pe chipul României – pe care strămoșii noștri (printre care și valorosul artist Horia Bernea) l-au păstrat demn, făcând din acest chip o icoană.

[19] www.observatorcultural.ro/Prohibirea-prozelitismului-homosexual-din-articolul-200…*articleID_4982-articles_details.html.

2. Luna „Nymphomaniac" la sala „Horia Bernea" a Muzeului Țăranului Român[20]

Dacă în februarie 2013 era programată celebrarea „lunii LGBT" la Muzeul Țăranului Român, în februarie 2014 a venit rândul lunii „Nymphomaniac" la MȚR. A fost cel mai difuzat film din luna respectivă la Noul Cinematograf al Regizorului Român – cum a fost redenumit studioul „Horia Bernea"[21] -, din incinta Muzeului Țăranului Român, fiind la loc de cinste pe lista filmelor proiectate în perioadele 7-9 februarie[22], 14-19 februarie, 22-26 februarie. Un film pornografic (având două părți, „Volume 1" și „Volume 2"), la care au putut avea acces elevi și studenți.

[20] Articol apărut inițial pe portalul *Active News*, 24 februarie 2014, http://activenews.ro/luna-nymphomaniac-la-sala-horia-bernea-muzeului-taranului-roman_1822530.html.

[21] Întrebată, într-un interviu, ce părere are despre faptul că studioul „Horia Bernea" a primit, recent, un alt nume – „Noul Cinematograf al Regizorului Român" – artista Silvia Radu a răspuns: „Cred că este o rușine. Horia Bernea este un erou național și ar trebui să fie fericiți că au un studio care îi poartă numele. Faptul că se dezic de el este un lucru foarte urât" http://vremurivechisinoi.blogspot.ro/2013/02/silvia-radu-despre-cazul-mtr-accept-in.html.

[22] „Noul Cinematograf al Regizorului Român, program 7-9 februarie 2014: Vineri, 7 februarie, 18:30 şi 21:00 Premieră – *Nymphomaniac: Volume 2* de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18.

Sâmbătă, 8 februarie, 14:00 *Inside Llewyn Davis* de frații Coen, S.U.A, 105 min, 2013. Cu Oscar Isaac, Carey Mulligan, John Goodman, Garrett Hedlund, Justin Timberlake. Grand Prix Cannes 2013. Două nominalizări la Premiile Oscar. 16:00 *Nymphomaniac*: Volume 1 de Lars von Trier. 2013. Cu Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 118 min. IM-18. 18:30 *Nymphomaniac: Volume 2* de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18. 21:00 *Nymphomaniac: Volume 2* de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18.

Duminică, 9 februarie: 14:00 *Nymphomaniac: Volume 1* de Lars von Trier. 2013. Cu Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeuf. Dramă. 118 min. IM-18. 16:30 *Nymphomaniac: Volume 2* de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18. 19:00 *Inside Llewyn Davis* de frații Coen, S.U.A, 105 min, 2013. Cu Oscar Isaac, Carey Mulligan, John Goodman, Garrett Hedlund, Justin Timberlake. Grand Prix Cannes 2013. Două nominalizări la Premiile Oscar. 21:00 *Nymphomaniac: Volume 2* de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18. Preț –bilet întreg – 10 lei. Redus: elevi/ studenți/ pensionari 7 lei. Spectacolele rulează cu un minim de 8 spectatori. Adresa: str. Monetăriei nr. 3, Sect. 1, în incinta Muzeului Național al Țăranului Român" (program preluat de pe site-ul Muzeului Țăranului Român)

Ne întrebăm dacă proiectarea unor filme de acest gen pentru „educația tinerilor", prezentate sub numele perfid de „filme de artă", este ceva obișnuit la acest cinematograf și dacă face parte dintr-un program ideologic bine țintit.

Care este rostul acestui cinematograf în cadrul Muzeul Țăranului Român? Prin astfel de „proiecte culturale" care nu au nicio legătură cu obiectivele și funcțiile muzeului, prevăzute clar în statut, valoarea patrimoniului deținut, însăși identitatea acestui muzeu care respiră și mărturisește identitatea și chipul neamului românesc, nu este oare puternic diluată și erodată? Este un fapt constatat de persoane mult mai îndreptățite, cum este directorul adjunct al muzeului, dl. Mihai Gheorghiu, într-o scrisoare deschisă adresată, în noiembrie 2013, fostului ministru al Culturii[23].

Despre aceste probleme s-a mai discutat în februarie 2013, când au existat reacții binevenite (unul dintre principalii inițiatori ai comunicatelor și acțiunii fiind Iulian Capsali, candidat independent creștin-ortodox la europarlamentare) din partea unor organizații ortodoxe față de reprobabila asociere a MȚR cu manifestările legate de „luna istoriei LGBT" și cu propaganda homosexualității. Atunci se programase proiecția filmului „The kids are all right", o armă ideologică folosită în războiul (dus pe plan mediatic și psihologic, amploarea și efectele lui

[23] Dr. Mihai Gheorghiu, *Scrisoare deschisă către ministrul Culturii, Daniel Barbu: Lichidarea Muzeului Țăranului Român?*, http://www.cotidianul.ro/lichidarea-muzeului-taranului-roman-225810/.

fiind cu atât mai alarmante) împotriva familiei și a rânduielii firești, film încadrat de asociația „Motion Picture” din America, în categoria „R” pentru conținutul sexual puternic, nuditate, limbaj licențios și consum de alcool și droguri de către tineri.

Deși proiecția lui în timpul „lunii istoriei LGBT” a putut fi împiedicată, filmul a fost reprogramat, rulând mai târziu în sala care poartă numele refondatorului celui mai frumos și valoros muzeu al nostru. În incinta unui muzeu care dă mărturie despre o lume a rânduielii și a serenității, așezată în rost, cum era cea a țăranului român, desfășurarea unor astfel de programe „culturale” este un fapt total inadecvat și lipsit de decență. Prin asemenea asocieri ale MȚR cu tot felul de proiecte și manifestări „artistice” și „culturale”[24] (în general, emanații ale unui postmodernism destructurant), care nu au nimic comun cu menirea muzeului, se creează ceea ce dl. Mihai Gheorghiu numește, pe bună dreptate (în scrisoarea adresată fostului ministru al Culturii), un „bazar cultural”. Un „bazar” în care valorile tari și vii, profund ortodoxe și tradiționale, ale satului românesc sunt secătuite de forța lor simbolică, transformatoare, de puternica lor încărcătură identitară, care este dizolvată în talmeș-balmeșul cultural politic corect.

Or, tocmai acesta este pericolul de care s-a ferit Horia Bernea când a întemeiat muzeografia sa mărturisitoare, fiindcă a intenționat, în primul rând, să îi facă pe români „să comunice cu propriile lor rădăcini”, dar într-un mod care să le îmbogățească sufletul și să reînvie în inima (cum spunea marele artist, „muzeografia mărturisitoare se adresează inimii”[25]) și în conștiința lor frumusețea spiritului românesc.

[24] Printre acestea, absolut revoltătoare a fost și expoziția de tablouri cu maneliști pictați în foițe de aur, găzduită de Muzeul Țăranului Român între 2 și 8 iulie 2014, www.mediafax.ro/life-inedit/lumea-manelistilor-din-expozitia-de-la-muzeul-taranului-asigura-cantaretilor-accesul-la-eternitate-galerie-foto-12880625.

[25] „Cum se transformă un act de mărturisire într-o muzeografie mărturisitoare? Creând o muzeografie care se adresează în primul rând inimii. Se adresează mult mai tare unui afect inteligent, să zicem, decât rațiunii uscate” (Horia Bernea, Irina Nicolau, Carmen Huluță, *Câteva gânduri despre muzeu, cantități, materialitate și încrucișare*, Editura Liternet, 2003, p. 11).

În acest scop, a evitat ideea de „muzeu etnografic” în sens clasic, ca depozitar al unor exponate moarte. În al doilea rând, a sfidat orice formă de ideologie care ar fi putut dilua sensurile profunde conținute și viu evocate în temele muzeografiei sale mărturisitoare, printre care cele mai importante sunt Crucea și icoana, teme „«cântate» de obiectele”[26] care compun, în muzeu, lumea țăranului român.

Aceste teme aproape că fac din muzeu o biserică (Horia Bernea a și adus biserica în muzeu), întrucât, ca și într-o biserică, menirea acestui spațiu nu este de a-i oferi omului informații, ci, în primul rând, de a-l reînnoi, de a-l pune în comuniune cu omul tradițional (în mod similar, cuvintele din Liturghie nu sunt informație – ne spune Părintele Rafail Noica –, ci comuniune, altfel spus, ele sunt vii prin energia comuniunii, cu Dumnezeu și cu semenii noștri, pe care o degajă, sunt opusul spectacolului). Însă, prin programul ideologic suprapus agresiv peste cel adecvat scopurilor reale ale muzeului, viul din aceste obiecte este neutralizat, tradiția nu mai este evocată printr-o muzeografie gândită de Bernea ca „un act de recuperare a vieții”[27], ci este muzeificată prin vidarea ei de viață, pentru a nu deranja ideologia corectă politic.

„Arta” postmodernă versus arta ca „sursă de identitate”

Avertismentul lui Horia Bernea trebuie reafirmat tranșant în fața celor care urmăresc să impună o astfel de agendă:

> „Există un pericol în care suntem sincroni cu Occidentul: pierderea identității, uitarea rădăcinilor noastre profunde”; „Omul tradițional, în mersul său spre Dumnezeu, avea o cale directă: calea rugăciunii; credea! Noi, care ne-

[26] *Ibidem*, p. 10.

[27] *Ibidem*, p. 19.

am tot îndoit, care suntem atât de bruiați, suntem pe o cale care trebuie ajutată prin cultură. Dar să ne întărim prin cultură, nu să ne zăpăcim prin cultură"; „Fiecare artist trebuie să ia creația sa ca pe un dar de la Dumnezeu, adică în chip de «povară» și obligație de a o fructifica. Un astfel de artist are misiunea unui gardian, conservator al unui tezaur spiritual, sursă de identitate pentru el și ceilalți. El trebuie, în același timp, să păstreze și să comunice (mărturisească). El trebuie să ajute și să-i incite pe ceilalți să comunice cu propriile lor rădăcini, un rol care este esențialmente legat pentru noi de tradiția ortodoxă. Acceptarea acestei misiuni, angajarea ființei sale profunde în acest scop, dă artistului adevărata sa investitură. În fața unei lumi amenințate de descompunere, forțate să renege reperele fundamentale ale existenței sale, artistul trebuie să participe la sensul sacrificiului ce a mântuit lumea, el trebuie «să salveze»"[28].

Or, tipul de „artă" promovată prin filmele de „artă" proiectate frecvent în sala „Horia Bernea", la așa-zisul cinematograf de artă „Noul Cinematograf al Regizorului Român", este, mai curând, o unealtă ideologică prin care sunt suprimate modelele identitare tradiționale. O armă mediatică folosită pentru răsturnarea valorilor, pentru a înstăpâni nefirescul drept normal, pentru a polua sufletele cu „virușii mediatici" (Virgiliu Gheorghe) concepuți să imprime, mai ales în mentalul tinerilor, gustul pentru vulgaritate și desfrâu și să le paralizeze deplin orice reacție critică și de împotrivire față de deviațiile sexuale.

Există și un „proiect educațional" lansat de către Asociația Culturală Macondo, asociație care se ocupă și cu pro-

[28] „Arta icoanei este o culme a artei", interviu cu Horia Bernea, septembrie 1997, Muzeul Țăranului Român, http://www.crestinortodox.ro/interviuri/arta-icoanei-este-culme-artei-70549.html; Horia Bernea, interviu acordat în septembrie 1990, preluat în revista *Rost*, nr. 35, ianuarie 2006 http://irinamonica.wordpress.com/2012/11/10/horia-bernea-artistul-trebuie-sa-participe-la-sensul-sacrificiului-ce-a-mantuit-lumea/.

gramarea filmelor de „artă" la NCRR. Aceeași organizație planificase anul trecut, în cadrul manifestărilor legate de „luna LGBT", proiecția filmului „The Kids are All Right", ca eveniment făcând parte din „proiectul educativ pentru liceeni" numit Cinema-Edu. Acesta este descris pe site-ul asociației drept un „proiect extrem de ambițios care acționează la nivelul cel mai adânc al sistemului educațional românesc, încercând o educare vizuală a liceenilor din București și din provincie".

Uitându-mă, din curiozitate, la partenerii acestei asociații, am descoperit că printre aceștia se numără gingergroup.ro, love-plus.ro și revistele *Bravo* și *Bravo girls!*. Citesc la întâmplare câteva postări pe site-ul gingergroup.ro. Pe prima pagină se vorbește despre o expoziție numită „Centrul de reflecție pentru istorii suspendate", care „a participat la cea de-a 55-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă – La Biennale di Venezia". Găsim toate ingredientele artei postmoderne nihiliste, dizolvante, relativizante. Un film proiectat în cadrul expoziției este „un comentariu asupra necesității de a incendia arta veche pentru a face loc celei noi" și „întregește experiența care combină frica și incertitudinea cu o istorie dilematică a artei". Într-un interviu, o artistă premiată, participantă la această expoziție, și-a afirmat crezul conform căruia „nu există rău sau bine în înțelegerea artei. Orice sens este satisfăcător pentru tine este un sens bun"[29].

Felul în care e înțeleasă și practicată arta de către acești „artiști" este reversul absolut al modului cum e înțeleasă de către Horia Bernea, ca „sursă de identitate", ca act salvator într-o „lume amenințată de descompunere", este opusul modului cum a profesat-o marele nostru artist, încununarea efortului sau creator fiind capodopera reprezentată de Muzeul Țăranului Român. Acești „artiști" nu creează, de fapt,

[29] http://gingergroup.ro/arte/arts-all-over/nu-exista-rau-sau-bine-in-intelegerea-artei-interviu-cu-karolina-bregula.html.

nimic, fiindcă baza de la care pornesc este golul unor suflete debusolate, ieșite din rost, neliniștite, care se risipesc într-o lume ce și-a pierdut coerența și stabilitatea, supusă dezintegrării. „Arta" lor este chipul unei lumi în care totul este fărâmițat în lipsa forței unificatoare a identității, a credinței în Dumnezeu și a legăturii cu trecutul. E normal ca un astfel de om, rămas fără bază ontologică, să devină un solipsist a cărui lume se reduce la propriile dorințe și instincte, iar artistul, un spirit superficial, construindu-și lumea și creațiile pe tenebrelele propriului gol sufletesc[30].

Prin urmare, de ce printre partenerii acestei asociații, care promovează o astfel de „artă", trebuie să figureze și Muzeului Țăranului Român, printr-un proiect prin care sunt propagate aberațiile postmodernismului nihilist? Potrivit informațiilor de pe site-ul „cinema-edu.ro", Noul Cinematograf al Regizorului Român a fost lansat și este exploatat de către Asociația Culturală Macondo. De asemenea, pagina de Facebook a NCRR aparține acestei asociații și este administrată de ea.

Mai adăugăm că, apărând printre ceilalți parteneri ai asociației, revistele *Bravo* și *Bravo girls!* sunt alte instrumente pentru depravarea și intoxicarea sufletelor tinerilor, servindu-le, cu fiecare număr, aceeași otravă: ei trebuie să învețe că viața înseamnă distracție, consumism, sex (rubrică nelipsită), vedete de la Hollywood – idolii impuși drept model, obsesia pentru un „fizic ideal". Un tânăr mutilat sufletește în acest mod va fi veșnic o ființă imatură, instabilă, programată

[30] În acest sens, este grăitoare mărturia unei alte artiste peste care am dat tot pe gingergroup.ro: „Când eram puștoaică și eram întrebată de unde sunt, aveam două răspunsuri preferate. Primul era că-s de nicăieri și-l dădeam când mă simțeam cel mai singur om de pe pământ. Al doilea era că-s de peste tot și-l dădeam, culmea, tot când mă simțeam cel mai singur om de pe pământ. Diferența era că în a doua situație, găseam o mare voluptate în asta, simțind singurătatea și neapartența ca o binecuvântare. Dacă eram întrebată, ziceam că locuiesc în Neverland"; http://gingergroup.ro/random-stories/acasa.html.

pentru a deveni sclava patimilor și a instinctelor, pentru a se supune comenzilor unui sistem perfect huxleyan. Nimeni nu mai poate asculta de „comenzile" sufletului, când sufletele sunt pustii și dezorientate. „Zadarnic curățim pământul de gunoaie dacă-l vom lăsa populat cu oameni deformați și mutilați sufletește. Vă rog, părinților, ocrotiți-vă copiii! E vorba de viitorul nostru ca neam, popor și patrie" – ne îndemna vrednicul de pomenire Mitropolitul Bartolomeu Anania, în una dintre puternicile sale predici[31].

Alte filme „de artă"

Dintre filmele proiectate de această asociație, în astfel de scopuri „educative", mai fac parte „Just between us" și „The Lover Boy", primul fiind plin de scene pornografice, al

[31] „Nu am auzit însă de un ecologism spiritual, de un curent împotriva poluării sufletelor tinere, sistematic agresate de libertinajul mediatic care le inculcă gustul pentru vulgaritate, pornografie, violență și desfrâu. Or, gustul viciat devine mentalitate, iar mentalitatea deviată răstoarnă valorile, consfințind anormalitatea drept normalitate, în interiorul unei libertăți prost înțelese și rău folosite. (…) Avem o lege pentru protecția copilului, dar ea nu se resimte nici pe micul ecran și cu atât mai puțin în școlile publice unde funcționează, obligatoriu, așa-zisele programe de sănătate care-i învață pe copii cum să îmbătrânească vertiginos prin depravare planificată. Avem o lege antidrog, dar nu și una antidezmăț. Avem o lege anticorupție, dar nu și una antiseducție. Avertismentul antialcoolic devine timid și neputincios în vecinătatea imediată a bețivului proclamat erou. Ora de religie nu poate face mare lucru dacă eforturile Bisericii nu sunt sprijinite de instituțiile statului, de societatea civilă și, nu în ultimul rând, de presă. Ne interesează copiii străzii, dar nu avem dreptul să-i uităm pe copiii maidanului moral. Astăzi suntem într-o febrilă căutare de soluții împotriva crizei și a sărăciei, dar nu vom face nimic fără remediile spirituale împotriva acestei crime lente și bine studiate care distruge conștiința tinerilor. Zadarnic curățim pământul de gunoaie dacă-l vom lăsa populat cu oameni deformați și mutilați sufletește. Vă rog, părinților, ocrotiți-vă copiii! E vorba de viitorul nostru ca neam, popor și patrie" (Mitropolitul Bartolomeu Anania, *Pastorală la Nașterea Domnului, 2010*, ultima sa pastorală de Crăciun; http://www.crestinortodox.ro/pastorale/nasterea-domnului/pastorala-nasterea-domnului-2010-mitropolitului-bartolomeu-anania-122759.html).

doilea, un film în care se întâlnesc nelipsitele scene pornografice, alături consumul de alcool și droguri[32].

Un alt film care a rulat la studioul „Horia Bernea" din incinta MȚR este „Antihrist" (în 2010, de Sfântul Gheorghe). În interiorul muzeului fondat de Alexandru Tzigara-Samurcaș și refondat de Horia Bernea, acest film nu poate fi decât blasfemator, proiectarea lui fiind un act de sfidare și defăimare a valorilor acestui muzeu. Nuditatea filmului este evaluată cu 10 puncte din 10, iar „sexul este tema majoră a acestui film", după cum precizează site-ul *imdb.com*, care mai menționează că filmul conține frecvente scene de violență sexuală și imagini șocante. Pelicula abundă în scene demente de violență și sânge. Trailerul poate fi încă vizionat pe site-ul Muzeului Țăranului Român[33].

Nu avem voie să întinăm icoana neamului românesc

Bunul-simț și cuviința (trăsături esențiale ale sufletului țărănesc) ne spun că astfel de proiecte „culturale" nu își au locul în interiorul Muzeului Țăranului Român. Că asemenea filme, proiectate într-un studio care poartă numele marelui Horia Bernea, sunt o impietate, o jignire la adresa celui care, prin munca și dăruirea sa, a făcut cinste românilor înființând un muzeu care le poartă și le mărturisește chipul. Un muzeu „ca un cântec, ca o respirație", care le vorbește străinilor, prin „obiecte-martiri", despre ceea ce este mai frumos în ființa și sufletul românesc – și căruia i s-a acordat premiul European Museum of The Year în 1996.

Prin asocierea cu asemenea proiecte și evenimente „culturale", oare nu necinstim memoria lui Horia Bernea, acest

[32] Detalii despre aceste filme pot fi găsite aici: http://floareadefoc.ro/2013/02/21/muzeul-taranului-roman-via-ncrr-face-educatie-prin-pornografie-si-propaganda-homosexuala/.
[33] www.muzeultaranuluiroman.ro/director-museum/antichrist.html.

erou național? Și, implicit, memoria țăranului român, a cărui lume era una a echilibrului, care nu se dezintegra, nici nu se răsturna (precum cea de azi, când reeducarea „artistică" prin deviații sexuale și pornografie zdruncină fundamentele lumii tradiționale până în temelii), ci își păstra armonia și unitatea „datorită icoanei" (Horia Bernea[34]). Nu avem voie să uităm, nici să întinăm icoana țăranului român, însuși chipul neamului românesc – nu întâmplător Alexandru Tzigara Samurcaș l-a numit „muzeul neamului românesc". Ni se cere, mai stringent decât oricând, să reînviem și să păstrăm în noi chipul curat al țăranului român, pe care trebuie să îl cunoască, la fel de curat, și copiii noștri și căruia Horia Bernea a dorit să-i creeze un „loc de «odihnă» și de «acțiune» binefăcătoare asupra lumii noastre bolnave"[35].

[34] „Eu nu pot să mă pierd, din cauza icoanei. Ce fac cei ce nu au icoane? Cad mai ușor" (Horia Bernea, *op. cit.*, p. 10).
[35] *Ibidem*, p. 9.

CORECTITUDINEA POLITICĂ ȘI ERODAREA VALORILOR MATURITĂȚII

de Irina Bazon

În spatele crizelor din plan cultural, politic și economic în care se zbate tot mai neputincios omul postmodern, se află o profundă criză morală, spirituală, care a căpătat astăzi proporții fără precedent. Revoluțiile dezlănțuite mai ales în ultimii 200-300 de ani au pregătit și adâncit această criză. Ele reflectă, în esență, răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu și a unei rânduieli creștine, bazate pe rosturile firești pe care El le-a sădit în Creația Sa. Omul autonomizat, închis în sine, a crezut că poate modifica, după bunul sau plac, rânduiala firească, stabilită de Dumnezeu, și s-a lăsat cu totul stăpânit de această ambiție trufașă. Astăzi, această răsturnare a rosturilor și înțelesurilor, operată de Corectitudinea Politică (un limbaj „întors pe dos", cum îl definește Dr. Ilie Bădescu în una din scrierile sale, limbaj care utilizează o sofistică vicleană în scopul redefinirii realității, astfel încât, nefirescul să fie perceput ca firesc, negrul drept alb etc., consecința fiind bulversarea și relativizarea valorilor), este mai îngrijorătoare decât oricând. Pierderea criteriilor care permit capacitatea de discernere este un simptom al regresului către imaturitate.

Răzvrătirea împotriva figurii Tatălui

Cum constată Dostoievski, „revoluția trebuie să înceapă cu ateismul". Revoluția începe cu proclamarea autonomiei față de Dumnezeu, cu autoafirmarea omului ca fiind „măsura tuturor lucrurilor", cu îmbrățișarea idealului „omului-

dumnezeu"[1] (pe care l-a nutrit umanismul secular[2]) - adică al omului care uzurpă locul Tatălui, pentru a face din lume și din sine propria sa creație[3]. Această răzvrătire împotriva fi-

[1] „Primul păcat al omului și cauza fundamentală a condiției sale nefericite din toate timpurile a fost că a dat ascultare ispitei șarpelui din Rai: «Veți fi ca Dumnezeu!». Ceea ce Nietzsche numește *Supraom*, iar Dostoievski *omul-dumnezeu* este de fapt același dumnezeu al *sinelui* cu care diavolul a ispitit atunci și-l ispitește mereu pe om; el este singurul dumnezeu căruia oamenii i se pot închina după ce adevăratul Dumnezeu a fost respins" (**Ieromonah Serafim Rose**, *Nihilismul: rădăcina revoluției în epoca modernă*, traducere din limba engleză de Dana Cocargeanu, ed. a 2-a, Editura Sophia, București, 2012, pp. 180-181).

[2] Lupta împotriva lui Dumnezeu este și împotriva omului, care își menține valoarea de persoană integră, creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, refuzând să se închine idolilor acestei lumi, este un război menit să surpe ordinea creștină – o ordine armonioasă, care-și păstrează stabilitatea prin unitățile organice care o alcătuiesc: Biserica, familia, neamul. Umaniștii libertarieni, dar și cei marxiști și neomarxisti, înțeleg omul ca individ „eliberat" din aceste unități care formează, de fapt, structura de profunzime a societății (unul dintre sloganurile scandate în anii '60 era „society sucks"; Margaret Thatcher, personaj-emblemă a neoliberalismului, susținea teza că „nu există societate"). Atât marxiștii, cât și libertarienii au o concepție materialistă care „contrastează cu ceea ce reprezintă o unitate organică, precum familia, națiunea și cultura. Pentru marxiști, acestea sunt concepte «burgheze». Pentru libertarieni, ele sunt expresii ale «colectivismului», piedici în calea individului suficient lui însuși și autonom" (Karry Raymond, http://distributist.blogspot.ro/2007/04/why-karl-marx-supported-libertarianism.html). Orânduirea creștină este o una a comuniunii, a împreună-lucrării, bazată pe iubire, în cadrul căreia fiecare om își păstrează unicitatea, însă individul monadic nu mai cunoaște comuniunea, fiind aruncat într-o ordine impersonală, de masă, care-i strivește identitatea și, implicit, libertatea. Acest război este continuat de autorii și promotorii celor trei manifeste umaniste (întocmite în 1933, 1973 și 2003), al căror scop este impunerea dogmelor secularizării și mondialismului, lucrând, precum neomarxistii Școlii de la Frankfurt, asupra conștiinței. „Lupta lor pentru transformarea societății și a individului o poartă în sânul societății civile, pe câmpul artei, literaturii, în mass media, școli și universități" (Ovidiu Hurduzeu, *Ideologia umanismului secularizat*, în „Idei în dialog", nr. 1 / ianuarie 2007, www.romaniaculturala.ro/articol.php?cod=6970).

[3] Cum arată Sfântul Justin Popovici (în cartea sa, *Omul și Dumnezeul-Om*), cultura modernă europeană se întemeiază pe arianism, care își are rădăcinile în raționalism și în încercarea omului de a-L interpreta pe Dumnezeu prin „metodele și mijloacele filosofiei după om", astfel că „toate se rezumă aici la om și numai la om și chiar Dumnezeul-Om; Hristos a fost redus la cadrele unui om" (Sfântul Justin Popovici, *Omul și Dumnezeul-Om. Abisurile și culmile filozofiei*, Editura Sophia, București, 2010, p. 187, 117). Corolarul firesc al instalării arianismului a fost înstrăinarea omului de Dumnezeu, plasarea omului în centrul universului și, în final, negarea lui Dumnezeu. Printre primii filosofi care au făcut din negarea lui Dumnezeu elementul principal al filosofiei lor a fost Ludwig Andreas Feuerbach (1804-1872), exponent al umanismului materialist și ateu și precursor al marxismului, care, în lucrarea sa, *Esența creștinismului*, inspirată din materialismul iluminist al secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea, susține că Dumnezeu „nu este decât proiecția rațiunii, voinței și inimilor umane" (a se vedea studiul *Moartea umanismului ateu*, scris de Cornel Drinovan www.universulromanesc.net/index.php/cultur/eseu/211-moartea-umanismului-ateu), proclamând că „omul este pentru om esență supremă" și că „Homo homini deus est" („omul este dumnezeu pentru om"). „Omul îl elimină pe Dumnezeu pentru a reintra el însuși în posesia măreției umane, care îi pare deținută pe nedrept de un altul. În Dumnezeu, el doboară un obstacol pentru a-și cuceri libertatea". Urmașii direcți ai lui Feuerbach sunt Marx, Nietzsche și Freud. Filosofii, conducătorii și gânditorii revoluționari care se vor inspira din filosofia lui vor duce până la ultimele consecințe (care au fost devastatoarea) concepția potrivit căreia distrugerea credinței și „uciderea" lui Dumnezeu înseamnă o adevărată „eliberare" a omului. Ideile lor nihiliste nu numai că vor schimba din temelii vechea ordine a lumii, dar vor desfigura, vor schimonosi, într-un mod înspăimântător, chipul omului. Râvna sa de a-și afirma triumful ca „supraom" (personajul lui Dostoievski, Kirilov, din cartea *Demonii*, înțelege că „dacă Dumnezeu nu există, atunci eu sunt dumnezeu") l-a transformat într-o ființă inumană („Umanismul exclusiv este un umanism inuman", spunea Henri de Lubac), capabilă de cele mai abominabile crime (atrocitățile secolului XX reprezentând o culminare a acestei evoluții către autoafirmarea și „emanciparea" absolută a omului), iar idealul său de a crea un paradis terestru (ideal urmat și azi de promotorii mondialismului) a sfârșit prin instaurarea unui adevărat infern pe pământ. Toate acestea arată că idealul „omului-dumnezeu" este însăși esența nihilismului. Nu țelurile umanismului s-au împlinit, ci opusul lor. Etapa care se dezvoltă din umanismul secular este „absurdismul" (când nimicul este centrul ei, lumea se dezintegrează, își pierde coerența; formele postmoderne ale absurdismului sunt fragmentarismul, deconstrucția). „Absurdismul este numai un umanism deziluzionat, dar care nu se pocăiește. El este, s-ar putea spune, ultima etapă din progresul dialectic al umanismului în îndepărtarea sa de adevărul creștin (...). Lumea subumană a absurdului, deși poate părea uneori sinistră și uimitoare, este, la urma urmei, aceeași lume unidimensională cunoscută umanismului, numai că este făcută «misterioasă» prin diferite trucuri și amăgiri de sine; ea este o parodie a lumii adevărate, lumea cunoscută de creștin, lumea care

gurii Tatălui, a ordinii patriarhale creștine, bazate pe anumite ierarhii axiologice și repere care dădeau acesteia coerență și stabilitate[4], ia forma – în primele ei etape – unor revoluții violente care urmăresc schimbarea lumii și a omului prin teroare (revoluția franceză anticipă și inspiră revoluția bolșevică și celelalte care vor urma). E o transformare radicală care poate fi rezumată în această sentința aparținând lui Diderot, una dintre cele mai „strălucite minți" ale iluminismului francez din secolul al XVIII-lea: „Omenirea nu va fi liberă până când ultimul rege nu va fi spânzurat cu măruntaiele celui din urmă popă". Ultima faza este, însă, o revoluție „blândă", care apelează la mijloace mult mai subtile. Acest din urmă tip de revoluție, care a luat amploare spre sfârșitul secolului XX și continuă în zilele noastre – fiind înlesnită, iar metodele ei fiind rafinate și perfecționate, de dezvoltarea tehnologică[5] -

este cu adevărat misterioasă, tainică, deoarece conține înălțimi și adâncimi la care nici măcar nu visează absurdiștii și, cu siguranță, nici umaniștii". Umanismul și absurdismul nu sunt diferite, în esență, ambele fiind unite „într-un sens mai profund, căci împărtășesc aceeași voință, care este nimicirea Dumnezeului creștin și a ordinii pe care a stabilit-o El în lume" (Serafim Rose, *Nihilismul*..., p. 174-175).

[4] Percepute drept constrângătoare de umanistul răzvrătit, aceste repere aveau ancoră în Adevăr și omul își rostuia viața în funcție de ele, călăuzindu-se după criterii stabile – adevăr/fals, bine/rău, frumos/urat etc. Personalitatea sa se dezvolta întemeindu-se pe valori solide, transcendente, care-l ajutau să înainteze pe calea dobândirii virtuților, printre care responsabilitatea, discernământul, stăpânirea de sine, curajul, capacitatea de jertfă, lupta cu patimile (calități specifice maturității).

[5] Progresul tehnologic nu este rău în sine, dar devine un pericol atunci când contribuie la dezrădăcinarea, masificarea și globalizarea societăților, la destrămarea și slăbirea micilor comunități organice, a relațiilor de adâncime dintre oameni, la suprimarea localului, concretului și a istoriei reale; când scopul lui este crearea unei societăți tehnologice „științific organizate" („paradisul terestru" al vremurilor de azi), tot mai complexe și „inteligente", din care sunt însă eradicate trecutul și rădăcinile. E un „progres" atins cu prețul reificării și depersonalizării omului. Ceea ce Ovidiu Hurduzeu numește „tehnoglobalismul mercantil" face casă bună cu ideologia multiculturalistă a corectitudinii politice, care „suprimă diferențele reale, înlocuindu-le cu diferențe igienizate, de tip Derrida, în care «celălalt» devine un insignifiant,

este descrisă precis de Charles A. Reich în cartea sa din 1970, *The Greening of America* (un panegiric dedicat contraculturii anilor '60): „Va avea loc o revoluție. Nu va fi similară revoluțiilor din trecut. Va începe cu individul și cultura, iar schimbarea structurii politice va fi ultimul ei act. Nu va necesita recurgerea la violență pentru a avea sorți de izbândă și nu va putea fi contracarată cu succes prin violență. Se răspândește cu o rapiditate uimitoare, iar legile noastre, instituțiile noastre și structura socială încep deja să se schimbe. Promite [să creeze un om] cu o conștiință mai dezvoltată, o comunitate mai umană și un individ nou și eliberat. (...) Aceasta este revoluția Noii Generații"[6]. (recunoaștem aici trăsături ale „noii ere", New-Age).

În timpul totalitarismelor violente, capacitatea de discernământ și integritatea sufletească ale omului puteau fi încă menținute prin puterea sa de a se orienta, în forul sau interior, după alte coordonate decât cele instituționalizate și impuse oficial cu forța[7]. În cazul totalitarismului „blând", deghizat sub masca emancipării de orice constrângeri pe care le-ar impune valorile patriarhale, omul este condiționat, în mod subtil, să accepte de bunăvoie și să interiorizeze noile idei care „deconstruiesc" fundamentele societății creștine tradiționale. Noile metode de spălare și anesteziere a conștiinței

o imagine plată și interschimbabilă". În societatea tehnologică globală, diferențele reale dintre indivizi și grupuri dispar, iar „«Grupurile» cultivate de ideologiile multiculturalismului sunt echivalentul «cultural» al acelor consumption communities (comunități de consumatori)" (Ovidiu Hurduzeu, „Multiculturalism si uniformitate", *Sclavii fericiți. Lumea văzută din Sillicon Valley*, Editura Timpul, Iași, 2005, p. 84).

[6] Charles A. Reich, *The Greening of America* (1970), capitolul I, „The Coming American Revolution".

[7] Martirii și mărturisitorii care au trecut prin infernul închisorilor comuniste au rezistat reeducării (care avea drept scop să modifice, prin tortură, lumea lăuntrică a omului) tocmai datorită puterii lor lăuntrice, verticalității și curăției lor sufletești, putere care izvora din credința în Dumnezeu, din înrădăcinarea fermă în Adevăr, din atașamentul față de tradiție și neam.

sunt prin divertisment, prin stimularea, până la paroxism, a dorințelor și patimilor și „descătușarea” de normele moral-religioase, prin repudierea oricărei autorități. Contracultura anilor ‘60 marchează o schimbare de proporții uriașe, începutul unei revoluții culturale menite să îngroape definitiv vechea ordine. Ideile neomarxiștilor Herbert Marcuse, Theodor Adorno și ale celorlalți exponenți ai Școlii de la Frankfurt au înrâurit decisiv această mișcare care i-a angrenat pe tinerii generației „baby boomer”. Pentru ca transformarea fără precedent în plan cultural și social să se desfășoare la nivel de masă, era necesară producerea unei rupturi ireversibile între generații, între părinți și copii, reflectată prin renegarea figurii Tatălui și a valorilor asociate acestuia. Tinerii au fost captivați de ideile ademenitoare care le promiteau o viață eliberată de grijile maturității, în care își puteau satisface orice dorințe. Inoculându-le disprețul față de valorile maturității, revoluția „eliberării” i-a adus, și urma să-i mențină permanent, într-o stare de infantilizare și vulnerabilitate.

Erodarea valorilor maturității, fenomen alarmant și fără precedent (având în vedere proporțiile acestuia) este un aspect analizat mai pe larg în lucrările unor gânditori conservatori, cărți de referință pe această temă: *Arrested Development: Pop culture and the Erosion of Adulthood*, de Andrew Culcutt[8], și *The Death of the Grown-up: How America’s Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, de Diana West[9] (din păcate, netraduse la noi), la care ne vom referi pe parcursul acestui material. Contracultura introduce modele culturale opuse modelelor tradiționale (care trebuie „deconstruite”): copilul, antieroul, cultul victimei, al ființei vulnerabile, loserul, boemul, nebunul etc. Cum observă Ovidiu Hurduzeu în cartea sa *Sclavii fericiți. Lumea văzută din Sillicon Valley*, „O etică hedonistă și terapeutică a înlocuit spiritul jertfelnic și valorile transcendente care îl caracterizează pe omul religios”. Modelele culturale tradiționale se leagă de imaginea simbolică a Tatălui, dar și de „miturile fondatoare” ale unei națiuni, de tot ceea ce întruchipează principiul autorității – religie, familie, neam, țară etc.

[8] Andrew Culcutt, *Arrested Development: Pop culture and the Erosion of Adulthood*, Cassell, 2000. Andrew Calcutt este un scriitor şi jurnalist britanic, specialist în cultura pop. Alte cărţi scrise de acest autor sunt *An A-Z of the Contradictions in Cyberculture* (1999) şi *Beat: The Iconography of Victimhood from the Beat Generation to Princess Diana* (1998).

[9] Diana West, *The Death of the Grown-Up: How America’s Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, St. Martin’s Griffin, 2008.

Valorile asociate maturității, care stau la baza unei ordini patriarhale, vor apărea în ochii neomarxiștilor drept indicii ale unei patologii sociale denumite „personalitate autoritară” (teoretizată de Adorno). Omul „deparazitat” de valorile trecutului și ale strămoșilor, trecut prin „etuva” ideologică a revoluției culturale, va fi supus unui proces de infantilizare, în urma căruia integrarea sa în noua societate neomatriarhală multiculturală va fi deplină. El nu va mai acționa ca om liber, matur și responsabil, ci va deveni – chiar dacă propagandă oficială îi va servi iluziile ademenitoare ale libertății depline și „democrației” - un individ slab, lipsit de identitate și concretețe, „aruncat” într-o lume ieșită din rost, care trebuie să ia chipul relativismului valoric și sincretismului deșănțat promovate de corectitudinea politică.

Acest tip de „om nou” „devine un copil care caută cu înfrigurare siguranța oferită de sânul mamei – o mamă întruchipată de treimea Tehnologie, Consumism, Statul-dădacă”[10]. Va fi obsedat de siguranță, de obținerea confortului și de satisfacerea plăcerilor prin consumism. Libertatea și alte drepturi nu mai sunt rezultatul unui îndelungat efort personal sau întins pe generații (fără respectul față de strămoși și față de valorile pentru care au luptat și s-au jertfit aceștia, fără responsabilitate, fără datorie, fără capacitatea de jertfă și fără Adevăr, omul nu se mai poate bucura, în mod real,

[10] Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 62.

de libertate, nici nu pot exista drepturi umane firești, ci doar de un surogat al acestora, drepturi abstracte), ci „drepturi" furnizate „de-a gata" și asigurate de entități impersonale cu rolul de administratori („statul managerial", „terapeutic", analizat de Paul Gottfried); acestea stabilesc care sunt drepturile și căile prin care pot fi vindecate patologiile sociale („prejudecata", „ura", „intoleranță" etc.).

Toate aceste evoluții nu ar fi fost posibile fără fenomenul secularizării (înțeleasă ca descreștinare și repăgânizare a societății) care s-a intensificat și s-a extins la nivel de mase, la scară globală, instituind o criză spirituală nemaiîntâlnită în istorie. Dispariția omului matur și a principiilor după care se ghida acesta (autoritate, ierarhie valorică, credință, discernământ, repere, sens, coerență, ordine, responsabilitate, cumpătare, datorie etc.), înseamnă nu numai pierderea a ceea ce T.S. Eliot numea „lucrurile permanente", ci și anihilarea omului concret, înrădăcinat, ancorat în determinații locale, istorice, naturale, suprimarea memoriei Adevărului, cufundarea într-o amnezie planetară. O beznă a uitării, tot mai densă, împresoară lumea, mai ales pe măsură ce un spațiu virtual, al „conștiinței globale" (menit să inoculeze „gândirea unică"), acaparează și asfixiază lumea noastră concretă, contaminându-ne modul de a gândi și de a simți, anulându-ne înțelegerea matură și realistă a lucrurilor.

„Noul om" este înghițit în nebuloasa „spiritualistă" de tip new-age-ist, captat de iluzia unui „paradis" al indivizilor „eliberați", amnezici, masificați, prinși într-o „magică" horă sincretistă a „înfrățirii" universale. Un „eclectism dezrădăcinat", cum îl numea Ieromonah Serafim Rose, este gata să triumfe. Peste o astfel de lume pare a pune stăpânire un „duh al destrămării ludice, al plăcerilor şi pornografiei" (Ilie Bădescu[11]).

[11] Ilie Bădescu, *Spălarea creierelor se realizează acum prin mijloace «blânde»*, interviu în „Cotidianul", nr. 15 aprilie 2013, www.cotidianul.ro/spalarea-creierelor-se-realizeaza-acum-prin-mijloace-blande-211356/.

Ajungem precum nişte „copii duşi de valuri, purtaţi încoace şi încolo de orice vânt al învăţăturii, prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii", cum avertiza Sfântul Apostol Pavel[12].

În noua utopie, „supraomul" este, de fapt, omul infantilizat, vrăjit de tot ceea ce îi excită simțurile și imaginația, solipsist, ahtiat după „senzații noi", „eliberatoare". Omul care nu mai crede într-un Adevăr revelat nu mai are ancoră ontologică și axiologică, sucombă în relativismul nihilist, într-o lume aplatizată, din care au fost expulzat Adevărul Întrupat și, odată cu El, omul ca persoană[13]. Cum notează Vladimir Volkoff în *Manualul corectitudinii politice*[14], „Corectitudine politică distruge adevărurile, oricare ar fi acestea, și nu pune nimic în loc. Nihilistă prin natură și prin vocație, corectitudinea politică nu se fondează pe o revelație, ci pe imposibilitatea oricărei revelații". În fond, nihilismul este curentul din care și-au tras sevele utopiile secolului XX, iar membrii Școlii de la Frankfurt sunt continuatori devotați ai

[12] Epistola către Efeseni, cap. 4, http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=19&cap=4.

[13] Ființa umană este legată indisolubil de ceea ce o încheagă ca *persoană* în relație, în comuniune, de ceea ce îi dă identitate și concretețe vie: credința, familia, neamul, istoria (și generațiile trecute), cultura în care s-a născut, tradițiile și valorile locale. Tocmai relația o împiedică să fie o „oarecare" dintr-o masă. Egalitarismul multiculturalist masifică oamenii; multiculturalismul, principala armă ideologică a Corectitudinii Politice, strivește diferențele reale, concrete, unicitățile, în malaxorul relativismului cultural și valoric: diferențele sunt de suprafață – rasă, sex, etnie etc. -, nu de adâncime, de esență. Cum subliniază și Serafim Rose, se induce o „simplificare nihilistă", reducționismul fiind o caracteristică a oricărei ideologii; „Acolo unde creștinul Îl vede pe Dumnezeu în toate, realistul [adept al materialismului și pozitivismului] nu vede decât «rasă» sau «sex» sau «mijloace de producție»", scrie Serafim Rose în cartea sa despre nihilism. În multiculturalism, diferențele nu permit existența unor ierarhii, a valorilor superioare sau inferioare și nici a unicității persoanei – aspecte care țin de o zonă de profunzime.

[14] Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice*, Editua Antet, București, 2007, p. 9.

lui Nietzsche. „Refuzul nihilist al credinței și al instituțiilor creștine este rezultatul nu atât al pierderii credinței în ele și în originea lor divină (...), cât, mai degrabă, o răzvrătire împotriva autorității pe care acestea o reprezintă și a supunerii pe care o poruncesc", scrie Serafim Rose în cartea sa despre revoluția nihilistă. Ceea ce îi animă pe răzvrătiții nihiliști este indignarea „împotriva «nedreptăților» și «tiraniei» Tatălui și reprezentanților Săi" (Serafim Rose). „Personalitatea autoritară" va trebui înlocuită cu individul vulnerabil integrat într-o nouă ordine – o societate neomatriarhală, în care indivizii au nevoie permanent de protecție. Odată subminată ordinea patriarhală „represivă", locul privilegiat este cedat „Mamei-naturi", „zeița noii religii"[15].

Revolta împotriva autorității „represive" este principalul obiectiv din programul neomarxiștilor Școlii de la Frankfurt. Atunci când copilul nu se mai raportează la imaginea tatălui, ca model al autorității, el rămâne o ființă slabă, care nu mai crește, nu se mai dezvoltă firesc și, chiar dacă, biologic, ajunge la vârsta adultă, îi vor lipsi însușirile morale specifice maturității. Pentru a înțelege ce înseamnă faptul că el *nu mai crește*, trebuie să conștientizăm gravitatea anihilării principiului autorității. Cuvântul „autoritate" provine din lat. *auctorias*. „«*Auctor* este cel care susține un lucru și îl face să se dezvolte, să crească. Etimologic vorbind, *auctorias* este forța de a susține și de a dezvolta», deci, forța care veghează nu atât la apărarea, ci la *creșterea unui lucru*.

[15] „Pentru ca Mama-natură să devină zeița unei noi religii, bătrânul și severul Tată al creștinismului trebuie să dispară. La nivelul organizării sociale, statul național este piatra fondatoare a oprimantei ordini patriarhale, drept urmare și statul-național trebuie să dispară odată cu Tatăl și ordinea Sa"; „societatea de consum actuală nu mai stă sub semnul Tatălui – Dumnezeul sever care îți cere să te jertfești pentru țară, neam, familie etc., să muncești și să economisești, ci sub semnul Mamei, al principiului plăcerii" (Ovidiu Hurduzeu, comentariu scris la un articol din mediul online).

Vedem, așadar, că ea nu determină ascultarea, ci împlinirea. Lafay precizează: «Autoritatea este diferită de putere. Prima inspiră un sentiment de respect și venerație, cealaltă un sentiment de frică. Autoritatea este legată de demnitate, puterea, de forță»" (Paul Evdokimov, *Iubirea nebună a lui Dumnezeu*[16]). Așa cum Corectitudinea Politică impune în literatură deconstruirea modelelor tradiționale, „corifeii" acestei ideologii – reprezentanții Școlii de la Frankfurt – urmăresc, în plan social, „deconstruirea" figurii tatălui, ca exponent al autorității. Strategia folosită în acest sens este „teoria critică"[17].

Pornind de la ideile lui Antonio Gramsci (fondator al Partidului Comunist italian și unul dintre părinții corectitudinii politice, el și-a dat seama că, în societatea occidentală, comunismul nu poate fi introdus cu forța și că principala stavilă în calea înfăptuirii revoluției o reprezintă religia creștină și vechea ordine asociată acesteia; pentru ca schimbarea din temelii a societății să fie acceptată voluntar, propune drept soluție „lungul marș prin instituțiile educaționale și culturale"[18]),

[16] Paul Evdokimov, *Iubirea nebuna a lui Dumnezeu*, Editura Anastasia, București, 2009.

[17] „Critical Theory, as it's name implies, criticises. What deconstruction does to literature, Critical Theory does to societies" (Daniel J. Flynn, *Intellectual Morons: How Ideology Makes Smart People Fall for Stupid Ideas*, Crown Forum, 2004, pp. 15-16).

[18] Mai precis, inițierea unui proces de reeducare a conștiințelor prin ingInerii sociale și culturale. „Hegemonia" (concept introdus de Gramsci) deținută de clasa dominantă (burgheză) nu putea fi subminată decât prin infiltrarea culturii și structurilor hegemonice de către intelectuali formați să promoveze viziuni „contra-hegemonice" (reprezentând un nou sistem de valori aparținând grupurilor subordonate, opus sistemului de valori dominant). În acest fel, se va ajunge la eliberarea grupurilor „oprimate și marginalizate", la preluarea, de către acestea, a dominației și la formarea conștiinței „revoluționare". „Grupurile marginalizate ale istoriei" îi includ, cum scrie Gramsci în *Caiete din închisoare*, „nu numai pe cei asupriți economic, dar și pe femei, minorități rasiale și pe mulți «criminali»" (pentru o analiză detaliată a acestui subiect, a se vedea John Fonte, „Why There Is A Culture War: Gramsci and Tocqueville in America", www.orthodoxytoday.org/articles/FonteCultureWar.php?/articles/FonteCultureWar.shtml).

Școala de la Frankfurt (fondată în 1923 și care, după venirea la putere a naziștilor, s-a mutat la New York) a introdus acest concept-cheie („teorie critică”) în lucrările ideologilor noului marxism. Acest concept se bazează pe teza nietzscheană conform căreia nu există realitate obiectivă („nu există fapte, ci doar interpretări”, este un aforism binecunoscut al lui Nietzsche).

Omul este exclusiv un „construct social”. Gramsci este un promotor al relativismului cultural, fiind adeptul concepției că „valorile, morala, standardele, chiar natura umană însăși sunt «construcții sociale», produse ale epocilor istorice – nu pot fi universal adevărate”[19]. Materialismul istoric gramscian depăşeşte determinismul economic din vechiul marxism, înlocuindu-l cu determinismul cultural. Prin urmare, înainte de a se produce o revoluţie politică reuşită, era necesară demararea unor mutații majore în plan cultural. În viziunea neomarxiştilor Şcolii de la Frankfurt, acest program urma să aibă efectele scontate prin declanşarea revoluţiei sexuale. Programul de educaţie sexuală iniţiat de Georg Lukacs (devenit, în 1919, comisar pentru cultură sub regimul Bela Kun din Ungaria), cunoscut sub numele de „Terorism Cultural”[20], a prefigurat evoluţiile de mai târziu şi programele educaţionale care aveau să fie introduse în şcolile americane. „Întrebarea este: cine ne va elibera de jugul civilizaţiei occidentale?” (Lukacs) – aceasta era marea problemă la care a reuşit să „răspundă” Şcoala de la Frankfurt.

Lupta se va da pe terenul conștiinței, iar subminarea vechii ordini va avea loc la nivel intelectual și moral înainte de a se produce transferul de putere către grupurile subordonate.

[19] Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 138. „*Conceptul de «construcție socială» stă la baza mai tuturor teoretizărilor postmoderne – poststructuralism, studii postcoloniale etc.” (Ovidiu Hurduzeu).*

[20] Pentru mai multe detalii, a se vedea capitolul „Rădăcinile istorice ale Corectitudinii Politice” din această carte.

Începuturile revoluției culturale neomarxiste: contracultura şi mișcarea șaizecioptistă

Procesul erodării valorilor specifice maturității își are începurile în perioada declanșării revoluției culturale neomarxiste, în anii ’50-’60. Aceasta a generat mai multe mișcări de eliberare de sub „chingile” „trecutului vinovat” și ale „forțelor hegemonice” (Gramsci). Amplificate până la radicalizare, aceste manifestări revoluționare s-au dezlănțuit sub forma unor asalturi furibunde împotriva a tot ceea ce însemna structură verticală, ierarhie, asupra tuturor aspectelor legate de principiul autorității. Structurile tradiţionale ale societății trebuiau dinamitate pentru a putea fi transpus în viaţă idealul societății „nerepresive”. Individului „oprimat” i se recunoştea acum „dreptul” să-şi celebreze emanciparea de sub chingile „familiei autoritare”, ale patriei, ale religiei, ale culturii tradiţionale. Erich Fromm îşi popularizează cu succes teoria „libertății pozitive”, care nega existenţa vreunei forţe superioare eului individual[21].

Ideologia deconstructivistă ia naștere tot în acea perioadă, furnizând fundamentul filosofic prin care manifestările revoluționare căpătau legitimitate[22]. Țintind către subminarea continuității cu valorile trecutului, cu modelele tradiționale și spirituale consacrate ale culturii occidentale, aceasta impunea perpetua reinterpretare a acestor valori pentru a le „deconstruiri”. Această teză promovează ideea „reinventării neîncetate”, în numele unei libertăţi şi autonomii individuale duse la extrem.

[21] „«Libertatea pozitivă» implică principiul că nu există o putere superioară a eului individual unic; că omul este centrul și scopul vieții; că dezvoltarea și realizarea individualității umane este un scop care nu poate fi subordonat unor cauze presupuse ca având o importanță mai mare” (Raymond V. Raehn, *Rădăcinile istorice ale corectitudinii politice*).

[22] A se vedea capitolul „Corectitudinea politică: Deconstrucție și literatură – corectura”, din această carte.

Orice determinări, ierarhii și distincții, inclusiv adevărul însuși, trebuia sacrificat pe „altarul" acestei libertăţi individuale absolutizate şi al originalităţii. Acest lucru este evidenţiat atât în sloganurile juvenile scandate de către tinerii generaţiei „baby-boomer" - „Încearcă imposibilul!", „Este interzis să interzici!", „Consideră dorinţele tale drept realitate!" etc. -, precum şi în creaţiile reprezentanţilor contraculturii, iniţiatori ai mişcării „beat" (numită mai târziu „hippy"). Aceştia se caracterizau ca hedonişti boemi, libertini, rebeli (în America, principalii iniţiatori sunt scriitorii Jack Kerouac, Allen Ginsberg şi William S. Burroughs). Generaţia „beat" promova cultul „veşnicului copil", rămas în afara relelor civilizaţiei şi ale maturităţii, al antieroului, glorificând ca însuşiri esenţiale spontaneitatea, creativitatea, subiectivitatea (spontaneitatea reflectând, în viziunea lor, sfârşitul represiunii psihologice; în promovarea creativităţii spontane, beatnicii s-au inspirat din operele suprarealiştilor şi ale dadaiştilor, pledând pentru descătuşarea forţelor subconştientului).

Manifestarea creativității spontane trebuia să fie corelată și cu alte modalități de emancipare de sub constrângerile sociale „opresive", ca, de pildă, trăirea frenetică a clipei, trăirea unei vieţi aventuroase, folosirea drogurilor, comportamentele bizare şi extravagante, nevoia atingerii unor stări sufleteşti paroxistice, întoarcerea la primitivism (marcând despărţirea de creştinism), eliberarea instinctelor, dorinţa de a experimenta stiluri de viaţă diverse, neconvenţionale (în materie de sex şi droguri). Lumea dezrădăcinaţilor, a alienaţilor, a vagabonzilor – deci, a celor care se integrau condiţiei de „victimă", de fiinţe oprimate, printre acestea fiind și oamenii de culoare, homosexualii, feministele, asocialii, oamenii din Lumea a Treia etc. (aceste categorii aveau să joace acum rolul pe care îl avusese proletariatul în revoluția comunistă) – era apreciată ca reprezentând forţa ce se contrapunea principiului „autorităţii represive" considerat a fi adânc înrădăcinat în orânduirea socială tradiţională (patriarhală).

Cartea *Eros și civilizație*, publicată de Marcuse în 1955, avea să devină, precum spune Raymond V. Raehn, documentul fondator al contraculturii anilor 1960. Marcuse profesa „Marele Refuz", prin care era stigmatizată orânduirea patriarhală. Pornind de la ideea că omul este, în esență, un animal stăpânit de impulsuri sexuale (Wilhelm Reich, *The Sexual Revolution),* Marcuse susținea că ordinea socială este opresivă, dând naștere unor oameni complexați. Prin urmare, cartea sa îi instiga pe tineri să se revolte împotriva oricărei autorități sociale oprimante.

Marcuse a fost cel care a inventat fraza „Faceți dragoste, nu război!", profitând de opoziția pe care o manifestau studenții față de războiul din Vietnam, pentru a cuceri cât mai mulți aderenți; teoriile lui, accesibile și atrăgătoare – despre fundamentarea unei noi societăți fericite, „nonrepresive", emancipate de sub „tirania" oricărei ierarhii și autorități, în care tot ceea ce conta era bunăstarea și libertatea individuală rezultate din satisfacerea imboldurilor instinctuale spre fericire –, se mulau perfect pe gustul tinerilor și al acelor categorii de oameni considerate oprimate, pe care le avea în vedere sociologul neomarxist. Perspectiva unei vieți în care erau încurajate libertatea sexuală, spontaneitatea, activitățile distractive nu avea cum să nu-i îmbie pe tinerii generației „baby-boomer", care s-au solidarizat cu toți reprezentanții grupurilor victimizate. Marcuse reușise, astfel, să stimuleze forțe ale opoziției radicale și să le polarizeze în jurul proiectului creării unei noi societăți, propuse în teoriile sale.

Referindu-se la revoluția culturală din Franța anului 1968 (mișcare similară contraculturii din America), Daniel J. Mahoney sugerează, în eseul său *1968 și sensul democrației*[23],

[23] *Daniel J. Mahoney, 1968 and the Meaning of Democracy, 9 septembrie 2008,* www.firstprinciplesjournal.com/articles.aspx?article=1096.

că atacul vehement îndreptat împotriva principiului autorității și-a avut resortul într-o înțelegere eronată care a confundat autoritatea cu autoritarismul, diferența reală cu inegalitatea și discriminarea (după Tocqueville, radicalizarea ideii de egalitate a avut drept consecință perceperea „fiecăriei distincții... drept discriminatorie, a fiecărei diferențe ca inegalitate, a fiecărei inegalități ca inechitabile”[24]), sau libertatea cu „eliberarea”, și care nu tolerează condițiile indispensabile pentru o autoguvernare democratică, condiții asigurate, în primul rând, de apartenența firească la un context specific, concret.

Decontextualizarea, „deteritorializarea”, dislocarea din determinările firești, fie ele naționale, religioase, ereditare, sexuale etc., sunt ideile care, descinzând din gândirea revoluționarilor neomarxiști activi în aceste mișcări, sunt proclamate de către adepții unei „democrații pure” (Pierre Manent), care, „fiind subordonată unui singur principiu, și anume absolutizarea libertății și a autonomiei individuale”[25], se transformă în chiar dușmanul principiilor pentru care pledează.

Partizanii evenimentelor revoluționare din ’68 au pierdut din vedere faptul că nu principiile democratice în sensul lor veritabil (adică adânc înrădăcinate în tradițiile unei civilizații distincte, în cadrul căreia – și avându-și premisele în fondul specific al fiecărei națiuni – constituționalismul liberal a coexistat, într-o strânsă legătură, cu principiile creștine, pentru a asigura dăinuirea unei culturi, o dezvoltare organică a acesteia) au triumfat atunci, ci un delir revoluționar care a rezultat într-o denaturare, o corupere a principiului democrației (după cum constată Raymond Aron în *In Defense of Decadent Europe*[26]).

Progresul propovăduit de „democrația pură”, fiind unul artificial, nu organic, are drept rezultat imediat erodarea principiilor maturității despre care vorbește și Andrew

[24] *Ibidem*.
[25] *Ibidem*.
[26] Apud Daniel J. Mahoney, *1968 and the Meaning of Democracy.*

Calcutt. În virtutea caracterului ei utopic, „democrația” radicalizată conduce la antipodul a ceea ce este propovăduit sub stindardul ei. Cum spune și Vladimir Bukovski în *Uniunea Europeană... O nouă URSS*, „utopicii împlinesc întotdeauna exact inversul a ceea ce au promis” (fiind convinși că pot modifica însăși natura ființei umane. Eșecurile lor, deși materializate prin catastrofe de-a lungul istoriei, dovedesc că natura umană și firescul nu pot fi modelate după tipare utopice, oricât s-ar strădui ei să le deformeze).

Contracultura ca „refuz de a accepta normele asociate maturității”

Andrew Calcutt realizează în cartea sa *Arrested Development: Pop culture and the Erosion of Adulthood,* o incursiune în motivele și modelele promovate de cultura pop – care-și are originile în contracultura anilor ’60 (contracultura s-a născut ca „un refuz de a accepta normele asociate maturității”, afirmă autorul). Aceste motive, inoculate în mentalul tinerilor, au determinat regresia spre infantilism: motivul copilului, „loser”-ului, antieroul, modelul alienatului și al boemului, motivul victimei, al nebunului, beatnicul, „wigger”[27]-ul, promovarea unei filosofii a trăirii în prezent, fetișizarea adolescenței și a tinereții. Calcutt vorbește despre modul cum cultura pop, subminând valorile maturității, instituie, în realitate, o epocă a conformismului și pasivității, de vreme ce capacitatea omului de a declanșa schimbarea, de a fi agentul unei istorii trăite conștient și responsabil, a fost neutralizată. „Celebrând o imagine a omului ca ființă vulnerabilă și inocentă, cultura pop a contribuit la dezvoltarea unei societăți obsedate de ideea siguranței”, constată scriitorul. Potrivit lui

[27] Termen de argou, format din îmbinarea cuvintelor „white” și „nigger”, desemnează o persoană de rasă albă care imită manierele, limba și stilul asociate culturii afro-americane, în special stilul „hip-hop”.

Culcutt, contracultura s-a constituit „ca un «teren de joacă»", unde „marile întrebări asupra viitorului umanității puteau fi evitate", întrucât, în fond, lipsa de încredere a oamenilor în societatea existentă „era covârșită de neîncrederea în propria lor capacitate de a o schimba".

Cultura pop, observă Culcutt, a contribuit la instituirea unei noi „religii" de stat în America, și anume cea a consilierii – oferite, în societatea neomatriarhală, individului slab și alienat: „Premisa de la care pornesc noii experți în elaborarea de politici este aceea că suntem cu toții victime, aflându-ne într-o nevoie permanentă de îndrumări și reglementări profesionale care să ne ajute de-a lungul acestei călătorii anevoioase numite viață". Autorul sugerează că în spatele acestei politici a „siguranței" („safe") se ascunde o nouă formă de autoritarism, având în vedere că suntem permanent încurajați să ne considerăm ființe cu totul vulnerabile, obsedate de a fi mereu „în siguranță"[28]. Individul devine dependent de un sistem al cărui rol este de a răspunde dorințelor lui subiective și nevoii sale de a fi protejat[29]. „Ei resping disciplina vieții domestice, și totuși vor să aibă sentimentul securității. Iar singurul lucru care le va crea acest sentiment este să le dai ceea ce-și doresc" (Spencer Dryden[30]).

1. „Rebeli fără cauză". Respingerea civilizației creștine

Conceptul de „alienare" își schimbă sensul pe care îl avea în marxismul clasic. Alienarea (reflectată în sloganul

[28] „In the 1990s, you can have any sexuality you like as long as it is safe".
[29] „Ești vulnerabil, nu-ți dorești decât să «cazi la pace» cu tine însuți și lumea din jur. Victima unor circumstanțe incontrolabile, strigi după ajutor. Este momentul în care intervin «ajustorii», obiectele și tehnicile de adaptare la sistem: terapeuții, specialiștii în stress, cluburile fitness, mallurile, cărțile de credit, shopping-ul compensatoriu, vacanțele de câteva zile în paradisuri exotice" (Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 76).
[30] Andrew Culcutt, *Arrested Development....*

„Pune la îndoială autoritatea", scandat de adepții contraculturii) „ia forma revoltei fără cauză, a respingerii ordinii existente fără a aduce în loc un program, a refuzului, a lipsei de viziune cu privire la cum ar trebui să fie viitorul" (Kenneth Keniston, 1960)[31]. Prin urmare, activiștii contraculturii sunt, mai degrabă, niște „rebeli fără cauză", adepți ai revoluției „for the fun of it"[32]. Marcuse susținea că starea de alienare este un semn al subversiunii politice. Însă acest tip de alienare e, mai curând, o formă de risipire, de fragmentare a sinelui; „nu mai putem concepe individul alienat în sensul marxist clasic, întrucât a fi alienat presupune, mai degrabă, un sens al sinelui coerent – și nu unul fragmentat – față de care să se producă alienarea" (David Harvey, profesor de antropologie la Universitatea din New York[33]). În contextul de astăzi, „sensibilitatea alienată", de fapt, nu mai dirijează individul către un scop „anti-establishment"[34].

Harvey Mansfield, profesor la Harvard, citat în cartea Dianei West (*The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*), arată că revoluția anilor '60 a fost mai mult „o revoltă a copiilor împotriva părinților decât a cetățenilor împotriva guvernului. Caracterul ei recalcitrant a ținut mai mult de stil, decât de substanță"[35], fiind o revoltă fără scop precis a „tinerilor cu plete" și „loser-ilor", mai mult decât o acțiune în sensul instituirii unei noi forme de guvernare. Însă, adăugăm noi, acesta este noul tip de revoluție despre care vorbește Charles

[31] *Ibidem*.
[32] Adi Dohotaru, *Anii '60: Mișcări contestatare în SUA*, Editura Eikon, Cluj, 2008, p. 13.
[33] *Apud* Andrew Culcutt, *Arrested Development....*
[34] „Establishmentul este tot ceea ce se contestă, cu excepția establishmentului corect politic, pe care ar fi incorect politic să-l contești" (Vladimir Volkoff, *op. cit.*, p. 40).
[35] Diana West, *The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, p. 51.

A. Reich: ea „nu va fi similară revoluțiilor din trecut. Va începe cu individul și cultura, iar schimbarea structurii politice va fi ultimul ei act”.

Cum am mai precizat, contestarea autorității implică și respingerea culturii și civilizației creștine occidentale. Boemii epocii contraculturii își manifestau ostilitatea față de aceasta, militau pentru întoarcerea la primitivism, se declarau împotriva „logicii rațiunii”: „Logicii rațiunii i se opune logica libidoului sau «logica satisfacerii», a dorinței și a plăcerii”[36], pe care o promovau ei. Cum au remarcat cercetătorii fenomenului, în anii ’60 se instituie un neopăgânism. „«Apostolii» contraculturii arată că Jim Morrison creează un ceremonial și rugăciuni noi, dionisiace, neopăgâne, pentru «monștrii pielii[37]»”[38]. Niște versuri din Jim Morrison spun că „zeii și toate miturile veacurilor trebuie reinventate, căci tații nu mai au autoritate”[39]. Subminarea autorității părinților (în special a tatălui) este reflectată și în versurile muzicii rock, un exemplu fiind cele din piesa „The End” a formației „The Doors”: „Father / Yes son? / I want to kill you / Mother, I want to...”. Noțiunile creștine de păcat și penitență sunt înlocuite cu „o etică a plăcerii de a trăi, a umorului și a exuberanței manifestărilor carnale”, iar în locul calendarul creștin,

[36] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 18.
[37] Regăsim aici trăsături ale vitalismului, explicat de către Serafim Rose în *op. cit.*, p. 63-84. „Realismul reduce supranaturalul la natural, ceea ce este revelat la rațional, adevărul la obiectivitate; vitalismul merge mai departe și reduce totul la experiența și senzația subiectivă. (…) Vitalismul ultimului secol a reprezentat un simptom inconfundabil al plictisului față de lume, iar profeții acestuia au constituit o manifestare mult mai clară a sfârșitului Europei creștine decât oricare dintre filosofii liberalismului și realismului defuncte pe care le-au atacat. Vitalismul nu este produsul «prospețimii», al «vieții» și al «imediatului» pe care adepții acestuia le-au căutat cu disperare (tocmai pentru că le lipseau), ci al corupției și al necredinței care reprezintă ultima fază a acestei civilizații muribunde pe care vitaliștii o urăsc” (Ieromonah Serafim Rose).
[38] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 18.
[39] *Ibidem*.

se prefera sărbătorirea ciclurilor solar și lunar, a solstițiilor[40]. Noua religie („new age”) se dezvoltă acum, prin promovarea unui eclectism spiritual, prin afirmarea religiozității naturii, și, cum spune același cercetător, „divinitatea ca imanență, cu trăsături feminine, în descendență conceptuală panteistă, constituie una dintre moștenirile ecologismului șaizecist”[41].

Solipsismul, închiderea în subiectivism, venerarea sinelui sunt alte trăsături ale „noului om” creat de contracultură. Propria subiectivitate devine pentru individ unicul etalon al realității, acesta nedorind sau fiind „incapabil să mai distingă între percepție[42] și realitatea obiectivă” (iar odată cu consumul de droguri, care ia avânt acum, dispar și „vechile distincții între eu și tu, el etc.” (Adi Dohotaru). Se pornea de la premisa că "toate problemele și diviziunile dintre oameni nu sunt chestiuni de substanță, ci de percepție”[43]. Abbie Hoffmann, un simbol al mișcărilor contraculturale din anii ’60 și cofondator al partidului Youth International Party („Yippies”), spunea că: „Realitatea este o experiență subiectivă. Ea există doar în mintea mea. Eu sunt Revoluția”[44]. „Să ne simțim bine” devine supremul ideal (în învățământ, programele educaționale vor pune, de asemenea, accent pe emotivism[45]).

[40] *Ibidem*, p. 20.
[41] *Ibidem*, p. 22.
[42] Drogurile sunt utilizate pentru a „deschide” ușile percepției (Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 35). De aici se poate să provină și numele formației „The Doors”.
[43] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*
[44] *Apud* Andrew Culcutt, *Arrested Development...*
[45] „Emotivismul înseamnă «a vedea lumea în primul rând prin prisma propriilor emoții, și nu prin intelect». Emotivismul favorizează tendințele anti-intelectuale, îl face pe copil incapabil să distingă între valorile personale (subiective) și virtuțile publice (obiective), predispunând către respingerea educației morale (...). În cele din urmă, cinismul, un produs al emotivismului, promovează teza post-constructivistă conform căreia toate ideile sunt egale și, prin urmare, nu există adevăr, ci doar opinii” (Ph.D. Maureen Stout, *The Feel-Good Curriculum: The Dumbing Down Of America’s Kids In The Name Of Self-esteem*, Da Capo Press, 2001) http://www.librarything.com/work/34365.

Dacă altă dată „a fi subiect” însemna a fi „făuritor de istorie”, astăzi acest sens a devenit perimat ca urmare a introducerii culturii vulnerabilității, care a contagiat mentalul colectiv. Din subiect făuritor de istorie (având toate însușirile omului matur), omul a ajuns un produs al determinismului istoric/cultural, subjugat („subjected to”) unor forțe exterioare manipulante (omul-„construct social”). Dacă înainte eroul era cel care își risca viața sau se jertfea pentru apărarea valorilor de care se simțea puternic atașat – credința, familia, țară etc. –, astăzi „eroul” este cel care revendică statut de victimă, iar modelele vechilor eroi sunt supuse unui proces permanent de demitizare.

2. „Spiritualitatea” contraculturii. Drogurile şi ritmul ca „sacramente”

În contracultură, nevoia exacerbată a tinerilor de a trăi senzații intense, până la a se abandona unor experiențe „spirituale” extatice, este reflectată prin creșterea considerabilă a consumului de droguri (în special LSD) și prin ascensiunea muzicii rock psihedelice. „Generația contraculturii evadează în dragoste liberă și droguri (peste 50% dintre tineri fumaseră marijuana la începutul anilor ’70, față de 4% la începutul decadei precedente)”[46], ceea ce a condus la transformarea celebrului cartier Haight Ashbury din San Francisco, cunoscut prin rolul pe care l-a avut ca centru al mișcării hippie din anii ’60, într-un focar al violenței: în 1967, poliția a înregistrat nu mai puțin de 17 crime, 100 de violuri și peste 3.000 de jafuri[47]. Stările de transă sunt induse nu numai de droguri, dar şi de ritmurile energice[48]. Cum notează și Andrew Culcutt, dorința de „a te abandona ritmului” este o trăsătură specifică a experienței induse de muzica pop.

[46] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 33.
[47] *Ibidem*, p. 36.
[48] „Jimmi Hendrix afirmă următoarele despre ceea ce face el: «Tu îi hipnotizezi pe oameni prin muzică pentru a-i readuce la starea lor naturală, primordială, și când au ajuns la punctul lor cel mai slab, le inserezi în subconștient exact ceea ce vrei tu să transmiți». Muzicologii Manfred Clynes și Janice Walker arată că «sistemul nervos central transformă un ritm muzical într-un model de mișcare. Această experiență ritmică a sunetului este scăpată de sub control, noi suntem conduși de către ea». Iar M. Drury adaugă: «Ritmurile care induc stările de transă sunt repetate, energice și îl transportă pe dansator departe de cotidian și moment într-o atmosfera de dezordine, pulsând cu un ritm vibrant, care, de obicei, duce până la un punct culminant. În Africa, dansatorii imită mișcările și pașii unor spirite posesive și se comportă ca atare»” - Prof. Ilie Badescu, *Provocarea postmodernă – New Age*, p. 9.

„Spiritualitatea” contraculturii (ca și cea contemporană) înseamnă, de fapt, o sanctificare a individului; acesta nu caută nici să înțeleagă lumea, nici să o schimbe, ci doar să-și satisfacă propriile dorințe și fantezii subiective și nevoia de plăcere. Chemarea pe care o simte către sfera spirituală este firească (toți oamenii au sădite în sufletul lor – mai mult sau mai puțin conștientizate – acest dor de Dumnezeu și nevoia de a-L cunoaște și de a se împărtăși din iubirea Lui[49]), însă, respingându-L pe Dumnezeul adevărat, tinerii din generația contraculturii au căutat să-și satisfacă această sete, idolatrizându-se pe el însuși și făcând adevărate „sacramente” din drogurile și ritmurile muzicii rock. Nimic altceva nu le mai oferea speranță („Your only hope is dope” - „Singura ta speranță e drogul”, era un slogan – din care transpare o notă accentuat nihilistă – formulat de „guru”-ul LSD-urilor, Timothy Leary). Ei pledau pentru „folosirea sacramentală a sunetului” (Paul Goodman, activist din anii ’60, inspirator al mișcărilor studențești din această decadă).

Retribalizarea societății, despre care vorbește Marshall McLuhan în *Galaxia Gutenberg*, consecință a dezvoltării noi-

[49] „Către sfârşitul secolului al XIX-lea, un număr tot mai mare de oameni obişnuiţi au pornit în această căutare neobosită – pe care îi întâlnim la tot pasul în lumea contemporană – în găsirea unui substitut al Dumnezeului Care a murit în inimile lor” (Serafim Rose, *op. cit.*).

lor tehnologii comunicaţionale, este un fenomen reflectat şi mai puternic în zona pop-rock[50]. Ilustrativă pentru „sacralitatea" acordată ritmului este zicala celebră „God is a DJ", care a circulat prima dată la mijlocul anilor 1960, în sălile de bal din San Francisco. Astfel, „Dumnezeu apare ca simţ extatic (muzică+dans), o divinitate senzuală, postmodernă, ludică, apare ca o celebrare a prezentului. La un festival de rock psihedelic, pe zidul sălii de spectacol scrie: ANYBODY WHO KNOWS HE IS GOD GO UP ON STAGE"[51].

De aici s-a ajuns foarte uşor la pastişarea creştinismului; o întâmplare care reflectă acest fenomen absolut detestabil şi josnic şi care afirmă „misticismul chimic al contraculturii" (formulă aparţinând lui Robert S. Ellwood) este „trimiterea de către un producător de droguri (celebrul Owsley care îi aproviziona cu cantităţi masive de droguri pe farseuri) a unei Biblii înmuiate în LSD spre folosul «enoriaşilor» din închisoare"[52]. De asemenea, iniţierea tinerilor în consumul substanţelor halucinogene este asociată cu „iniţierea într-o taină sacramentală", fapt ilustrat prin „imaginile spectaculoase cu tinerii hipioţi din parcurile marilor oraşe americane, care sunt îngenuncheaţi şi sunt «binecuvântaţi» cu LSD de către un guru"[53].

3. Motivul nebuniei

Un alt motiv la care se referă Culcutt, înrudit cu cele descrise până acum, este cel al nebuniei. Autorul citează din psihologul american Dr. Robert M. Lindner (cunoscut pentru cartea sa *Rebel Without A Cause: The Hypnoanalysis Of A Criminal Psychopath*), care vorbeşte despre apariţia unui „un

[50] Adrian Dohotaru, *op. cit.*, p. 53.
[51] *Ibidem*, p. 51.
[52] *Ibidem*.
[53] *Ibidem*.

nou tip de psihopat: care contestă cutumele şi normele anterioare, … un agitator fără slogane, un revoluţionar fără program". Începând din 1950, tot mai mulţi indivizi au început să simuleze nebunia, caracterizându-se drept „psihopaţi", iar în anii '70, identificându-se cu apelativul de „paranoizi", după piesa cu acelaşi nume a formaţiei „Black Sabbath". Nebunia este considerată „povară, dar şi misiune, echivalentul contracultural al vocaţiei creştine"[54].

Bazându-se pe un studiu asupra beatnicilor din San Francisco, Dr. Francis Rigley, citat de Andrew Culcutt, constata că „60% dintre ei erau atât de psihotici sau afectaţi de angoasă, anxietate şi nevroză încât erau total neputincioşi să se integreze în lumea competitivă". Astfel, nebunul născut din contracultură cunoaşte experienţa cufundării depline în universul nihilist: angoasa, absurdul, incoerenţa, deznădejdea, disperarea au pus stăpânire pe o lume care l-a „ucis" pe Dumnezeu[55].

„Supraomul" lui Nietzsche, care a inspirat viziunea cu privire „transformarea omului" (în „omul-dumnezeu") a tuturor promotorilor utopici (mai vechi sau mai noi) ai Revoluţiei, este omul care, îmbolnăvit de angoasă şi apăsat de vidul propriului suflet şi al propriei existenţe, s-a lăsat animat de o revoltă nestăvilită împotriva autorităţii, a ordinii creştine, dorind „uciderea" Tatălui[56].

[54] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*
[55] „Acolo unde altădată era Dumnezeu, nu mai există acum nimic; acolo unde altădată era autoritate, ordine, certitudine, credinţă, este acum anarhie, confuzie şi acţiune arbitrară şi lipsită de principii, îndoială şi disperare. Acesta este universul nihilist, atât de viu descris de catolicul suedez Max Picard, ca fiind o lume a «discontinuităţii» şi a «dezbinării»" (Serafim Rose, *op. cit.*).
[56] Însă, „izbucnirea omului către supraom sfârşeşte în neputinţă, marchează înfrângerea. Tocmai Freud este cel care descoperă păcatul originar misterios «uciderea Tatălui». Omul care săvârşeşte acest paricid nu mai poate învinge remuşcările, şi acest lucru stă la originea nevrozei colective. Profundul pesimism al ultimelor opere ale lui Freud vin de la târzia lui clarviziune. Utopia lui asupra fericirii umane s-a prăbuşit, iar resemnarea lui este amară" (Paul

Pustiul din suflet și sentimentul apăsător al dezrădăcinării nu erau deloc străine revoluționarilor din mișcarea contraculturală: „Se răspândește în același timp un discurs apocaliptic al sfârșitului lumii (vechi) și al fascinației și obsesiei morții, indus poate de dezrădăcinare și de experimentările cu halucinogene (de exemplu, piesa «The End» a celor de la The Doors)”[57].

Natura nihilistă a „omului nou” născut din contracultură este intuită de dramaturgul englez Robert Bolt, care observa că „Nu mai avem o imagine definită a omului, cum aveau societățile vechi (de exemplu, reprezentarea filosofului stoic, a creștinului, a omul rațional), imagine cu care să ne identificăm sau cu care să ne comparăm; suntem orice. Dar, dacă suntem orice, atunci nu suntem nimic”[58].

4. Motivul copilului/victimei. Sfârşitul maturităţii şi slăbirea autorităţii părinţilor

Motivul copilului, arată Culcutt, nu este îmbrățișat – împreună cu discreditarea figurii tatălui și a adultului – doar de categoria tinerilor. El pătrunde și în sfera universitară, în cultură, fiind promovat în literatură, în producțiile cinematografice etc. După cum remarcă profesorul universitar și scriitorul Theodore Roszack, „în ultimii 20 de ani, în toate comediile de familie, tatăl joacă rolul bufonului”, iar în programele TV pentru copii, adesea, „personajul rău este o persoană adultă care deține autoritatea”. Culcutt citează și o

Evdokimov, *Vârstele vieții spirituale*, Editura Christiana, Bucuresti, 1993, p. 33). Nebunul lui Nietzsche, adică omul „cu un dumnezeu ucis”, „nu știe că acesta este un fals dumnezeu, un dumnezeu construit după chipul și asemănarea minții sale bolnave (...). Până la urmă, s-a prăbușit în abis și acolo nu l-a întâlnit pe acest dumnezeu, ci s-a întâlnit doar cu propriile lui spaime, cu umbra sa” (Tatiana Petrache, posftață la cartea Ieromonahului Serafim Rose).

[57] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 21.

[58] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

afirmație aparținând lui Jerry Rubin, personaj-simbol al contraculturii și printre cei mai importanți lideri yippie: „Vom consuma LSD împreună cu copiii noștri! Copiii noștri ne vor spune ce să facem! Nu ne vom maturiza niciodată! Vom fi veșnic adolescenți”.

Jim Haynes, un alt reprezentant al generației contraculturii, spunea:„După cel de-al Doilea Război Mondial, când toată lumea era epuizată [de ororile războiului], mișcarea Beat din America a început să reflecteze la întrebarea: «De ce trăim»; și unul dintre răspunsuri a fost: «Pentru a ne distra!».” La mijlocul anilor ’70, se simțea nevoia unei revigorări, mișcarea hippy fiind criticată că își pierduse inocența copilărească și că se orientase către un stil de rock ce se adresa adulților. Se simțea nevoia reintroducerii imaginii copilului în cultura pop, ceea ce a reușit să facă mișcarea *punk*, care reprezenta, în același timp, «sensibilitatea alienată»”[59]. Fenomenul care se petrece acum este, de fapt, declinul maturității, un regres, constatat și de comentatorul social Jeff Nuttall: „Naivitatea era echivalată cu onestitatea, stupiditatea, cu sinceritatea, iar ceea ce te făcea să semeni unui animal sau unei legume trecea drept virtute”.

Introducerea cultului copilului în politică este reflectat printr-un eveniment relatat de Culcutt: pe 2 iulie 1997, a fost organizată o prima „zi a copilului” pe 10 Downing Street, unde se află reședința oficială a prim-ministrui britanic. Petrecerea a constat în câteva ore de „dans frenetic”, urmate de momente de recreere într-o cameră pentru relaxare („chill-out room”[60]). Se pretinde că cele două experiențe creează un

[59] *Ibidem*.

[60] „*Chill out* este un stil de muzică apărut la începutul anilor 1990, în «camerele de refacere» din cluburile de dans, permițându-le dansatorilor să se «relaxeze» după muzica cu tempo rapid din ringul principal de dans. Genurile asociate cu chill out sunt ambiental, trip-hop, Nu jazz, house ambiental, New Age” (http://ro.wikipedia.org/wiki/Chill-out)

sentiment de apropiere între oameni, de comuniune. Însă, „dansul se execută solo – fiecare închis în solipsismul său, chiar dacă suntem cu toţii solipsişti în acelaşi timp. Iar momentele de relaxare de tip «chill-out» constau în purtarea unor conversaţii superficiale, nu în crearea unor interacţiuni profunde. «Comunitatea» care se creează astfel între tineri este la fel de superficială: depinde de efectele temporare ale ingerării aceluiaşi drog şi se destramă de îndată ce se epuizează efectele".

În capitolul „The End of Adulthood" („Sfârşitul maturităţii"), Culcutt observă că motivul victimei şi cel al copilului au fost transferate din contracultură în noua ordine politică, ambele motive fiind „la fel de puternic reprezentate astăzi în cultură pop şi în politica mainstream cum erau în contracultura minoritară de acum 30 sau 40 de ani". În noua ordine politică, victima are un statut privilegiat, iar adulţii sunt trataţi asemenea unor copii. Mulţi adulţi tind să pretindă statut de victimă sau să se identifice cu motivul copilului, iar „statul intervine ca un fel de super-părinte, pentru a-i asista pe acei părinţi care, în concepţia acestuia, nu şi-au îndeplinit corect obligaţiile faţă de copii"[61]. Într-o

[61] Situație descrisă și de Paul Gottfried: „În timp ce bugetul SUA în anul fiscal 1999 pentru toate cheltuielile guvernamentale era cu puțin peste 1,5 trilioane de dolari, numai câteva sute de milioane din acești dolari au fost plasați în Servicii pentru Protecția și Sprijinul Familiei (Family Preservation and Support Services) (FPSS), o agenție înființată de Congres în anii '90, ca parte a Legii *Adopției și a Securității Familiale* (Adoption and Safe Families Act). Legea și serviciile pe care le validează conferă unei agenții federale din Statele Unite dreptul de a investiga persoanele care devin părinți pentru prima dată și de a decide care familii «au probleme» și necesită asistență guvernamentală. Actul prevede colectarea de date referitoare la familiile care prezintă un interes special pentru FPSS; informațiile computerizate sunt apoi introduse într-o bancă de date stocate la nivel național, Program Information Management System. FPSS afirmă ca scopul acestei colectări de date este efectuarea de «vizite la domiciliu pentru toți proaspeții părinți și furnizarea de servicii extinse pentru familiile cu cele mai mari nevoi». Deși «vizitele» nu sunt prezentate ca fiind coercitive, cei care refuză să îi primească pe «vizitatorii» autorizați pot fi – și au existat astfel de cazuri – reclamați la Serviciile pentru Protecția Copilului. În unele cazuri, părinții necooperanți au fost decăzuți din drepturile asupra copiilor lor" (Paul Gottfried, *Multiculturalism and the Politics of Guilt. Toward a Secular Theocracy*, University of Missouri Press, Columbia, p. 25).

conferinţă dedicată drepturilor victimelor, organizată în august 1996, secretarul Justiţiei din SUA, Janet Reno, declara: „Îmi iau cea mai multă putere de la victime, deoarece, pentru mine, ele reprezintă America ... Sunteţi eroii şi eroinele mele. Sunteţi aproape ca nişte îngeri". V eneraţia pe care o arată Reno victimelor („aproape ca nişte îngeri") indică „schimbarea majoră care s-a produs în moravurile celei mai puternice ţări din lume", notează Culcutt. De asemenea, administraţia Clinton a adoptat un program politic axat pe grija accentuată faţă de „victime"[62]. Au existat şi voci care au criticat această ascensiune a victimofiliei, printre care Christopher Latch, care constată că „victima a ajuns să se bucure de o superioritate morală în societatea noastră, ajungându-se până la situaţia ca grupuri de interese aflate în competiţie să lupte pentru obţinerea statutului privilegiat de victime"[63]. E o epocă în care celebrităţile, de la fotbalişti şi invitaţi la emisiunea celebrei realizatoare Oprah, până la prinţese, ştiu că faptul de a-şi crea o imagine de victime le asigură reputaţia de vedete.

Pe lângă fabricarea şi promovarea cultului victimei, un alt atac împotriva maturităţii îl constituie insistenţa tot mai accentuată în sensul implementării drepturilor copilului. Această măsură poate îmbunătăţi prea puţin viaţa copiilor, în schimb, ea serveşte la „subminarea autorităţii părinţilor şi a drepturilor lor şi, în acelaşi timp, la extinde-

[62] „Bill și Hillary Clinton s-au adresat alegătorilor lor cerându-le să «își înțeleagă durerea» și deghizându-și dorința de a prelua puterea într-un discurs despre «grija» față de copii și față de victimele discriminării" (Paul Gottfried, *Multiculturalism and the Politics of Guilt*, p. 13).

[63] Christopher Lasch, *The Minimal Self* (Picador, Londra, 1985), p. 67, *apud* Andrew Culcutt.

rea autorităţii specialiştilor sponsorizaţi de stat"[64]. Cauza „drepturilor copilului" creează premisele pentru reducerea rolului părinţilor şi îi coboară pe aceştia la statutul de copii, în ochii autorităţilor. Etosul victimei „elimină câmpul de luptă în condiţii echitabile unde adultul îşi cucerea autonomia, înlocuindu-l cu sistemul dualist compus din cei care sunt nonadulţii (masa) şi cei care sunt chemaţi să aibă rolul de superadulţi (specialiştii)"[65]. Atunci când Patricia Hewitt, politician britanic din Partidul Laburiştilor, a declarat că este nevoie, spre binele copiilor, de „o nouă înţelegere a ceea ce înseamnă creşterea şi educarea copiilor [de către părinţi]"[66], ea sugera, de fapt, că statul ar trebui să stabilească această nouă modalitate de creştere a copiilor şi să o impună părinţilor. Prin adoptarea acestei măsuri, părinţii ar fi lipsiţi de posibilitatea de a-şi creşte copiii aşa cum consideră ei că e potrivit. „În loc de «protecţie faţă de stat», termenul de «drepturi» a ajuns să aibă sensul denaturat de «protecţie din partea statului»" (Andrew Culcutt).

[64] Grăitoare în acest sens este o întâmplare recentă relatată de dailymail.co.uk: „Liniștea unei familii decente a fost tulburată de aberanta decizie a unor asistenți sociali din Marea Britanie de a le lua copiii și de a-i duce într-un centru de plasament, cu riscul de a fi dați chiar spre adopție. Părinții au rămas mască în momentul în care le-au fost expuse motivele: cele două fiice se plânseseră pe la școală că, peste week-end, sunt ținute în casă, fără televizor sau computer. Cea mai mare dintre fiicele soților Victoria și Alan Seymour i s-a «confesat» învățătoarei că sfârșitul de săptămână este un coșmar pentru ea și sora sa, întrucât sunt obligate de părinți să stea în casă, fără televizor sau computer, și că le este pur și simpu frică să mai meargă acasă. «Fără măcar să verifice spusele copilei, asistenții sociali au dat buzna peste noi, au luat fetițele și duși au fost», a povestit Victoria Seymour pentru dailymail.co.uk. (...) Cei doi părinți s-au trezit peste noapte nu doar fără copii, ci și că sunt interogați, investigați, anchetați, cercetați pentru încălcarea drepturilor propriilor copii cărora le-ar fi produs, pe deasupra, și un stres emoțional extraordinar". Mai multe la: http://www.dailymail.co.uk/femail/article-3080527/The-schoolgirls-snatched-parents-social-services-moaned-teachers-banned-watching-TV.html; http://www.evz.ro/au-trait-cosmarul-vietii-lor-statul-englez-le-a-luat-copiii-traumatizati-de-lipsa-televizorului-si-a-jocurilor-pe-computer.html; a se vedea și: „Shopped to social services because I'm not a perfect mum: Shona Sibary on the malicious phone call [from Multi Agency Safeguarding Hub] that could have seen her little girl taken into care" http://www.dailymail.co.uk/femail/article-3040716/Shopped-social-services-m-not-perfect-mum-Shona-Sibary-malicious-phone-call-seen-little-girl-taken-care.html

[65] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

[66] *Ibidem*.

Adăugăm că o altă modalitate de slăbire a autorităţii părinţilor este prin introducerea educaţiei sexuale în şcolile publice. Individul a fost adus în situaţia de a admite necesitatea intervenţiei din partea statului până şi în cele mai intime aspecte ale vieţii private. Aceste programe de pervertire a copiilor, de la cea mai fragedă vârstă (prin inocularea desfrâului şi a unei viziuni hedoniste, în care aberaţii sexuale, precum homosexualitatea, sunt prezentate drept normale)[67], contribuite şi la distrugerea relaţiilor familiale şi interumane (din comunitate) sănătoase, la declinul familiei. Este uşor de constatat că, şi în societatea noastră, nu familia, ci „specialiştii" trebuie să ne dicteze cum să trăim (părinţii tre-

[67] „Iată, spre pildă, urmările educației sexuale în Danemarca, țară scandinavă care e, de mai mulți ani, campioana Educației sexuale în școlile europene: - violurile au crescut cu 300%; - bolile sexuale au crescut (la tinerii sub 20 de ani!) cu 250%; - cazurile de graviditate, de sarcină în afara căsătoriei s-au dublat; - divorțurile s-au dublat; - avorturile au crescut cu 500% (!). Doar două lucruri au scăzut: rata nașterilor și vârsta medie a primului raport sexual" (http://www.rostonline.org/rost/dec03ian04/ed_sexuala.shtml; http://www.nistea.com/Educatia_sexuala.htm); „Statul lui Huxley trebuia să-i pedepsească pe cei ce îndrăzneau să persiste prea mult în dragostea față de o singură persoană. Astăzi, televizorul și pornografia împlinesc cu succes acest tip de reeducare. Care e explicația unei asemenea educații, câtă vreme aceasta nu poate face fericit pe nimeni și nu poate asigura o societate sănătoasă? Primul motiv enunțat de eroii *Minunatei lumi noi* este acela că oamenii desfrânați sunt mai ușor de manipulat. Sunt ca și reeducații care, având conștiința morală distrusă, nu se pot opune represiunii sistemului. Al doilea motiv este acela că desfrânarea este cea mai bună metodă de control, de reducere a populației. Cultura erotismului, pornografiei și prostituției vin în conflict direct cu viața de familie, cu nașterea de copii, după cum demonstrează studiile făcute în zilele noastre" (Gheorghe Fecioru, „Mai ucigătoare decât cancerul, mai apăsătoare decât teroarea și mai nocivă decât drogul este astăzi pornografia", revista *Familia Ortodoxă*, nr. 1 (12), 2010).

buie educaţi în centre de educatori parentali, sunt sfătuiţi să apeleze la „specialişti" în *planning familial* etc.).

Statul managerial, sensibilizarea față de „victime" și eradicarea „prejudecăților"

Statul managerial („terapeutic") despre care vorbește Paul Gottfried (conservator american, adept al conservatorismului tradițional - paleoconservatorismul)[68] manifestă o grijă accentuată față de „victime". Acesta este angajat, împreună cu agenții săi ideologici (intelectuali, educatorii și psihologii sociali, mass-media), în misiunea „morală" constând în eradicarea „prejudecăților" și „intoleranței", pentru a sensibiliza populația față de „grupurile oprimate", „victimizate" (grupuri minoritare, definite ideologic – fiind vorba, mai ales, de grupuri create artificial, fiindcă definiția firească, neideologizată, a termenului de „minoritate" este aceea de grup de oameni împărtășind aceeași limbă, cultură, etnie, ceea ce nu este valabil în cazul homosexualilor), „victime multiculturale", „minorități ofensate" (Gottfried). În acest sens, trebuie modificate, prin inginerii sociale, comportamentele sociale și valorile culturale, pentru a fi inculcată culpabilitatea în mentalul grupurilor „opresive" (majoritare, cel mai „oprimantă" fiind categoria creștinilor albi), care reprezintă cultură

[68] A se vedea și conferinta susținută de Paul Gottfried, pe 1 iunie 2010, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iași http://www.ziuaveche.ro/international/geopolitica/de-la-iasi-conservatorul-american-paul-gottfried-ii-indeamna-pe-romani-la-rezistenta-nationala-9295.html/; și acest interviu cu Paul Gottfried, realizat de Mircea Platon: http://www.zf.ro/ziarul-de-duminica/interviu-zd-imperiul-politic-global-american-declinul-europei-si-cel-mai-mare-pericol-pentru-romania-de-azi-si-de-maine-in-viziunea-lui-paul-gottfried-4839207/; „Profesorul Gottfried este cea mai importantă personalitate academică a conservatorismului tradițional și cel mai cunoscut critic american al neoconservatorismului, multiculturalismului și elitelor manageriale ale statului" (Mircea Platon).

„hegemonică". O sarcină permanentă a statului terapeutic, „care devine tot mai puternic în Statele Unite și în statele europene care imită modelul american", este „de a determina populațiile docile să se conformeze cerințelor unei societăți multiculturale"[69]. „Statul terapeutic se angajează în construirea unei societăți multiculturale, devotate cauzei «diversității», făcând din cetățeni obiecte ale socializării. Unii vor fi încurajați să se simtă bine cu privire la identitatea lor, în timp ce altora li se va impune să-și abandoneze, să se dezică de sau să-și disprețuiască identitatea pe care au moștenit-o"[70].

„Prejudecata" este trăsătura principală a „personalității autoritare". În cartea *The Authoritarian Personality* („Personalitatea autoritară" – 1950), realizată de o echipă a Școlii de la Frankfurt, „«prejudecata», în Statele Unite, este descrisă ca o ură patologică de care sunt stăpânite anumite victime. Este, de asemenea, o boală pe care doar administrația publică – suntem asigurați – are mijloacele adecvate pentru a o eradica. În această pledoarie tendențioasă, deghizată sub numele de «analiză clinică», administratorilor li se dă misiunea de a se preocupa de vindecarea societății"[71]. În societatea occidentală de astăzi, sunt incriminate discursurile publice și publicațiile considerate a fi ofensatoare pentru minorități, iar în America, „declararea drept ilegale a mediilor și comportamentelor considerate ofensatoare pentru femei, homosexuali și alte «minorități» a dat naștere la aceeași represiune la care au condus numeroase legi adoptate împotriva «delictelor de opinie» în Europa"[72].

Se consideră că, pentru înlăturarea „prejudecăților", este nevoie ca relațiile sociale să fie controlate cu ajutorul „specialiștilor sociali". Comentatori precum Thomas Szasz,

[69] Paul Gottfried, *op. cit.,* p. 14.
[70] *Ibidem*, p. 14-15.
[71] *Ibidem*, p. 2.
[72] *Ibidem*.

Philip Rieff și Christopher Lasch au evidențiat „legătura dintre administrația publică și serviciile de asistență socială și psihiatrică coercitive”[73]. Astfel, persoanele „cu vedereri retrograde”, care nu se aliniază ideologiei dominante, care pun sub semnul întrebării chestiuni considerate de necontestat (fiindcă așa au decis clasa politică și ideologii sociali), pot fi catalogate drept „cazuri patologice”. Gottfried dă următorul exemplu: „...aruncătorul de baseball John Rocker, din Atlanta, care a făcut remarci negative, într-un interviu pentru *Sports Illustrated*, la adresa homosexualilor, a negrilor și a călătorilor provenind din Lumea a Treia pe care i-a întâlnit în trenul de metrou 7, în New York, a fost trimis, după un protest zgomotos al mass-mediei, la un cabinet de îngrijire psihiatrică.

Ceea ce ar părea a fi insulte mult mai brutale îndreptate împotriva albilor, polițiștilor și a femeilor, proferate de starul baschetbalist al echipei Philadelphia 76ers și cântărețul negru de rap Alan Iverson, nu a iscat o cerere similară pentru tratament psihiatric[74]. S-a stabilit că, spre deosebire de măiestria vocală a lui Iverson, comentariile lui Rocker sunt «prejudecăți». Acestea erau sentimentele nereținute ale unui locuitor rural alb din Sud, îndreptate împotriva unor grupuri protejate politic și semnalau, prin urmare, o personalitate anormală. Judecând din această perspectivă ideologică pronunțată, nu toate insultele la adresa minorităților sunt «patologice». Această etichetă este rezervată pentru ceea ce clasa politică nu dorește să audă sau să fie spus”.

[73] Thomas Szasz, *Psychiatric Slavery* (Free Press, New York, 1977); Rieff, *Triumph of the Therapeutic*; și Christopher Lasch, *The True and Only Heaven* (Norton, New York, 1979), pp. 450-465, apud Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 72.

[74] *Sports Illustrated*, 2 octombrie 2000, p. 120; For the Mets, Another Dreary Night in Georgia, în „New York Times”, 13 octombrie 2000, D1; Jeff Pearlman, At Full Blast, în *„Sports Illustrated”*, 27 decembrie 1999, p. 60; și Karen de Carter, Multicultural Morass, în *„Laissez Faire City Times”* 4, nr. 50 (11 decembrie, 2000), pp. 28-29, apud Paul Gottfried, *ibidem*.

Criticii Thomas Szasz și Christopher Lasch au constatat modul cum acești experți în dobândirea „sănătății mintale” acționează pentru a reduce la tăcere și a discredita disidența nedorită. Cum arată Gottfried, „Dacă [Annie] Kriegel și istoricul german Karl D. Bracher asociază tendințele similare de peste Atlantic cu îngrijorările privind «revenirea fascismului», în Statele Unite suprimarea disidenței ne trimite înapoi la mijlocul secolului trecut, la lupta împotriva «bolilor mintale»”[75].

Despre discreditarea celor care deviază de la discursul si ideologia acceptată, vorbește, într-un interviu, și jurnalistul și analistul politic american de origine sârbă Srdja Trifkovici (publicist și editor al revistei paleoconservatoare *Chronicles*). Acesta comentează că, pentru a închide gura celor incomozi, gardienii corectitudinii politice vor apela la termeni ideologici, lipsiți de sens, aplicându-le etichete precum „rasist”, „fascist” etc. pentru a înfiera oponenții, fără a intra, însă, într-o dezbatere serioasă: „Dacă, de exemplu, un prezentator de la postul Fox doar repetă un fapt bine cunoscut, și anume că 70% dintre americani nu vor construirea unei moschei la Punctul Zero, niște femei indignate, care iau parte la acel interviu, vor părăsi studioul și îl vor acuza de rasism, ca și cum a spune un adevăr care este evident, dar incomod din punct de vedere ideologic, este un fapt prin el însuși rasist. Cu alte cuvinte, «rasism» nu este doar un termen folosit abuziv pentru a discredita, dar și un termen lipsit de suport intelectual. Este, ca și în cazul termenului «fascist», o strategie numită *reductio ad Hitlerum*, când aplici tuturor un stigmat, când cei care au păreri diferite devin «fasciști», în vreme ce îți aliniezi propriile viziuni corecte politic la un mod de înțelegere admis ca valid, care devine singurul discurs acceptat. Aceasta este, în fond, o trăsătură a totalitarismului”[76]. Trifkovici mai

[75] Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 13.

[76] https://www.youtube.com/watch?v=Uec8fTBLuaw; www.dailymotion.

observă că această marotă a marxismului cultural, bazată pe „mantra" „rasă, «gen» și sexualitate", este prezentată de clasa politică occidentală „drept calea de urmat, biletul către modernitate, către integrarea în Uniunea Europeană, în Postmodernia occidentală" și că aceste tendințe au început să fie îmbrățișate de elitele din Europa de Est[77].

„Tot ce e personal este politic"

Un număr de comentatori (citați de Andrew Culcutt) au atras atenția asupra consecințelor pe care le-a avut preluarea în zona politică a motivelor contraculturii – tendințe și idei promovate înainte de o minoritate au trecut în zona mainstream, devenind ideologia oficială dominantă; în Occident, ele au fost adoptate de elite (din sfera politică, academică, mass-media). Andrew Sinclair notează că „trendul" anilor ′60 devine „o poliție a gândirii impusă de academicieni și de politicienii corecți politic care ajung la putere în America"[78] Jeff Nuttall scrie că „Corectitudinea politică descinde direct din vechiul *underground* al anilor ′60"[79] La începutul anilor 1980, Bernice Martin și-a dat seama că spiritul anilor ′60 „bântuie" în societatea occidentală, insinuându-se în toate sferele societatii („virusul" ideologic al Corectitudi-

com/video/x1dgqqj_corectitudinea-politica-este-comunismul-secolului-21-interviu-srdja-trifkovici_shortfilms#from=embediframe (trad. Irina Bazon).

[77] Pentru acest subiect, a se vedea și Jean Sévillia, *Terorismul intelectual. Din 1945 până în prezent*, traducere de Ileana Cantuniari, ed. a II-a, Editura Humanitas, București, 2012. „...au fost acuzați de nazism oameni și curente de idei care nu aveau nimic de-a face cu Hitler și nazismul. (…) Discreditarea Bisericii este un mod de a o reducere la tăcere și e ceea ce am numit «terorism intelectual»" (Jean Sévillia, www.digi24.ro/Media/Stiri/Digi24/Cultura/Stiri/Jean+Sevillia+la+Impartial).

[78] Andrew Sinclair, *In Love and Anger* (Sinclair-Stevenson, Londra, 1994), p. 168, *apud* Andrew Culcutt.

[79] Jeff Nuttall, acordat lui Roger Hutchinson, în *High Sixties* (Edinburth, Mainstream, 1992), p. 192, *apud* Andrew Culcutt.

nii Politice trebuie să pătrundă până în cele mai adânci fibre ale societății, pentru a o modifica din temelii), avertizând că „sub veșmintele roșii se află un monstru de culoare diferită, sau, probabil, un cameleon care poate căpăta orice culoare politică"[80]. Teza din anii ‘60 potrivit căreia „tot ce e personal este politic"[81] a devenit un principiu de bază al corectitudinii politice, găsindu-și astăzi materializarea în cultură victimizării, rezultatul fiind, cum arată sociologul Stanley Cohen, subminarea drepturilor democratice: „Pentru victime, dacă nu pentru niște devianți (cum era în anii șaizeci), ce este personal a devenit, într-adevăr, politic. Această cultură a victimizării provine din politica identitară [care se referă la identitățile de grup][82]: grupuri care se definesc numai prin

[80] Bernice Martin, *A Sociology of Contemporary Cultural Change* (Blackwell, Oxford, 1981), p. 21, *apud* Andrew Culcutt.

[81] Teza că „tot ce e personal e politic" provine de la Gramsci, care a scris în *Caiete* că „totul este politic" și „întreaga viață este politică" („tutta la vita è politica"). Întrucât – în opinia lui Gramsci – valorile „culturii hegemonice" se impregnează în toate sferele societății – sfera învățământului, cea religioasă, mass-media, asociațiile de voluntariat, atunci societatea civilă constituie câmpul de lupta unde se duce războiul între cei care vor să obțină hegemonia culturală. Faptul că „întreagă viață este politică" înseamnă, pentru Gramsci, că „viață privată, locul de muncă, religia, filosofia, arta, literatura și societatea civilă, în general, sunt un câmp de luptă unde se confruntă cei care urmăresc transformarea societății" (John Fonte, „Why There Is A Culture War" www.orthodoxytoday.org/articles/FonteCultureWar.php?/articles/FonteCultureWar.shtml). La noi, societatea bazată pe unități organice (familia, Biserica), pe valori moștenite care mențin unitatea și conștiința identității unei comunități, a fost înlocuită cu o „societate civilă" dezrădăcinată, un număr (deși total neglijabil) de ONG-uri anticreștine (care luptă împotriva familiei naturale și a Bisericii) pretinzând că reprezintă adevărata societatea civilă.

[82] Adepții politicii identitare susțin că identitatea individului este dată de apartenența lui la un grup victimizat – grupul minorităților rasiale sau sexuale, feminiștii etc. Potrivit corectitudinii politice, „personalitatea individuală trebuie să devină un reflex al «identității de grup». Realitatea concretă a individului este neglijată, personalitatea sa este plasată la nivelul unui grup de victime, ideologic definite. Se pleacă de la premisa existenței unui «punct de vedere lesbian sau homosexual», «un punct de vedere feminin», «o perspectivă a negrilor». Gramsci și «teoria critică» își fac simțită prezența în mai toate

apartenența pe care o revendică la o anumită identitate și la o condiție specială de victime. Etica multiculturalismului conferă acestui curent o falsă justificare epistemologică"[83].

Merită aici să facem o referire la diferența – în mod deliberat, eludată – dintre multiculturalism și multietnicitate. O explicaţie edificatoare a acestei diferenţe este oferită de Paul Gottfried. Comunități multietnice erau, de exemplu, cele care existau în New York sau în Viena la începutul secolului XX (sau, pentru a ne referi şi la ţara noastră, populația multietnică din Dobrogea secolului al XIX-lea, când românii au conviețuit paşnic alături de diferite grupuri etnice, fără a-şi pierde identitatea şi sentimentul naţional). Contestabilă nu este coexistența unor minorități etnice organizate într-o unitate administrativă sau o jurisdicție imperială, ci „promovarea unei «diversități» susținute, prin sponsorizări, de către stat. În noua societate multiculturală, opusă comunităților multietnice convenționale, statul favorizează diferențele față de modul de viață specific populației odată majoritare. Statul acordă recompense celor care întruchipează diferențele dorite, lipsindu-i de recunoașterea culturală și chiar de drepturile politice pe cei care nu o fac.

aspectele corectitudinii politice" (Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 143). Politica identitară suprimă, de fapt, diferențele reale dintre indivizi, alteritățile, unicitatea persoanei: „Plasând femeia în carne și oase într-un «grup» ideologic definit, multiculturalismul ignoră realitatea ei concretă, îi sacrifică unicitatea pe altarul normei identitare. O transformă într-un produs ideologic, ferecat definitiv în categoriile «gen»" (Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 84). „Politica identitară și mișcările asociate acesteia au luat ființă în ultima parte a secolului XX. Au legătură, mai ales, cu mișcări precum mișcările de clasă, mișcările feministe, gay și lesbiene, mișcarea socială a persoanelor cu dizabilități, mișcările etnice și mișcările post-coloniale. Influența minorităților este o componentă principală a politicii identitare. Influența minorităților este o formă de influență socială, prin care o majoritate este influențată de concepțiile sau conduitele unei minorități. Spre deosebire de alte forme de influență, aceasta implică, de obicei, schimbarea opiniilor private. Această schimbare se numește conversie" (http://en.wikipedia.org/wiki/Identity_politics).

[83] Stanley Cohen, *Crime and Politics*, în „British Journal of Sociology", vol. 47, no. 1 (martie 1996), p. 15, *apud* Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

Diferențele care sunt privilegiate sunt reprezentate nu numai de o serie largă de elemente culturale exotice, dar – ceea ce e poate mai semnificativ – și de stiluri de viață alternative, care sunt promovate. Astfel, mass-media, educatorii sociali și guvernele le acordă homosexualilor și, mai recent, transsexualilor, statutul unor persoane cărora li se cuvin drepturi speciale și recunoaștere pe motiv că au fost anterior marginalizați sau traumatizați. Singura modalitate de a împiedica perpetuarea unei astfel de «persecuții» este remodelarea conștiinței sociale a cetățenilor majoritari"[84].

„Părinţii care au nevoie de părinţi"

Diana West, în cartea sa, *The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*[85], trece în revistă principalele aspecte care au contribuit la decăderea societății occidentale, atrăgând atenția că ideologia distructivă a Corectitudinii Politice a putut fi „implantată" doar într-o societate adusă într-un stadiu avansat de infantilizare. Ca urmare a eradicării valorilor maturității, societatea nu mai are puterea să reziste în fața forțelor care o destructurează și o masifică. Elementul organic, unificator, care-i menținea coeziunea – creștinismul[86] – a slăbit pe măsură ce tinerețea/adolescența „emanci-

[84] Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 27.
[85] Diana West, *The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, St. Martin's Griffin, 2008.
[86] „Christianity is basically the cradle faith of Western civilization. … Christianity basically revived Europe, created and defined the new Europe, Christian civilization, the West. That is the cradle faith, that is what holds us or held us all together as a community and as a civilization. … there is a desert of godlessness in Europe... one of the things that hold us together is gone. Secondly, Christianity is the basis of our moral consensus, the moral code by which a community lives. … look at all these cultural war issues – we've got the abortion, the homosexuality, and gay marriage, all these things ripping us apart, these divisions are rooted in the death of faith..." (Pat Buchanan, într-un interviu la postul TV „PJ Media", în care a vorbit despre cartea sa

pată" a fost ridicată la rang de adevărat cult. Demnitatea și autoritatea morală care erau asociate, altă dată, bătrâneții, în mentalul colectiv, au fost înlocuite cu dezgustul față de vârstă. „Chiar dacă vârsta a fost eliminată din procesul îmbătrânirii, avem sentimentul că societatea a «aruncat peste bord» nu numai părul alb, ridurile și celulita. Ceea ce a dispărut este și aprecierea pentru calitățile maturității: verticalitatea și onoarea, răbdarea și responsabilitatea, capacitatea de a vedea în perspectivă și înțelepciunea, sobrietatea, buna-cuviință și bunele maniere, precum și faptul de a ști ce se cade [a face sau a spune] și când"[87].

Bătrânețea trebuie discreditată fiindcă influența pe care ar putea să o exercite asupra tinerilor este cu totul incorectă politic. Oamenii au tendința să-şi ascundă vârsta, de care au ajuns să le fie ruşine. Cum spune, în stilul sau ironic, Vladimir Volkoff, „în zilele noastre, bătrânețea se machiază, își face lifting, se ia peste picior sau se neagă"[88].

A fost nevoie doar de o generaţie pentru ca aceste schimbări, la care au contribuit, mai ales, cultura pop şi televiziunea, să se producă în societate, remarcă scriitoarea. Dacă altă dată copiii „orbitau" în jurul părinţilor, astăzi părinţii sunt cei care „orbitează" în jurul copiilor[89], abdicand de la responsabilităţile lor de adulţi, renunţând la autoritatea pe

Suicide of a Superpower și despre decăderea civilizației occidentale; interviul poate fi vizionat aici: https://www.youtube.com/watch?v=3GG1rFA_QEk). Și Părintele Dumitru Stăniloae spunea că „din pricina slăbirii credinței, națiunile europene trec azi prin criza grozavă a destrămării, a decăderii lor în starea de masă".

[87] Diana West, *op. cit.*, p. 4. Autoarea a ales drept motto al capitolului „The Rise of the Teen Age" („Ascensiunea adolescenței") un citat din sociologul Eric Hoffer: „If a society is to preserve its stability and a degree of continuity, it must know how to keep its adolescents from imposing their tastes, attitudes, values, and fantasies on everyday life." (Eric Hoffer, *Reflections on the Human Condition*, Harper and Row, New York, 1973, p. 29).

[88] *Vladimir Volkoff, op. cit., p. 19.*

[89] Diana West, *op. cit.*, p. 17.

care o presupune statutul de părinte, „la drepturile şi privilegiile lor pentru a nu tulbura confortul [emoţional] şi bună dispoziţie a tinerilor"[90]. Societatea a fost adusă într-o stare de pasivitate, „anesteziată" prin televizor, muzică, filme, jocuri video etc. La procesul de regresie morală (strâns corelat erodării valorilor maturităţii) şi de „tâmpire" a populaţiei contribuie şi vulgarizarea limbii, care a devenit un fenomen obişnuit în mass-media (dar şi în filme, literatură etc.), nelipsind nici limbajul licenţios, care e tot mai la modă.

Un alt fenomen care indică decăderea morală asociată dispariţiei maturităţii îl reprezintă petrecerile dezmăţate care au loc în fiecare an în SUA chiar în vacanţa de Paşti şi care au devenit un adevărat „ritual" la care participă adolescenţii cu susţinerea părinţilor: aceste petreceri („inspirate de MTV" şi organizare adesea în staţiuni exotice), care, deseori, degenerează în adevărate orgii, erau de neconceput cu o generaţie în urmă. Dacă altă dată părinţii nu numai că nu le-ar fi încuviinţat, dar şi-ar pedepsit sau mustrat aspru copiii care ar fi luat parte la aceste destrăbălări, astăzi părinţii îi însoţesc pe adolescenţi şi le închiriază camere de hotel pentru ca ei să se poată distra în acest fel. „Doar o cultură în care autoritatea adulţilor a devenit perimată [*post-grown-up culture*] poate accepta acest ritual bizar: în fiecare primăvară, părinţi americani care, în general, respectă legea, merg la biserica şi fac, cel mai probabil, parte din PTA [Parent Teacher Associations], îi urcă pe băieţii şi fetele lor, adesea minori şi lăsaţi să-şi facă de cap, în avioanele ticsite şi zboară sute, dacă nu mii, de mile până la litoraluri unde curge alcoolul, unde drogurile halucinogene se pot consuma fără oprelişti şi orgiile sexuale, de multe ori în public – pe tejghelele barurilor, pe plajă – sunt atracţia principală. Şi, aproape totdeauna, aceşti părinţi fac

[90] *Ibidem*, p. 12.

acest lucru împotriva voinţei lor. «Nu avem de ales. Nu ne cer permisiunea. Cel mult, ne spun că se duc», a spus o mamă intervievată de cotidianul Detroit Free Press”[91].

West argumentează că relativismul valoric care a aruncat societatea de astăzi într-un vid moral este o urmare firească a anihilării virtuţilor specifice maturităţii şi, implicit, a atrofierii totale a facultăţii de a discerne între bine şi rău, între ceea ce este cuviincios şi ceea ce încalcă limitele decenţei, între normal şi anormal. Inevitabil, valori precum căsătoria şi familia, care pentru strămoşii noştri erau sfinte (de aceea se străduiau să nu le întineze; pentru ei, căsătoria se clădea prin jertfă şi purtarea crucii, prin asumarea responsabilităţii şi disciplină), nu-i mai atrag pe tineri fiindcă „dacă sexul [în afara căsătoriei] este tot mai disponibil, atunci nu mai există motivaţie pentru întemeierea unei familii”, adică pentru asumarea a ceea ce constituia cândva un pas important către maturizare.

Muzica contemporană, arată West, are, de asemenea, un rol major în sexualizarea adolescenţilor şi în degradarea sentimentului de dragoste (care se reduce la satisfacerea instinctuală), subminând capacitatea oamenilor de a se implica într-o relaţie monogamă matură. „Nu degeaba ne-a învăţat Platon că, dacă vrem să înţelegem un om sau societatea în care trăieşte, să fim atenţi la muzica pe care o ascultă. Dacă muzică pop din America a putut idealiza excesiv iubirea romantică, rock ’n’ roll-ul degradează şi mai mult relaţiile fizice, corupând nu numai modul de manifestare a dragostei, dar şi sensul dragostei şi al romantismului. Şi, aş adauga, din păcate, şi capacitatea noastră de a le trăi (...). Există o diferenţă enormă între o cultură în care este cântată dragostea romantică şi căsătoria («Have You Met Miss Jones?»[92]),

[91] Diana West, *op. cit.*, p. 75.

[92] „Ai întâlnit-o pe domnișoara Jones?”, piesă aparută în 1937, compusă de către Richard Rodgers (muzica) și Lorenz Hart (versurile) pentru filmul muzical „I’d Rather Be Right”. Există și o versiune a piesei cântată de Frank Sinatra,

şi o cultură în care sunt cântate dorinţa sexuală şi plăcerea de o noapte («I Can’t Get No Satisfaction»[93])”[94].

Aceste aspecte reflectă abandonarea virtuţilor şi principiilor morale ale creştinismului şi cufundarea în „nebuloasa” relativismului valoric al multiculturalismului şi umanismului secularizat. Pe măsură ce modelele care întruchipau în mod tradiţional autoritatea s-au devalorizat, s-a produs şi o nivelare a ierarhiilor, iar această uniformizare, alături de contestarea autorităţii tatălui, a avut drept corolar şi negarea superiorităţii culturii (creştine) occidentale.

În capitolul „Parents who need parents”, autoarea subliniază că principalul factor care a condus la „abdicarea” adultului a fost devalorizarea modelului de autoritate reprezentat de părinte. Părinţii de astăzi ar avea nevoie de părinţi, în schimb, au copii, cărora „le dau undă verde să facă lucruri degradante care nu sunt spre binele copiilor”. Însă, dacă virtutea nu mai reprezintă o regulă socială care trebuie urmată, atunci nu se mai pune problema dacă un lucru este sau nu „spre binele” cuiva. „Ca şi societatea din jur, părinţii speră că copiii vor face «alegerile cele mai bune pentru ei». Dar teoria falsă cu privire la posibilitatea lor de a face «alegerile cele mai bune» nu este inspirată nici de sentimentul demnităţii personale, nici de un sistem de valori morale solid”[95], pe care se întemeia altă dată educaţia primită de copii în familie. Astăzi, ni se bagă pe gât teoria conform căreia tinerii nu au nevoie decât de „informaţii” şi că trebuie să primească şi să aibă acces la cât mai multe. Aşa se face că, „în districtul Fairfax, Virginia, elevii de clasa a 10-a care fac ore de educaţie sexuală, învaţă o definiţie mult mai largă a termenului de «abstinenţă», sensul variind de la cel de «abstinenţă» până

fiind inclusă în albumul acestuia, „Sinatra Swings”.

[93] Piesă aparținând formației britanice de rock „The Rolling Stones”.

[94] Diana West, *op. cit.*, p. 39.

[95] Diana West, *op. cit.*, p. 74.

la cel implicând toate activităţile sexuale care exclud actul sexual. Apoi elevii sunt «sfătuiţi să aleagă care definiţie se potriveşte cel mai bine cu valorile individuale». Cum s-a exprimat un profesor, «nu susţinem niciun punct de vedere. Nu facem decât să oferim informaţii»”[96].

Însă „informațiile” sunt lipsite de orice fundament moral. Diana West amintește cazul grupului „Spur Posse”[97]: „La începutul anilor ’90, acest grup de băieți din clasa de mijloc din Lakeland, California, dețineau toate informațiile de care aveau nevoie pentru a practica «sexul sigur [protejat]», atunci când s-au luat la întrecere pentru a vedea cine obține cele mai mari «scoruri» - cine va ajunge la numărul cel mai mare de relații sexuale cu fete locale (câștigătorul, atunci când fost arestat pentru molestarea unei minore în vârstă de zece ani, a susținut că a obținut «punctajul» 63). Membrii grupului Posse se întrebau cu ce au greșit. «Ei [profesorii] ne împart prezervative, ne predau educația sexuală și despre prevenirea sarcinei», a spus unul dintre băieți. «Dar nu ne învață nicio regulă [de natură morală, n. tr.]”[98].

Scriitoarea Kay S. Hymowitz argumentează că această metodă de pregătire pentru viață a adolescenților, care sunt învățați că pot alege ce cale doresc după ce au primit „toate informațiile”, este sortită eșecului. „Modelul de «educație» bazat pe alegere pornește de la premisa că adolescenții au deja valorile, certitudinile și discernământul necesare pentru a-i ajuta să facă aceste alegeri. Se pare că experţii nu îşi pun deloc problema de unde vin valorile, convingerile şi discernământul din spatele acestor alegeri. Deşi acestea se

[96] *Ibidem*.
[97] „Spur Posse”, grup format din băieţi de liceu din Lakewood, California, care foloseau un sistem de puncte prin care „ţineau evidenţa” cuceririlor lor sexuale. Grupul a intrat în atenţia publicului pe 18 martie 1993, când unii dintre membrii acestuia au fost arestaţi pentru diverse infracţiuni de natură sexuală (sursa: wikipedia).
[98] Diana West, *op. cit.*, p. 74.

dobândesc, fără îndoială, în urma unui proces gradual de învăţare, specialiştii le privesc ca şi cum ar face parte, în mod miraculos, din identitatea adolescenţilor”[99]. Dar adolescenţii nu se nasc cu aceste valori, ci le deprind în timp, prin educaţia pe care o primesc, mai întâi, în familie, apoi la şcoală (a cărei sarcină ar trebui să fie formarea de caractere[100]). Însă, adulţii de astăzi, inclusiv părinţii, au uitat acest lucru.

Corectitudinea politică şi revoluţia în plan lingvistic

Revoluția culturală implică, firește, și o revoluție în plan lingvistic, fiindcă, odată ce cuvintele își pierd sensul lor real și reprezentativitatea (nu mai trimit către adevăr), realitatea și, implicit, mentalitățile, pot fi lesne modificate în funcție de agenda ideologică prin care se urmărește fabricarea de noi sensuri și valori. Diana West vorbește, pe de o parte, despre eufemismele întâlnite atât de frecvent în limbajul corectitudinii politice și, pe de altă parte, de vulgarizarea tot mai accentuată a limbii în mass-media.

Autoarea face o comparație între eufemismele folosite în epoca victoriană și cele frecvente azi în „nouvorba” Corectitudinii Politice. Eufemismele din perioada victoriană reflectau principiile morale după care se ghidau oamenii din acea epocă și tendința lor de a se ridica mai presus de lucrurile

[99] *Ibidem*.
[100] „Am spus-o într-un rând că ceea ce ne inspiră durerea cea mai mare și o adevărată teamă de viitorul acestei țări nu sunt pe atâta oamenii generației actuale pe cât tinerii noștri, care vor stăpâni în viitor soarta nației lor. Lucrarea continuă a instituțiilor prea liberale a consistat la spiritele tinere în dărâmarea oricărei autorități dumnezeiești și omenești, într-o încredere oarbă în propria persoană neînsemnată, în nerespectarea oricărui superior. … [acestor tineri] le-am putea prezice de pe acuma lipsa de statornicie și impotența morală. Această-i pedeapsa ce ne-o dă Dumnezeu pentru c-am făcut din școli numai unelte în care se îngrămădește învățarea unei mulțimi de cunoștințe, fără să fi îngrijit deloc pentru creșterea inimei și caracterului” (Mihai Eminescu, *Curierul de Iași*, 5 iunie 1877).

triviale, la mare preț fiind, pentru ei, moralitatea și decența: preferau să spună „membru" în loc de „picior", „formă" în loc de „corp" și chiar obișnuiau să acopere cu învelitori picioarele pianelor. În schimb, în limbajul corect politic, lucruri altă dată inacceptabile din cauza caracterului lor imoral și reprobabil sunt numite prin cuvinte menite să le „curețe" de semnificațiile incorecte politic, să anuleze sensurile care ar putea incomoda sau ar putea trezi în om conștiința morală. „Nu există eufemisme mai echivoce și mai aberante decât denumirile folosite astăzi în legătură cu industria sexului, de la «cluburi pentru gentlemeni» [*gentlemen's clubs*]", ale căror clienți numai „gentlemeni" nu s-ar putea numi, „la «programele pentru adulți» [„adult entertainment"], formulă care înseamnă, desigur, pornografie și spectatorii «maturi» (peste 18 ani), care le vizionează"[101].

Totodată, acest limbaj ne inoculează ideea că „a ajunge la maturitate înseamnă a avea acces la o lume în care practicarea unui voaierism în masă, evaluat cu R, X sau NR, în care scene explicite, obscene, de sexualitate, violență și alte turpitudini similare ar reflecta, chipurile, un comportament de «adult». Este «matur» cineva care privește scene pornografice pe ecran sau plătește pentru a privi un dans într-un club de striptease? Eufemismele victoriene erau mai mult sau mai puțin inteligibile. Eufemismele din vremea noastră sunt o mască pentru cele mai josnice și depravate manifestări deghizate sub numele de «maturitate»"[102].

Alte eufemisme – adăugăm noi – nelipsite din limbajul Corectitudinii Politice, sunt „întrerupere de sarcină" sau „sănătate reproductivă", primul însemnând, de fapt, uciderea unui prunc lipsit de apărare[103], iar a doua sintag-

[101] Diana West, *op. cit.*, p. 115.
[102] *Ibidem*.
[103] Recomad cartea Marie-Helene Congourdeau, *Embrionul și sufletul lui la Sfinții Părinți în în izvoarele filozofice și medicale grecești*, Editura Deisis, Sibiu, 2014.

mă – pervertirea copiilor prin impunerea orelor de educație sexuală la vârste cât mai fragede[104]. Un alt exemplu grăitor și revoltător despre modul cum se țintește către deformarea și redefinirea normalității este demersul inițiat în unele țări, în sensul înlocuirii termenilor de „mamă" și „tată"[105], incorecți politic, cu „părinte 1" și „părinte 2". Am oferit aici, exemplificativ, doar o mică lista a acestor termeni care ar merită însă un studiu separat.

Diana West trage atrage atenţia şi asupra trivializării limbajului în programele TV. Aaron Sorkin, producătorul serialului „The West Wing" („Viață la Casă Albă") susţinea că „programele de televiziune trebuie să se maturizeze, aşa cum trebuie să se întâmple şi cu restul ţării. Nu avem absolut niciun motiv să nu folosim un limbaj pentru adulţi în programe care sunt dedicate adulţilor"[106]. Folosirea unui „limbaj al adulţilor" ar presupune, pentru Aaron Sorkin, înlăturarea tabuurilor, astfel încât un personaj să poată „rosti o înjurătură în care să se ia numele Domnului în deşert"[107]. Producătorul Steven Bochco „era implicat într-o campanie

[104] A se vedea http://www.familiaortodoxa.ro/2009/12/04/onu-cere-introducerea-educatiei-sexuale-in-scoli-ca-drept-al-copilului/; pentru acest subiect, recomandăm și cărțile: Virgiliu Gheorghe, *Pornografia, maladia secolului XXI*, Editura Prodromos, 2007; Gabriele Kuby, *Revoluția sexuală globală: distrugerea libertății în numele libertății*, Editura Sapientia, Iași, 2014.
[105] „France Proposes Banning Words «Mother» And «Father» From Government Documents As Part Of Gay Marriage Legalization" www.huffingtonpost.com/2012/09/25/france-mother-father-gay-parents-law-_n_1912606.html; Mesajul unei mame creștine din Franța despre scoaterea termenilor „tată" și „mamă" din formularele administrative: „Nu sunt «părinte 2», ci mama copiilor mei!" http://www.culturavietii.ro/2013/09/05/mesajul-unei-mame-crestine-din-franta-despre-scoaterea-termenilor-tata-si-mama-din-formularele-administrative-nu-sunt-parinte-2%E2%80%B3-ci-mama-copiilor/.
[106] „Broadcast television can grow up as the rest of the country does. There is no reason why we can't use the language of adulthood in programs that are about adulthood" www.washingtontimes.com/news/2001/sep/16/20010916-025426-3299r/; citat și în Diana West, *op. cit.* p. 115.
[107] *Ibidem*.

similară menită să ajute televiziunea să se «maturizeze» prin punerea telespectatorilor americani în situaţia de a auzi «o afirmaţie scabroasă care nu a mai fost niciodată rostită într-un serial la postul ABC»[108]. Nouă este introducerea unor astfel de remarci vulgare în mass-media mainstream [şi în cultură – literatură, poezie, dramaturgie etc., n. n.] – prin undele radio, în casele noastre şi în vocabularul nostru obişnuit – fapt care trebuie să treacă drept o manifestare a «elevaţiei» culturale"[109]. Consecinţa vulgarizării limbajului este alterarea simţului nostru pentru frumos şi, implicit, a simţului etic, inculcarea concepţiei că buna-cuviinţă şi decenţa, care caracterizau lumea şi modul de comportare ale părinţilor şi strămoşilor noştri, sunt valori desuete, învechite. Demnitatea limbajului trebuie recuperată.

Distrugerea familiei, principal obiectiv al corectitudinii politice

După cum am văzut, devalorizarea autorității atrage după sine anularea ierarhiilor. Însă, desființarea ierarhiilor implică deformarea și, în cele din urmă, distrugerea ideii de familie. „Morala" după care se ghidau tinerii din vremea contraculturii ar putea fi rezumată în sloganul: „Fă ceea ce vrei". În acest sens, hipioților, care disprețuiau ierarhiile, le plăcea să se considere „copii ai florii, întrucât floarea este într-o schimbare perpetuă, se recreează pe sine"[110], iar stilul de viață „de familie" pentru care pledau erau căsătoriile deschise și poligamia.

Erodarea valorilor maturității are drept consecință distrugerea familiei. Familia presupune maturitate, asumarea

[108] http://www.washingtontimes.com/news/2001/sep/7/20010907-025248-4627r/; Diana West, *ibidem*.
[109] Diana West, *op. cit.*, p. 115.
[110] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 21.

de responsabilități, înțelepciune, de aceea, ea poate bloca funcționarea instrumentelor de manipulare folosite de Corectitudinea Politică, un instrument principal fiind infantilizarea. Astfel că, familia este incorectă politic, având în vedere, de asemenea, că se bazează pe valori date, pe raporturi ierarhice, ea este, pentru reprezentanții Școlii de la Frankfurt, o „fabrică" unde iau ființă „structurile reacționare" (Wilhelm Reich), în care se formează „caracterul [personalitea] autoritar[a]" (Theodor Adorno). Prin urmare, cum spune Vladimir Volkoff în cartea sa *Manualul corectitudinii politice*, „familia împiedică individul să beneficieze plenar de influența corectă politic. Pe de altă parte, orice familie este mai mult sau mai puțin ierarhizată. Funcțiile nu sunt identice, diferențele de vârstă sunt evidente. Relațiile dintre membri sunt congenitale și nu depind aproape deloc de alegere. Pe scurt, familie este cel mai puțin corect politic dintre toate modurile de asociere a ființelor umane"[111].

Așa se explică de ce „unul dintre principiile de bază ale teoriei critice a fost necesitatea de a distruge familia tradițională. Corifeii Școlii de la Frankfurt predicau: «Chiar și o abolire parțială a autorității parentale în familie ar trebui să sporească disponibilitatea unei generații viitoare de a accepta schimbarea socială»"[112].

Războiul împotriva familiei s-a intensificat pe măsură ce revoluția homosexuală[113] a luat proporții care, în urmă cu câțiva zeci de ani, ar fi fost greu de imaginat. Militantismul gay ia avânt spre finalul anilor '70. Manifeste care circulau în epocă propuneau „eliberarea homosexualului din fiecare

[111] Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice*, Editura Antet, București, 2007, p. 43.
[112] Dr. Gerald L. Atkinson, „Feminismul radical și corectitudinea politică", vezi capitolul cu același titlu din această carte.
[113] Recomand cartea Virgiliu Gheorghe și Andrei Dîrlău, *Fața nevăzută a homosexualității*, Editura Christiana, București, 2014.

(…): îmbrăcămintea, atitudinea devin unisex (fetele poartă pantaloni, bărbații au părul lung și amulete); destui tineri hippie sunt bisexuali poligami. Se cere încetarea represiunii sexuale"[114].

Corectitudine politică și globalism economic

Revoluția „eliberării" a transformat omul dintr-o ființă puternică, demnă, înrădăcinată în Adevăr și ancorată în valori moștenite (organice), responsabilă și liberă (atribute ale maturității), într-un individ vulnerabil, dependent, fără identitate, înrobit patimilor pe care i le stimulează cultura consumismului și „manipularea magică" mediatică[115], absorbit în vâltoarea relativismului valoric care îi anulează discernământul și reperele, un om incapabil să se autoguverneze. Toate acestea, tocmai ca o consecință a faptului că (revoluția „eliberării") a ridicat mai presus de orice ideea autonomiei individuale. Omul dezrădăcinat devine, inevitabil, subjugat ingineriilor sociale. Rupt de comunitatea organică în cadrul căreia era legat de semenii săi printr-o istorie, limbă și tradiție comune, pentru a fi „globalizat", el ajunge nu numai un individ fără concretețe, „topit" în melanjul uniformizator multiculturalist, dar și o piesă de schimb, o marfă sau mână de lucru ieftină pe „piață liberă globală".

Din idealul unei libertăți fără limite și al unei vieți fără responsabilități, propovăduit de noua stângă a anilor ′60, s-a născut acest „om nou" infantilizat şi slab, atomizat. Însă, atât ingineriile culturale din laboratoarele neomarxismului, cât şi ingineriile economice asociate mercantilismului corporatist au contribuit la crearea acestui „om nou", la subminarea

[114] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 73.
[115] A se vedea conferința „Manipularea magică, pericolul pornografiei", susținută de către biofizicianul Virgiliu Gheorghe www.familiaortodoxa.ro/2012/03/25/manipularea-magica-pericolul-pornografiei/.

instituţiilor tradiţionale, la masificarea comunităților şi fragmentarea societăţii[116]. Marxismul cultural creează indivizi perfect integrabili în sistemul corporatist neoliberal, înghiţiţi în abstractismul globalist.

Societatea, atacată din ambele direcţii („Society? There is no such thing as society" - „Societatea? Nu există aşa ceva!", este o spusă celebră a lui Margaret Thatcher), nu-şi poate menţine coeziunea şi nu poate dăinui fără „cărămizile" ei de bază: familia[117], biserica, comunitățile organice, care alcătuiesc ţesutul ei trainic. Smuls din acestea şi negând orice altă autoritate, individul pasiv s-a lăsat lesne angrenat în structuri artificiale, impersonale. Cum spune G. K. Chesterton: „Fără familie, rămânem lipsiţi de apărare în faţa statului, care, în vremurile moderne, este statul servil"[118].

[116] „Simbioza dintre stângismului academic și social cu capitalismul corporat, alianța dintre corectitudinea politică și globalismul economic e cea care dă apă la moară sistemului actual. Imigranții, de exemplu, convin și stângii multiculturale ahtiate după «hibriditate», și marilor corporații care caută mână de lucru ieftină și servilă" (Mircea Platon, „Ce a mai rămas de apărat"; www.rostonline.org/rost/sep2007/conservatorii.shtml); „Controlul social exercitat de stat nu presupune existența unei economii socializate, iar intervenția guvernamentală în creșterea copilului, în relațiile conjugale și în relațiile dintre grupuri poate continua acum în asociere cu forțele pieței" (Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 25).
[117] „În ultimii treizeci de ani am fost martorii unui atac concertat împotriva familiei şi a înţelegerii tradiţionale a căsătoriei. Schumacher [E. F. Schumacher, autorul cărţii *Small Is Beautiful: A Study of Economics Aş If People Mattered* (1973), n. tr.] ar fi fost consternat de o asemenea întorsătură a lucrurilor. El înţelegea că familia constituie cea mai mică şi cea mai frumoasă parte a unei societăţi sănătoase - de fapt, temelia pe care se clădeşte orice societate sănătoasă. Dacă vom înlătura din inima societăţii şi va domni un hedonism inuman. Şi, de vreme ce înseamnă egoism fără limite, hedonismul este opusul total al autolimitării [virtuţii cumpătării] necesare pentru restaurarea unei economii şi politici fireşti. Pe scurt, ce e mic este încă frumos fiindcă familiile au încă valoare" (Joseph Pearce, „A Still, Small Voice", articol în revista online http://distributistreview.com/mag/2010/09/a-still-small-voice/).
[118] „Without the family, we are helpless before the state, which in our modern case is the Servile State", G. K. Chesterton, *The Superstition of Divorce* (1920). A se vedea, pentru acest subiect, și cărțile lui Hilaire Belloc (care ar merita traduse și în

„Statul servil" de astăzi este „statul terapeutic" (Gottfried) sub a cărui oblăduire grijulie se află individul vulnerabil. Individualismul anarhic – constată conservatorul britanic Phillip Blond[119] - a avut nevoie de puterea şi controlul unui stat cu atribuţii tot mai extinse care să menţină ordinea şi să stabilească normele corecte, dezirabile, care trebuie urmate. „Date fiind discreditarea sau uzurparea altor autorităţi, numai administratorii publici și gardienii, în cârdășie cu aceștia, ai «amabilității», «corectitudinii» și «bunăvoinței» sunt împuterniciți să decidă care este comportamentul corect"[120].

Un alt conservator, James Matthew Wilson, profesor la Universitatea creştină din Villanova (SUA), constată, pe bună dreptate, că, „dacă individul e unica entitate socială, el se va simţi întotdeauna slab, relativ lipsit de apărare, izolat şi înstrăinat de mijloacele de a-şi asigura viitorul"[121]. Puterea comunităţilor fiind tot mai slăbită, „soluţia" rămâne dependența individului faţă de entităţi abstracte, impersonale. Singurele puteri care rămân – remarcă tot Phillip Blond – sunt statul şi piaţa[122], sau, am spune noi, „big government"

Romania) *The Servile State* (1912) și *An Essay on the Restoration of Property* (1936).

[119] Phillip Blond, „Shattered Society", în *The American Conservative*, 1 iunie 2010, http://www.theamericanconservative.com/articles/shattered-society/; http://distributistreview.com/mag/2010/11/societatea-destramata/, trad. Irina Bazon.

[120] Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 9.

[121] James Matthew Wilson, *Scrisoare de la un conservator tradiţional*, „Letter from a Traditional Conservative" http://www.frontporchrepublic.com/2009/04/letter-from-a-young-conservative/. Preluată şi tradusă în româneşte în cartea *A treia forţă. Economia libertăţii*, Editura Logos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 180-191.

[122] „Decăderea culturii noastre este înţeleasă cel mai clar ca rezultat al dispariţiei societăţii civile. Rămân doar două puteri: statul şi piaţa. Nu mai există, în mod eficient şi independent, guvern local, biserici, sindicate, societăţi cooperatiste sau organizaţii civice care să opereze la nivel de comunitate. În trecut, aceste instituţii funcţionau ca mijloace prin care oamenii obişnuiţi îşi exercitau puterea. Acum, comunităţilor mutualiste le-au luat locul indivizii pasivi şi izolaţi unii faţă de ceilalţi. Sferele civile fie au dispărut, fie au devenit aservite statului dictatorial sau pieţei monopolizate" (Phillip Blond, *ibidem*).

(marele guvern) şi „big business" (marile corporaţii). În fond, acestea sunt noile „entităţi" deţinătoare de autoritate, care substituie comunităţile tradiţionale (formând, în locul lor, societatea de masă) şi anihilează legăturile fireşti de vecinătate dintre oameni[123].

Statul managerial urmăreşte să neutralizeze puterea grupurilor sociale care nu se află sub controlul acestuia, acaparând sferele sociale odinioară independente. Grupurile minoritare care se bucură de statut privilegiat depind de stat, care le protejează şi le întăreşte poziţia în detrimentul grupurilor care contestă dominaţia acestuia. O cultură majoritară, înrădăcinată istoric, care nu este un „produs" al statului managerial, „se află în poziţia de a se opune în mod eficient puterii acestuia; prin urmare, statul pretinde că, cultura dominantă [cu rădăcini istorice în acea comunitate] nu reprezintă decât unul dintre multele grupuri care se află în competiţie, fără a avea vreun statut privilegiat. Ca urmare, societatea civilă îşi pierde statutul independent şi devine total subjugată puterii statului"[124].

Acest tip de stat nu mai este reprezentativ, de vreme ce nu mai evidenţiază valorile organice ale populaţiei majoritare. Astfel că se întâmplă deseori ca reglementările şi legile implementate să vină în contradicţie cu aceste valori organice. Exemple în acest sens sunt încercarea de scoatere a

[123] „Relațiile dintre indivizii societății de masă nu mai sunt specifice, individualizate și nu mai reprezintă un scop în sine. Ele au devenit mijloc de atingere a altor scopuri impuse de un sistem de valori incompatibil cu cel tradițional. Puterea comunităților este tot mai slabă, acestea delegându-și competențele către puteri și instituții străine, impersonale, neinteresate de specificul lor, care, pe cale de consecință, nici nu rezolvă în mod adecvat problemele comunităților. În astfel de condiții, indivizii sunt tot mai singuri, mai îndepărtați unii de alții, mai săraci în relații, mai slabi ca posibilități, percepându-se a fi la dispoziția și în situația de a deveni victimele unor forțe destructurante" (Ioan Deac, cursul *Introducere în sistemul mass-media*, p. 10).

[124] http://www.whatwouldthefoundersthink.com/multiculturalism-and-the-politics-of-guilt-by-paul-edward-gottfried.

religiei din şcolile publice, introducerea educaţiei sexuale în şcoli, legalizarea „căsătoriilor" între persoane de acelaşi sex, modificarea Constituţiei pentru a o adapta agendei străine etc. „...Statul, astăzi, face legea. Statul e sursa legii pe care poporul trebuie să o aplice, deşi ar trebui să fie invers. «Elita» născoceşte «valori» pe care poporul trebuie să le asimileze, când, de fapt, elita ar trebui să ilustreze valorile organice ale ortodoxiei populare. În locul tradiţionalei autorităţi de judecător a regelui care împarte dreptatea, statul şi-a arogat autoritatea de legiuitor. Statul e acum sursa legii, chiar dacă în teorie e «poporul». Ca atare, statul nu mai reprezintă nimic altceva decât pe sine (adică elitele birocratic-manageriale)"[125]. Acest tip de stat devine „minimal" când se pune problema să apere cauza şi interesele cetăţenilor de rând, majoritari.

Pentru ca statul să-şi recapete reprezentativitatea, el trebuie să redevină al poporului (al populaţiei majoritare). Iar poporului nu îi este potrivit nici „big government" (statul supradimensionat), nici „big business" (care, pentru a-şi putea întinde tentaculele strivitoare, are nevoie de statul minimal, absolvit de obligaţia de a apăra interesele omului obişnuit) - ambele construite pe individul masificat -, ci un stat care să asigure condiţiile pentru existenţa şi dezvoltarea acelor comunităţi care formează societatea, începând cu cea mai mică, de care depinde sănătatea şi continuitatea întregii comunităţi: familia.

„Toate aspectele statului servil[126] conduc la erodarea familiei. Marele guvern încearcă să reducă autoritatea şi funcţiile

[125] Mircea Platon, *Distributismul şi statul reprezentativ*, în *A Treia Forţă. Economia libertăţii: Renaşterea României profunde*, John C. Medaille, Ovidiu Hurduzeu (eds.), Editura Logos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 161-179. Recomand şi Mircea Platon, *Conştiinţa naţională şi statul reprezentativ*, Editura Timpul, Iaşi, 2011.

[126] Definiția pe care Chesterton o dădea „statului servil" este „marele guvern sprijinit de marile corporații și marile corporații susținute de marele guvern" (Dale Ahlquist, președintele American Chesterton Society, recenzie la cartea lui G. K. Chesterton, *What's Wrong with the World*, „Ce este în neregulă cu lumea?", http://www.chesterton.org/lecture-16/.

familiei. *Big Business* destramă familia, îndepărtându-i atât pe tată, cât şi pe mamă de caminul familial şi reducându-i la condiţia de sclavi salariali"[127]. Familia este supusă, prin urmare, unui proces alarmant al distrugerii atât prin războiul dus împotriva ei de ideologia Corectitudinii Politice, cât prin politicile neoliberale, care favorizează dispariţia ei.

Necesitatea ca statul să protejeze familia este dovedită de un număr de gânditori şi economişti creştini, printre care John Médaille[128], care arată că „ne putem da seama de succesul sau de eşecul guvernului observând cât de puternice sunt familiile ca unităţi de bază ale societăţii"[129]. Dacă familiile abia supravieţuiesc, afundate în datorii, dacă numărul căsătoriilor e în scădere drastică, dacă mamele nu mai au timp, din cauza unei munci extenuante, să se ocupe de educaţia copiilor lor, dacă funcţiile care aparţineau iniţial familiei (economică, educativă etc.)[130] sunt din ce în ce mai

[127] *Ibidem*.

[128] Economist, teolog, om de afaceri, profesor universitar american, predă un curs de justiţie socială la Universitatea din Dallas, în cadrul programului de Business Leaderhip. „Ceea ce nu înţeleg majoritatea experţilor, politicienilor, lobbiştilor, bancherilor şi a societăţii civile cu privire la criza economică din Europa şi din restul lumii occidentale este strânsa legătură dintre criză şi politicile anti-viaţă şi anti-familie. Creşterea dimensiunilor statului, monopolul deţinut de corporaţiile uriaşe asupra resurselor lumii, dependenţa tot mai mare de stat a omului obişnuit, datoriile incredibil de mari şi imposibil de acoperit atât ale statelor, cât si ale cetăţenilor privaţi sunt rezultatul slăbirii politicilor de protejare a familiei ca unitate de bază a societăţii"; „Greşeala pe care o fac statele moderne este că înlocuiesc sau elimină funcţiile care erau iniţial îndeplinite de familie." (John Maidaille, „Life and family issues underlie all economic issues in global debt crisis", www.lifesitenews.com/news/life-and-family-issues-underlie-all-economic-issues-in-global-debt-crisis-a?, 7 noiembrie 2011, apărut şi în română pe www.culturavietii.ro/2011/11/25/declinul-familiei-si-criza-economica/, traducere de Irina Bazon).

[129] John Medaille, *Spre o piaţă cu adevărat liberă*, trad. Irina Bazon, Editura Logos, Cluj-Napoca, 2012, p. 138.

[130] Un număr prea mare dintre aceste funcţii pe care le îndeplineau înainte familiile au fost transferate către corporaţii şi stat, aceasta fiind o cauză importantă a slăbirii familiei şi comunităţilor: „Wendell Berry susţine că, pen-

reduse, „dacă oportunităţile de educaţie ale copiilor sunt limitate, dacă părinţii sunt preocupaţi mai mult de obţinerea (şi distrugerea) cât mai multor lucruri pentru fericirea lor"[131], dacă (aşa cum este cazul în ţara noastră) părinţii sunt nevoiţi să ia calea emigrării abandonându-şi copiii – consecinţa fiind destrămarea familiilor –, atunci statul şi-a pierdut atribuţiile lui adecvate, iar familia este supusă disoluţiei.

Încheiere

Singura posibilitate de a ne sustrage din mrejele noului tip de totalitarism (care, spre deosebire de cel dinainte, are un caracter magic, ademenitor, mult mai perfid și corupător al sufletelor și minții), este prin recuperarea valorile maturi-

tru ca viaţa unei naţiuni să se întemeieze din nou pe principiile libertăţii şi familiei, familia trebuie să îşi recapete funcţiile fireşti. După cum scrie Berry: «Va trebui să recuperăm funcţiile de cunoaştere şi responsabilitate» care au fost transferate guvernelor şi corporaţiilor pe parcursul secolului XX, «să le reunim şi să le restituim familiilor, gospodăriilor şi comunităţilor noastre»" [Wendell Berry, *A Continuous Harmony: Essays, Cultural and Agricultural*, San Diego, CA si New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1972, 1970, pp. 79, 82.]. Și marele sociolog ruso-american Pitirim Sorokin a arătat că „pierderea funcţiei" constituie atât cauza, cât şi simptomul principal al declinului familiei. Sorokin scria în *Criza epocii noastre*: «În trecut, familia reprezenta cea mai importantă instituţie educaţională, în cadrul căreia erau formaţi tinerii. Acum câteva sute de ani, familia era aproape singura instituţie care asigura educaţia unei proporţii însemnate a generaţiei tinere. În prezent, funcţiile educative ale familiei s-au redus extrem de mult. (…) Familia a rămas fără majoritatea prerogativelor care îi reveneau în trecut". Sorokin a atras atenţia şi asupra pierderii funcţiilor religioasă, recreaţională şi de subzistenţă. „Acum familiile sunt mici, iar membrii ei se desprind repede de căminul familial (…). Drept rezultat, casa familială a devenit doar «un loc de parcare pe timp de noapte» [Pitirim Sorokin, *The Crisis of Our Age*, E.P. Dutton, New York, 1941] – conchide el" (Allan Carlson, *Economia centrată pe familie*, discurs rostit în cadrul „Summitului demografic de la Moscova: Familia şi viitorul umanităţii", desfăşurat în perioada 29-30 iunie 2011, la Universitatea de Stat din Moscova, http://atreiafortaromaniaprofunda.blogspot.ro/2011/08/economia-centrata-pe-familie.html, traducere de Irina Bazon).

[131] John Medaille, *ibidem*.

tății și, implicit, a controlului asupra propriei noastre vieți, asupra propriilor noastre comunități și a copiilor noștri. Ca și înainte, dușmanul numărul 1 al noului totalitarism este creștinismul. Fiindcă numai Adevărul întrupat în istorie este neintegrabil utopiei și „strică planurile" celor care urmăresc să anihileze omul concret, să-l depersonalizeze, pentru a-l transforma într-un „cetățean global". Când își va reîntoarce chipul către Tatăl, omul va înceta să mai fie pradă „tiraniei terapeutice", ingineriilor (sociale, culturale, economice etc.) și experimentelor de tot felul.

Restaurarea valorilor care sunt întruchiparea autorității – Biserica, familia, neamul, strămoșii etc. - ne va crea pavăza tare împotriva tăvălugului globalist ce se rostogolește dinspre Occidentul descreștinat și decadent, căruia marxiștii culturali au reușit să-i sluțească, într-o asemenea măsură, chipul – un chip altă dată creștin și demn –, făcându-l de nerecunoscut. O soluție ne-o propune și William S. Lind, coordonatorul volumului despre istoria corectitudinii politice, care formează prima parte a acestei cărți: „Mulți membri ai comunităților consevatoare sunt deja parte a mișcării ce urmărește separarea de cultura dominatoare coruptă, dorind crearea de instituţii paralele. Mişcări similare au început şi în alte aspecte ale vieţii, încercând să ofere variante viabile. Un exemplu sunt cei care promovează fermele mici, care cultivă produse organice, ocupându-se de dezvoltarea pieţelor pentru produsele lor"[132].

[132] https://www.scribd.com/doc/14151239/Intellectual-Terrorism-Crossing-Marx-With-Freud-and-Nietzsche-The-Frankfurt-School-From-New-York; fragmentul tradus preluat de la http://gandeste.org/politica/corectitudinea-politica-marxism-cultural-industria-de-divertisment-arma-principala-pentru-genocidul-cultural-moral-2/27931.

DE LA MARXISM LA „CORECTITUDINEA POLITICĂ”[1]

de Theodor Codreanu

Când se împlineau zece ani de la biruința schimbării de regim din 1989, unul dintre ideologii autohtoni ai *Corectitudinii Politice*, Ion Bogdan Lefter, făcea un bilanț dojenitor la adresa poporului român și a intelighenției care rămân refractari la noul suflu al istoriei imprimat în Europa și în lume de abolirea Războiului Rece. Luarea sa de atitudine revoluționară poate fi citită și azi pe internet, sub un titlu uriaș, pe măsura globalismului: *Feminism, drepturile minoritare, discriminare inversă/pozitivă/ „acțiune afirmativă”, „Corectitudine Politică”, multiculturalism, globalizare, postmodernism: o concluzie la sfârșit de mileniu*. Un soi de *Raport Tismăneanu* concentrat, dar detaliat în titlu. Cu ironie și compasiune, autorul atrăgea atenția că poporul român și „finele noastre elite intelectuale de la sfârșitul secolului XX nu par să… priceapă defel ce e feminismul”, dar și celelalte componente ale corectitudinii politice înșirate mai sus, de unde mai lipsesc, ce-i drept, detaliile referitoare la categoriile minoritare, destul de numeroase, cum se știe. Domnul Lefter ne soma să recuperăm urgent, „după lungile decenii de dictatură”, „multe restanțe de civilizație materială, informatică, «de consum», inclusiv cultural”, căci suntem pe „un fundal de retardare a

[1] „Însemnări ieșene”, revistă de cultură, Iași, seria a treia, anul I, nr. 2, octombrie 2009, pp. 12-17. Volumul *Polemici „incorecte politic”*, Editura „Ștefan Lupașcu”, Iași, 2011 „Polemici incorecte politic”, Editura Rafet, Râmnicu-Sărat, 2010, pp. 7-19, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Ștefan Lupașcu, Iași, 2011, pp. 7-18 și ca Introducere la vol. *Eminescu incorect politic*, Editura Scara, București, 2014, pp. 7-19.

mentalităților profunde". Optimist în ce privește posibilitățile poporului român, el era convins că ne putem vindeca de tradiție, de creștinism, de „simbolismele seculare": „Până la urmă, bătălia va fi câștigată odată cu integrarea României în Uniunea Europeană, în spațiul euro-atlantic și – la limită – în cel global". Pentru asta, credea el, trebuie pornit de la *feminism*, căci acesta ne poate civiliza mai ușor.

Feminismul nu se confundă cu lupta pentru drepturile femeilor, deși pare să descindă din aceasta. Problema „drepturilor femeilor" fusese de mult rezolvată în Europa, inclusiv în România socialistă, atentă la promovarea femeii și în politica înaltă, imaginea acestei emancipări fiind însăși Elena Ceaușescu. Feminismul este altceva, menit fiind să schimbe mentalitățile, pornind de la temeliile spirituale, iar temeiul prim este religia. Deși corecții politic descind din marxism, ei au reformat așa de „profund" marxismul, încât par astăzi a fi antimarxiști prin transbordarea doctrinei de la determinismul economic la determinismul sexual, apoi cultural. Marxismul a devenit, mai întâi, freudo-marxism prin vestita Școală de la Frankfurt, care a dat strălucita triadă Theodore Adorno, Erich Fromm și Herbert Marcuse. Se crede că feminismul, componentă a corectitudinii politice, este invenția anilor '60, în America.

Gânditorul și expertul militar american William S. Lind, în studiul *Originile „corectitudinii politice"*[2], face o documentată incursiune în istoria acestui concept. Sintagma propriu-zisă s-a ivit dintr-o glumă din benzile desenate, dar ea a devenit curând foarte serioasă, cunoscând o carieră fulminantă, ajungând să bântuie azi America, Europa și lumea întreagă. Gluma s-a ideologizat, având rădăcini în internaționalismul clasic. „Este cea mai mare pacoste a secolului, apreciază William S. Lind, molima care a ucis zeci de milioane de oameni în Europa, în Rusia, în China și, în definitiv,

[2] Vezi traducerea de pe internet a lui Dragoș Moldoveanu.

în întreaga lume. Este boala ideologiei. Dacă vom compara doctrina *Corectitudinii Politice* cu marxismul clasic, asemănările sunt frapante".

În primul rând, ambele sunt ideologii *totalitare*. Pentru prima oară în istoria Americii, sesizează Lind, totalitarismul s-a infiltrat în campusurile universitare, unde studenții sunt reprimați dacă nu respectă ideologia feministă, homosexuală și toate narcisismele de grup identificate a fi „victime" ale civilizației creștine. Dar reprimarea a ieșit de mult din campusurile studențești, extinzându-se din America și în Europa, inclusiv în România, unde statul îndoctrinat creează câini de pază ai „corectitudinii", precum Consiliul Național de Combatere a Discriminării.

În anul de grație 2009, tânăra Carrie Prejean a pierdut titlul de Miss California fiindcă la întrebarea ce părere are despre căsătoriile dintre homosexuali a răspuns „incorect", fiind brutalizată verbal cu epitetul de „cățea" de către un reprezentant al juriului, bloggerul gay Perez Hilton, fiind, desigur, huiduită copios și de grupul „victimă" aflat în sală. Asta în vreme ce ideologii Corectitudinii Politice pretind că aduc o *mutație fundamentală* în societatea contemporană, care s-ar opune, între altele, „tendințelor naturale de agresivitate a omului", ca și cum creștinismul n-ar fi avut nici un cuvânt de spus în atare privință. Tot din America să mai dau un exemplu recent: corectitudinea politică a mers până acolo, încât pompierilor albi din New Haven, Connecticut, li s-a refuzat promovarea deoarece persoanele de altă culoare n-au fost în stare să treacă exigențele probelor și, în consecință, avansarea albilor i-ar fi „discriminat" pe ceilalți! Noroc că aberația a fost „*corectată*" la Curtea Supremă.

Europa și România nu stau nici ele mai prejos. Italianul Rocco Buttiglione, filosof catolic și politician, a pierdut, în 2004, postul de comisar pentru Justiție și Afaceri Interne fiindcă s-a manifestat ca „tradiționalist" în ce privește ho-

mosexualitatea. Curentul „demitizării" istoriei și literaturii române se află în expansiune jubilatorie, pe fondul „Corectitudinii Politice". „Incorecți politic" sunt declarați Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Ion Antonescu ș.a., ca „agresori" și „violenți" față de popoarele vecine; „incorecți politic" sunt catalogați mai toți marii noștri cărturari și creatori, de la Eminescu și Iorga la Mircea Eliade și Constantin Noica. Firește, același tratament au și stâlpii de susținere ai culturii europene. Shakespeare este „incorect" în *Neguțătorul din Veneția*, spre exemplu, din pricina personajului Shylock. Se aduce argumentul imbatabil că Hitler a îngăduit să se joace în lagărele de concentrare doar o singură piesă, cea a lui Shakespeare. Asemenea, este condamnat și de feministe. „Incorecte" politic au devenit transhumanța și brânza preparată de ciobanii români, dar și cimpoaiele scoțiene.

Secretarul general al Parlamentului European, Harold Romer, a dat o hotărâre conform căreia e „incorect politic" să te adresezi femeilor cu apelativele *doamnă, domnișoară, madame, mademoiselle, frau, fraulein, señora, señorita* etc. Și comuniștii, strămoșii corecților, au avut ce-au avut cu apelativul *doamnă*, interzicându-l pentru „corectul" *tovarășă*. Fiindcă tot mai este un dram de libertate, cineva propunea, pe internet, să ne adresăm cancelarului Germaniei cu *fă, Angelico*, iar lui Harold Romer cu *bă, Heroldică*. Cum se crede că civilizația viitorului va fi aceea de tip *gay* și pentru a nu jigni noul tip de familie, același cod european propune să nu mai utilizăm termenii *soț, soție, mamă, tată*, ci *partener* și *parteneră*. Va fi „corect" ca un copil să spună: *Partenero/partenerule, dă-mi bani de-o înghețată!* Altfel părinții se vor simți *discriminați* și nu-i vor da! O altă minoritate care nu trebuie tratată „incorect" o constituie *handicapații*, pentru care avem termenul *persoane cu dizabilități.* Pentru țigani, s-a legiferat cuvântul *romi*, de unde și grija de azi a europenilor de a ne proteja pe toți românii sub acest frumos apelativ, care are și avantajul de a fi mai scurt cu o silabă.

Scrisă cu majuscule, sintagma *Political Correctness*, s-a observat, poate reproduce abrevierea de la Partidul Comunist (PC), iar prin aspectele ridicole și absurde devine *politically absurd*. Ceea ce Nicolae Ceaușescu numea *societate socialistă multilateral dezvoltată* s-a transformat, acum, în *multiculturalism dezvoltat*. Însă, oamenii de bun simț nu pot înghiți orice. Europarlamentarul britanic Struan Stevenson (scoțian) declara recent în „The Daily Telegraph": „Corectitudinea politică a luat-o razna. (...) Am văzut instituții europene care au încercat să interzică cimpoaiele și care doreau să impună forma pe care trebuie să o aibă bananele, dar, acum, par deciși să ne spună și ce cuvinte, din limba noastră, avem voie să folosim". Un remarcabil umorist american, James Finn Garner, a scris vreo trei cărți despre „Corectitudinea Politică", pe care o numește *tumoare a postmodernității*. Într-o haioasă carte intitulată *Povești corecte politic de adormit copii*, tradusă și-n românește[3], el folosește tehnica post-modernistă a „rescrierii" tradiției și modernității spre a crea parodii în noul limbaj „corect" pentru povești ca *Scufița Roșie* etc.

Însă, dincolo de aspectele caricaturale și absurde, ideologia funcționează foarte bine și se lățește tumoral, cunoscând un prestigiu similar cu al comunismului care a fascinat nu doar țările care l-au pus în practică, ci și o mare parte a inteligheției Occidentului. Este ideologia cea adoptată nu numai de Uniunea Europeană (sperăm că doar de o coterie a ei), ci și de utopia actuală a globalismului. Ea tinde să se extindă și-n domeniul cercetării științifice. Intrarea în știința istoriei se manifestă prin restricția la câteva teme, încât memoria popoarelor trebuie restrânsă drastic, cu eliminarea a tot ce se referă la național și la conștiința națională, decretată ca răul suprem. „Trebuie interzisă cunoașterea propriei noastre istorii!", avertiza William S. Lind. „Oamenii trebuie obligați să trăiască în

---

[3] James Finn Graner, *Povești corecte politic de adormit copiii*, trad. din engleză de Felicia Mardale, Editura Humanitas, București, 2006.

minciună", crezându-se că astfel războaiele vor fi eliminate din istoria umanității. Sunt respinse studiile antropologice privitoare la diferențele dintre bărbați și femei, dintre rase, etnii etc. Marile religii ale lumii sunt privite ca simple ideologii anacronice, iar creștinismul se cere reformat prin feminism și gayism. Istoria universală, marcată de creștinism și de celelalte religii, este redusă la opresiunea femeilor de către bărbați. În atare perspectivă, canonul biblic s-ar fi fundat pe o fraudare a moștenirii lăsate de Iisus, care ar fi lăsat-o cap al Bisericii pe Maria Magdalena, ca țiitoare sau chiar soție a Mântuitorului, teorie susținută de cărți precum cele semnate de Dan Brown. La rându-le, homosexualii somează cu scoaterea din textele biblice a pasajelor despre Sodoma și Gomora.

În continuarea paralelismului dintre marxism și Corectitudinea Politică, William S. Lind observă că ambele ideologii au pentru evoluția istoriei o singură explicație. Marxismul Economic găsea cauza răului în *proprietate*, Marxismul Cultural o depistează în *putere*, izomorfă *supraeului* freudian, instrumentul „prin care grupuri definite în termeni de rasă, sex etc. dețin puterea asupra altor grupuri". Judecata maniheistă a luptei de clasă revine prin considerarea unor anumite grupuri ca fiind *bune* (în comunism, proletariatul), iar altele *rele*. În democrațiile occidentale rele sunt *majoritățile*, bune sunt *minoritățile* de orice fel (feministele, negrii, țiganii, evreii, hispanicii, homosexualii, sectele etc.). Așa se explică de ce la referendum-ul din iulie 2012 nu a contat *majoritatea* votanților, ci *minoritatea* ideologică instituită în jurul președintelui Traian Băsescu și susținută de ideologia oficială a UE. Politicienii care nu au înțeles vicleniile sistemului, au căzut, ridicoli, în capcanele procedurale legislative, adâncind criza politică și culturală a țării.

Soluția, ne asigură „corecții", e *deconstrucția* ordinii culturale tradiționale și democratice „nedrepte". În consecință, trebuie deconstruit orice text al culturii tradiționale spre

introducerea sensului *corect*: în Biblie, în opera lui Shakespeare, a lui Eminescu sau a lui Heidegger. Dacă revoluția comunistă a însemnat preluarea puterii de către o singură minoritate – proletariatul, corectitudinea politică înseamnă preluarea puterii de la majoritate în beneficiul tuturor minorităților, arma dominației fiind cultura-ideologie asumată de guverne la nivel global.

O frapantă coincidență se observă și privitor la începuturile ascensiunii celor două Marxisme, Economic și Cultural: Primul Război Mondial a fost provocat pentru ca muncitorii să smulgă *puterea* din mâinile burgheziei. S-a reușit în Rusia, dar tentativele au existat și-n Europa Occidentală, în Spania, Franța, Germania, Italia, Ungaria, unde însă luarea puterii a eșuat. Doi dintre marii teoreticieni ai Marxismului, Antonio Gramsci și Georg Lukács, vor purcede încă din 1919 la revizuirea marxismului. Teza centrală a comunistului italian: *câtă vreme muncitorii vor avea suflet creștin, nu va fi posibilă revoluția comunistă*. Credința maghiarului era că revoluția marxistă nu va birui la nivel global, cum preconizase părintele *Capitalului,* atâta vreme cât muncitorii și țăranii vor fi „contaminați" de creștinism și de cultura occidentală.

Așadar, mecanismul strict economic trebuia coroborat cu distrugerea fundamentului creștin și cultural. În 1919, Lukács se întreba: „Cine ne va salva de civilizația vestică?". Această întrebare va deveni, peste ani, și obsesia corectitudinii politice, implementată azi în sânul Uniunii Europene, creându-se două Europe, una a *corectitudinii*, alta a *creștinismului* și a *marii tradiții culturale*. Deconstrucția lui Georg Lukács (după un stagiu de agent sovietic al Kominternului, înființat de Lenin chiar în 1919) a început sub scurtul regim comunist al lui Béla Kun (Cohen), când a fost numit comisar-adjunct la Cultură. Atunci a avut el ideea genială de a introduce în școli educația sexuală care să formeze tinerele generații în sensul *libertății erosului*, convins că tabuurile și

obstacolele puse de creștinism și de cultura europeană fac imposibilă eliberarea muncitorilor și a țăranilor de tradiția burgheză. Hotărârea lui Lukács a scandalizat populația, inclusiv pe muncitori, confirmându-i ipoteza și emițând întrebarea de mai sus. Inițiativa filosofului a căzut, dar sămânța aruncată va da roade în următoarele decenii, creând obsesia *ultimei mode* în materie de eros.

În 1923, în Germania se înființează un institut de cercetări care-și propunea traducerea termenilor economici marxiști în termeni culturali. William S. Lind îl consideră *anul de naștere a Corectitudinii Politice*. Felix Weil, odrasla unui burghez putred de bogat, îmbrățișează doctrina marxistă și sprijină financiar asocierea institutului la Universitatea din Frankfurt, eveniment din care s-a născut Școala de la Frankfurt. Aceasta a avut ca axă a cercetărilor dezvoltarea culturală a marxismului. Primul director a fost un marxist fanatic, economistul austriac Carl Grünberg, căruia i-a urmat, din 1930, Max Horkheimer, considerat a fi un „marxist renegat”, în sensul revizionismului respins de Moscova, apropiindu-se, din acest punct de vedere, de linia Troțki. Erezia s-a conjugat cu freudismul, născându-se freudo-marxismul Școlii de la Frankfurt.

Mișcarea esențială, remarcată și de Martin Jay, a fost de la determinismul economic la cel cultural, transformare prin ceea ce s-a numit *teoria critică*. De-aici înainte, toate grupările radical-minoritare se revendică de la *teoria critică*, îmbrățișând conceptul *deconstructivism* dezvoltat de postmoderniști. Eliberarea de *supraeul* freudian se exercită ca eliberare de *puterea* statului democrației majoritare occidentale. Școala de la Frankfurt a dobândit prestigiu mondial prin cele trei somități: Theodore Adorno, Erich Fromm, Herbert Marcuse. Criteriul sexual în emanciparea Occidentului a fost absolutizat de către Marcuse, care a conceput o societate a „perversității polimorfe”, ca „eliberare sexuală”. El a considerat, ca și Fromm[4], că distincția dintre sexe nu este un *dat*, ci un *construct*. Paradisul material, insuficient pentru Occident, trebuia dublat de paradisul senzual erotic. Postmoderniștii vor lăuda pe Marchizul de Sade cu „protestul său împotriva ascetismului în numele unei moralități superioare” (Lind).

Cu venirea lui Hitler la putere, Școala de la Frankfurt a fost nevoită să se mute la New York, introducând *teoria critică* în spațiul american, utilizată în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial ca armă propagandistică împotriva Germaniei și pregătind terenul pentru educarea Americii postbelice. Marcuse a făcut parte din OSS (Office of Strategie Services), predecesorul CIA, iar Horkheimer și Adorno au cucerit Hollywoodul. Revolta studenților din 1960 împotriva recrutărilor pentru Vietnam a fost un excelent prilej pentru îndoctrinare culturală marxistă.

Dacă Marcuse a rămas în America, Adorno a reînființat institutul la Frankfurt, propovăduind noua religie culturală în Europa. Peste ocean, a cunoscut o ascensiune remarcabilă ceea ce s-a numit Noua Stângă Americană, promotoarea corectitudinii politice. Cartea lui Herbert Marcuse *Eros și civilizație* a devenit Biblia studenților, convinși că tot răul vine din reprimarea sexualității de orice fel, inclusiv cea a homosexualilor. Un succes extraordinar a avut sloganul *Make love, not war!*[5]. Când stalinismul din Uniunea Sovietică și din fostul bloc comunist a slăbit, reformarea marxismului pe linia Școlii de la Frankfurt a început să pătrundă și aici, pregătind terenul pentru „corectitudinea politică” a Casei Comune Europene pentru care va milita și Mihail Gorbaciov.

---

[4] Erich Fromm: „Sexul este un construct; diferențele sexuale sunt un construct”.

[5] „Faceți dragoste, nu război!”. Ecouri de succes s-au produs și la noi prin traducerea, mai întâi, a unor părți ale cărții lui Marcuse (vezi Herbert Marcuse, *Scrieri filozofice*, trad. de Ion Herdan, Sorin Vieru, Vasile Dem. Zamfirescu, selecție și studiu introductiv de N. Tertulian, Editura Politică, București, 1977). Adrian Păunescu a publicat un volum de versuri cu titlul *Iubiți-vă pe tunuri!* (1981).

În fine, ultima, dar și cea mai importantă similitudine dintre *marxism* și *corectitudine* este aversiunea pentru *național*. Idealul distrugerii națiunilor prin internaționalismul proletar este echivalentul *globalismului* actual. La vechile argumente kominterniste, s-au adăugat, după al Doilea Război Mondial, altele, cel mai important fiind că naționalismul a declanșat cele mai nimicitoare războaie mondiale. Argumentul pare imbatabil din pricina *ambiguității* conceptului de *naționalism*. În realitate, cele două conflagrații au fost declanșate nu de spiritul național, ci de ideologii de tip imperial, îndreptate tocmai împotriva națiunilor.

Uniunea Europeană, dincolo de stadiul comunitar economic postbelic, s-a centrat, mai ales, asupra eliminării conflictelor tradiționale dintre Franța și Germania. Acest ideal este de salutat cu toată căldura, însă corectitudinea politică vizează cu mult mai mult decât atât, țintind spre distrugerea națiunilor înseși, ca principale obstacole în calea demolării creștinismului și culturii europene, obsesie enunțată, cum am văzut, de cel mai inteligent Marxist de după Marx, Georg Lukács. Lucrând pe terenul culturii, marxismul frankfurtian consideră că marea biruință trebuie obținută asupra a tot ce e național și creștin în cultură. De aici, observă Harold Bloom, s-a născut Școala Resentimentului (alt nume al Școlii de la Frankfurt, implicit al Corectitudinii Politice) împotriva *canonului occidental*, el vizând, cu precădere, canonul literar[6]. Să nu ne mire, așadar, valul „demitizărilor" și în literatura română din ultimii douăzeci de ani, pornindu-se de la Eminescu și terminând cu Nichita Stănescu și Constantin Noica.

După 1945, s-au produs două valuri uriașe de condamnare a „naționalismului": primul, sub impactul biruinței marxism-leninismului în Europa prin crearea imperiului sovietic,

[6] Cf. Harold Bloom, *Canonul occidental. Cărțile și Școala Epocilor*, trad. din engleză de Delia Ungureanu, cu o prefață de Mircea Martin, Grupul Editorial Art, București, 2007.

al doilea, prin ascensiunea marxismului cultural emancipat în „Corectitudine Politică". Există „deconstrucții" radicale, iar altele moderate, mai nuanțate, ale naționalului. În fața evidenței că lumea funcționează prin state naționale care tind către forme democratice specifice, unii teoreticieni consideră că sunt formule bune și formule rele de stat național.

În Europa, s-ar fi conturat două modele: cel francez (configurat de Jules Michelet, din *peuple*), în care națiunea se constituie pe baze politice, formată fiind din *cetățeni*, indiferent de etnie; și modelul german, herderian, fundamentat etnocultural pe conceptul de *Volk*. Europa occidentală ar fi urmat modelul francez, pe când Europa Centrală și de Est pe cel german[7]. Modelul malefic ar fi cel german care a dus la războaie. De fapt, asemenea distincții tranșante sunt, adesea, simple speculații cu iz ideologic. Se poate demonstra la fel de bine că modelul francez s-a exercitat opresiv, prin anihilarea diferențelor etnice și lingvistice de pe teritoriul actualei Franțe. Iar în partea centrală a Europei Ungaria, îmbinând cele două modele, a dus o politică de maghiarizare forțată[8].

Cert e că specificul național nu poate fi iertat de sistemele totalitare întrucât a stat la baza destrămării imperiilor, a colonialismului și a comunismului. Imperiul sovietic s-a autoinvalidat prin determinismul economic, dar prăbușirea lui s-a produs pe fondul renașterii conștiinței naționale, care a dus la apariția de noi state pe harta Europei. Istoricul american Larry L. Watts, într-o carte recentă, a argumentat importanța spiritului național în căderea comunismului: „Într-una dintre cele mai aberante răstălmăciri interpretative, «naționaliștii» au fost prezentați (și tratați în Occident) ca susțină-

[7] Cf. Victor Neumann, *Neam, popor sau națiune?*, Editura Curtea Veche, București, 2004.

[8] Cf. Urs Altermatt, *Previziunile de la Sarajevo. Etnonaționalismul în Europa*, trad. din germană de Johann Klusch, cuvânt înainte de Andrei Corbea, Editura Polirom, Iași, 2000, pp. 103-105.

tori ai comunismului și oponenți ai ideilor și programelor, ai economiei de piață și ai democratizării"[9].

Mihail Gorbaciov a mărturisit că în ecuația *perestroikăi* n-a ținut seamă de resurecția „naționalismului". Europa e un ansamblu de democrații constituit de state naționale, și acest model s-a impus la nivel global. Inclusiv Statele Unite au ca fundament *națiunea americană*, dincolo de polimorfia etnică. Dar între Europa și America există o diferență fundamentală, sedimentată de milenii: Europa nu e o creație de câteva secole precum America și nu se poate croi pe spatele ei o singură națiune, într-un singur stat care s-ar numi Statele Unite ale Europei. Uniunea Europeană, de aceea, nu poate fi decât o Europă de protecție a națiunilor care o compun o Europă a diversităților, a dialogului democratic continuu. Acest lucru este recunoscut și de către teoreticieni atinși de idealul „Corectitudinii Politice", ca Urs Altermatt: „SUA nu constituie pentru Europa un exemplu, căci formarea națiunii americane nu se poate repeta"[10]. Și: „După părerea mea, ar fi greșit să se tindă spre un «unic stat european». Prăbușirea surprinzătoare a imperiului comunist demonstrează faptul că este imposibil să unești, până la pierderea identității, statele și popoarele europene construite de-a lungul istoriei. Nici dictatura comunistă nu a reușit să omogenizeze statele est-europene"[11].

Părerea mea e că, actualmente, există două proiecte de construire a Uniunii Europene: unul al națiunilor, în care să funcționeze calea naturală a logicii dinamice a contradictoriului (vezi Ștefan Lupașcu), unde *omogenul* și *eterogenul* să se afle în plină *stare T*, în semiactualizare și semipotențiali-

[9] Larry L. Watts, *Ferește-mă, Doamne, de prieteni. Războiul clandestin al Blocului Sovietic cu România*, trad. din limba engleză, de Camelia Diaconescu, Editura Rao, București, 2011, p. 239.
[10] *Ibidem*, p. 177.
[11] *Ibidem*, p. 176.

zare, iar al doilea este cel fundat pe ideologia *Corectitudinii Politice* în care, paradoxal, eterogenul (ca *multiculturalism* artificial) ar „omogeniza" Europa prin suprimarea diversităților naționale. Din păcate, fanaticii Corectitudinii Politice domină azi construcția unității europene. Ridicând principiul minoritarist la rang de lege, de fapt, „corecții" urmează calea bătută deja a construirii comunismului, deși o fac prin mijlocirea Marxismului Cultural.

Partidul Comunist din România a fost o minoritate infimă, de nici o mie de membri, dar s-a substituit majorității democratice prin opresiune, ca și în Rusia. „Corecții" sunt o minoritate a minorităților, având aceeași strategie de preluare a puterii. Asemănarea este semnalată chiar și de Urs Altermatt, care observă că UE nu e legitimată democratic, ci prin acorduri interguvernamentale, de unde vine și slăbiciunea acestui conglomerat, lipsindu-i liantul sufletesc. La fel, sesizează autorul elvețian, s-a construit și Imperiul German de la 1871, „prin hotărâri venite de sus"[12]. În consecință, UE a riscat să fie opera unei *politici de cabinet* tipică pentru secolul trecut, în care „Acordul democratic al populației a fost solicitat de fiecare dată ulterior"[13], o strategie care n-a mai fost aplicabilă din 1995.

Un asemenea subterfugiu de cabinet al „corecților" a îngăduit, de pildă, ca să se ignore, deloc întâmplător, fundamentul creștin și identitățile naționale. Or, reacția popoarelor deja se face simțită. Din pricina „corecților", popoarele boicotează exercițiul democratic, fiindcă acesta nu le mai slujesc. Așa s-a ajuns ca 70% dintre cei cu drept de vot, în România, să nu mai participe la alegeri. „Corecților" le convine de minune situația. Și recurg la o ultimă viclenie ideologică: pentru impasul la care s-a ajuns în respingerea Constituției europene, de exemplu, este învinuit din nou „naționalis-

[12] *Ibidem*, p. 166.
[13] *Ibidem*, p. 165.

mul". Și fiindcă exemplul sovietic pentru „dezbinare" nu era funcțional ideologic, s-a creat un altul, cel iugoslav. Din acest exemplu se nutrește și cartea lui Urs Altermatt, chiar prin titlu. Și el crede că posibilul eșec al UE vine din naționalism și nu de la cei care au oblăduit și au provocat noul război balcanic. „Să se anunțe oare o revoltă deschisă a popoarelor împotriva Europei?"[14] se întreabă deloc retoric autorul. De astă dată, părăsind adevărul, autorul intră în zona unei logici perverse, apreciind că *antieuropenismul* se naște din „naționalism", chiar din sânul popoarelor europene, care tind să se opună marelui proiect. Dar dacă UE este *binele viitor* pentru națiunile Europei, de ce s-ar opune tocmai popoarele propriei fericiri? Urs Altermatt ascunde faptul că *antieuropenismul* nu e al națiunilor europene, ci al celor care vor să construiască o Europă artificială, *antieuropeană*. Al celor care vor să distrugă temeliile creștine ale Europei, diversitatea culturală și națională. Dimpotrivă, națiunile europene încearcă să se apere. Ele vor o Europă Unită a lor, nu a „corecților politici". De aceea, bătălia dintre Europa și „Corectitudinea Politică" va fi hotărâtoare pentru următorul deceniu. Nouă nu ne este deloc indiferent cine va birui.

[14] *Ibidem*, p. 155.

„POLITICILE IDENTITARE" ȘI EȘECUL STÂNGII CONTEMPORANE

de Bogdan Stanciu

Evenimentul anului 2016 – și poate al deceniului, dacă nu mai mult – este fără discuție alegerea „against all odds" a lui Donald Trump ca președinte al SUA. Alegere care, în egală măsură, confirmă eșecul Stângii occidentale, reprezentată în Statele Unite de Partidul Democrat. Azi, *„toaletele pentru transgenderi" sunt un subiect mai important pentru Democrați decât clasa muncitoare. Abandonată de cei care odată erau principalii săi avocați, aceasta a votat masiv pentru Donald Trump* – deci pentru candidatul partidului perceput, odată, ca fidel „clasei exploatatoare". Mai mult, în a patra sa zi de mandat, președintele SUA s-a întâlnit cu lideri de mari sindicate, întâlnire caracterizată de aceștia ca „incredibilă". Venind de la structuri care de decenii și-au oferit suportul Democraților, este o situație… de-a dreptul incredibilă!

Dar cum s-a ajuns aici?

Începutul acestui eșec coincide cu dispariția regimurilor comuniste și cu destrămarea URSS, moment în care partidele de Stânga au căutat să se reinventeze. Iar „surogatul" pe care l-au găsit se dovedește, azi, a fi un produs politic expirat și care alienează o mare parte din electoratul lor tradițional.

Jay Fazer de la grupul conservator „Rebel Media" explică faptul că derapajul Democraților americani a început odată cu promovarea unor idei filosofice și politice cel puțin stranii. Locul tematicilor concrete, abordate anterior în discursul

politic de Stânga, a fost luat de ideologia *gender* și de promovarea „minorităților sexuale” sau a avortului, creații ale unor curente extremiste din lumea academică și complet lipsite de temei științific. *Ideologia gender afirmă că genul, sau „sexul social”, este un construct determinat de stereotipurile societății și că fiecare persoană poate alege dintr-un număr, aflat în permanentă modificare, de „genuri”, ignorând faptul biologic al apartenenței sale la unul din cele două sexe.* Un alt adevăr științific banal, acela că fătul este o ființă umană vie, este negat vehement de Stânga pentru că doar astfel poate fi promovat avortul, văzut ca un „drept al femeii la autodeterminare” în contrapartidă cu lipsa oricărei dimensiuni umane a copilului nenăscut, considerat ca nepurtător de drepturi personale.

Dar probabil că nimic nu a contribuit mai mult la decăderea Stângii în Occident decât așa-numitele *„politici identitare”*. Acestea afirmă că fiecare subiect de dispută în societate este adânc înrădăcinat în identitatea persoanelor. Cu alte cuvinte, *un dezacord pe o temă nu este o luptă între idei și valori diferite*, ci ar fi o *agresiune contra identității persoanelor în cauză*. Disputele de idei s-au contaminat atât de serios de aceste „politici identitare” încât pentru Stânga, oricine o contrazice este rasist, sexist, homofob, misogin etc. transformând astfel grupurile vizate în „victime” ale unui război social perpetuu și reînviind, sub o altă formă, perimata „luptă de clasă”.

Un exemplu: afirmația că *nu există „drepturile homosexualilor”, ci doar drepturile omului* și că solicitarea de *drepturi speciale pentru homosexuali*, cum ar fi *„dreptul la căsătorie între persoane de același sex”, care NU EXISTĂ în nicio convenție internațională și care neagă însuși fundamentul căsătoriei*, este… o agresiune contra persoanelor homosexuale, cauzată de prejudecăți religioase. Rezultatul? Victimizare – acolo unde societățile sunt dominant conservatoare, ca în România – sau o reacție de extremă violență, acolo unde lobby-ul LGBT are suficientă putere – vezi încercarea de linșaj social asupra „homofobului” Phil Robertson de la „Duck Dynasty”.

Alt exemplu: Feminismul, o mișcare legitimă la începuturile sale și care a adus un progres de necontestat în situația femeii din Occident, a fost confiscat în anii 1960[1] de un grup de teoreticieni marxiști și folosit pentru a propaga ideea că *bărbații sunt prin definiție opresorii femeilor*, deci că *bărbatul este dușmanul femeii*, dând naștere unui conflict absurd și grav, care durează de decenii și care a obosit și epuizat imense energii creatoare. Și, apropo de avort, primele feministe erau PRO-VIAȚĂ...

Al treilea exemplu: Grupul „Black Lives Matter”, în esență o organizație teroristă, legitimată din păcate de media americane afiliate Stângii, pretinde că poliția este inamicul natural al negrilor și că răspunsul acestora trebuie să fie violența, alimentând astfel conflictele rasiale pe care tocmai ei pretind că le combat. Situația este atît de absurdă, încât activiștii BLM acuză de rasism chiar și pe polițiștii provenind din comunitatea afro-americancă! Ca și în cazul feministelor, BLM malformează moștenirea înaintașilor lor, în special a lui Martin Luther King Jr., care a fost un om al păcii și al non-agresiunii.

Cu alte cuvinte, *Stânga contemporană nu se mai poate legitima azi decât prin propagarea unei forme de „totalitarism al urii”, a unui conflict social perpetuu, paranoic și distructiv, pe care oamenii ajung să îl refuze în final, repudiindu-i promotorii.*

Adăugați la acest cocktail toxic faptul că în SUA *Stânga politică s-a aliat necondiționat cu establishment-ul oligarhic, cu grupările neoconservatoare și cu complexul militaro-industrial, care au sprijinit-o masiv pe Hillary Clinton, și veți înțelege de ce sindicatele și muncitorii au ajuns să îl prefere pe „The Donald”*. Obama, un președinte socialist care a făcut din „politicile identitare” centrul mandatului său în zona drepturilor civi-

1 www.culturavietii.ro/2016/12/09/feminismul-perdant-in-alegerile-din-sua/.

le, a cheltuit pe armament mai mult decât oricare predecesor al său post-1945. Curat „Stânga”, nu-i așa?!

Nici în Europa lucrurile nu stau mult diferit, privind cel puțin realitățile politice din Austria, Polonia, Germania, Franța sau Olanda – ultimele 3 având programate alegeri anul acesta. Stânga, așadar, s-a prăbușit ca forță politică din cauza incapacității sale de a se adapta la noile realități, cele din post-comunism. *Culmea ironiei este că activiștii de Stânga sunt cei care îi acuzau, până în urmă cu doar un an, pe conservatori de anacronism, pentru ca azi să se vadă ei înșiși „de partea greșită a istoriei”, la capătul unui șir de evenimente derulate cu o repeziciune incredibilă.*

FREUDIZAREA MASELOR ȘI „ELIBERAREA” PRIN CONSUM

STUDIU DE CAZ: EDWARD L. BERNAYS

de Ciprian Voicilă

1. O nouă dogmă: psihanaliza

În autobiografia sa, *Amintiri, vise, reflecții*, Carl Gustav Jung redă o întâlnire pe care a avut-o cu Sigmund Freud la Viena, în 1910. La un moment dat, Freud îi adresează următoarea rugăminte: „Dragul meu Jung, promiteți-mi să nu renunțați niciodată la teoria sexuală. Este lucrul esențial. Vedeți, trebuie să facem din ea o dogmă, un bastion de neclintit”.

Prin urmare, intenția ascunsă a fondatorului psihanalizei a fost aceea de a fundamenta o nouă dogmă pentru omul modern, ceea ce nu mai avea nimic comun cu caracterul științific al psihanalizei. Teoria sexualității elaborată de Freud pretindea că explică totalitatea activității psihicului uman pe temeiuri strict științifice. În realitate, Jung a surprins în comportamentul irațional al lui Freud semnificația religioasă pe care acesta o atribuia propriei teorii despre sexualitate. Jung notează:

> „Era evident că teoria sexuală îl preocupa mult pe Freud, chiar într-un mod cu totul neobișnuit; ea era foarte aproape de sufletul său. Când vorbea despre ea, tonul său devenea pripit, chiar neliniștit, și nu se mai observa nimic din felul său critic și sceptic de a fi. O expresie ciudată de agitație, a cărei cauză nu mi-o puteam ex-

plica, îi însuflețea atunci fizionomia. Asta mă impresiona profund: sexualitatea însemna pentru el un *numinosum*. (…) Pentru Freud, sexualitatea însemna pare-se mai mult decât pentru alți oameni. Ea era pentru el o *res religiose observanda* (un lucru care trebuie respectat cu religiozitate)"[1].

Interesantă este și atitudinea critică a lui Jung față de teoria sexuală formulată de Freud – pansexualismul, cum a fost numit ulterior în istoria psihologiei. Despre acest subiect, Jung scrie:

„Pentru mine, teoria sexuală era la fel de «ocultă» – adică nu o ipoteză dovedită, ci doar posibilă – ca multe alte concepții speculative. Un adevăr științific era pentru mine o ipoteză pe moment satisfăcătoare, dar nu un articol de credință, valabil pentru toate timpurile"[2].

Într-adevăr, deși psihanaliza pretinde a fi o știință, ea nu este una. Epistemologul și filosoful politic vienez Karl R. Popper a dovedit pretenția absurdă a psihanalizei de a fi o știință prin faptul că ipoteza ei de bază – „există inconștient personal" – nu poate fi supusă la teste obiectiv-observabile[3]. Ipoteza ei fondatoare nu poate fi dovedită nici ca falsă, nici ca adevărată după criterii strict empirice. În schimb, psihanaliza are pretenția totalitară de a fi confirmată continuu de tot ceea ce se petrece în viața de zi cu zi.

[1] Carl Gustav Jung, *Amintiri, vise, reflecții*, Editura Humanitas, București, 1996, p. 161.
[2] *Ibidem*, pp. 160-161.
[3] *Ibidem*, p. 161.

2. Freud cucerește America prin nepotul său, Edward Bernays

În ciuda caraterului său pseudoștiințific, psihanaliza freudiană avea să cucerească mai întâi America[4]. Acest succes fulminant s-a datorat în primul rând nepotului lui Freud, Edward L. Bernays (1891-1995), creatorul domeniului relațiilor publice, „părintele relațiilor publice". Inițial, Edward Bernays a fost agent de presă; părinții lui emigraseră în America. Mama sa, Anna Freud Bernays, era sora întemeietorului psihanalizei. Cu unchiul său, Freud, se vedea uneori în munții Alpi. Mai târziu, Bernays s-a ocupat de editarea operelor

[4] Karl R. Popper a suprins similitudinile dintre teoria psihanalizei și Marxism, relevând caracterul lor comun, neștiințific: „Am descoperit că aceia dintre prietenii mei care îi admirau pe Marx, Freud și Adler fuseseră impresionați de anumite caracteristici comune ale acestor teorii, în mod deosebit de aparenta lor *putere explicativă*. Aceste teorii păreau să fie în stare să explice practic aproape orice se întâmpla în cadrul domeniului la care se refereau. Cercetarea oricăreia dintre ele părea să aibă efectul intelectual al unei convertiri sau revelații, deschizându-ne ochii asupra unui nou adevăr ascuns celor încă neinițiați. Odată ce ochii îți erau deschiși, vedeai pretutindeni confirmări: lumea era plină de cazuri care *verificau* teoria. Orice s-ar fi întâmplat, teoria era confirmată întotdeauna. Adevărul ei părea manifest, iar persoanele care nu aveau încredere în teorie erau cele care nu voiau să vadă adevărul manifest, cele care refuzau să îl vadă, fie din cauză că teoria era împotriva interesului lor de clasă, fie din cauza pulsiunilor reprimate care erau încă „ne-analizate" și care aveau mare nevoie de un tratament. (...) În mod sigur, acest fapt – că teoriile se potriveau întotdeauna, că erau întotdeauna confirmate, reprezenta în ochii admiratorilor cel mai puternic argument în favoarea acestor teorii. Începuse să-mi fie limpede că această putere aparentă a teoriilor era, de fapt, slăbiciunea lor (Karl R. Popper, *Conjecturi și infirmări – Creșterea cunoașterii științifice*, Editura Trei, București, 2001, p. 53-54). Pentru Popper, psihanaliza este o nouă mitologie, o fabulă pentru omul modern: „Iar pentru povestea lui Freud despre Ego, Super-Ego și Id nu poate fi susținută în mod temeinic o pretenție mai puternică la un statut științific decât în cazul istoriilor lui Homer despre Olimp. Aceste teorii descriu anumite fapte, însă o fac în maniera unor mituri. Ele conțin multe sugestii interesante din punct de vedere psihologic, dar nu într-o formă testabilă" (*Ibidem*, p. 56).

lui Freud în America, organizarea de conferințe (cu rolul de a populariza psihanaliza în mediul universitar american) și promovarea studiilor freudiene în mass-media[5].

Bernays a citit cu atenție cărțile unchiului său, descoperind utilitatea economică, practică, a teoriei psihanalizei, modul în care descoperirile despre comportamentul uman determinat de libido (energia sexuală) pot fi folosite pentru manipularea comportamentului cumpărătorilor, dar și a maselor umane. Și-a dat seama că instituind relații între anumite imagini, simboluri și dorințele sexuale și agresive provenite din inconștientul indivizilor, poate transforma percepția consumatorilor asupra produselor. Dacă până la el cumpărarea unui produs comercial satisfăcea anumite nevoi specifice, de la Bernays până în prezent a cumpăra un produs înseamnă mult mai mult: a-ți satisface dorințele emoționale, afective, a accede prin simplul act al cumpărării produsului la un nou statut social.

Bernays a făcut, realmente, experimente pe subconștientul maselor. Este suficient să ilustrăm această aserțiune printr-un singur exemplu. În America începutului de secol

[5] Joseph Heath și Andrew Potter notează: „Opera lui Sigmund Freud a devenit pentru noi precum apa pentru pești. Abia dacă mai este privită ca o teorie – ca ceva ce s-ar putea dovedi corect sau greșit. A ajuns ca o pereche de ochelari prin care percepem întreaga realitate. Acest fapt este deosebit de evident în Statele Unite. E suficient să te uiți la un talk-show TV. Vocabularul psihologiei populare («flecăreala psihanalitică» de care vorbesc criticii) – «încredere în sine», «negare», «blocaj», «dependență», «copil interior» și tot așa - conduce, într-un fel sau altul, la opera lui Freud. Influența sa se regăsește nu numai în modul în care vorbim despre noi înșine, dar și în felul în care ne înțelegem propria persoană. Ca să luăm doar un exemplu, mulți oameni cred că au ceea ce se numește un «subconștient». Când au un vis ciudat, când încurcă cuvintele sau nu-și pot explica propriile acțiuni, dau vina pe subconștient. Dacă le spui că aceasta este doar o teorie și că s-ar putea să nu existe așa ceva, reacționează cu un amestec de neîncredere și dispreț. Evident că avem subconștient. Oricine neagă asta, este evident că trece prin negare" (Joseph Heath, Andrew Potter, *Mitul contraculturii. Rebelii, consumul și capitalismul*, Editura Comunicare.ro, București, 2011, p. 36).

XX, în rândul femeilor, fumatul era considerat tabu. George Hill, președintele corporației „American Tobacco", i-a cerut lui Bernays să schimbe mentalitatea americanilor. În acest scop, Bernays l-a sunat pe doctorul A.A. Brille – psihanalist, liderul psihanaliștilor din New York, din generația primilor psihanaliști din America – pentru a înțelege, mai întâi, care este semnificația psihologică pe care femeile o atribuie țigărilor. A recurs la ajutorul lui Brille, fiindcă Freud era la Viena. Brille i-a divulgat, contra cost, „secretul": pentru femei țigara este un simbol și substitut al penisului și semnifică puterea sexuală masculină. I-a dat sugestia de a crea la nivel subconștient o legătură directă între utilizarea țigărilor și provocarea dominației masculine. Dacă femeile ar avea posibilitatea să fumeze în public ar fi „ca și cum femeile ar avea propriile lor penisuri"[6].

Exista tradiția urbană ca, în ziua de Paști, new-yorkezii să se adune în mijlocul orașului. Bernays a organizat acolo o paradă. Câteva femei bogate au fost convinse să-și ascundă țigările sub haine și, la semnalul lui Bernays, să și le scoată și să înceapă să fumeze ostentativ în mijlocul mulțimii. Bernays a pus în gardă presa că un grup de femei vor protesta în public împotriva tabuului fumatului și că își vor aprinde acolo țigările – „torțele libertății", cum le-a numit el. În filmul documentar *Century of The Self*, regizat de către Adam Curtis, Pat Jackson, consilier în domeniul Relațiilor Publice, coleg cu Bernays, explică ce a realizat, în fapt, Bernays:

> „Deci avem un simbol – femeile, femeile tinere, fumând o țigară în public, cu o expresie care înseamnă: oricine crede în acest tip de egalitate trebuie să le sprijine în dezbaterea ce va urma cu privire la acest lucru; din cauza „torțelor libertății". Adică ce e pe toate monedele americane?

[6] Cf. studiului *Edward Bernays, părintele relațiilor publice*, din volumul Edward Bernays, *Cristalizarea opiniei publice*, Editura Comunicare.ro, București, 2003, p. 14.

E libertatea (Statuia Libertății) ținând torța sus, vedeți? Și toate acestea erau acolo împreună: emoție, memorie și o sintagmă rațională. Chiar știind că se folosește din plin partea emoțională, este o expresie care funcționează într-un sens rațional. Și toate acestea împreună”[7].

A doua zi, toate ziarele din New York, din Statele Unite și din lume au scris despre protestul femeilor, iar vânzarea și industria de țigări în rândul cumpărătoarelor a început să crească. „Le-a făcut acceptabile de către societate, cu un singur act simbolic”, concluzionează Pat Jackson. Le-a indus americanilor ideea că o femeie care fumează dovedește prin asta că este puternică și independentă.

Acesta este momentul în care Bernays a realizat că îi poți face pe oameni să se comporte irațional dacă reușești să creezi legătura între dorințele lor subconștiente și anumite produse. Obiecte banale pot fi transformate în simboluri emoționale puternice, pot schimba modul în care posesorul lor este perceput de către ceilalți, de societate.

Bernays a descoperit, în acest fel, modalitatea de a crea nevoi artificiale: deși nu am nevoie de un anumit produs comercial, îl cumpăr pentru că, odată însușit, posesia lui mă face să mă simt mai bine. Îmi oferă satisfacție psihologică. Când îl cumpăr, investesc emoțional în obiect.

Dacă, până la Bernays, scopul unei reclame era unul aproape inocent: să releve calitățile specifice fiecărui produs în parte, după el, a cumpăra un obiect înseamnă a-ți exprima personalitatea proprie, caracterul, dorințele, a te etala în plan social.

[7] Am reprodus afirmația lui A. Brille așa cum apare ea *mot-à-mot* în filmul documentar *Century Of The Self*, în regia lui Adam Curtis, partea I, *Happiness Machines*. Filmul poate fi văzut la http://freedocumentaries.org/documentary/bbc-the-century-of-the-self-happiness-machines-season-1-episode-1.

Bernays a schimbat mentalitatea americanilor, dar și implicit a marilor corporații, metamorfozând „cultura nevoilor” într-o „cultură a dorințelor” și a creat un nou tip de consumator, uzând de o serie de tehnici de persuasiune: marile vedete ale cinematografului au fost convinse să se afișeze în public etalând haine și bijuterii de la firmele pe care le reprezentau. Bernays le-a arătat marilor companii de autovehicule că pot vinde mai bine inducând în psihismul cumpărătorului legătura subconștientă dintre obiectul numit „mașină” și dorințele ascunse ale publicului masculin: mașina a devenit un simbol sexual masculin, care conferă bărbăție și putere celui ce o posedă.

Printre altele, Bernays a fost primul care a plasat produse comerciale în filme. A angajat psihologi pentru a întocmi rapoarte false din care reieșea că anumite produse sunt mai bune decât altele și a pretins, ulterior, că rezultatele lor au apărut în urma unor „studii de piață” independente. A organizat spectacole de modă în magazine universale.

Datorită relației create de Bernays între produsul comercial și nevoile inconștiente ale cumpărătorilor, un obiect oarecare satisface – mai bine zis, pretinde că satisface – o multitudine de dorințe și nevoi. Dacă îl cumpăr, mă voi simți satisfăcut sexual, îmi voi recăpăta stima de sine, voi da uitării angoasele existențiale, voi avea sentimentul că de acum fac parte din *high-class*.

Bernays a creat această nouă paradigmă psiho-socială, lumea totalitară a marketingului, în care sub aparența schimbului de mărfuri se cumpără și se vând, de fapt, identități. Este vorba despre identități artificiale, dobândite doar prin exercitarea rolului social de cumpărător.

Sociologul american Zygmunt Bauman, care a dedicat un studiu globalizării și efectelor sale sociale, sublinia faptul că în societatea de consum actuală, postmodernă, „relația tradițională dintre nevoi și satisfacerea lor este inversa-

tă: promisiunea și speranța satisfacției preced nevoia a cărei satisfacere a fost promisă și va fi întotdeauna mai intensă și ispititoare decât nevoile deja existente"[8]. Bauman a relevat faptul că o societate de consum se definește prin aceea că „are nevoie să speculeze capacitatea de consum a membrilor săi", iar individul „are datoria de a juca rolul de cumpărător – spre deosebire de societatea anterioară, modernă (indiferent dacă e vorba de modernitatea incipientă sau de cea târzie, n.m.), în care „îi erau valorizate alte capacități – de războinic, de muncitor etc."[9].

Revenim la impactul gândirii lui Bernays asupra societăților occidentale. În anii '80, ideile lui Bernays ajung la maturitate. Marile companii comerciale au deja departamente speciale în care sunt testate dorințele cumpărătorilor prin focus-grupuri, create de psihanaliști angajați în diverse corporații din America. Dacă, pe canapeaua psihanalistului, pacientul este încurajat să își exprime liber dorințele și fantasmele inconștiente pentru a-și rezolva conflictele refulate, în cadrul focus-grupurilor oamenii sunt încurajați să își exprime nevoile pentru ca viitoarele produse comerciale să le satisfacă fără rest.

Tot în anii '80, în Anglia, teoriile lui Bernays cuceresc viața socială. Specialiștii în studiul comportamentului cumpărătorilor creează noi categorii de descriere a realității și a naturii umane: englezii sunt împărțiți alfabetic pe categorii – în funcție de statutul lor social și de puterea de cumpărare – în clase: A, B, C, D – și sunt chestionați care produs este preferabil, dar și… cu cine vor vota la viitoarele alegeri. Scopul politicenilor și al marilor companii era – și este și astăzi – unul comun: identificarea dorințelor populației și satisfacerea lor. Un regim politic bun este cel capabil să satisfacă, pe cât posibil, totalitatea nevoilor votanților; chiar dacă, în fapt,

[8] Din filmul *Century Of The Self*, citat mai sus.
[9] Zygmunt Bauman, *Globalizarea și efectele ei sociale*, Editura Antet, București, p. 81.

aceste nevoi sunt create artificial, chiar dacă relația dintre produsele comerciale și nevoile interne ale oamenilor nu este una naturală, ci este indusă; chiar dacă politicienii și directorii marilor companii au creat și întrețin un paradis artificial. În noua paradigmă a consumului, problema adevărului (ce este adevărat/fals, natural/artificial) este exclusă.

Prin Bernays și urmașii săi, în societatea de consum, individualismului i s-a creat o nouă arie de manifestare. Îți poți exprima personalitatea alegând, de pildă, să fii diferit prin faptul că alegi… să locuiești într-un apartament nou la etaj, nu la parter ca restul proprietarilor, sau într-un apartament mult mai scump decât al celorlalți. Individualismul nu mai are nimic metafizic, nu mai reprezintă o opțiune sau o atitudine filosofică, metafizică, ci una pur economică: invididualismul de consum.

Tot în Anglia anilor '80 au fost testate reacțiile emoționale ale cumpărătorilor față de anumite produse și branduri, după tehnici de sondare a personalității preluate din psihoterapie. Băutorilor de bere Guinnes li s-au dat creioane colorate și au fost îndemnați să își exprime liber, prin desen, sentimentele și dorințele refulate. S-a constatat că băutorul de bere manifestă fantasme sexuale care pot fi folosite pentru îmbunătățirea produsului. Astfel, berea Guiness poate fi… și trebuie să fie… feminină.

Ulterior, în Anglia, agenții marilor corporații au creat o nouă taxinomie a societății umane, în funcție nu de statutul social al indivizilor, ci conform nevoilor psihologice profunde de care sunt animați: adepții *mainstream*-ului erau cei ale căror nevoi primare erau nevoia de securitate și nevoia de apartenență la un grup; nevoia de recunoaștere socială, de stimă și statut social o manifestau cu precădere „aspiranții". Nevoia de control era apanajul „învingătorilor", iar nevoia de stimă de sine era specifică „reformatorilor".

Cărțile lui Eduard Bernays (*Relații publice. Manual de PR*, *Cristalizarea opiniei publice*, *Propaganda*) au devenit „canonice” și în facultățile cu profil socio-umanist din România (jurnalism, științele comunicării, științe politice, sociologie), fiind considerate adevărate manuale pentru orice student interesat de manipularea politică, domeniul relațiilor publice sau al propagandei. Prin urmare, influența teoriilor și tehnicilor lui Bernays, adică a freudismului recent, de consum, asupra societății românești în ansamblu, este doar la început și se exercită la două niveluri: la nivelul superior, al învățământului universitar, dar și la nivelul de jos, al culturii populare sau al contraculturii, prin mass-media, publicitate și marile corporații.

3. Concluzii

Potrivit profesorului Allan Bloom, Herbert Marcuse „îi atrăgea pe studenții din anii ’60 cu o combinație de Marx și Freud. În *Eros și civilizație* și *Omul unidimensional*, Marcuse promitea că «înfrângerea capitalismului și a falsei sale conștiințe va duce la o societate în care cele mai mari satisfacții sunt sexuale, de genul celor pe care moralistul burghez Freud le numea polimorfe și infantile»”. În mod paradoxal, „muzica rock atinge în tineri aceeași coardă. Expresia sexuală liberă, anarhismul, explorarea inconștientului irațional și eliberarea sa sunt elementele lor comune. Înalta viață intelectuală (…) și lumea primitivă a rockului sunt parteneri în aceeași lume a divertismentului. Ambele trebuie interpretate ca părți ale țesutului cultural al capitalismului târziu”[10].

Dacă pentru Marx rețeta fericirii consta în dispariția claselor sociale și a diferențelor dintre ele, dacă pentru Freud

[10] Allan Bloom, *Criza spiritului American. Cum universitățile au trădat democrația și au sărăcit sufletele studenților*, Editura Humanitas, București, 1997, p. 88.

(în lectura lui Marcuse[11]) oamenii redeveneau egali și fericiți prin satisfacerea dorințelor sexuale refulate, pentru adepții curentelor contraculturale (hipioți, punckeri, rockeri, rapperi) o viață fericită este una situată, odată pentru totdeauna, în opoziție cu sistemul, cu ordinea recunoscută îndeobște. O viață anarhică, în afara principiilor religioase și metafizice care au făcut dintotdeauna și fac dintr-un haos o lume: credința într-un Dumnezeu atotputernic și iubitor care ține lumea în ființă și un set de principii și norme morale, aferente, care asigură, prin respectarea lor, devenirea noastră „întru ființă”, actualizarea potențialului nostru uman.

Am simțit nevoia să îl includ, prin acest text, în tabloul „clinic” al freudo-marxismului pe nepotul lui Freud, Edward Bernays – alături de Georg Lukacs, Antonio Gramsci, Wilhelm Reich, Erich Fromm, Herbert Marcuse – datorită rolului important pe care l-a avut și îl are în freudizarea maselor umane prin crearea omului nou – consumatorul – și a noii utopii: aceea că prin consum ne putem satisface dorințele primare, ascunse, subconștiente, redevenind egali, recuperând acea egalitate originară din *illo tempore*.

[11] Jonah Goldberg explică rolul Școlii de la Frankfurt în următorii termeni: „O mână de teoreticieni marxiști extraordinar de influenți, în marea lor majoritate germani și exponenți ai așa-numitei Școli de la Frankfurt (transplantați la Universitatea Columbia începând cu anii ’30) au oficiat căsătoria între psihologie și Marxism spre a asigura un nou vocabular pentru liberalism. Acești teoreticieni – conduși de Theodor Adorno, Max Horkheimer, Erich Fromm și Herbert Marcuse – au încercat să explice de ce fascismul fusese mai popular decât comunismul în cea mai mare parte a Europei. Împrumutând idei de la Freud și Jung, Școala de la Frankfurt a descris nazismul și fascismul drept forme ale psihozei de masă. Ideea era destul de plauzibilă, dar analiza lor susținea că, de vreme ce marxismul era superior din punct de vedere obiectiv celorlalte alternative, atunci masele, burghezia și oricine altcineva respingea punctul lor de vedere, nu putea fi decât, la propriu, nebun” (Jonah Goldberg, *Fascismul liberal. Istoria secretă a stângii americane de la Mussolini la politica semnificației*, Editura Polirom, Iași, p. 241-242).

Bibliografie:

- Bauman, Zygmunt, *Globalizarea și efectele ei sociale*, Editura Antet, București, 2005.
- Bernays, Edward L., *Cristalizarea opiniei publice*, Editura Comunicare.ro, București, 2003.
- Bloom, Allan, *Criza spiritului american. Cum universitățile au trădat democrația și au sărăcit sufletele studenților*, Editura Humanitas, București, 2006.
- Goldberg, Jonah, *Facismul liberal. Istoria secretă a stângii americane de la Mussolini la politica semnificației*, Editura Polirom, Iași, 2010.
- Heath, Joseph și Andrew Potter, *Mitul contraculturii: Rebelii, consumul și capitalismul*, Editura Comunicare.ro, București, 2011.
- Jung, Carl Gustav, *Amintiri, vise, reflecții*, Editura Humanitas, București, 1996.
- Popper, Karl R., *Conjecturi și infirmări. Creșterea cunoașterii științifice*, Editura Trei, București, 2001.

STRĂMOȘII SEXUALI AI MARXISMULUI CULTURAL

de Paul Ghițiu

După ce toți colegii mei de volum au vorbit despre marxismul cultural ca pornind și rezultând din Școala de la Frankfurt, demersul meu de a vă vorbi despre manifestări ale marxismului cultural anterioare acestei perioade poate părea subversiv față de proiectul acestui volum, stricând coerența și subminând afirmațiile anterioare. Îndrăznesc să afirm că nu este deloc cazul și că textul care urmează nu este decât întregitor. Și iată de ce: Marxismul cultural ar putea fi numit, în chip analogic, în diverși termeni. În termeni economico-idustriali, el ar fi asemenea unei „tehnologii aplicate pentru a obține un anumit produs”. În termeni militari, sau de planificare a unui proiect, el este „o modalitate, o cale, o tactică de aplicare a unor strategii pentru atingerea unui anumit obiectiv”. În cazul nostru, acel obiectiv este reașezarea lumii într-o nouă ordine. Chiar dacă unora le poate părea ușor exagerată, referirea la termenii militari este complet justificată: ne aflăm într-un război!

Puțină istorie

În urmă cu aproape 250 ani, Ordinul luminaților, finanțat de Mayer Amschel Rothschild, își propunea restructurarea lumii sub forma unui unic stat mondial, cu un guvern mondial pus în mâna urmașilor acestuia.

În acest scop, trebuia atacat și eradicat ceea ce asigura structura de rezistență și coerența statelor europene, pe atunci monarhice: creștinismul. Trebuia distrus acest nucleu dur al realității europene, trebuiau atacate nodurile și

legăturile dintre noduri, care, împreună, constituiau rețeaua structurală de bază a societăților europene. Etnicitatea – ca liant al societății, familia creștină – ca fundament al societății, persoana – ca univers creștin, proprietatea – ca asigurare a libertății. Eradicat trebuia să fie și patriotismul – apărător al celor de mai sus, în exprimarea sa etnică locală sau statală. Acestea erau strategiile principale, enumerate explicit în documentele programatice ale ordinului.

Pentru a înțelege amploarea acestei ofensive generalizate, a decupa traseul și a desluși strămoșii marxismului cultural, este important de reținut că aceste strategii se regăsesc pe tot parcursul acestui război, declanșat de ceea ce s-a numit ulterior stânga, de la etapa de mai sus, trecând prin socialismul utopic, marxism-leninism, social-democrație, până la „progresismul" actual. Toate au – mai declarat sau mai ascuns, mai agresiv sau mai insidios – acest program, iar efectele lui le puteți constata în lumea de azi.

Detalii amănunțite despre această primă etapă, despre conspiraționiștii luminați și rezultatele lor imediate (de pildă Revoluția Franceză), se găsesc în cartea ***Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe***[1] a lui **John Robins**, fizician, matematician și inventator scoțian, profesor de filosofie la Universitatea din Edinburgh, primul secretar general al Royal Society of Edinburgh.

Pentru succesul acestei strategii, conspiratorii aveau nevoie de unul sau (preferabil) mai multe vehicule sociale cu pondere semnificativă în societate, constituite din indivizi nemulțumiți, chiar revoltați. Socialismul și marxismul economico-politic pe linia Marx-Engels-Lenin au mizat preponderent pe revolta proletariatului, dar nu au neglijat nici celelalte tactici de luptă. Tactica lor principală a fost cea a

[1] John Robins, *Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe, carried on in the Secret Meetings of Free-Masons, Illuminati and Reading Societies, etc., collected from good authorities*, Edinburgh, 1797.

confruntării directe, revoluționare, și apoi a impunerii transformărilor pe calea terorii.

Însă o altă cale, respectiv altă tactică, a fost cea culturală și educațională. Aceasta a fost cea definită ca sistem coerent de acțiune, și căreia i s-au găsit segmentele de populație cele mai potrivite, de către cei grupați în Școala de la Frankfurt și de alți contemporani cu aceasta, nominalizați în acest volum. Acum se stabilește clar metodologia de acțiune asupra celor natural revoltați, și aflați în același timp într-o stare de confuzie și căutare de direcție – ținte perfecte pentru a fi ușor spălate pe creier și a li se reseta valorile îmbrățișate: copiii, adolescenții, tinerii, minoritățile sexuale... Dar teoreticienii Școlii de la Frankfurt nu au lucrat pe un teren gol; nu ei au inventat strategiile distrugerii familiei, religiei și patriotismului, și nici nu au fost ei primii care au trecut la aplicarea acestora.

Familia, femeia, amorul liber și socialismul în secolul al XIX-lea

Punem azi în seama marxismului cultural al secolului XX toate ideologiile deconstructiviste ale stângii – feminism, LGBT-ism, multiculturalism etc. Dar unele din ele s-au manifestat destul de virulent chiar și înainte de anii 1940. Familia (eliberarea femeii) și mai ales sexualitatea (revoluția sexuală) au fost percepute încă de la început ca niște căi de atac extrem de importante.

Ludwig von Mises[2] explică fascinația produsă de socialism, încă de la apariția sa, prin faptul că acesta *promite nu doar bunăstare – bogăție pentru toți – ci și* ***fericire universală amoroasă****. Acestei părți a programului socialist i se datorează o mare parte din popularitatea pe care o are.* Ca dovadă, nicio altă carte de literatură socialistă germană nu a fost citită de un public mai numeros, și nu a avut o eficacitate propagandistică mai mare,

[2] Economist și filosof politic austriac.

decât lucrarea lui **August Bebel**, lider important și apoi președinte al socialiștilor germani: ***Femeia și socialismul*** (reeditată de 50 ori în Germania numai între 1879 și 1909, tradusă în 20 limbi), care este dedicată mai presus de toate temei eliberării femeii – inclusiv sexuale – și amorului liber.

Dar încă înainte de Bebel, la început de secol IX, socialiștii utopici, cu cap de coloană Charles Fourier (***Teoria celor patru mișcări și a destinelor generale***[3]), au purces la atacul relațiilor familiale tradiționale și au prevăzut „dragostea liberă" într-o viitoare societate socialistă. Dat fiind că Fourier considera căsătoria monogamă ca fiind contrară naturii omului – care din cauza ei nu și-ar putea găsi fericirea –, el a venit cu ideea înlocuirii acestei căsătorii firești cu un sistem mult mai elastic, care să dea pasiunilor sexuale loc de desfășurare.

Marx și Engels au preluat ideile lui Fourier și le-au dus mai departe. Pentru Marx și Engels familia nu era decât un teren restrâns în care s-ar manifesta racilele sociale: sclavia, asuprirea de clasă, folosirea femeii și a copiilor de către bărbatul proprietar în scopul păstrării și amplificării proprietății sale. Dacă, prin proletariat, Marx și Engels planificau lovitura la nivel macro-social, prin femeie ei atacau nivelul micro al familiei. Este o temă ce revine în mai multe lucrări ale lui Engels, printre care, în primul rând, ***Originea familiei, a proprietății și a statului***[4]:

> *„Singurele scopuri exclusive ale căsătoriei monogame au fost acelea de face ca bărbatul, căruia îi aparține proprietatea privată, să fie conducătorul familiei, și să se asigure transmiterea proprietății către copiii săi naturali. Femeia a fost degradată și redusă la înrobire; ea a devenit sclava poftelor sexuale ale acestuia și doar un instrument pentru producerea de copii. Într-un manuscris vechi, netipărit, întocmit de Marx și de mine în 1846, găsesc următoarele cuvinte: «Cea dintâi diviziune a muncii este aceea dintre bărbat și femeie în vederea procreării». Iar azi mai pot adăuga: cea dintâi contradicție de clasă care apare în istorie coincide cu dezvoltarea antagonismului dintre soț și soție în cadrul căsătoriei monogame, iar cea dintâi asuprire de clasă coincide cu asuprirea sexului feminin de către cel masculin. Căsătoria monogamă a constituit un mare progres istoric, dar în același timp, alături de sclavie și de avuția privată, ea a inaugurat acea epocă, care dăinuiește pînă în ziua de azi, în care orice progres este totodată un regres relativ, în care bunăstarea și dezvoltarea unora se înfăptuiesc cu prețul suferințelor și oprimării celorlalți. Căsătoria monogamă este celula societății civilizate, care ne permite să studiem natura antagonismelor și contradicțiilor ce se dezvoltă din plin în această societate".*

[3] Charles Fourier, *Théorie des quatre mouvements et des destinées générales*, 1808.
[4] Fr. Engels, *Der Ursprung der Familie, des Privateigenthums und des Staats*, Hottingen, Zürich, octombrie 1884.

Tot Engels este cel care susține că necesitatea de a crea deplină egalitate socială între femei și bărbați

> *„va fi înțeleasă atunci când ambii vor poseda în mod legal o completă egalitate în drepturi. Atunci va fi limpede că o primă condiție pentru eliberarea soției este aceea de a aduce toate femeile înapoi în activitatea publică, iar acest lucru, la rândul său, necesită ca specificul familiei monogame, de unitate economică a societății, să fie abolit (s.n.). Se va ajunge ca relațiile dintre sexe să fie o afacere pur particulară, care privește numai pe cele două persoane implicate; o relație care nu mai este în niciun fel o problemă a societății. Acest lucru va fi posibil pentru că proprietatea privată va fi desființată, iar copiii vor fi educați în comun".*

Amor liber, comune sexuale și LGBT-ism oficial în comunismul sovietic al anilor 1920

La începutul secolului XX apar două experimente de revoluție sexuală – inclusiv cu introducerea educației sexuale în școli –, desfășurate la nivel statal, totuși încă prea puțin cunoscute. Primul a fost cel al lui Georgy Lukacs, în efemera republică bolșevică deja menționată în acest volum.

Celălalt este cel al Uniunii Sovietice, analizat pe larg în cartea psihanalistului german socialist (prezentat în capitolul II al acestui volum), **Wilhelm Reich:** ***Die Sexualität im Kulturkampf: Zur sozialistischen Umstrukturierung des Menschen*** (**Sexualitatea în războiul cultural: pentru restructurarea socialistă a oamenilor**), apărută în 1936. De remarcat că, încă din titlul cărții, aflăm două lucruri esențiale: că stânga a declarat un război (zis cultural, dar de fapt existențial) vechii societăți umane, și că sexualitatea este una dintre armele sale principale. De fapt acest titlu este înlocuit, în edițiile de după 1945, cu altul mai puțin belicos și explicit: ***Revoluția sexuală.*** Au fost făcute mai cețoase și subtitlul și temele principale: familia, religia, politicile extremei stângi etc.

În cele ce urmează voi prezenta informațiile principale și câteva extrase din articolul lui **Pavel Preanikov,** ***Bolșevicii au fost primii care au reușit „emanciparea moravurilor”***[5], a cărui traducere a apărut în articolul **„Revoluția sexuală din Rusia bolșevică, sau cum se repetă istoria implacabil”**[6] de pe site-ul *ProVita Media*. Toate citatele sunt din acest articol.Proiectul revoluției sexuale bolșevice apare, încă înainte de declanșarea insurecției comuniste, în corespondența dintre Troțki și Lenin (1911). Scrie Troțki: *„Fără îndoială, opresiunea sexuală este principalul mijloc de înrobire a omului. Atâta vreme cât există această opresiune, nu poate fi vorba de adevărată libertate. Familia, ca instituție burgheză, și-a trăit complet traiul.”....* Lenin răspunde: *„Și nu numai familia. Toate interdicțiile cu privire la sexualitate ar trebui eliminate… Avem ce învăța de la sufragete: chiar interzicerea dragostei între persoanele de același sex ar trebui eliminată”.*

Ca urmare, atunci când iau puterea, din chiar primele zile, Lenin și ai lui trec la punerea în practică, în paralel cu măsurile necesare pentru consolidarea puterii, a celor pentru inițierea și victoria revoluției sexuale. Pe ansamblu se poate

[5] http://svpressa.ru/blogs/article/28756/.
[6] www.provita.ro/detalii-stire.php?id=1372.

spune că unele din ele depășesc chiar și cele mai ultraliberale inițiative de azi. Este abolită „tirania căsătoriei”, sunt dezincriminate, promovate și chiar impuse: avortul, relațiile homosexuale, relațiile cu minori, relațiile sexuale în grup, exhibiționismul public. Asemănător „parteneriatelor civile” promovate acum, bărbatul și femeia puteau forma și lichida o familie fără a fi obligați a-și înregistra oficial căsătoria. Parteneriatele de acest tip puteau fi dizolvate ușor, la simpla solicitare a unei parți, iar după despărțire înceta orice obligație reciprocă.

În 1924, după datele deținute de Zeitlin – un angajat al instituției conduse de Troțki – „în orașele mari „cuplurile”, în comparație cu familiile, alcătuiesc majoritatea”. Jumătate din copiii născuți erau în afara căsătoriei, în cupluri volatile. Țara s-a umplut repede de copii nedoriți, lăsați pe străzi, de prostituate (mult mai multe decât pe vremea țarismului), de cenușa trupurilor copiilor avortați și incinerați.

Avortul era atât de la îndemână încât ajunsese aproape o metodă contraceptivă, unele femei făcând și câteva avorturi pe an. Pe străzi aveau loc manifestări la care azi, încă, liberalii progresiști pot doar visa – oamenii se plimbau sau făceau diverse *happeninguri* în pielea goală, se urcau astfel în tramvaie sau se năpusteau în clădiri publice.

Orgiile sexuale în interior sau în spații deschise erau spectacole educative. La orele de educație sexuală (deja acum un secol!) adolescenții primeau ca temă îndemnuri de a aborda fără rețineri toată gama de relații sexuale. Teoria era completată cu practică în tabere, cercuri de studiu, sau cu ocazia unor acțiuni pionerești sau komsomoliste. Sexologi veniți din străinătate special pentru a ajuta la predarea educației sexuale în școli (peste 300, în special din Germania) erau entuziasmați de vigoarea cu care se răspândea revoluția sexuală.

Pe 19 decembrie 1917 Lenin emite decretele privind ***„Desființarea căsătoriei”*** și ***„Abolirea pedepsei pentru homosexualitate”*** (acesta din urmă făcea parte din decretul pri-

vind ***„Căsătoria civilă, copiii și modificarea actelor de stare civilă"***). Prin cele două decrete, „uniunea sexuală" (nume dat „uniunii prin căsătorie") devenea la fel de ușor și rapid de încheiat, ca și de desfăcut. La Petrograd (Sank-Petersburg), pe 19 decembrie 1918, a defilat o paradă a lesbienelor care aniversau un an de la decretul de „Desființare a căsătoriei". Troțki nota în memoriile sale că Lenin a afirmat cu bucurie la auzul acestei vești: „Țineți-o tot așa, tovarăși!". La acea paradă se purtau pancarte precum „Jos cu rușinea".

Acest apel a fost apoi preluat și utilizat pe scară largă, inclusiv în iunie 1918, când câteva sute de reprezentanți ai ambelor sexe au mărșăluit prin centrul Petrogradului complet goi. Guvernul provinciei Reazan a emis în 1918 decretul privind „Naționalizarea femeilor", iar în 1919 în Tambov – cel privind „Împărțirea femeilor". În Vologda s-au aplicat asemenea dispoziții: „Orice membră a Komsomolului, studentă la cursuri de calificare, sau orice altă studentă care primește o solicitare de a intra în relații sexuale de la un komsomolist sau student la cursurile de calificare, trebuie să o ducă la îndeplinire. În caz contrar ea nu merită titlul de studentă proletară".

Un fenomen obișnuit în acea vreme erau comunele komsomoliste. Pe bază de voluntariat, într-o asemenea „familie" locuiau de obicei 10-12 persoane de ambele sexe. La fel ca în „familia suedeză" de azi, într-un astfel de colectiv exista o gospodărie comună și viață sexuală comună. ... Treptat comunele sexuale s-au răspândit în toate marile orașe ale țării. S-a ajuns chiar până acolo încât, de pildă, la comuna din cadrul Bibliotecii de Stat din Moscova, comunarzii nu doar că împărțeau aceeași haină și aceiași pantofi, dar și aceeași lenjerie intimă. Un model în acest sens era considerată comuna de muncă a Direcției Politice de Stat pentru copiii fără adăpost din Bolșevo, înființată în 1924 din ordinul personal al lui Dzerjinski, șeful CEKA. În ea trăiau aproximativ o mie de tineri infractori între 12 și 18 ani, din care aproximativ 300 erau fete. Educatorii comunei salutau „experiențele sexuale comune", fetele și băieții locuiau în barăci comune... De altfel, o astfel de practică a existat în toate casele de copii și chiar în taberele de pionieri.

De la „lumina" revoluției sexuale la „întunericul" reprimării ei (după Reich)

Revoluția sexuală a fost treptat abandonată în URSS: nu pentru că arhipăstorii ei s-ar fi trezit, s-ar fi căit și ar fi decis, plini de regrete, revenirea la cele normale; ci fiindcă au acționat legile vieții, legile pieții, necesitatea de a produce pentru a trăi și, în plus, ambiția de a demonstra viabilitatea revoluției comuniste. *Industrializarea URSS a început să ceară ca individul să nu-și mai cheltuiască forțele în divertismente sexuale, ci pentru a construi comunismul. „Moravurile ușoare" au început a fi oficial dezaprobate. Opinia publică începea din nou să recunoască „familia ca celula societății" și că baza ordinii era monogamia. Odată cu adoptarea Constituției staliniste s-a abrogat decretul lui Lenin de „Desființare a căsătoriei". În 1934 s-a interzis avortul. În același an, Kalinin a semnat o lege ce interzicea și sancționa contactul sexual între bărbați. Au început arestări în masă ale homosexualilor în marile orașe ale URSS. Educația sexuală în rândul tinerilor a încetat, lucrările științifice privind acest subiect au fost sistate.* Au constatat că nicio societate – nici chiar una sovietică – nu poate subzista fără familie.

Alte surse documentare despre subiect:

- Gregory Carleton, *Sexual revolution in Bolshevik Russia*, University of Pittsburgh, Series in Russian and East European studies, Digital Research Library, 2011, http://digital.library.pitt.edu/cgi-bin/t/text/text-idx?idno=31735062135276;view=toc;c=pittpress
- A.R. Trusnovici, *Memoriile unui partizan al lui Kornilov (1914–1934*), www.culturavietii.ro/2012/07/12/erotica-bolsevica/

POSTFAȚĂ

PLAGA NEOMARXISTĂ

de Sorin Lavric

E uimitor cum un cuvânt atât de inofensiv precum adjectivul „corect" a ajuns să fie emblema unui spirit despotic de a cărui prezență nu se mai îndoiesc decât proștii. Trăim în elementul corectitudinii politice, îi respirăm aberațiile în etică, îi aflăm constrângerile în cultură, îi privim consecințele în familie. În totul, dresajul la care suntem supuși e atât de tenace că până la urmă nici nu-i mai sesizăm agresivitatea. Sfârșim prin a abdica în fața unor enormități ce ieri păreau neverosimile, pentru ca astăzi să pară de bun-simț. Rezultatul e o babilonie pestriță echivalând cu o răsturnare a tiparelor trecute, dar o babilonie căreia, dacă vrei să-i pricepi etiologia, trebuie să mergi în trecut, la rădăcinile recente.

Obârșia doctrinei corecte stă în pepiniera de cadre ce s-au adunat în institutul înființat de Felix Weil la Frankfurt, în 1923, cu scopul de a da marxismului un statut convingător, de doctrină plauzibilă. Felix Weil dorea o aberație, și anume un institut în care marxismul să fie înfățișat drept disciplină științifică. Mai mult, în ochii lui Weil, instituția trebuie să fie o replică la eșecul revoluției bolșevice în Germania postbelică (cea de după Primul Război Mondial), capii mișcării neputându-se împăca cu gândul că un plan conspirativ, cu precădere alogen, care reușise atât de bine în Rusia, dăduse greș în landurile nemțești. Și astfel, din neputința de a distruge prin revoluție etosul german, conspiratorii s-au adunat sub cupola unei școli de propagandă. Ce nu poți face imediat prin forță, poți face în timp prin insinuare mediatică, cu condiția

să-ți ascunzi intențiile și să le îmbraci într-o formă filantropică. Primul nume al școlii a fost „Institutul pentru Cercetări Sociale”, dar cu timpul formula ce avea să se încetățenească a fost Școala de la Frankfurt. O școală ai cărei membri alcătuiau o oficină bine sudată în jurul unei idei-forță: a-i modela pe germani până la a-i preschimba în păpuși obediente în vederea întronării comunismului. Lupta se dădea, așadar, în planul minților: cum modifici gândirea unor oameni până acolo încât să accepte etosul comunist?

Creierele care au intrat în joc, de la Adorno sau Marcuse până la Horkheimer sau Walter Benjamin, au intuit că pârghia luptei de clasă se dovedise ineficientă, ea trebuind înlocuită cu alte contradicții din tensiunea cărora să se obțină pulberea menită a arunca în aer ierarhiile. Și astfel au apărut noile marote: lupta dintre sexe, lupta dintre studenți și profesori, lupta dintre defavorizați și privilegiați, dintre minorități și majoritate, dintre săraci și bogați, dintre discriminați și discriminatori, dintre negri și albi, dintre heterosexuali și homosexuali etc. Rețeta oficinei de la Frankfurt era simplă: hrănirea ranchiunei în sufletul celor slabi, cărora li se cultiva convingerea că nu sunt inferiori pentru că ar fi nevolnici de la natură, ci pentru că au fost mereu discriminați, drept care reacția firească era revolta făcută cu gândul de a înlătura sursa discriminării.

Numai că sursa nedreptății era o diferență inerentă naturii umane (sex, vârstă, înzestrare nativă, statut social, familie, confesiune, etnie), caz în care numai desființarea diferenței putea aduce la eliminarea discriminării. Și astfel s-a trecut la relativizarea până la insignifianță a oricărui atribut esențial ce ține de firea omului. Nimic nu e definitiv în natura omului, zic ei, totul poate fi schimbat prin manipulare. Rezultatul e o etică egalitaristă a cărei platitudine nu doar că este împinsă până la absurd, dar chiar e întoarsă ca o mănușă spre a-i favoriza pe cei slabi în dauna celor buni. E o perpetuă instigare împotriva elitelor, cu inocularea speranței că

într-o zi inferiorii vor ajunge sus. Dar pentru ca mănușa să fie întoarsă, e nevoie ca mai întâi vechiul etos discriminator să fie neutralizat, asta însemnând că tradiția trebuie eliminată (întrucât e un mijloc de dominare), instituțiile care întrețin ierarhiile trebuie compromise (căci orice ierarhie e ea însăși o discriminare), și în fine intelectualii cu convingeri conservatoare trebuie stigmatizați, căci încetinesc progresul egalității mult râvnite. Tăvălugul acesta bezmetic prinde în rândul a trei categorii: tinerii naivi dornici de afirmare rapidă, persoanele neputincioase care, știind că nu fac față concurenței, se agață de pomana opticii corecte, și ratații de orice fel, care nemaiavând nimic de pierdut nu vor să fie martorii victoriei celor apți. Cum statistic cele trei categorii alcătuiesc majoritatea unei populații, se înțelege de ce tendința în vogă e de a flata plebea spre a-i câștiga simpatia.

În perioada interbelică, mediocritatea membrilor Școlii de la Frankfurt a făcut ca răsunetul lor să fie slab, tonul în epocă fiind dat de gânditori precum Spengler, Heidegger sau Carl Schmitt. Numai că sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial a însemnat nu doar ostracizarea filosofilor germani, dar mai ales înflorirea oficinei de la Frankfurt, Adorno și congenerii devenind unicii purtători de cuvânt ai ideilor îngăduite în mod oficial. În felul acesta, pe fondul proscrierii intelectualilor legitimi din Germania, marxiștii ilegitimi au căpătat notorietatea celor care aveau privilegiul de a nu mai avea concurenți. Gânditorii consacrați erau scoși din circuit, fiind înlocuiți cu niște impostori care secretau constant fermenții marxismului. Având imunitate postbelică, ce spuneau impostorii era infailibil, încercarea de a-i critica mărindu-ți exponențial șansa de a fi supus unui program de denazificare. Următoarele decenii au făcut din Școala de la Frankfurt o fabrică de rețete al căror rost era ștergerea tradiției occidentale, cu impunerea unei monstruozități sociale ale cărei roade abia acum începem să le gustăm. Mai mult, cum mai

toți membrii Școlii predau în universitățile americane, ideile marxiste au fost exportate în SUA, pentru ca acolo să atingă un prag de virulență al cărui ecou, întorcându-se peste ocean, avea să îmbogățească panoplia aberațiilor corecte.

Așa se face că, astăzi, ținta predilectă a doctrinei corecte politic nu mai sunt nemții, ci valorile occidentale: Dumnezeu, cutuma creștină, biserica, familia, națiunea, ereditatea, etnia, masculinitatea, heterosexualitatea, rasa albă. Orice canon, fie el literar sau monahal, ideologic sau cultural, trebuie regândit, fiindcă reprezintă un tipar de dominație. Valorile trebuie „deconstruite", miturile trebuie supuse examenului critic, aderențele la trecut trebuie slăbite, devoțiunile trebuie descurajate. Orice obicei trebuie taxat drept un rudiment retrograd născător de prejudecăți, și în genere occidentalul trebuie să fie smerit, purtând rușinea că e alb, creștin și cultivat. Această sinucigașă smerenie a dus la pierderea imunității Occidentului în fața oceanului de emigrație arabo-africană, care, inundând U.E., a preschimbat-o într-o bombă demografică a cărei tensiune va culmina în războaie religioase. Pe scurt, tiparul de spirit pe care s-a ridicat Occidentul e pe cale de ducă, iar occidentalii par prea dresați ca să se mai opună. O epocă se încheie și, odată cu ea, un model de civilizație despre care urmașii își vor aminti ca de un paradis trecut.

Ce e formidabil la doctrina corectă e prăpastia dintre filantropia intențiilor și perfidia malefică a rezultatului pe care îl urmărește în ascuns. Cine nu-și dorește o lume în care să nu mai existe discriminări, abuzuri și nedreptăți? Că dorința e simplă reverie generoasă, fără acoperire în concretețea lumii acesteia, e de la sine înțeles, dar când iei dorința și o preschimbi într-o bardă egalitaristă cu care razi ierarhiile, atunci rezultatul e malign. Distrugi o civilizație manipulând resentimentul celor slabi, pentru ca în final să obții o devălmășie de zdrențe umane din al căror aluat debil poți face ce vrei: spectatori de fotbal, prizători de marijuana, transsexuali androgini, adepți ai feminismului radical sau analfabeți militând pentru pace.

Cartea *Corectitudinea politică* este o antologie de texte, scrise cu precădere de profesori americani, în marginea flagelului omonim. Flagelul se răspândește pe patru căi: mediatic (presa e colportorul zilnic al mesajelor corecte), legislativ (multe din directivele U.E. au un damf izbitor de corectitudine) oficinal (prin culisele lobby-urilor), și pecuniar, prin încurajarea financiară a proiectelor de inspirație corectă.

Morala? Va învinge flagelul corect? Ca orice formă de marxism mai mult sau mai puțin deghizat, corectitudinea va dispărea în câteva decenii, în virtutea ignorării flagrante a naturii umane. Părinții noștri erau convinși că regimul comunism e etern, și s-a ales praful de el. Natura omului nu poate fi schimbată, după cum vor marxiștii. Așa cum dintr-un cerb nu poți să faci o broască, nici dintr-un britanic anglican nu poți face o marionetă multiculturalistă, care privește cu îngăduință la excesele islamiștilor. Prin urmare, în loc să mulțumim corectitudinii pentru șansa pe care ne-a dat-o de a ne îmbunătăți conștiința morală, să ne bucurăm de pe acum de dispariția ei.